

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**BRO
SIS**

panik

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

LAUREN OLIVER

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

SEVDİKLERİNİZ UĞRUNA, ÇOK RİSKLİ BİR OYUNA DAHİL OLUR MUYDUNUZ?

Kuş uçmaz kervan geçmez, on iki bin nüfusuyla fakir bir kasaba olan Carp'ta başlayan **Panik** oyununun ortaya çıkış nedenleri malumdur: Mevsimlerden yazdı ve bu ücra yerde yapacak kayda değer başka bir şey yoktu.

Kendini asla korkusuz ve mücadeleci biri olarak görmeyen Heather'a, sadece lise son sınıfların yarıştığı, ödülün büyük ama getirdiği risklerin daha da büyük olduğu efsanevi **Panik**'te yarışacağını söyleseler hayatta inonmazdı. Oysa uğruna savaşıacağı bir amaç bulduğunda, daha önce keşfetmediği cesur yönüyle tanışacaktı.

Panik'ten hiçbir zaman korkmayan Dodge ise kimseyle paylaşmadığı sırtının, hirsını kamçılacağından ve oyundaki gücüne güç katacağından emindi. Fakat sırrı olan tek kişi o değildi; herkesin oynamak için bir sebebi vardı.

Panik, Dodge ve Heather'a yeni ittifaklar, umulmadık gerçekler ve ilk aşkı sunarken, insanın hayatta en çok ihtiyaç duyduğu şeyin bazen korkuları olduğunu gösterecek.

"Lauren Oliver'in bu son romanı okurlarına her yönüyle gerçekçi ve sürükleyici bir dostluk, sadakat, mücadele ve cesaret hikâyesi sunuyor."

Booklist

"Oliver, okurlarını sabahın erken saatlerine kadar uyutmayacak, gerilim dolu ve gerçekçi bir hikâye yaratmış."

Kirkus Reviews

"KAZANIRSAN SEN NE YAPACAKSIN?"

Heather başını iki yana salladı.

*Carp'tan mümkün olduğunca uzağa
kaçacağım. Eski Heather'ı arkamda
bırakıp hayatımda
yeni bir sayfa açacağım,*

DEMEK GELDİ İÇİNDEN.

Fakat bunun yerine omuzlarını
silkmekle yetindi.

"BİR YERLERE GİDERİM HERHALDE.

*Düşünsene, altmış yedi bin dolarla kim bilir
kaç depo benzin alınır."*

"Bu akıcı romanın sayfalarını hızla çevirirken
oyunda taraf tuttuğunuzu fark edeceksiniz."

Children's Literature, Janice DeLong

<https://rantey.org>

© MIKE HOLIDAY PHOTOGRAPHY, 2013

LAUREN OLIVER

gençlik edebiyatı kategorisinde, *Before I Fall* ve dünya çapında otuzdan fazla dile çevrilen, *New York Times* ve birçok uluslararası çoksatanlar listesine adını yazdırmayı başaran *Delirium* üçlemesinin yazarıdır. Çocuk romanları *The Spindlers* ve *Liesl & Po* 2012 yılında E. B. White Read Aloud Ödülü'ne aday gösterilmiştir. Lisansını Şikago Üniversitesi ve yüksek lisansını New York Üniversitesi'nde tamamlayan Lauren Oliver, aynı zamanda küçük bir kurgu geliştirme şirketi olan Paper Lantern Lit.'in de kurucu ortağıdır. Şu anda Brooklyn, New York'ta yaşamaktadır.

Kendisine www.laurenoliverbooks.com adresinden ulaşabilirsiniz.

Kapak Fotoğrafı © Michael Frost, 2014

Kapak Tasarımı: Sarah Nichole Kaufman

Konsept Tasarımı: Cara E. Petrus

PDF Kitap Arşivi - <https://www.pdfkitaparsivi.org>

panik

Pegasus Yayınları: 1396

Gençlik: 254

Panik

Lauren Oliver

Özgün Adı: Panic

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Esengül Aydın Yalçın

Düzelti: Pervin Salman

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2016

ISBN: 978-605-343-925-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Laura Schechter, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 214 23 50 / 0212 214 23 48

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

LAUREN OLIVER

panik

İngilizceden çeviren:

Tuğçe Kayıtmaz

Editorüm, Rosemary Brosnon'a...

*Gösterdiğin sağduyu, desteğın ve her şeyden öte arkadaşlığın
için sana ne kadar teşekkür etsem az. Beni teşvik etmiş
olmasaydın, bu kitabı yazmayı bitiremezdim.
Daha iyi bir yazar olmama yardım ettiğın için teşekkür ederim.*

18 HAZİRAN, CUMARTESİ

heather

Su öylesine soğuktu ki, Heather plajı dolduran kalabalığı yarıp geçtiğinde bir an için nefesinin kesildiğini sandı. Sahildeki kalabalık sığ suda ayakta dikilip havlularını sallıyor, el yapımı karton pankartlar eşliğinde tezahürat ediyor ve atlamak için sırasını bekleyenlerin isimlerini sesleniyordu.

Heather derin bir nefes alıp suya daldı. Kalabalığın bağırışma ve kahkaha sesleri bir anda kesiliverdi.

Curcunadan geriye tek bir ses kaldı.

Böyle olmasını istemezdim.

O gözleri yok muydu... O upuzun kirpikleri, sağ kaşının hemen altındaki beni.

Hayatımda başka biri var.

Başka biri... Bir diğer ifadeyle: *Artık hayatımda sana yer yok.*

Oysa Heather, onu sevdiğini söylemeyi planlıyordu bu akşam.

Su buz gibiydi. Kendini derin bir uğultunun içinde buldu. Kot şortunun cepleri onlarca taşla doluydu sanki. Ama yıllardır Bishop'la taş ocağı pistindeki meydan okumaları ve gölde yaptık-

ları yüzme yarışları sayesinde Heather Nill oldukça iyi bir yüzücü olup çıkmıştı.

Suyun içi; etrafta dönüp duran, tekme atan, birbirlerine su sıçratan ve kıyıda yürüyen bir yığın insanla dolup taşıyordu. Kalabalık, atlayıcıların yanı sıra; ellerinde bira kutuları ve sarma sigaralarla, üst başlarıyla bacaklarına kadar suya girerek kutlama yüzüşüne katılanlardan ibaretti. Heather, uzaktan yükselen belli belirsiz ritmik bir gürültü işitir gibi oldu. Sese odaklanıp kendini hiç düşünmeksizin, korkmaksızın suyun içinde süzölmeye bıraktı.

Panik de bundan ibaret değil miydi zaten: korkusuzluk.

Nefes almak için başını sudan çıkardığında o kısa mesafeyi aşip karşı kıyıya vardığını fark etti. Yeşil yosunlarla kaplı, üst üste binmiş lego parçalarını andıran, kaygan görümlü bir dizi biçimsiz kayalıkla karşı karşıyaydı şimdi. Yarık ve çatlaklarla kaplı kayalıklar su hizasından gökyüzüne doğru boylu boyunca uzanıyordu.

Şimdiye kadar otuz bir kişi –hepsi de Heather’ın okuldan ve eski sınıfından arkadaşları– atlamıştı bile. Yaklaşık on metre yüksekliğindeki sarp kayalığın tepesinde yalnızca birkaç kişilik küçük bir grup kalmıştı. Gölün kuzey kıyısındaki dik kayalık, yeri yarıp göğe doğru uzanan dev bir dişi andırıyordu.

Hava karanlık olduğu için yukarıda bekleyenlerin yüzleri seçilmiyordu. El fenerleri ve şenlik ateşi sadece kıyı şeridini; kapkara suyun kıyıya yakın küçük bir bölümünü ve zafer sarhoşu olmuş bir vaziyette öteki yarışmacılara sataşan, hâlâ sudan çıkmamış diğer atlayıcıların yüzlerini aydınlatmaya yetiyordu. Tepenin başındaki koyu renk kabarıklık, ağaçların mı kayalığın ucuna doğru yanaştığını, yoksa kayalığın mı ormanlık alana karıştığını gösteriyordu belli değildi.

Ne var ki Heather bunun ne olduğunu, daha doğrusu, oradaki kilerin kim olduklarını çok iyi biliyordu. Tüm yarışmacılar, tepeye vardıklarında kendilerini tanıtmak durumundaydılar. Ardından da bu yılın yarışma sunucusu Diggin Rodgers, polis memuru olan

ağabeyinden ödünç almış olduğu megafonla yarışmacıların isimlerini tekrarlıyordu.

Atlamayı bekleyen üç yarışmacı daha vardı: Merl Tracey, Derek Klieg ve Natalie Velez. Nat.

Heather'ın en yakın arkadaşı.

Heather, parmaklarını kayalıktaki girintilerden birine geçirip kendini yukarı çekti. Daha önce, geçmiş yıllardaki yarışmacıların, baştan aşağı su içinde kalmış dev birer böcek misali kayalığı eşele-yen görüntülerine şahit olmuştu. Fazladan puan kazandırmayacak olmasına rağmen katılımcılar her yıl tepeden ilk atlayan kişi olmak için yarışıyorlardı. Yarışmacılar için bu, bir tür gurur meselesiydi.

Heather yukarı tırmanırken dizini sertçe kayalığın sivri bir çıkıntısına çarptı. Başını eğip baktığında, diz kapağından aşağı doğru süzülen koyu renk kan damlasını görebiliyordu. İşin tuhafı, hiçbir acı hissetmiyordu. Kalabalığın tezahüratlarına ve bağırış çığırışlarına rağmen seslerin hepsi çok uzaktan geliyor gibiydi.

Matt'in sesi öteki gürültülerin hepsini bastırıyordu.

Bak, artık yürümüyor.

Hayatımda başka biri var.

Ama yine de arkadaş kalabiliriz.

Hava serindi. Rüzgâr hızlanıp ağaçların dallarını yalayıp geçtikçe ormanlık alandan hışırtıyla karışık derinden bir uğultu sesi yükseliyordu. Gel gelelim, Heather artık üşüdüğünü hissetmiyordu. Yüreği göğüs kafesinden fırlayacakmışçasına çarpıyordu. Kayalıkta tutunacak bir yer daha bulur bulmaz bacaklarını kaygan yosunlu yüzeyin üzerine yasladı ve sekizinci sınıftan beri her yaz buraya gelip seyrettiği yarışmacıların yaptıkları gibi yukarı tırmanmayı sürdürdü.

Diggin'in, megafondan yükselen belli belirsiz sesi kulağına ilişti.

"Sona doğru yaklaşırken... o da ne? Yeni bir yarışmacı..."

Fakat rüzgârın etkisiyle Diggin'in söyledikleri ancak yarım yamalak duyuluyordu.

Parmaklarındaki ve bacaklarındaki acıya aldırmaksızın, kayalıkların daha sık girinti ve çıkıntılarla dolu olduğu sol yandan tırmanmaya devam etti.

Derken bir karaltı, biri, hızla yanından geçtiği sırada Heather az kalsın kayıp düşüyordu. Son saniyede ayağını ince bir çıkıntıya denk getirip parmaklarıyla kayalıktaki girintiye sıkıca tutunarak dengede kalmayı başarabildi. Aynı anda tezahürat sesleriyle birlikte büyük bir sevinç çığlığı koptu aşağıdan. Heather'ın aklına önce Natalie geldi.

Ama çok geçmeden kalabalığın gürültüsüyle beraber Diggin'in bas bas bağırın sesi boşlukta yankılanıverdi: "Ve bayanlar, baylar; otuz ikinci yarışmacımız da oyuna dahil oldu. Merl Tracey!"

Heather'm ise zirveye ulaşmasına az bir mesafe kalmıştı. Bir cesaretle başını çevirip aşağı baktığında sarp kayalığın, dimdik eğimiyle birlikte karanlık suyla buluştuğu nokta gözüne ilişti. Su seviyesiyle arasında metreler değil, kilometreler vardı sanki. Bir an için kafasını bulandıran düşüncelerden, acıdan, öfkeden sıyrılıp gerisingeri aşağıya, güvende olacağını düşündüğü Bishop'ın yanına dönmek geldi içinden. Gecenin bir yarısı Dot's'a gidip bol tereyağlı ve kremalı waffle yiyebilir; araba camlarını açıp cırcır-böceklerinin sesini dinleyebilir, Bishop'ın arabasının kaportasına oturup laklak edebilirlerdi.

Ama artık çok geçti. Matt'in fısıltıya benzer sesini duydu yeniden ve tırmanmaya kaldığı yerden devam etti.

Panik'in ilk kim tarafından bulunduğu veya ne zaman başladığı tam bir muamma.

Bu konuda farklı görüşler var. Bazılarına göre oyunun başlangıç noktası, New York'a bağlı Carp Kasabası'ndaki kâğıt fabrikasının kepenk kapayıp kasabadaki yetişkin nüfusun yüzde 40'ını bir gecede

işsiz bırakmış olması. Mezuniyet balosunda kral seçildiği akşam uyuşturucu madde sattığı için tutuklanan ve şimdi 22. Caddede Jiffy Lube'da fren balatası değiştiren Mike Dickinson ise oyunu kendine mal etmekten bir türlü vazgeçmedi. Mezuniyetten sonraki yedi yıldır hiç aksatmadan Açılış Atlayışı'na katılması da o yüzden.

Gel gelelim bu hikâyelerin hiçbirinin aslı astarı yok. İşte Panik de bu zavallı, kuş uçmaz kervan geçmez, on iki bin nüfuslu Carp Kasabası'ndaki diğer birçok şeyle aynı sebepten ortaya çıkmıştı: Mevsimlerden yazdı ve yapacak başka kayda değer bir şey yoktu.

Oyunun kurallarına gelecek olursak, oldukça basit: Mezuniyetin ertesi günü Açılış Atlayışı düzenlenir ve ardından oyun yaz boyunca devam eder. Final etabının kazananı ise para ödülünün sahibi olur.

Carp Lisesi'nde istisnasız tüm öğrenciler kasaya belli bir miktar para koymakla yükümlüdür. Eylül ayından hazirana kadarki ders yılı boyunca istenen ücret her gün kişi başı bir dolardır. Söz konusu tutarı ödemeyi reddedenler ise bazen insafli, bazense oldukça ikna edici yöntemlerle ikaz edilir: Bu kişilerin; okuldaki şahsi dolaplarına zarar verilmesinden tutun, pencere camlarının ve hatta ağızlarının, burunlarının kırılmasına kadar geniş bir uyarı yelpazesine başvurulmasından çekinilmez.

Sistemin adil olmadığını söylemek haksızlık olur. Oyuna katılmak isteyen herkesin kazanma şansı olduğu gibi, yarışmacılarda aranan tek bir şart vardır: Oyuna sadece ama sadece lise son sınıf öğrencileri katılabilir. Ve oyuna katıldıklarını bildirmenin tek bir yolu vardır: Atlayış'a, yani etaplardan ilkinde katılmak. Katılımcı sayısı bazen kırk kişiye kadar çıkabilmektedir.

Kazanan ise yalnızca tek bir kişi olabilir.

Oyunu iki hakem belirler, etapların duyurusunu yapar, talimatları bildirir, katılımcılara puan verir veya hanelerinden puan düşürür. Söz konusu kişiler katı bir gizlilik çerçevesinde önceki

yılın hakemleri tarafından tayin edilir. Panik ilk başladığından bu yana hiçbir hakem asıl kimliklerini ifşa etmemiştir.

Bu konuda elbette bazı şüpheler –dedikodular, söylentiler– yok değil. Carp küçük bir kasaba; hakemler ise hizmetleri karşılığında para alıyorlar. Yoksa evinde yiyecek bir şey bulamadığı için okul kafeteryasından yemek aşırın Myra Campbell'ın, nasıl olurdu da ansızın ikinci el bir Honda almaya gücü yeterdi? Ölen amcasının ardından eline bir miktar para geçtiğini söylemişti. Fakat işin aslı, hiç kimsenin, Myra'nın bir amcası olduğundan, daha doğrusu neredeyse Myra'nın okuldaki varlığından bile haberi yoktu. Ta ki, günün birinde arabasının camlarını açmış, elinde bir sigarayla okulun otoparkında boy gösterene dek. Hatta o gün arabasının ön camına vuran günışığı öylesine parlıyordu ki Myra'nın yüzündeki gülümsemeyi neredeyse tamamen perdelemişti.

Gizlilik çerçevesinde seçilmiş, yarışmayla ilgili ağızlarını açmayacakları konusunda ant içmiş, birbirleriyle işbirliği içinde hareket eden iki hakem. Öyle de olmalı. Aksi takdirde hakemlerin rüşvet tekliflerine ve muhtemelen tehditlere maruz kalacaklarına şüphe yok. İşte bu yüzden her şeyin dengede olması; iki hakemden birinin kuralları çiğneme, oyunculara bilgi sızdırma, tüyo verme ihtimalinin en aza indirgenmesi için iki hakem seçilir.

Oyuncular, önlerinde ne gibi zorlukların olduğunu bilirlerse, etaplar için kendilerini hazırlama şansları olur. Bu ise oyunun kurallarıyla çelişkili bir durum arz eder.

Ne de olsa oyuncuları endişelendiren, onları teker teker eleyen kısmen beklenmezlik, ne olacağını bilmezliktir.

Masraflar düştüldükten ve hakemler de, artık her kimse, paylarına düşeni aldıktan sonra kasada toplanan meblağ genellikle 50.000 dolar civarında olur. Tommy O'Hare dört yıl önce ödülü aldıktan sonra parasını iki şekilde değerlendirmişti: Önce limon sarısı bir Ford alıp doğruca Las Vegas'a gitmiş, ardından ise paranın geri kalanını rulet oyununda siyaha yatırmıştı.

Ertesi yılın kazananı Lauren Davis ise dişlerini yaptıırıp yeni bir çift meme edinerek hiç vakit kaybetmeden New York City'ye taşınmıştı. Kasabayı terk ettikten iki Noel sonra Carp'a döndüğünde ise pahalı çantası ve yeni burnuyla birkaç gün etrafa caka satmıştı. Bir TV zayıflama programının eski yapımcısıyla çıktığı, Victoria's Secret mankeni olacağı (okuldaki oğlanların çoğu hiç kaçırmadan takip etmelerine rağmen hiçbiri de kendisine ne bir dergide ne de katalogta rastlamıştı) yönünde dedikodular dönüyordu.

Conrad Spurlock, metamfetamin¹ üretimi işine –baba mesleği– girmiş ve son mekânları yerle bir olunca parayı Mallory Yolu üzerindeki yeni bir barakaya yatırmıştı. Öte yandan Sean McManus ise, kazandığı ödül parasını, eğitimini doktor olarak tamamlamayı planladığı üniversite masrafları için kullanmaya karar vermişti. Yedi yıldır süregelen oyunda şimdiye dek üç kişi öldü; kumarda yatırdığı para siyaha değil de kırmızıya çıkınca tefeci dükkânından satın aldığı tabancayla kendini vuran Tommy O'Hare ile birlikte, dört kişi.

Görüldüğü gibi, Panik'in kazananı bile *bir şeylerden* korkuyor.

Her neyse; biz mezuniyetten bir gün sonraki Panik'in açılışına, yani Atlayış gününe geri dönelim.

Şimdi biraz geri sarıyoruz. Heather'm, atlamak üzereyken uçurumun başında korkudan donakaldığı amn birkaç saat önce-sinde duralım. Yeniden sahildeyiz.

Kamerayı hafifçe döndürüyoruz. Kaldığımız yerden devam edeceğiz ama henüz değil, birazdan.

---

¹ Uyarıcı ve halüsinasyon özelliği olan sentetik bir madde. (ç.n.)

dodge

Sahilde kimse Dodge Mason için tezahürat etmiyordu. Yarışmada ne kadar başarılı olursa olsun kimsenin tezhürat *edeceği* de yoktu.

Ama ne fark ederdi ki? Önemli olan kazanmaktı.

Ve Dodge'un bir sırrı vardı; Panik'le ilgili, muhtemelen sahildeki başka kimsenin bilmediği bir şey biliyordu.

Aslında bir değil, *iki* sırrı vardı.

Dodge sırları severdi. Onlarla beslenir, onlardan güç alırdı. Daha küçük bir çocukken karanlık bir kuytu köşede saklayabileceği, kendine ait bir sır dünyasına sahip olduğunu bile hayal ettiği olurdu. Şimdi bu yaşta dahi, Dayna'nın ızdıraplarının nüksettiği ve ağlamaya başladığı günlerde veya annesinin, evin içini oda kokusuna boğup yeni bir sevgilisini eve davet ettiği ve gecenin bir yarısı her defasında midesine yumruk yemiş gibi hissettiren yatak çerçevesinin duvara vurma sesini işittiği zamanlarda, kendine ait o karanlık, serin dünyanın içine dalıp gitmek gelirdi içinden.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Okuldaki herkes Dodge'u korkağın teki olarak görürdü. O da kendisi hakkında böyle düşünüldüğünü bilirdi. Sahiden de ödleğ gibi görünürdü. Yaşıtları arasında oldu olası uzun boyluydu. Zayıf, köşeli hatlı bir kemik yapısına sahipti. Annesi bu görüntüsünü tıpkı babasına benzetirdi. Bildiğı kadarıyla köşeli hatları –ve koyu teni– babasıyla; yani annesinin, Miami'deyken kısa süreli bir kaçamağı olan Dominikli çatı ustasıyla, tek ortak noktasıydı. Dodge, adamın adını bile hatırlayamazdı bir türlü. Roberto. Rodrigo muydu yoksa? Neyse, öyle bir şeydi işte.

Carp'a ilk gelip de buraya saplanıp kaldıklarında (bu kasabayla ilgili hissettiğı şey tam olarak buydu: saplanıp kalmak. Dayna ve annesiyle birlikte üçü rüzgâra kapılıp ülkenin bir o yanma, bir bu yanına savrulan; arada bir elektrik direğıne ya da araba tekerleğıne takılıp kurtulan birer naylon poşetten farksızdılar), üç kez üst üste dayak yemişti; Bir keresinde Greg O'Hare, ardından Zev Keller, sonra yine Greg O'Hare tarafından eşek sudan gelinceye kadar dövülmüştü. Amaçları, Dodge'a buranın kurallarını öğretmekti. Dodge ise bir kez olsun karşılık vermemişti.

Daha fena pataklandığı zamanlar olmuştu.

İşte bu da Dodge'un ikinci sırrıydı; aynı zamanda gücünün kaynağı.

Korkusu yoktu. Takmıyordu, o kadar.

Ve bu çok farklı bir durumdu.

Gökyüzü kırmızı, mor ve turuncunun tonlarına bürünmüştü. Gökteki renkler Dodge'a koskocaman bir çürüğü ya da insan vücudunun içini gösteren bir fotoğrafı çağrıştırdı. Günbatımına, kasanın açıklanmasına ve ardından Atlayış'm başlamasına daha yaklaşık bir saat vardı.

Dodge kendine bir kutu bira açtı. Bu akşamki ilk ve tek birasıydı. Çakırkeyif olmak istemiyordu, gerek de yoktu zaten. Gel gelelim sıcak bir gündü. Yapı malzemeleri satan Home Depot'daki işinden çıkıp dosdoğru buraya gelmişti ve susuzluktan ölüyordu.

Kalabalık daha yeni yeni toplanıyordu. Dodge, belli aralıklarla uzaktaki bir araba kapısının boğuk bir gürültüyle çarpılışını, ağaçlık alandan yükselen selamlaşmaları ve bangır bangır çalan müzik sesini rahatlıkla duyabiliyordu. Whippoorwill Yolu ve toplanma alanı arasında beş yüz metrelik bir mesafe vardı. Arabalarıyla patika yoldan çıkıp yerdeki otları ve yosunları ezerek çalılıkların arasından geçen, portatif soğutucular, battaniyeler, şişeler ve ıvır zıvırlarıyla kumsala serilen gençlerle kalabalık gitgide artıyordu.

Okul bitmişti; bu kez temelli. Dodge derin bir nefes aldı. Şimdiye kadar yaşadığı yerler arasında –Şikago, DC, Dallas, Richmond, Ohio, Rhode Island, Oklahoma, New Orleans– en güzel kokanı New York’tu. Havası gelişim ve değişim kokuyordu; bir şeyler devinip başka şeylere dönüşüyordu sanki.

İlk gelenler Ray Hanrahan ve arkadaşlarıydı. Bunda şaşılacak bir durum da yoktu aslında. Her ne kadar yarışmacıların isimleri Atlayış anına dek resmen ilan edilmese de, Ray, tıpkı iki yıl önce ağabeyinin yapmış olduğu gibi para ödülünü kazanacağını aylar öncesinden beri söyleyip duruyordu.

Luke, Panik’in son etabında yarışmayı ucu ucuna kazanmıştı. O elli bin doları alıp giderken, final etabındaki diğer yarışmacı ayağa bile kalkacak durumda değildi. Doktorların dediğine göre kız ömrünün geri kalanında bir daha yürüyemeyecekti.

Dodge avcunun içindeki bozuk parayı havaya fırlatıp yok ettikten sonra hemencecik parmakları arasında yeniden ortaya çıkardı. İlkokul dördüncü sınıfa giderken annesinin erkek arkadaşı –hangisi olduğunu hatırlayamıyordu bile– ona sihirbazlık numaralarıyla ilgili bir kitap hediye etmişti. O yılı Oklahoma’nın çorak bir kasabasında geçirmişlerdi. Boz renkli otlardan yeşilin görünmediği, pislik içinde bir yerdi. Yazın cayır cayır kavuran sıcaklığı da cabasıydı. Ve Dodge, o yaz tatilini, birinin kulağının arkasından

bozuk para çıkarmak, kimsenin fark edemeyeceği şekilde cebine iskambil kâğıdı gizlemek gibi numaraları öğrenerek geçirmişti.

Aslında başlarda bu, zamanı geçirmek için bir tür eğleneydi ama gitgide takıntı haline gelmişti. Başkalarının bakıp da göremediklerini, zihnin beklenti karşısında düştüğü yanılgıyı ve illüzyonla gözlerin insana nasıl da ihanet ettiğini fark ettikçe, Dodge yaptığı numaraların aslında ne kadar şık bir havası olduğu sonucuna varmıştı.

Ona göre Panik de büyük bir sihirbazlık numarasından farksızdı. Hakemler sihirbaz, geri kalanı ise şaşkın bir izleyici kalabalığıydı.

Bir sonraki kişi, iki arkadaşıyla birlikte gelen Mike Dickin-son oldu. Görünüşe bakılırsa hepsi de sarhoştur. Dick'in saçları dökülmeye başlamıştı ve soğutucu kabını kumsala bırakmak için eğildiğinde saçlarının seyredildiği noktalardan keli görünüyordu. Bu arada arkadaşları ise yarı paslı cankurtaran sandalyesini, yani sunucu Diggin'in oturacağı tahtı taşımakla meşgullerdi.

O sırada Dodge'un kulağına tiz bir vızıltı sesi ilişti. Sivrisinek tam sokacakken hiç düşünmeksizin vurduğu şaplakla çıplak baldırına sineğin siyah lekesi sıvandı. Sivsineklere nefret ederdi. Aynı şekilde, örümceklerden de. Ama diğer böceklerle karşı bir sempati duyardı. Sersemlikleri ve bazen de muhtaçlıktan gözlerinin dönmesi bakımından insanlara benzediklerini düşünürdü.

Hava giderek kararırken biri tıkacı çekmişçesine günışığıyla birlikte gökyüzündeki renkler de kayalığın ötesindeki ağaçlığın ardında bir girdap gibi yok oluyordu.

Şimdi ise Heather Nill, hemen arkasındaki Nat Velez ve hızlı adımlarla peşlerinden gelirken mutlu ve kocaman bir çoban köpeğini andıran Bishop Marks'la kumsala varmıştı. Dodge, kızların ikisinin de gergin olduğunu uzaktan bile anlamıştı. Heather'ın saçları her zamankinden farklı görünüyordu. Tam olarak anlayamamıştı ama her zamanki karman çorman atkuyruğundan farklı olarak

düzgün görünüyordu. Düzleştirmiş miydi yoksa? Emin değildi ama yüzünde makyaj da vardı sanki.

Ayağa kalkmak ve yanlarına gidip selam vermekle vermemek arasında kararsız kaldı. Heather iyi biriydi. Uzun boylu ve kendine has sert bir havası olması hoşuna gidiyordu. Geniş omuzları ve daima sırtı dik bir vaziyette yürüyüşünü beğeniyordu. Ancak sadece topuksuz ve tabanı aşınmış spor ayakkabılar giymesine bakılırsa boyu birkaç santim kısa olsa Heather'ın buna memnun olacağından şüphesi yoktu.

Ama şimdi kalkacak olursa Natalie'yle de konuşması gerekecekti. Ve Natalie'ye sırf uzaktan bakınca bile Dodge'un midesine heyecandan kramplar giriyordu. Okuldaki diğer bazı çocukların aksine Nat ona *kötü* davranmıyordu ama sıcak davrandığı da söylenemezdi. İşte Dodge'un canını asıl sıkan da buydu. Natalie ne zaman onu Heather'la konuşurken görse dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirir ve gözleri hemen başkalarına kayardı. Dodge, onun kendisine asla o gözle bakmayacağını farkındaydı. Geçen yıl düzenlenen okul balosunda kendisine yanlışlıkla Dave bile demişti.

Oysa Dodge sırf onu görebilme ümidiyle gitmişti. Ardından, onca kalabalığın arasında Nat'i görür görmez; gürültüden, sıcaktan ve otoparkta kafaya diktiği viskiden de çakırkeyif olunca cesaretini toplayıp yanına giderken kafasında onunla konuşmak vardı. Nat'le ilk kez doğru dürüst konuşacaktı. Tam dirseğine dokunmak için elini uzattığı esnada Nat geriye doğru bir adım atıp yanlışlıkla Dodge'un ayağına basmıştı.

"Ah! Özür dilerim, Dave," demişti kıkırdayarak. Konuşurken nefesi vanilya ve votka kokuyordu. Dodge o anda kendini ne yapacağını bilemez halde bulmuştu. Eli ayağına dolaşmıştı.

Carp Lisesi'ne başlayan 150 kişi arasından toplamda 107 kişi mezun olmaya hak kazanmıştı. Ve Nat daha çocuğun adını bile bilmiyordu.

Panik

Dodge sonunda yerinden kalkmamaya karar verdi. Ayaklarını kuma gömerek havanın iyice kararmasını, düdüğün çalmasını ve oyunun başlamasını beklemeye koyuldu.

Panik'i kazanacaktı.

Dayna için...

İntikamını almak için yapacaktı bunu.

heather

“Deneme, bir, iki, üç. deneme, bir, ki.” Diggin, megafonun sesini test ediyordu.

1880’li yılların sonundan itibaren bomboş duran Whippoorwill Yolu’nun hemen aşağısındaki eski taş ocağı 1950’lerde sel sularına teslim olunca yüzmek için elverişli bir göl ortaya çıkmıştı. Sahil ise işte bu gölün hemen güneyinde yer alıyordu. Kum ve çakıllarla kaplı söz konusu dar kıyı şeridine akşam karanlık çöktükten sonra girmek yasaktı ama zaten gündüzleri de fazla rağbet edilen bir yer olduğu söylenemezdi. Burada genellikle tek tük sigara izmaritleri, yamulmuş bira kutuları, boş naylon poşetler, hatta bazen tüm iğ-rençliğiyle yerde boru biçimindeki bir tür deniz anasını andıran, kullanılıp kenara atılmış prezervatifler olurdu. Oysa bu akşam etrafı örtüler, plaj sandalyeleri, yoğun bir sivrisinek ilacı ve içki kokusu sarmış durumdaydı.

Heather gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Bu Panik kokusuydu; yaz kokusuydu. Kıyıdaki ani renk ve ışık patlamasına kahkaha çılgınlıkları eşlik ediyordu şimdi. Kestane fişekleri. Kırmızı

ve yeşilin göz kamaştırıcı parlaltısının altında Kaitlin Frost ve Shayna Lambert'i, iki büküm olmuş halde kakhaha atarlarken gördü. Aynı saniyelerde Patrick Culbert ise birkaç fişek daha patlatmaya hazırlanıyordu.

Düşününce tuhaf geliyordu aslında. Mezuniyetin üzerinden henüz bir gün geçmişti; Heather mezuniyet törenine katılmamıştı. Ne de olsa Krista, yani annesi, gelmeyecekti ve Heather dört yıl boyunca zorunlu derslere girip çıkmakta kutlanacak büyük bir başarı olduğunu da düşünmüyordu. Buna rağmen liseden mezun olmasının üstünden yıllar geçmiş gibiydi. Sanki dört yıllık upuzun ve hatırlamaya değmez bir rüyaydı hepsi. Belki de, etrafındaki insanlar değişmediği için ona öyle geldiğini düşündü Heather. Ardında bıraktığı günler iç içe girmiş bulanık birer anıdan ibaretti ve şimdi tümü geçmişe hapsolacaktı.

Carp, adeta üstüne ölü toprağı serpilmiş bir kasabaydı. Hiç heyecan verici bir şey yaşanmazdı.

Kalabalığın içinde Diggin'in sesi yankılandı.

"Bayanlar, baylar! Duyduk duymadık demeyin; okulun sona ermesiyle yaz tatiline girmiş bulunuyoruz!"

İşte başlıyordu. Kalabalık hep bir ağızdan bağırmaya başladı. Derken karanlığın içindeki rengârenk ışık şöleni eşliğinde bir dizi *pat-pat* sesi daha inledi. Fişekleri ormanlık alanın orta yerinde patlatıyorlardı ve en yakın evle aradaki mesafe on kilometre civarındaydı. İstedikleri kadar gürültü yapabilirlerdi.

Bağırıp çağırabilirlerdi. Ne de olsa kimse seslerini duyamazdı.

Heather, içten içe, Nat'e cesaret verici bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Heather ve Bishop'ın bu akşam buraya gelme sebepleri Natalie'ye destek olmaktı zaten. Hatta Bishop kendi elleriyle pankart bile hazırlamıştı. *Haydi Bastır, Nat!* yazmıştı üstüne. Yazının yanına ise kocaman bir çöp adam çizmişti. Koca bir para yığınının üzerine çizilmiş pembe tişörtlü bu figür herhalde Natalie olsa gerekti.

“Nat altına niye bir şey giymemiş acaba?” diye sordu Heather pankartı görünce.

“Belki de atlarken düşürmüştür,” diye yanıtladı Bishop muzip bir ifadeyle. Ardından başını çevirip Nat’e gülümsedi. Böyle güldüğü zamanlarda kahverengi gözleri bal rengine dönüverirdi. “Çizim konusunda yeteneksizim işte, ne yapayım!”

Heather, Bishop’ın yanında Matt’le ilgili konuşmaktan hiç hazzetmiyordu. Ne zaman ondan konu açsa, Heather sanki radyoyu kötü şarkılar çalan bir frekansa çevirmişçesine, Bishop’ın gözlerini devirmesine katlanamıyordu. Ama bir şey demese de patlayacaktı. Sonunda dayanamadı: “Hâlâ gelmedi.” Heather, yalnızca Nat’in duyabileceği biçimde alçak sesle dile getirmişti merakını. “Kusura bakma, Nat. Biliyorum, hiç sırası değil, yani sonuçta buraya *senin* için...”

“Sorun değil.” Nat uzanıp iki eliyle Heather’ın elini sıktı. Ekşi bir şey yutmuşçasına suratını buruşturduktan sonra ekledi: “Bak. Matt seni hak etmiyor. Tamam mı? Sen ondan daha iyilerine layıksın.”

Heather yarım ağız güldü. “Sen benim en yakın arkadaşısın, Nat,” dedi. “Bana yalan söylemek zorunda değilsin.”

Nat başını iki yana salladı. “Eminim birazdan burada olur. Oyun başlamak üzere.”

Heather telefonunu bilmem kaç yüzüncü kez kontrol etti ama hâlâ tık yoktu. Telefonu, bozulmadığından emin olmak için kim bilir kaç kez kapayıp açmıştı.

Derken, bir kez daha Diggin’in sesi duyuldu. “Panik’in kuralları yeterince basit. Dileyen herkes oyuna katılabilir. Ancak kazanan tek bir kişi olacak.”

Diggin kasada biriken tutarı açıkladı: 67 bin dolar.

Heather ödülü duyunca karnına yumruk yemiş gibi hissetti. 67 bin dolar mı? Panik tarihinde toplanan en büyük para ödülü

bu olsa gerekti. Kalabalıktan yoğun bir uğultu yükselmeye başladı. Para ödülü, elektrik akımı hızıyla, ağızdan ağza dolaşıyordu şimdi. *Yok artık, oyuna katılmamak için aptal olmak gerek.* Nat'in yüz ifadesi, ağzına koca bir lokma dondurma almış gibiydi.

Diggin gürültüyü duymazdan gelerek konuşmasına kaldığı yerden devam etti ve kuralları açıklamayı sürdürdü. Oyun, yaz tatili boyunca, katı bir gizlilik çerçevesinde düzenlenecek bir dizi etaptan oluşuyordu; her bir etabın sonunda yarışmacıların bir kısmı elenecek ve yarışmanın yarısını tamamlayan her bir katılımcı bireysel etapları geçmek için yarışacaktı. Gel gelelim kimsenin kuralları dinlediği yoktu. Ne de olsa her zamanki konuşmaydı. Heather, sekizinci sınıftan beri Panik'i izlemeye gelirdi. Öyle ki, bıraksalar konuşmayı kendisi bile yapabilirdi.

Ödülü -67 bin dolar- duyar duymaz göğsü sıkışır gibi olmuş, farkına varmadan para ödülüyle neler yapabileceğini hayal etmeye başlamıştı bile; nerelere gideceği, neler alacağı, ne yapacağı, Carp'tan ne kadar uzağa kaçabileceği gibi hayaller arasında buluverdi kendini.

Ama, hayır. Matt'i bırakamazdı. Hem Matt, onu sevdiğini söylememiş miydi? Bu şekilde onu hayatına ve planlarına dahil etmişti. Bunu düşününce göğsündeki sıkışma gitgide azaldı ve sonunda yeniden rahatça nefes alabildiğini fark etti.

Natalie, Heather'ın yanında kot şortunu ve ayakkabılarını çıkardı. "İnanabiliyor musun?" diye sordu. Rüzgârın altında titrerken bir yandan da tişörtünü çıkarmakla meşguldü. Heather, Nat'in inatla o komik bikiniyi giymesine hâlâ bir türlü anlam verememişti. Suya atlar atlamaz üstünden çıkıverecekti sanki. Natalie ise bir kahkaha patlatmakla yetindi. Bu şekilde fazladan puan kazanacağını söylerken belki de dalga geçmişti.

Her zamanki Natalie'ydi işte: inatçı, kendine hayran. Fakat Heather, arkadaşının niçin oyuna katılmak istediğini hâlâ anlayamıyordu. Zira Nat her şeyden korkardı.

Arkadan biri Billy Wallace olsa gerekti- ıslık çaldı. "Kıçın güzelmiş, Velez."

Nat duymazdan gelse de Heather, arkadaşının kendisine nasıl seslenildiğini duyduğuna emindi. Sadece memnuniyetini gizlemeye çalışıyordu, o kadar. Heather, kendisi öyle el kadar bir kumaş parçası giymiş olsa Billy Wallace ne derdi diye merak etmekten kendini alamadı. *Oha. Şunun büyüklüğüne bak! Heather, arkandaki şey yürürken ağırlık yapmıyor mu?*

Ama Matt onu seviyordu. Ona göre Heather hoş biriydi.

Sahildeki gürültü arttıkça yerini yoğun bir uğultuya bıraktı: ıslık sesleri, peş peşe gümleyen çatapatlar, el yapımı pankart ve bayraklar sallayan kalabalık, top ateşine benzer ses çıkaran fişek-ler... Zamanı gelmişti. Birazdan düdük sesi duyulacaktı.

Panik başlamak üzereydi.

Heather onu işte tam da o esnada gördü: Yoğun kalabalık, kısa bir süreliğine seyrekleştiği an onu gülerek biriyle konuşurken görmüş ve hemen ardından kalabalığın, görüşünü kapatmasıyla yeniden kaybetmişti. "Gelmiş, Nat. *Burada.*"

"Ne?" Nat'ın aklı başka yerdeydi, onu duymuyordu bile.

Şimdi istese de Heather'ın sesi çıkamıyordu bir türlü. Çünkü kalabalık yeniden açıldığı sırada yerçekimine ayak uydurmuş-çasına ayakları doğruca ona doğru yönelirken içini kaplayan rahatlatma duygusu –bir kez olsun hayatındaki bazı şeyleri rayına oturtabilecekti, bunu yapabilirdi– peşi sıra yerini bambaşka bir hisse bıraktı. Meğerse ayaklarının bilinçsizce yöneldiği kişi Delaney O'Brien'la konuşuyordu.

Sadece konuşmuyor, kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Derken kızı öpmeye başladı.

Acı bir kuş ciyaklamasını andıran tiz düdük sesi, içindeki yoğun sessizliği adeta yırtarak böldü.

Heather kayalığın tepesine vardığı sırada Derek Klieg koşup bağırarak kendini suya doğru boşluğa bırakmış ve birkaç saniye içinde suyla buluşması üzerine kalabalığın coşkulu tezahüratları etrafta yankılanmaya başlamıştı.

Natalie ise kayalığın kenarından birkaç santim geride, beti benzi atmış bir vaziyette çömelmiş otururken Heather bir an için arkadaşının, saniyeleri saydığını duyar gibi oldu. Derken Nat başını çevirdi ve Heather'ın yüzünü seçmeye çahşırcasma birkaç kez üst üste gözlerini kırıştırdı. Ağzını açtı, kapadı.

Heather'm kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmışçasına deli gibi çarpıyordu. "Hey, Nat," dedi Heather, Natalie çömeldiği yerden doğrulurken.

"Ne işin var senin burada?" diye sordu Nat, terslercesine.

Heather, ellerindeki ve bacaklarındaki ağrıyı, parmaklarındaki acıyı, tenini sertçe yalayıp geçen rüzgârı daha yeni yeni fark etmeye başlamıştı... Natalie öfkeli görünüyordu. Sinirden titriyordu. Belki de titremesinin sebebi rüzgârı, üşüyordu.

"Ben de atlayacağım," dedi Heather, aynı anda ağzından çıkan sözcüklerin kulağa ne kadar da saçma geldiğinin farkına vararak. Sahiden de saçmalıyordu. Birdenbire kusacak gibi oldu.

Senin için tezahürat edeceğim, demişti oysa Heather Natalie'ye. Bunun üzerine şimdi içindeki bulantıya bir de suçluluk duygusu eklendi. Gel gelelim, Matt'in sesi diğer her şeyi bastırmaya yetiyordu. Matt'in sesi, yatağının tepesindeki su lekeleri, parktan yükselen ağır bir müzik, ot ve sigara kokusu, kahkahalar, ardından birinin avaz avaz bağırın sesi: *Seni geri zekâlı...*

"Atlayamazsm," dedi Nat, hâlâ gözlerini ayırmaksızın Heather'a bakarken. "Sen değil, *ben* atlayacağım."

"Birlikte atlayalım," dedi Heather.

Natalie öne doğru iki adım attı. Heather, neredeyse ritmik bir biçimde ellerini üç kere üst üste yumruk yapıp bıraktığını fark etti.

“Bunu neden yapıyorsun?” Soru bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Heather cevap veremedi. Bu sorunun cevabını kendisi bile bilmiyordu. Bildiği tek şey –hissettiği tek şey– bunun son şansı olduğuydu.

Yalnızca, “Korkup vazgeçmeden atlıyorum,” deyiverdi.

Suya doğru döndüğü sırada Natalie, kolundan tutup geri çekmek istermişçesine Heather’a uzandı. Ama bir şey yapmadı.

Heather, üzerinde durduğu kayalık ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissetti. Dengesini yitirip kayalık dik yamaçtan yuvarlanacağı ve kafasını kıyıya çarparak kıracağı korkusu sardı içini bir anlığına.

Panik.

Ufak ufak, tereddütlü adımlarla yürüse de uçurumun kenarına umduğundan daha çabuk varmıştı.

“Kendini tanı!” diye seslendi Diggin.

Heather aşağıya bakınca suyun zift gibi koyu olduğunu ve hâlâ insan kalabalığıyla dolup taşıtığını fark etti. *Çekilin, çekilin, yoksa size çarpacağım*, diye bağırarak istiyordu ama ağzından tek bir kelime bile çıkmadı, çıkamadı. Ciğerlerinin göğüs kafesi içinde dört bir yandan sıkıştığını hissediyordu.

Derken, dört yıl evvel atlayış öncesinde votkaları peş peşe mideye indirip ayağını kayalığa taktıran Chris Heinz geldi aklına. Kafasını kayalığa çarptığında yumurtanın kırılmasına benzer belli belirsiz bir ses duyulmuştu. Kalabalığın telaşla ormanlık alana koşturduğu o akşam; Chris’in cansız bedeninin yarısı suya batmış görüntüsü daha dün gibi aklındaydı.

“Adını söyle!” Diggin bir kez daha aşağıdan seslenirken, kalabalık da hep bir ağızdan bağırıyordu: *Adını söyle, adını söyle, adını söyle.*

Panik

Ağzını açtı ve "Heather," dedi boğuk bir sesle. "Heather Nill." Rüzgâr, sesini yutmuştu sanki.

Aşağıdan yükselen bağrışmalar hâlâ devam ediyordu: *Adını söyle, adını söyle...* Ardından, *Atla, atla, atla* nidaları duyulmaya başladı.

Her yanı adeta taş kesildi. Ağzının içinde kusmuk tadı duyar gibi oldu. Derin bir nefes aldı. Gözlerini yumdu.

Atladı.

25 HAZİRAN, CUMARTESİ

heather

Heather, hayatı boyunca hiçbir şeyden sahildeki akşam oyuna katılmaya karar vermesinden olduğu kadar pişman olmamıştı. Söz konusu kararını takip eden günlerde bu yaptığı şey ona bir tür çılgınlık gibi gelmişti. Belki kumsalda fazla miktarda alkol buharı soluduğu için, belki de Matt'i Delaney'le yan yana görünce kısa süreli bir cinnet anı geçirdiği için bu çılgınca kararı vermişti. Hem zaten olurdu öyle, değil mi? Adamın tekinin cinnet geçirip eline aldığı baltayla eski karısını lime lime ettiği cinayet vakalarında, suçlu kendisini böyle savunmaz mıydı? Cinnet.

Gel gelelim, artık oyundan çekilemeyecek kadar gururluydu. Üstelik oyunun ilk resmi etabının başlamasına da az bir zaman kalmıştı. Her ne kadar ayrılığın ardından inzivaya çekilip hiç ortalıkta görünmemek istese de, kendisini fazla tanımayanlarla bile karşılaşmamak için büyük çaba sarf etse de, haber bir şekilde kulağına gitmişti: Copake yakınlarındaki su kulelerinin üstüne alelade biçimde bir tarih atılmıştı: cumartesi. Günbatımı.

Mesaj, tüm oyuncular için davetiye niteliği taşıyordu.

Günlerini mümkün olduğunca yavaş ve sessizce geçirmeye özen gösteriyordu; geceleri kız kardeşi Lily'le birlikte kanepeye kıvrılıp televizyon seyrediyor, takıntılı bir biçimde Matt arayacak mı diye kontrol etmediği zamanlarda telefonu temelli kapatıyordu. Kendisine bir yığın nutuk çekeceğini ve Matt'ın zaten aptalın teki olduğunu söyleyeceğini bildiği Bishop'la konuşmak ise içinden gelmiyordu. Nat'e gelince; Heather'a üç gün boyunca soğuk davranıldıktan sonra nihayet aradaki buzları eritip artık o kadar kızgın olmadığını söylemişti.

Tüm bunlar olurken zaman inadına ileri sarılmışçasma büyük bir hızla akmaya devam ediyordu.

Sonunda cumartesi günü gelip çatmıştı ve artık kaçış yoktu.

Evden sıvışmak zorunda bile değildi. Akşam erken saatlerde annesi ve üvey babası Bo, Ancram'daki bir bara gitmişlerdi. Dolayısıyla sabahın ilk ışıklarına, hatta pazar öğleden sonraya kadar yorgun gözlerle, sigara dumanı ve içki kokusunu eve taşımaya-caklar demekti.

Heather o akşam Lily'ye peynirli makarna hazırladı. Lily ise akşam yemeğini televizyonun karşısına geçip sessizce yedi. Kız kardeşi son zamanlarda saçlarını ortadan ikiye ayırıp dümdüz taradıktan sonra ensesinde sıkı bir topuz halinde toplamaya başlamıştı. Bu görüntüsüyle, on bir yaşındaki bir kız çocuğun bedenine hapsolmuş yaşlı bir kadın izlenimi veriyordu.

Lily, Heather'ın bilmediği bir sebepten, konuşmayarak aklınca ablasına ders vermeye çalışıyordu. Heather'ın ise, kardeşinin bu sessizliğinin sebebini öğrenecek ne hali ne de zamanı vardı. Hem zaten bu, Lily'nin her zamanki haliydi; bir bakarsın fırtına gibi eser gürler, bir bakarsın yüzünde güller açardı. Son günlerde ise *esip gürleyen yanı* daha ağır basar olmuştu. Aynı zamanda hiç olmadığı kadar ciddileştiği ve üstüne başına, saçlarına daha bir özen gösterdiği Heather'ın dikkatinden kaçmamıştı. Daha az konuşur olmuş, burnundan süt gelene dek attığı kahkahalar giderek azalmıştı.

Yatağa gitmeden evvel Heather'a, masal anlatması için yalvardığı günler de geride kalmıştı artık. Ama düşününce, Heather, tüm bunların, kardeşinin büyüdüğüne işaret ettiği sonucuna varmıştı. Ayrıca Carp'ta gülecek bir şey olmadığı da malumdu. Özellikle de Fresh Pines Mobile Park'ta insanın gülmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Her şeye rağmen Heather, yüreğinin cız etmesine engel olamıyordu işte. Eski Lily'yi özlüyordu. Kolalı, yapış yapış ellerini, çiçekli sakız kokan çocuk nefesini, karman çorman saçlarını, lekeli gözlüklerini... kardeşinin karanlıkta dönüp iri iri gözlerle, "Bana masal anlatsana, Heather," diye fısıldayışını özlüyordu.

Doğanın kanunu, diye düşündü Heather. Bazı şeyler zaman içinde değişiyordu. Olması gerektiği gibi.

Saat akşam yedi buçuğu gösterdiğinde Bishop, Heather'a, yolda olduğunu bildiren bir mesaj attı. Lily çoktan Köşe'ye çekilmişti; Heather'ın, yatak odalarına taktığı isim buydu. Dip dibe iki yataklı; çekmecelerden biri açıldığında sağa sola sallanan, tek bacağı kırık bir şifoniyer, kenarı kırık bir lamba ve vernik lekeli bir komodinle, kar yığını gibi her yana saçılmış giysilerin doldurduğu odada ikisi birlikte yatıyorlardı.

Lily örtüyü boynuna kadar çekmiş, karanlıkta yatıyordu. Heather, kız kardeşinin uyuduğunu zannedip kapıyı örtmek üzereydi ki Lily ablasına doğru dönüp tek dirseği üzerinde yattığı yerden doğruldu. Kirli pencere camından içeri süzülen ay ışığında Lily'nin gözleri parlak bir çift bilye gibi görünüyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Heather karmakarışık odanın içinde kot pantolonunu, uzun kollu penyesini, iç çamaşırını ve top halindeki çoraplarını bulduktan sonra Lily'nin yatağına ilişti. Kardeşinin uyumuyor olduğuna sevinmişti; aynı şekilde, nihayet kendisiyle konuşmaya karar vermiş olmasına da.

"Bishop ile Nat gelip beni alacaklar," dedi Heather soruyu yanıtlamaktan kaçınarak. "Biraz takılacağız."

Lily tekrar başını yastığa koyup yatak örtüsünü tepesine kadar çekti. Bir anlık sessizliğin ardından, "Geri gelecek misin?" diye sordu.

Bunu duyar duymaz Heather, içinde bir şeyler koptuğunu hissetti. Başını okşamak için elini uzattığında Lily hemen kendini geri çekti. "Bu soru da nereden çıktı şimdi, inatçı keçi?"

Lily cevap vermedi. Heather, kalbi göğüs kafesinden çıkacakmışçasına deli gibi çarparken karanlığın içinde çaresizce bir müddet daha öylece oturdu. Ardından Lily'nin dinginleşen nefes alış verişini duyunca uykuya daldığını anladı ve uzanıp kız kardeşinin başına küçük bir öpücük kondurdu. Lily'nin teni sıcak ve nemliydi. O an Heather'ın içinden kız kardeşinin yanına uzanıp her şey için özür dilemek geldi: mutfaktaki karıncalar, tavandaki su lekeleri; dışarıdan gelen bağırmalar, sigaraya karışmış is kokuları; anneleri Krista ve üvey babaları Bo için; mahkum oldukları bu konserve kutusundan hallice evdeki acınası hayatları için özür dilemek istedi.

Fakat tam o sırada dışarıdan yükselen belli belirsiz korna sesini duymasıyla birlikte ayağa kalktı ve odadan çıkıp kapıyı yavaşça ardından örttü.

Heather Bishop'ın geldiğini arabasının sesinden anlardı. Bishop'ın habasının bir zamanlar tamirci dükkânı vardı ve Bishop da tam bir araba hastasıydı. Bir şeyler tamir etme ve yaratma konusunda da üstüne yoktu. Mesela birkaç yıl önce Heather'a, yaprakları bakırdan, dalı çelikten ve dikenleri de çivilerden oluşan bir gül yapmıştı. Kim bilir nerelerden bulup topladığı hurdaları onarır, isler hale getirirdi. Oyuncaklarından en yenisi ise boğazına bir şey kaçmış yaşlı bir adamı çağrıştıran motor sesiyle eski model bir Le Sabre'ydi.

Heather, sürücü koltuğunun yanına geçti. Nat ise her zamanki gibi arka koltukta oturuyordu. Natalie, nedense, arabada başka kimse olmasa dahi arka koltuğun tam ortasında oturmakta ısrar ederdi. Heather'a, herhangi bir tarafı –sağ veya sol– seçmek istemediğini, öyle olunca sanki hayatı üzerine bahse giriyormuş gibi hissettiği için ortada oturmayı tercih ettiğini söylemişti bir keresinde. Heather'ın ise ortada oturmanın daha tehlikeli olduğunu söylemekten dilinde tüy bitmişti. Yine de Natalie'ye bir türlü söz dinletememişti.

"Beni de bu işe karıştırdığınıza inanamıyorum," dedi Bishop, Heather arabaya binerken. Yağmur yağıyordu; dev bir ağzıdan boşalıncasına her yönden serpildiği ve tişörtün yakasından, kollarından da su girdiği için şemsiye veya yağmurluk almanın bir faydası yoktu.

"Haydi ama," dedi Heather kapüşonunun bağcığını biraz daha sıkarken. "Gıcıklık etme şimdi. Sen de oyunu hiç kaçırmadan izlersin. Bilmiyor muyuz sanki?"

"Evet, ama o, en yakın iki arkadaşım kafayı üşütüp oyuna katılmadan önceydi."

"Anladık, Bishop, tamam," dedi Nat. "Sen iyisi mi bize müzik aç. Olur mu?"

"Olmaz, efendim." Bishop bardak tutacağına uzanıp Heather'a, karlamasını uzattı. Heather'ın en sevdiği, mavi renkli olanından almıştı. Pipetten bir yudum almasıyla birlikte soğuk adeta beynini dondurdu.

"Radyo bozuk. Kabloları bağlayıp..."

Nat, Bishop'ın sözünü kesip abartılı bir sesle inledi. "Yine mi?"

"Ne diyebilirim ki? Külüstürlere âşığım."

Bishop anayola çıkarken direksiyona hafifçe vurdu. Araba tiz bir ses çıkardıktan sonra, motoru parçalanıyormuşçasına korkunç bir patırtı duyuldu.

Nat, "Aranızdaki aşkın karşılıklı olduğunu sanmıyorum," deyince Heather bir kahkaha patlattı ve gerginliği az da olsa yatıştı.

Bishop arabayı anayoldan çıkarıp park alanını çevreleyen patikaya saptığında, araba farlarının yarım yamalak aydınlatığı GİRMEK YASAK tabelaları seçiliyordu. Patikanın kenarına daha şimdiden on, on beş araba park etmişti. Çoğu mümkün mertebe ormanlık alana çekilmiş, bir kısmı da neredeyse tamamen çalılarının arasına girip adeta gözden kaybolmuştu.

Heather, Matt'in arabasını görür görmez tanıdı; amcasından kalma, arka tamponu koca bir örümcek ağını andıran, üstünkörü bantlanmış eski bir Jeep'ti.

Matt sınavdan üç kez kaldıktan sonra nihayet ehliyetini alıp da ikisi birlikte arabasına bindikleri ilk günü hatırlıyordu; Matt, arabayı istop ettirip aniden çalıştırdığında, Heather, Matt'in kendisine almış olduğu çörekleri olduğu gibi kusacağını zannetmişti. Ama Matt çok mutluydu; aynı şekilde Heather da öyle.

Heather bütün bir hafta hem çaresizce onu görme ümidiyle yanıp tutuşmuş hem de bir daha yüzünü görmemek için durmadan dua eder olmuştu.

Delaney de buradaysa eğer Heather sahiden kusacaktı. O karlamayı içmemeliydi.

Arabadan inerlerken, "İyi misin?" diye sordu Bishop alçak sesle. Bishop, Heather'ın aklından ne geçerse okuyabiliyordu, Heather ise Bishop'ın bu huyunu seviyor ama bir o kadar da bundan nefret ediyordu.

"İyiyim," dedi Heather sertçe.

"Bunu neden yapıyorsun, Heather?" dedi onu durdurmak için dirseğine uzanırken. "Doğru söyle, neden yapıyorsun?"

Heather, sahilde son görüştüklerinde de Bishop'ın üstünde aynı giysiler olduğunu fark etti; soluk mavi renkli uğurlu tişörtünü ve paçaları Converse'inin altında ezilmiş kot pantolonunu

giyiyordu yine. Bunu görünce içinde belli belirsiz bir öfke duydu. Küllü sarı saçları, beyzbol şapkasının altından dağınık bir biçimde fışkırıyordu. Hoş parfüm kokusunun altında hafiften kendine has Bishop kokusu da seziliyordu; eski bozuk para ve naneli şekerle dolu bir çekmece gibi kokardı Bishop.

Bir an için içinden ona gerçeği söylemek geldi: Matt onu terk edince, hayatında ilk defa kendini böylesine büyük bir boşlukta hissettiğini söylemek istedi.

Ama Bishop'ın sözü üzerine ona içini açmaktan vazgeçti. "Lütfen, bunun Matthew Hepley'le bir ilgisi olmadığını söyle," demişti Bishop. İşte yine aynı şeyi yapmış, konu Matt'ten açılınca gözlerini devirmişti.

"Haydi ama, Bishop." Heather ona vurmamak için kendini zor tutuyordu. Adını duyunca bile boğazı düğümlenmişti.

"O zaman söyle bana, neden? Panik'in aptalca bir oyun olduğunu söyleyen sen değil miydin?"

"Nat de katıldı, değil mi? Neden onu değil de sadece beni eleştiriyorsun?"

"Nat aptal da o yüzden," dedi Bishop. Şapkasını çıkarıp başını ovaladı; saçları elektrik akımına kapılmışçasına havaya dikiliverdi hemen. Bishop, elektromanyetik saçlara sahip olmanın kendine has, olağanüstü bir güç olduğunu ileri sürerdi. Heather'ın tek olağanüstü gücü ise olsa olsa her an patlamaya hazır bir sivilceye sahip olmaktı.

"Bunu nasıl söylersin? O senin yakın arkadaşın," dedi Heather.

"N'olmuş yani yakın arkadaşımса? Bu, aptal olduğu gerçeğini değiştirmez ki. Aptallarla arkadaşlık etmem diye bir kuralım yok."

Heather bunun üzerine daha fazla dayanamayıp bir kahkaha patlattı. Bishop da gülüyordu şimdi. Hatta öyle ki hafifçe ust uste binen iki ön diş gülerken rahatça seçilebiliyordu.

Bishop, dağınık saçlarını hizaya sokan beyzbol şapkasını tekrar başına geçirdi. Bishop, Heather'ın tanıdığı, kendinden uzun boylu nadir erkeklerden biriydi. Matt bile Heather'la aynı boydaydı; ikisinin de boyu 1.80 m idi. Bu durum bazen Heather'ın hoşuna gitse de bazı zamanlar gıcık olmuyor değildi. Boyu ondan uzun olduğu için Bishop sanki Heather'a rüştünü ispatlamaya çalışıyor gibi geliyordu. On iki yaşlarına kadar ikisi de santimi santimine tam olarak aynı boydaydı. Bishop'ın odasındaki boy cetvelinde hâlâ duran eski kalem izleri de bunun kanıtıydı.

"Yarışmada desteklediğim kişi sensin, Nill," dedi Bishop alçak sesle. "Bunu bilmeni isterim. Oynamanı istemiyorum, o ayrı. Hâlâ bunun aptalca bir yarış olduğunu düşünüyorum. Yine de bahsimi senden yana kullanacağım." Elini Heather'ın omzuna atıp kolunu hafifçe sıktı. Ses tonundaki belli belirsiz bir tını Heather'ı bir anda yıllar öncesine götürüp ona sıırılsıklam âşık olduğu zamanı hatırlattı.

Lise birinci sınıftaydılar. Hudson Sineinası'nın arkasında acemice öpüşmüşlerdi. Heather o gün öpüşürlerken dişine takılan mısır patlağını umursamamıştı bile. Sonraki iki gün boyunca ise utana sıkıla el ele tutuşmuşlardı. Fakat ilkokuldan beri arkadaş olmalarına rağmen ilk kez konuşacak konu bulamaz hale gelmişler; bunun üzerine de aralarındaki şey her neyse Bishop buna bir son vermeye karar vermişti. Heather o zaman anladığını söylese de işin aslı Bishop'ın bu yaptığına bir türlü anlam verememişti.

Bu nereden icap edip de aklına gelmişti ki? Heather şimdi düşününce Bishop'a âşık olabileceğini hayal bile edemiyordu. Bishop onun için bir erkek kardeştan farksızdı; hem de ne zaman suratında bir sivilce görse (mutlaka bir tane olurdu; ne bir eksik ne bir fazla) illa ki gözüne gözüne sokan gıcık bir erkek kardeşti Heather için.

Heather, uzaktan, ağaçların arasından gelen müzikle birlikte Diggin'in megafondan yükselen cızırtılı sesini duyabiliyordu.

Grafitiyle kaplı, üstünde silik harflerle COLUMBIA BOLGESİ yazan su kuleleri aşağı kısımdan boydan boya aydınlatılmıştı. İncecik bacaklar üzerine dikili duran kuleler, devasa bir çift böceği andırıyordu.

Hayır, hayır; karşısındaki bir çift değil, iki yuvarlak eklemli *tek bir* devasa böceğe benziyordu. Zira Heather, uzaktan baktığında bile, iki kule arasına kurulmuş ve yerden aşağı yukarı on beş metre yükseklikteki dar tahta parçasını kolaylıkla seçebiliyordu.

Bu seferki etapta yarışmacılardan ne istedikleri açık ve netti.

Heather, Nat ve Bishop kulelerin altında kalabalığın toplandığı noktaya vardıklarında ortamdaki ışık insanın gözünü rahatsız edecek derecede parlıyordu. Her zamanki gibi etrafa tam bir şenlik havası hâkimdi. Herkes birbiriyle fısıltı şeklinde konuşsa da, kalabalık kıpır kıpırdı. Birileri ormanlık alana kamyon sokmayı bile başarmıştı. Kamyonun motoruna bağlanmış projektör, kuleleri ve arasındaki derme çatma tahta geçidi aydınlatıyordu. Aralıklı olarak göze çarpan sigara ateşlerine bir de konuşma seslerinin arka fonunda sessizce çalan eski bir rock şarkısı eşlik ediyordu şimdi. Bu akşam daha sessiz olmak gerekiyordu; yoldan fazla uzakta sayılmazlardı.

“Beni ekmeyeceğine söz ver, tamam mı?” dedi Nat. Heather, Nat’ın bunu söylediğine sevinmişti; her ne kadar diğerleri de yıllardır tanıdığı okul ve sınıf arkadaşları olsa da, Heather’ın içini, kalabalıkta kaybolma korkusu sardı.

“Asla,” dedi Heather. Başını kaldırıp bakmamaya çalıştıkça, kalabalığın arasında istemsiz bir biçimde gözleri Matt’i ararken buldu kendini. Yakınlarda kıkırdaşan bir grup ikinci sınıf öğrencisi ile futbol maçı izlemeye gelmiş gibi battaniyeye sarınıp elinde termosuyla duran Shayna Lambert’i seçebiliyordu.

Heather, kalabalığın geri kalanından azıcık uzakta, kendi başına takılan Vivian Trager’ı görünce şaşkınlığına engel olamadı. Saçları rastalıydı. Kulağındaki ve yüzündeki metal aksesuarlar ay ışığı altında ara ara parılıyordu.

Heather, Viv'i daha önce hiçbir sosyal etkinlikte görmemişti; daha doğrusu, bugüne dek, dersleri kırmak ve Dot's'ta müşterilerin siparişini almak dışında bir şey yaptığını görmemişti. Her nedense Viv'in de orada olması, Heather'ı daha bir germiştii.

“Bishop!”

Avery Wallace kalabalığı yararak kendini Bishop'ın kollarına atıverdi. Gören de Bishop, kızı büyük bir felaketten kurtardı sanırdı. Bishop eğilerek Avery'yi öpeceği sırada Heather başını öte yana çevirdi. Kızın boyu 1.50 m ya var ya yoktu ve Heather ne zaman yanında dursa kendini devanası gibi hissediyordu.

“Seni özledim,” dedi Avery, Bishop geri çekildiği sırada. Hâlâ Heather'a selam vermemiştii; yanında yokmuş gibi davranıyordu. Bir keresinde Heather'ın, kendisine “karides suratlı” dediğini duymuş ve görünüşe bakılırsa bir daha da onu affetmemiştii. Gel gelelim, Avery o küçücük, pembe suratıyla sahiden de karidesi andırdığı için, Heather bu söylediği şey yüzünden kendini o kadar da kötü hissetmiyordu.

Bishop, Avery'nin kulağına bir şeyler fısıldayınca Heather içinde yeniden bir bulantı dalgasının yükseldiğini hissetti. Çok üzgündü. Sen kederliyken başkasının –hele ki en yakın arkadaşlarının– mutlu olması yasaklansa ne güzel olurdu. Evet, evet, kesinlikle böyle bir kural olmalıydı.

Avery kıkırdarak Bishop'ın elini sıktıktan sonra ekledi: “Biramı alıp geleyim, o zaman. Birazdan yanındayım. Hiçbir yere kıpırdama.” Peşi sıra arkasını döndü ve gözden kayboldu.

Birkaç saniyeye kalmadan Bishop kaşlarını kaldırarak Heather'a baktı. “Sakın!”

“Ne?” Heather, avuç içleri yukarı bakar vaziyette ellerini iki yana açtı.

Bishop, tek parmağıyla Heather'ın yüzüne dokundu. “Ne düşündüğünü biliyorum,” dedikten sonra Nat'e döndü. “Aynı şekilde, senin de.”

Nat en masum surat ifadesini takındı. “Haksızlık ediyorsun, Marks. Ben yalnızca Avery’den ne de güzel bir aksesuar olacağını düşünüyordum. Ufacık tefecik, her an elinin altında bulundurabileceğin bir aksesuar.”

“Cebine de sığar,” diye ekledi Heather.

“Tamam, tamam.” Hakkını vermek gerekirdi; Bishop, öfkeliymiş gibi görünme konusunda hiç fena sayılmazdı. “Yeter.”

“Sadece bir iltifat,” diye kendini savunmaya geçti Nat.

“Yeter, dedim.” Ama bir dakika geçmeden Bishop, Heather’ın kulağına eğilerek ekledi: “Cebimde tutamam ki, ısıtır.” Bunu söylerken dudakları Heather’ın kulağına değdiği sırada –kazara olduğuna emindi– Heather kahkahayla gülmeye başladı.

İçindeki huzursuzluk biraz olsun azaldı derken müzik sesi aniden kesiliverdi. Şimdi ortama yoğun bir sessizlik ve durgunluk hâkimdi. Heather, oyunun başlamak üzere olduğunu anlamıştı. Aynı anda her yanında tüm yağmur damlaları katılaşıp teninde donmuşçasına buz gibi bir soğuk hissetti.

“Oyunun ikinci etabına hoşgeldiniz,” dedi Diggin yüksek sesle.

“Yeme bizi, Rodgers,” diye bağırdı kalabalığın içinden biri. Naralar ve bölük pörçük kahkahalara, “Şışt,” sesi eklendi.

Diggin söylenenleri duymazdan gelerek konuşmasına devam etti: “Bu oyunda cesaret ve dengenin yanı sıra...”

“Bir de ayıklık!”

“Ulan düşeceğim şimdi.”

Bir dizi kahkaha daha koptu. Oysa Heather’ın gülümseyecek hali bile yoktu. Yanındaki Natalie ise durduğu yerde duramıyordu; elleri kalça kemiklerinde, bir sağa bir sola dönüyordu. Heather, arkadaşına, ne yapmaya çalıştığını soracak gücü dahi bulamadı kendinde.

Öte yandan Diggin açıklamasına kaldığı yerden devam etti: “Hız da önemli bir unsur çünkü tüm yarışmacılar için süre tutulacak...”

“Haydi artık, kısa kes!”

Diggin sonunda dayanamayıp megafonu ağzından çekti ve bağırdı: “Kapa çeneni, Lee.”

Bunun üzerine kalabalıktan yeni bir kahkaha dalgası daha yükseldi. Heather, olan biteni bir sinema filmi izlermiş gibi seyrediyor, sesleriyse birkaç saniye gecikmeli olarak algılıyordu. On beş metre yükseklikte, bir ışık kümesinin aydınlattığı dar tahta parçasına bakmaktan kendini alamadı. Açılış törenindeki atlama, yarışmanın bir parçası olmaktan öte, gelenekselleşmiş bir tür eğlenceydi. Neticede ilkinde suya atlanıyordu. Oysa bu kez, işin ucunda su değil, düpedüz sert toprak zemine düşmek de vardı. Biri söz konusu yükseklikten düştüğü takdirde ise kurtulma şansı neredeyse sıfırdı.

Kamyonun motoru bir anlığına durunca, kısa süreli bir karanlık yaşandı. Etrafın kararmasıyla birlikte bu sefer kalabalıktan serzeniş nidaları yükselmeye başladı. Derken, birkaç saniye içinde motor yeniden çalıştığında Heather, Matt’i gördü: Projektör ışığının altında, tek eli Delaney’nin kot pantolonunun arka kısmında, kahkahayla gülüyordu.

Heather gördüğü manzara karşısında kusacak gibi oldu. Ku-lağa tuhaf gelebilirdi ama ikisini birlikte görmekten ziyade, elini kızın poposunda görünce midesi bulandı. Oysa ona hiç böyle dokunmamıştı; hatta birçok kez kalabalık içinde eline koluna hakim olamayan çiftlerin gebermelerini temenni ettiği bile olmuştu.

Kim bilir, belki de Heather’ı yeterince güzel bulmuyordu. Belki yanında görülmekten, sevgili olmalarından utanıyordu.

Belki Heather’ın gururunu incitmemek için ona yalan söylüyordu.

Belki de gerçek Matt’i hiç tanıyamamıştı.

Bu düşünce karşısında beyninden vurulmuşa döndü. Matt Hepley’yi yani bir zamanlar Heather geçirerek alfabeyi baştan sona saydığı anda onu alkışlayan, hatta bir keresinde beyaz şortuna çıkan regl kanını fark etmesine rağmen meseleyi büyütmeyip iğrenmemiş

gibi görünen çocuğu tanıyamamışsa, buradaki insanlara ve neler yapabileceklerine nasıl güvenirdi.

Sanki kalabalık hep birlikte soluklanmak için susmuş gibi ortama bir sessizlik çöktüğünü fark etti. Hemen ardından ise Kim Hollister'ın, tepedeki tahta üzerinde yavaş yavaş ilerlemeye başladığını gördü. Kızın korktuğu, yüzünün kül kesilmesinden belliydi. Ve işte böylece yarış başlamıştı.

Kim, sağ ayağını sürekli önde tutarak tabanını sürüye sürüye kırk yedi saniyede karşıya geçmişti. İkinci su kulesine sağ salim vardığında ise iki koluyla direğe sıkıca sarılır sarılmaz kalabalık rahat bir nefes aldı.

Sıradaki kişi Felix Harte idi: Kısa ve seri adımlarıyla ip cam-bazını aratmadığı gibi önceki yarışmacıdan daha da kısa sürede karşıya geçmeyi başarmıştı. Peşi sıra Merl Tracey geldi. Daha tahta zeminden kuleye doğru son adımını atmamıştı ki Diggin megafona uzanıp bir sonraki ismi ilan etti.

"Heather Nill! Heather Nill, sahnedeki yerini alsın!"

"İyi şanslar, Heathbar," dedi Natalie. "Sakın aşağıya bakayım deme."

"Sağol," dedi Heather hiç düşünmeksizin. Arkadaşının tavsiyesinin ne kadar saçma olduğunu o anda fark etti. On beş metre havadayken aşağı değil de nereye bakardı ki insan?

Derin bir sessizlikte yürüyormuş gibi hissetse de bunun gerçekdışı olduğunun farkındaydı çünkü Diggin o aptal megafonu ağzından bir an olsun ayırmamakta kararlıydı. Heather herhalde korktuğu için sesleri duyamadığını düşündü bir an; evet, korkuyordu. Fakat bir yandan da tüm salaklığıyla ve çaresizliğiyle Matt'i düşünüyor ve merak ediyordu. Elleri hâlâ Delaney'nin kalçalarında dolaşırken Heather'ı izliyor olabilir miydi?

Heather, doğu kanadındaki su kulesinin tek ayağındaki soğuk ve kaygan metaliyle parmaklarını uyuşturan merdiven basamaklarını tırmanmaya başladığı sırada, Matt'in, Delaney'nin kaba etini

hissederken Heather'ın da kalçalarına bakıyor olabileceği düşüncesi karşısında midesi kalktı.

Neden sonra, sadece onun değil, aşağıdaki herkesin şu an poposuna bakıyor olabileceği aklına geldi. Derken, acaba kotunun altından iç çamaşırı hatları belli oluyor mudur diye kısa bir panik anı yaşadı. Zira diğer birçok kızın aksine tanga giymeye tahammülü yoktu ve giyenleri de bir türlü anlayamıyordu.

Basamakların yarısına geldiğinde dank etti: Eğer iç çamaşırının belli olup olmamasını kafaya bu kadar takıyorsa, demek ki yükseklikten o kadar da korkuyor olamazdı. O akşam ilk kez kendine güvendiğini hissetti.

Gel gelelim şimdi de yağmur sorunu yoluna taş koyuyor; nemli merdiven basamakları parmaklarının arasından kayıveriyordu. Yağmur damlalarının, görüşünü engellediği yetmezmiş gibi spor ayakkabısının tabanları da kayıp duruyordu. Nihayet su tankının çevresi boyunca uzanan küçük metal eşiğe varıp da tepeye çıktığında ise yeniden korkuya teslim oldu. Burada, arkasındaki düz ve ıslak metal uzantı dışında tutunabileceği hiçbir şey yoktu. Hayat ve ölüm arasında yalnızca birkaç santimlik ince bir çizginin üzerindeydi şimdi.

Sırtından yukarı bir ürperti yükseldi. Bir an için düşmekten değil, kapkara hava boşluğuna atlamaktan korktuğunu fark etti.

Heather, sırtını su tankına iyice yaslayıp ayaklarını yan yan sürüyerek tahta düzleme doğru ilerlerken, bir yandan da aşağıdan bakıldığında korktuğunun anlaşılmaması için dua ediyordu.

Çılgılık atmak veya tereddüt etmek hanesine eksi puan yazdırmaktan başka bir işe yaramazdı.

"Başla!" Diggin'in aşağıdan yükselen sesi gecenin karanlığında yankılandı. Heather, oyunda kalmak istiyorsa bir an önce harekete geçmesi gerektiğinin farkındaydı.

Bunun üzerine, sırtını dayadığı su tankından güçlkle de olsa ayrılıp tahta düzleme doğru milim milim ilerlemeye koyuldu.

Üzerine bastığı tahta parçası kulelere derme çatma bir biçimde üç beş vidayla iştirilmişti. Bir an için tahtanın ağırlığını taşımayıp ansızın çat diye kırıldığını hayal etti. Fakat durum hiç de öyle olmadı. Tahta o kadar da zayıf değildi besbelli.

Dengesini koruma içgüdüsüyle kollarını iki yana açtığında artık ne aşağıdan kendisine bakan Matt'i, ne Delaney'yi ne de Bishop'ı düşünüyordu. Aklında sadece etrafını saran hava boşluğu; ayakları ve bacaklarındaki karıncalanma hissi ve her yanını saran aşağı atlama dürtüsü vardı.

Aslında normal adımlarla, bir ayağını ötekinin önüne atarak yürüse çok daha hızlı ilerleyebilirdi ancak ayak tabanını tahtadan ayırmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Topuğunu veya parmak uçlarını azıcık bile olsa kaldırırsa, dengesini yitirip metrelerce aşağıdaki yeri boylayacağı ve öleceği hissine kapıldı. Etrafını saran sessizlik öylesine yoğundu ki yağmur sesiyle birlikte kesik kesik alıp verdiği nefesini net bir biçimde duyabiliyordu.

Hemen aşağısında ise kör edici; insanların ölmeden önce gördüklerini iddia ettikleri türden bir ışık kümesi vardı. Yukarıdan bakınca kalabalık, siluet halinde, gölgeleri birbirine karışmış vaziyette görünüyordu. Öyle ki, Heather bir an için sahiden öldüğünü sandı; incecik bir geçidin üstünde, uçsuz bucaksız bir karanlığın tam ortasında kalakalmıştı sanki.

Ayak tabanlarını tahtadan ayırmaksızın, elinden geldiğince hızlı bir biçimde milim milim ilerlemeye devam etti.

Derken bir de baktı ki tahta düzlemin ucuna gelmiş; ikinci su kulesine ulaşmıştı bile. Hedefe ulaştığının farkına varır varmaz, tıpkı Kim'in yaptığı gibi can havliyle su tankının direğine sarılıverdiğinde, üstünün başının sırsıklam olması umrunda bile değildi artık. Sıradaki yarışmacı Ray Hanrahan'ın adı anons edilirken dahi tezahürat sesleri bitmek tükenmek bilmiyordu.

Heather başının zonkladığını fark etti, ağzında ise metalik bir tat vardı. Ama bitmişti işte. Bu akşamki kâbus sona ermişti.

Birdenbire kollarını işe yaramaz bir çift külçe gibi hissetti. Kasları, kapıldığı rehavetten hamur gibi salınıverdiği için hareketlerine hâkim olmakta güçlük çekiyordu. Nitekim merdivenden inerken son birkaç basamakta tökezleyince, daha ayağını zemine basmadan kalabalık yanına gelip kâh omzunu sıkarak kâh sırtını sıvazlayarak desteğini belirtti. Karşılık olarak gülümseyip gülümsemediğinin bile farkında değildi.

“Müthiştin!” diye bağırıyordu Nat, kalabalığı yarıp Heather’a doğru seğırtirken. Nat’ın, kollarıyla sımsıkı bir biçimde boynuna sarıldığını daha yeni fark edebilmişti. “Nasıldı? Korktun mu?”

Gözlerin hâlâ üzerinde olduğunu fark eden Heather başını iki yana salladı. “Ne ara bittiğini anlamadım,” diyebildi sonunda. Sözcüklerin ağzından çıkmasıyla birlikte şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Bitmişti işte. Kalabalığın orta yerinde ayakta dikilirken havadaki rutubet ve sigara kokusu burnuna ilişti. Hepsi gerçektir. Hayattaydı. Yaşıyordu.

“Kırk iki saniye,” dedi Nat gurur dolu bir sesle. Heather sürenin anons edildiğini duymamıştı bile.

“Bishop nerede?” diye sordu Heather. Asıl şimdi keyfi yerine gelmişti işte. Doludizgin bir sevinç dalgası sardı tüm benliğini. Kırk iki saniye. Hiç fena sayılmazdı.

“Daha şimdi buradaydı, tam arkamda...” Nat geriye dönüp gözleriyle kalabalığı tarasa da nafileydi. Kamyondan yayılan ışık etraftaki herkesi resim tablosundaki fırça darbelerini andıran karanlık birer silüete döndürmüştü.

Derken yeniden tezahürat sesleri yükselmeye başladı. Heather başını kaldırıp baktığında Ray çoktan karşıya geçmişti bile. Tezahürat seslerinin arasında Diggin’in sesi yankılanıyordu: “Yirmi iki saniye! Yeni bir rekor!”

Heather ağzında acı bir tat duyar gibi oldu. Ray Hanrahan’dan nefret ederdi. Yedinci sınıfta, henüz göğüsleri tam çıkmamışken, Ray, Heather’ın okuldaki eşya dolabına bir sutyen asmış ve erkek

olmak için hormon ilaçları aldığı dedikodusunu yaymıştı. "Sakalların daha çıkmadı mı?" derdi koridorda yanından geçerken. Sonunda Bishop, Ray'ın abisi Luke Hanrahan'ın, çalıştığı Pepe's'te esrar sattığını (yalan da değildi) polislerle söylemekle tehdit edince Heather rahat bir nefes alabilmişti.

Sıradaki yarışmacı Zev Keller idi. Heather, Bishop'ı aramayı unutup adeta büyülenmişçesine Zev'i, tahta düzleme doğru adım attığı sırada izlemeye koyuldu. Aşağıdan bakınca şimdi yukarıdaki manzara hoşuna bile gitmişti: Zev, inceden çiseleyen yağmurun altında kollarını iki yana açmış, karanlık silüetiyle gökyüzündeki bulutlara karşı güzel bir görüntü sergiliyordu. Ray ise henüz merdivenden aşağı inmemişti. Su tankının arkasından Zev'i seyreliyor olmalıydı.

Her şey bir anda oluverdi; Zev ani bir hareketle ince tahtanın üzerinde yana doğru meyledince ayağı boşa kaldı. Heather, boğazından acı bir çığlığın koptuğunu fark etti. Yüreği ağzına gelerek yaşananları anbean seyrederken ve Zev, parmaklarını can havliyle tahtaya kenetleyip ağzından çığlığa benzer bir ses yükselirken Heather'ın aklından tek bir düşünce geçiyordu: *Artık hiçbir şey, hiçbirimiz eskisi gibi olamayacağız.*

Derken Zev var gücüyle kendini yukarı doğru çekmeye başladı. Sol ayağını yeniden tahta yüzeye çıkarınca vücudu gevşek bir sarkaç misali sağa sola sallanmayı bıraktı ve Zev, ayağa kalkıp az önce kaldığı yerden yürümeye devam etti.

Aşağıdan biri Zev'e seslendi. Ardından kalabalık alkışlamaya başladı. Zev geri kalan mesafeyi ağır aksak adımlarla katederken kalabalıktan delicesine bir alkış tufanı yükselmeye devam etti. Öyle ki kimse Diggin'in sesini duyamıyordu bile. Ray merdivenden inerken hiç kimsenin ondan tarafa baktığı bile yoktu.

Fakat bu durum Zev'i, aşağı iner inmez Ray'ın üzerine atılmaktan geri koymadı. Zev, Ray'den daha ufak tefek ve cılız olmasını rağmen arkadan ve hiç beklenmedik bir anda saldırdığı için Ray

daha ne olduğunu anlamadan kendini yüzükoyun yerde buldu. Yüzü gözü çamur içinde kalmıştı.

“Seni adi şerefsiz! Bana attığın şeyi fark etmedim mi sandın, ha?”

Zev yumruğunu havaya kaldırdığı sırada Ray kenara doğru savulup Zev’den kurtuldu.

“Ne diyorsun be?” diye söylenerek güç bela ayağa kalktığı anda Ray’ın yüzü projektörün parlak ışığı altında apaydınlık görünüyordu. Yüzünü bir taşa çarptığından olsa gerek, dudağı kanıyor ve bu haliyle çirkin ve sefil bir görüntü sergiliyordu.

Peşi sıra Zev de ayaklandı. Deli deli bakan koyu renk gözleri öfke ve nefret doluydu. Kalabalık sus pus olmuş, hiç kıpırdamaksızın öylece beklerken Heather bir kez daha yağmurun sesini duyar gibi oldu. Sanki yüz binlerce yağmur damlacığı gökyüzünden doludizgin inmeye hazırlanırcasına havada asılı vaziyette bekliyordu.

“Yalan söyleme,” dedi Zev sertçe. “Attığın şeyi bilerek göğsüme isabet ettirdin. Beni düşürmek istedin.”

“Kafayı yemişsin sen.” Ray, yanından uzaklaşmak için arkasını döndüğü sırada Zev buna fırsat vermeden doğruca Ray’ın üstüne çullandı. İkisi beraber yeniden yere yuvarlandıklarında bu kez kalabalık da etraflarına üşüşmüştü. Millet bağırış çığırış içinde kavgayı daha iyi görebilmek için birbirlerini itelerken, bazılarıysa ikisini ayırmaya çalışıyordu. Heather’sa onca hengâmenin arasında sıkışıp kalmıştı. Arkasında birinin elini fark ettiği esnada düşmekten son anda kurtuldu. Farkına bile varmadan içgüdüsel olarak elini Nat’e doğru uzattı.

“Heather!” Nat’in yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti. Elleri, itiş kakış arasında sertçe birbirinden ayrılınca Nat, büyük bir kalabalığın içinde gözden kayboldu.

“Nat!” Heather, bu kez iri yarı oluşuna sevinerek dirsekleriyle kalabalığı yara yara birkaç adım ilerleyince Nat’in ayağa kalkmaya çalıştığını fark etti. Heather yanına geldiğinde Nat acı dolu bir çığlık attı.

“Bileğim!” dedi Nat telaş içinde bacağını tutarak. “Biri bileğime bastı.”

Heather Nat’e doğru uzanınca arkasında birinin elini hissetti; bu seferkinin kazara olmadığı apaçık ortadaydı. Kendisine sertçe vuran elin kime ait olduğunu görebilmek için arkaya dönmeye çalıştıysa da boşunaydı; yüzüstü çamura batmış bir vaziyette ansızın kendini yerde buluverdi. Kalabalığın her adımında etrafa sıçrayan çamurdan yüzü kirli suya bulanmıştı. Neden sonra Heather düşündü de, belki tüm bunlar –kargaşa, kaos- oyunun bir parçasıydı.

Derken itiş kakışın bir an için durulduğunu fark eder etmez, “Haydi,” dedi. Aynı anda ayağa kalkıp Nat’in kolundan tuttu.

“Actıyor,” dedi Nat gözyaşlarına engel olmaya çalışarak. Ama Heather arkadaşını bir şekilde ayağa kaldırmayı başardı.

O sırada, karanlık ormanlığın içinden tiz bir ses yükseliverdi.

“Hepiniz, olduğunuz yerde kalın...”

Polisler.

Ortalık adeta savaş alanına dönmüştü. Işık hüzmeleri kalabalığı aydınlatırken herkesin yüzü bembeyaz ve kaskatı kesilmiş, ormanlık alana doğru koşturuyorlardı. Heather’ın görebildiği kadarıyla dört polis memuru vardı; içlerinden bir tanesi karanlıkta yakaladığı birini yere sermişti ama Heather kim olduğunu seçemedi. Ağzındaki kuruluk ve yavanlığa bir de darmadağın haldeki düşünceleri eklendi. Kapiüşonlu penyesi çamur içinde kalmış, soğuk iyice içine işlemişti.

Bishop ise ortalarda yoktu; buraya onun arabasıyla gelmişlerdi.

Araba. Tabii ya; buradan hemen kaçmaları ya da saklanmaları gerekiyordu.

Heather eliyle Nat’in koluna sıkıca sarılıp arkadaşını öne doğru çekmeye çalıştı ama Nat sendeliyordu. Gözleri yaşlarla doldu.

“Yapamıyorum,” diyebildi sonunda.

“Yürümek zorundasın.” Heather çaresizlik içindeydi. Bishop hangi cehennemdeydi? Eğilip tek kolunu Nat’ın beline dolarken ekledi: “Bana yaslan.”

“Yapamıyorum,” diye tekrarladı Nat. “Çok acıyor.”

Derken Dodge Mason yanibaşlarında bitiverdi. Tek kolunu Nat’ın beline dolarken ne tereddüt etti ne de izin istedi. Böylece Heather bir taraftan, Dodge diğer taraftan Nat’i taşımaya başladılar. Nat, küçük bir şaşkınlık nidası atsa da karşı koymadı. Ne yapacağını bilemeyen Heather ise o anda sevinçten Dodge’u öpebilirdi.

“Haydi,” dedi Dodge.

Üçü birlikte ağır aksak da olsa ellerinden geldiğince hızlı bir biçimde; megafondan yükselen seslerden, bağırışmalardan ve göz alıcı ışıktan uzağa, ağaçların arasına yöneldiler. Ormanlık alan karanlıktı. Dodge telefonunu cebinden çıkarıp eğreltiotlarının, yosun kaplı ağaçların sıırıslılam olmuş yaprakları üzerine cılız mavi bir ışık tuttu.

“Nereye gidiyoruz?” diye fısıldadı Heather. Yüreği delicesine atıyordu. Öte yandan Nat, sol bacağına doğru dürüst basamadığından her adımında ağırlığının çoğunu Heather’a yüklüyordu.

“Polisler gidene kadar beklemekten başka şansımız yok,” diye yanıtladı Dodge. Soluğu kesilmişti.

Su kulelerinin az ötesindeki ağaçların arasında küçük bir pompa istasyonu vardı. Dodge’un kapıyı açması için önünde durduklarında, Heather, duvarların ardındaki mekanik teçhizatın uğultulu sesini net bir biçimde duyabiliyordu. Kapıyı zorlamalarına bile gerek kalmadı çünkü kilitli değildi.

İçeriye kesif bir metal ve küf kokusu hâkimdi. Tek bölmeli oda iki büyük tank ve pas tutmuş bir dizi elektrik düzeneğiyle doluydu. İçerisi, bir araya toplanmış yüzlerce cırcırböceğinin sesini andıran mekanik bir gürültüyle inliyordu. Öyle ki ormanlık alandan yükselen bağırışma sesleri artık duyulmuyordu bile.

"Tanrım." Nat derin bir oh çekip yere çöktü ve yüzünü buruşturarak sol bacağını öne uzattı. "Fena acıyor."

"Burkulmuş olmalı," dedi Dodge arada belli bir mesafe bırakarak yanında yere otururken.

"Birinin çat diye üzerine bastığına yemin ederim." Nat öne doğru uzanıp ayak bileğine hafifçe dokunurken üst üste birkaç kesik nefes aldı.

"Elleme şimdi, Nat," dedi Heather. "Ortalık bir yatışsın bir yerden buz bulup getiririz."

Neden sonra Heather üşüdüğünü ve yorgunluktan bitap düştüğünü fark etti. Etabı tamamladıktan sonra duyduğu heyecan çoktan kaybolmuştu. Sırılsıklamdı ve açlıktan midesi kazınıyordu. Üstelik şu an istediği son şey, gecenin yarısını aptal bir pompa istasyonunda geçirmekti. Telefonunu çıkarıp Bishop'a mesaj çekti. *Neredesin?*

"Burayı nereden biliyordun?" diye sordu Nat, Dodge'a.

"Civarda dolanırken geçen gün keşfettim," dedi Dodge. "Sigara içmemin bir sakıncası var mı?"

"Sayılır," dedi Heather.

Dodge omuzlarını silkip sigara paketini ceketinin cebine geri koydu. Fakat telefonu hâlâ yerdeydi. Fersizce yaydığı mavi ışık, yüzünü bir karaltı halinde belli belirsiz aydınlatıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Nat birdenbire. "Mecbur olmadığın halde yardım ettin."

"Sorun değil," dedi Dodge. Heather Dodge'un yüzünü görmese de sesindeki tuhaflığı fark etmişti.

"Daha önce hiç konuşmamıştık bile..." Belki de patavatsızlık ettiğini düşününce Nat'in sesi gitgide cılızlaştı.

Kısa süreli bir sessizlik oldu. Bu arada Heather, Bishop'a yeni bir mesaj daha gönderdi. *Hangi cehennemdesin?*

O sırada Dodge sessizliği ansızın bölüverdi. "Daha önce bir kez konuşmuştuk aslında. Geçen yıl düzenlenen okul balosunda. Hatta bana Dave demiştin."

"Öyle mi demiştin?" Nat utangaç bir yüz ifadesiyle kıkırdadı. "Aptal kafam. Sarhoştum herhalde. Hatırlıyor musun, Heather? Hani o iğrenç votkaları peş peşe kafaya dikmiştik ya."

"Hı hı." Heather hâlâ ayakta dikilirken sırtını kapıya yaslamış, şimdi biraz daha hızlanan yağmurun sesini dinliyordu. Kendini zorlayarak, yağmur şırıltıları ardından belli belirsiz yükselen bağırma seslerini duymaya çalıştı. Bishop'ın, mesajını hâlâ yanıtlamadığına inanamıyordu. Oysa Bishop ne olursa olsun hiç bekletmeden cevap yazardı.

"Neyse artık, şapşallığıma ver," dedi Nat. "Eminim bunu birçok kişiden duymuşsundur ama Dodge gibi bir ismi unutacağımı sanmam. En azından artık unutmam herhalde. Keşke benim de havah bir adım olsaydı."

"Bence adın gayet güzel," dedi Dodge sessizce.

Heather'ın yüreği cız etti. Dodge'un sesinde tanıdık bir özlem, bir boşluk duydu. Ve işte o anda Dodge'un Natalie'den hoşlandığını anladı. Hatta bundan adı gibi emindi.

Bir an için Nat'e imrendi. Bir süre, kıskançlığa benzer bu hissin etkisi altından kurtulamadı. Tabii ya. Elbette Dodge Nat'ten hoşlanırdı. Ne de olsa güzeldi, etrafındaki herkese gülücük dağıtırdı, çıtı pıtı ve şirindi; tıpkı Avery gibi.

Arkadaşıyla Avery arasında benzerlik kurduğunu fark edince bu düşüncüyü bir an önce aklından savmak için şöyle bir silkelendi. Avery'yi taktığı yoktu. Ayrıca Dodge'un Nat'ten hoşlanıp hoşlanmaması da umrunda değildi. Onu ne ilgilendirirdi ki?

Her şeye rağmen yağmurun sürekli şakırtısı misali, kafasındaki bu düşünce de Heather'ı bir an olsun yalnız bırakmıyordu: Kimse onu sevmeyecekti.

“Sizce daha ne kadar beklememiz gerek?” diye sordu Nat.

“Fazla değil,” dedi Dodge.

Birkaç dakika sessiz sedasız oturdular. Heather bir konu açıp sessizliği bozması gerektiğinin farkındaydı ama bunun için fazlasıyla yorgundu.

“Keşke bu kadar *karanlık* olmasaydı,” dedi Nat bir müddet sonra şikâyetçi bir ses tonuyla. Heather, söyleyiş tarzından arkadaşının gitgide sabırsızlandığını anlayabiliyordu.

Dodge ayağa kalktı. “Burada bekleyin,” dedi ve sessizce dışarı çıktı.

Teneke sesi –borulardan geçen bir şeyin gürültüsü– ve tepedeki su hışırtısı dışında kısa süreli bir sessizlik oldu.

“Kazanırsam,” dedi Nat birdenbire, “Los Angeles’a gideceğim.” Yüzünde, Heather’ın onunla dalga geçeceğini beklermiş gibi meydan okurcasına bir ifade vardı.

“Neden?” diye sordu Heather.

“Sörfçüleri görmek için,” dedi Nat. Ardından gözlerini devirerek ekledi: “Neden olacak; Hollywood için, sersem kafa.”

Heather arkadaşının yanına gidip yere çömeldi. Nat, hep aktris olmak istediğini söylerdi ama Heather arkadaşının bu kadar ciddi olabileceğini hiç düşünmemişti; bu hayalini gerçekleştireceğini ve özellikle bu uğurda Panik’e katılacak kadar gözünü karartabileceğini de.

Bunun üzerine Heather, Nat’i omzuyla hafifçe dürttü. “Ama bana söz ver; ünlü ve zengin biri olduğunda çocukluktan beri tanıdığın bu sersem kafaları unutmayacaksın, ona göre.”

“Söz,” dedi Nat. İçeride belli belirsiz bir kömür kokusu duyuldu. “Peki ya sen? Kazanırsan sen ne yapacaksın?”

Heather başını iki yana salladı. *Carp’tan mümkün olduğunca uzağa kaçacağım. Eski Heather’ı arkamda bırakıp hayatımda yeni bir sayfa açacağım*, demek geldi içinden. Fakat bunun yerine omuzla-

rını silkmekle yetindi. "Bir yerlere giderim herhalde. Düşünsene; altmış yedi bin dolarla kim bilir kaç depo benzin alınır."

Nat başını salladı. "Haydi ama, Heather," dedi alçak sesle. "Sahiden niye katıldın?"

Soru üzerine Heather'm aklına birdenbire Matt geldi. O akşam az kalsın onu sevdiğini söyleyecekti. Ağlayacak gibi oldu. "Sen biliyor muydun?" dedi sonunda. "Matt'i, yani Delaney'le ikisini?"

"Öyle bir söylenti vardı," dedi Nat temkinli bir biçimde. "Ama ben inanmamıştım."

"Duyduğuma göre... şey... işte... yapmışlar diye..." Heather'm dili bir türlü varmıyordu. Bilhassa Nat'le kıyaslandığında, gereğinden fazla tutucu olduğunun farkındaydı. Bu halinden utandığı gibi gurur da duyardı. Her gün başka bir erkekle takılmak matah bir şey miydi sanki? "Lanet olası Botanik bahçesinde, hem de."

"Kaltak işte, boş ver," dedi Nat gayet sakin bir biçimde. "Umarım munasip yerine mantar bulaştırır. Hatta daha beter olsun."

"Mantardan daha beteri mi?" dedi Heather kuşkulu bir ses tonuyla.

"Tabii. Frengi, örneğin. Adamı morona çeviriyormuş diye duydum. Böyle gravyer peyniri misali, beyninde koca koca delikler açıyormuş."

Nat'in, onu her koşulda güldürebildiğini unutuyordu bazen. "Umarım olmaz," dedi sonunda. Ardından gülerek ekledi: "Hem fazla zeki değildi zaten. Bir de o dediğin hastalıktan kaparsa halihazırdaki o ufacık beyninden de olur."

"Umarım olur, demek istedin herhalde." Nat, elini hayali bir kadehi şerefe yaparmışçasına havaya kaldırdı. "Delaney'nin frengisine, o zaman."

"Delisin sen," dedi Heather ama bir yandan da kahkahalarla gülmekten kendini alamıyordu.

Nat, Heather'ı duymazdan gelerek devam etti: "Matt Hepley'nin küçücük beyninin lezzetli bir gravyer peynirine dönüşmesi şerefine."

"Şerefe," dedi Heather kolunu havaya kaldırarak.

"Şerefe." Kadehlerini tokuşturur gibi yaptılar.

Ardından Heather tekrar ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Dodge hâlâ gelmemişti; ne yaptığıını merak etti.

"Sence," Heather derin bir nefes aldı, "sence hayatımda beni seven biri olacak mı?"

"Ben seviyorum ya işte," dedi Nat. "Bishop seviyor. Annen seviyor." Heather dudak bükünce Nat ekledi: "Sevmez olur mu, Heathbar²? Sevgisini farklı şekilde gösteriyor olsa da seviyor elbette. Ve tabii ki, Lily."

"Siz sayılmazsınız," dedi Heather. Sonra ağzından çıkanın kulağa garip geldiğini fark edince kendi kendine güldü. "Alınma sakın, öyle demek istemediğimi biliyorsun."

"Yok canım, ne alınacağım."

Kısa süreli bir sessizliğin ardından, Heather konuşmasını sürdürdü: "Ben de seni seviyorum, biliyorsun. Sen olmasaydın işe yaramazın teki olurdu. Samimi söylüyorum. Şimdiye kadar çoktan başımda huni, tabağımdaki patates püresine uzaylı şekilleri çizmeye başlamıştım herhalde."

"Biliyorum," dedi Nat.

Heather, birlikte geçirdikleri onca yılı, arkadaşlıklarını düşündü. Nat'ın annesinin kanepede kırlentleri üzerinde öpüşme teknikleri denemeleri; ilk defa sigaranın tadına baktıklarında Heather'ın kusması; sınıftayken kâh sıranın altından kâh kitap sayfalarının arasından birbirlerine gizlice mesaj çektikleri zamanlar geldi aklına. Hepsi de ona; ona ve Nat'e ait anılardı. Ve birlikte geçirdikleri yıllara ait tüm bu anılar birbirine gebe onlarca matruşka bebeği gibi iç içe geçmiş haldeydiler.

---

2 İçi karamelli bir çeşit çikolata. (ed.n.)

Derken Heather ansızın heyecan içinde, nefes nefese Nat'e döndü ve ekledi: "Parayı bölüşelim."

"Ne?" dedi Nat şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak.

"İkimizden biri kazanırsa ödülü bölüşelim." Heather fikrini dile getirirken bir taraftan da bunun, aklına neden daha önce gelmediğine şaşırdı. "Yarı yarıya. Otuz bin dolar da epey bir benzin deposu doldurur sanıyorum."

Nat bir an için Heather'a öylece bakakaldı. Ardından, "Tamam," dedi. "Yarı yarıya." Peşi sıra bir kahkaha patlattı ve ekledi: "El sıkışalım mı? Ya da şeref sözü?"

"Sana güveniyorum," dedi Heather.

Sonunda Dodge da gelmişti. "Etraf temiz," dedi.

Heather ve Dodge Nat'i aralarına alıp su kulelerinin altından geçerek az önce hıncahınç insan kalabalığıyla dolu açıklığa yöneldiler. Şimdi kalabalıktan artakalan sadece sigara ve ot izmaritleri, ezilmiş bira kutuları, havlular ve birkaç şemsiyeydi, o kadar.

Kamyon hâlâ çamurun içinde park halindeydi ancak motoru çalışmıyordu. Heather polislerin daha sonra inceleme yapmak için buraya geri geleceklerini düşündü. Etrafa tuhaf bir sessizlik hâkimdi. Ortalığa garip, ürkütücü bir hava sinmişti. Öyle ki Heather, herkesin buhar olup uçuverdiği hissine kapıldı.

Dodge birden durdu. "Bekleyin bir saniye," diyerek Nat'in tüm yükünü Heather'a bırakıp birkaç metre ötedeki karartıya doğru yürüdü. Yerdeki şeye –portatif soğutucu– uzanıp kaldırdı ve cep telefonunun ışığını tutunca içinde hâlâ buz ve bira olduğunu gördü.

"Bingo," dedi Dodge. Gece başladığından beri ilk defa gülüyordu.

Soğutucuyu alıp 22. Cadde'ye vardıklarında Dodge, Nat'in ayak bileği için derme çatma bir buz torbası hazırladı. Soğutucunun içinde üç bira kalmıştı. Hepsi için birer tane. Yolun kenarına geçip otobüsün gelmesini beklerlerken yağmurun altında üçü birlikte biraları kafaya diktiler. Nat, birkaç yudumdan sonra

kıkırdamaya başladı. Dodge ise sigara içince otobüsün daha hızlı geleceği konusunda bir espri yaparken, Heather, mutlu olması gerektiğini düşündü.

Gel gelelim Bishop'ın telefonu hâlâ doğrudan telesekretere bağlanıyordu. Matt ve Delaney'ye gelince, muhtemelen sıcacık ve kuru bir kuytu köşede birlikte sarmaş dolaştılar. Neden sonra havada asılı duran derme çatma tahtanın üstünde bir anlığına bocaladığını ve ayak tabanında hissettiği dürtüyle oracıkta aşağı atlamak istediğini hatırladı.

26 HAZİRAN, PAZAR

dodge

Dodge iki üç saatten fazla aralıksız uyuyamazdı. Her ne kadar kabul etmek istemese de kâbuslar görürdü. Rüyalarında beklenmedik bir biçimde son bulan upuzun, engebeli yollar peyda olur; yolun sonunda ise mutlaka aşağı düşerdi. Bazen bu düştüğü yer, içerisi örümcek kaynak rutubetli ve karanlık bir bodrum katı olurdu.

Kaldı ki, tüm gürültüsüyle Meth Row'u ayağa kaldıran çöp kamyonunun sabah beşteki ziyaretinden sonra uyumak imkânsızdı. Aynı şekilde, öğle saatlerinde yemek için Dot's Diner'a akın eden müşteri güruhu ile; çöpleri çıkaran, kızartma yağlarını boşaltan, çöp bidonlarını Dodge'un oda penceresi önünden atık toplama alanına doğru sürükleyen garsonların gürültüsü yüzünden gün içinde azıcık kestirmek de mümkün olmuyordu. Arada bir lokantanın arka kapısı açıldığında Dodge annesinin sesini de duyardı.

Biraz daha kahve ister misin, tatlım?

Gel gelelim, su kulelerinin orada düzenlenen etabın ertesi günü Dodge kesintisiz, rüyasız bir uyku çekmişti. Hem de sabah ve öğle tantanasını ruhu bile duymaksızın akşamüstü saat ikiye dek mışıl

mışıl uyumuştı. Kalktığında üstüne bir eşofman altı geçirirken duşa girse mi diye düşündü ama sonra vazgeçti.

“Selam,” dedi Dayna, Dodge’un mutfığa girdiğini görünce. Dodge kurt gibi açtı. Susamıştı da. Belli ki oyunla birlikte içindeki doymak bilmeyen canavar da uyanmış, iştahı büsbütün açılmıştı. “Nasıl geçti?”

Dayna, oturma odasının hem rahatlıkla televizyon seyredebileceği hem de pencereden lokantanın arka tarafını görebileceği bir noktasında oturuyordu. Pencere camından ince bir huzme şeklinde süzülen grimsi ışık, Dayna’nın arkasında havada uçuşan toz zerreciklerini iyiden iyiye gün yüzüne çıkarmıştı. Dodge bu küçücük odaya bakınca yoğun bir şefkat duydu içinde; çatlak televizyon sehпасı, ortadaki derme çatma halı ve nedendir bilinmez, kot kumaşıyla kaplı, ağzı yüzü kaymış kanepeye daha bir dikkatle baktı.

Sonra yeniden ona döndü. Hiç şüphesiz biricik Dayna’sına da güçlü bir sevgi ve şefkatle bağlıydı.

Yıllar geçtikçe, özellikle de son bir yıl içinde, Dayna’nın yüzüne, gövdesine ve omuzlarına aldığı kilolarla aralarındaki benzerlik giderek azalmıştı. Yine de, babaları bir olmamasına ve Dayna önceden çok daha zayıf olmasına rağmen aralarında bir benzerlik vardı. Koyu kahverengi saçları, normalden biraz fazla ayrıık duran ela gözleri, belirgin hatlı çene kemikleri, neredeyse anlaşılmaz bir biçimde sola doğru meyilli olan burunları benzerliklerinin en büyük kanıtıydı.

Dodge buzdolabının kapağını açtı. Annesi dün gece dışarı çıkmış olmalıydı çünkü dolapta akşamdan kalma birkaç karton Çin yemeği vardı. Kutuları açıp kokladı: Brokolili tavuk ve kızarmış karidesli pilav. Fena sayılmazdı. Dayna, Dodge’un, kutudakileri tek bir tabağa boşaltıp mikrodalgada ısıtma gereği duymadan çatalla yiyişini bir müddet seyretti.

“Eee?” diye sordu sabırsızlıkla.

Dodge, aslında dün akşam neler olduğunu kardeşine söylemeye gerek ona eziyet etmek istiyordu ama anlatmak zorundaydı. Biriyle *paylaşmazsa* patlayacaktı. Tabağı tezgâha bırakıp oturma odasına geçti ve Dayna'yla ikisinin Popo ismini taktıkları kanepeye oturdu.

"Kavga çıktı," dedi. "Sonra polisler geldi."

Dayna kardeşini dikkatle süzdükten sonra, "Bunu yapmak istediğinden emin misin, Dodge?" diye sordu alçak sesle.

"Haydi ama, Dayna!" Bunu sormasına bile sinirlenmişti. Dayna'nın bacaklarını kaldırıp kucağına yerleştirdi. Bacaklarını körelmekten kurtaracak tek çare masajdı ve her ne kadar Dayna uzun zamandır bunun hiçbir işe yaramadığını söylüyor olsa da, Dodge, kardeşinin hareketsiz haldeki bacaklarına her gün masaj yapma konusunda ısrarcıydı. Onca doktora gitmişlerdi. Bir yıldır fizik tedavi görüyordu.

Fakat hâlâ hiçbir değişiklik yoktu. İlerleme kaydedilemiyordu. Bir mucize yaşanmazsa ömrünün geri kalanını tekerlekli sandalyeye mahkûm geçirecekti.

Her gün aksatmadan yapılan masajlara rağmen Dayna'nın bacakları günbegün incelmeye devam ediyordu; solgun ve çöp gibi kalmış incecik görüntüsüyle bir ağaç dalından farksızdı. Yüzü giderek dolgunlaşıp kollarındaki etler sarkarken, bacakları sararıp solmaya devam ediyordu. Dodge, çocukken koşu yarışı yaptıklarında şimdi kucağında duran aynı bacakların nasıl da tazi gibi depar attığını, ağaca tırmandıklarında nasıl büyük bir hızla en tepeye çıktığını düşünmemeye çalıştı. Dayna oldu olası güçlü biriydi; kastan yapılma çelikti sanki. Çoğu erkekten güçlü olduğu kadar cesurdu da.

Dodge'un hem en yakın arkadaşı hem de suç ortağı olmuştu. Dodge'dan iki yaş büyüktü. Uydurdukları her oyunun elebaşı o olurdu. Dodge beş yaşındayken kavanozlara yellenip bunları satmaya çalışmışlardı. Yedi yaşına geldiğinde koca bir yazı Dawson, Minnesota'da oturdukları evin civarını keşfe çıkarak ve hazine

ararak geçirmişlerdi. Sonunda bula bula terk edilmiş bahçeli bir ev ve içinde eski bir silindir şapka, bozuk radyo, bir çift jant, paslı bir bisiklet iskeleti bulmuşlardı. Annelerinin peşinden hangi boktan şehre sürüklenirlerse sürüklensinler, kendilerine mutlaka bir macera bulurlardı.

Ama artık birlikte yeni bir maceraya atılamayacaklardı. Dayna bir daha ne ağaca tırmanabilecek, ne bisiklete binebilecek ne de Dodge'la beş dolarına bahse girip koşu yarışına girebilecekti. Ömrünün geri kalanında düş almak veya tuvalete gitmek için bile yardıma muhtaç olacaktı.

Ve hepsi Luke Hanrahan'ın suçuydu. Dodge, onun yarışma öncesi Dayna'nın yarışacağı arabanın fren sistemini kurcaladığını ve kardeşinin arabasının bu yüzden yoldan dışarı savrulduğunu biliyordu.

'Annem dün akşam biriyle dışarı çıktı,' dedi Dayna bariz bir biçimde konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Eee?" dedi Dodge. Öfkesi hâlâ tam olarak geçmemişti. Hem zaten nereye gitseler annesi mutlaka gönlünü başka bir eziğe kaptırmıyor muydu?

Dayna omuzlarını silkti. "Bu seferki ciddi gibi. Ne kadar ısrar etsem de bir türlü kim olduğunu söylemedi."

"Belki de utanmıştır," dedi Dodge. O sırada sessizliğin içinde, dışarıdan tak tuk sesleri yükseldi; birileri çöplüğün oradan geçiyor olmalıydı. Dayna dışarı bakmak için pencereye doğru eğildi.

"Kahretsin," dedi.

"Küçük Kelly mi?" diye sordu Dodge. Dayna, evet anlamında başını salladı. Küçük Bill Kelly, otuzlu yaşlarında ve en az 1.95 m boyundaydı. Ote yandan, babası Bill Kelly, emekli oluncaya kadar yirmi yıl boyunca emniyet amiri olarak görev yapmıştı ve herkes tarafından Büyük Kelly olarak bilinirdi. Dodge, Büyük Kelly'yi daha önce bir defa görmüştü; o da, bisikletini yanlışlıkla Bill'in arabası önüne sürdüğünde, bir iki saniyeliğineydi. Dodge'u gö-

rür görmez arabanın kornasına abanmış, dikkatli olması için var gücüyle bağırıyordu.

Dodge derin bir iç çekerek Dayna'nın bacaklarını kucağından yavaşça indirdi ve ayağa kalktı. Pencereden bakınca Küçük Kelly'nin, atık yağlarla dolu çelik bir varilin üstüne çıkmış, Dot's Diner'ın arkasındaki mutfak kapısının hemen yanında bulunan çöp bidonlarından birini karıştırdığını görebiliyordu. Küçük Kelly aynı ay içinde üçüncü kez çöp eşeliyordu.

Dodge, üzerine bir tişört bile geçirme gereği duymadan yerdeki kırık camlara basmamaya özen göstererek evlerini lokantadan ayıran ara sokağa girdi. Mutfakta çalışan personel, vardiyaları sırasında bazen çıkıp burada bira içerdi.

"Hey, dostum," dedi Dodge coşkulu ve yüksek bir sesle.

Küçük Kelly elektriğe kapılmış gibi olduğu yerde birden doğruldu ve alelacele varilden aşağı indi. "Ben bir şey yapmıyom," dedi Dodge'un yüzüne bakmadan. Sakalı olmasa Küçük Kelly'nin yüzü koca bir bebeği andırırdı. Bir zamanlar okulun yıldız atleti ve başarılı bir öğrencisiyken Afganistan'a –yoksa Irak mıydı? Her neyse işte– gittiğinde yaşadıkları yüzünden kafayı yemişti. Dodge, bir keresinde, Küçük Kelly'yi yolun bir kenarında bağdaş kurarak oturmuş hıçkıra hıçkıra ağlarken görmüştü.

"Bir şey mi arıyorsun?" Dodge, Küçük Kelly'nin, bidonların önüne folyo kâğıtları, metal teller, şişe kapakları ve kırık bir tabaktan oluşan minik bir çöp yığını yaptığını fark etti.

Küçük Kelly ağzında bir şey çiğniyormuş gibi çenesini oynatarak birkaç saniyeliğine Dodge'a baktıktan sonra ansızın onu itip koşmaya başladı ve köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Bunun üzerine Dodge, yere çömelip Küçük Kelly'nin çopten çıkardığı ıvır zıvırı toplamaya koyuldu. Havanın iyice ısınmasıyla sokak şimdi daha da kötü kokuyordu. Derken arkasında bu hareketlenme hissetti. Dodge, Küçük Kelly'nin geri geldiğini zannedip

ayağa kalktı. Arkaya döndüğü sırada, "Buraya gelmesen iyi olur..." diyordu ki cümlesi yarıda kaldı.

Ağzı açık öylece bakakalmıştı. Karşısında duran kişi, ağırlığını tek bacağına vermiş, bakımlı, tertemiz görünümüyle buraya ait olmadığı her halinden belli Natalie Velez'den başkası değildi.

"Selam," dedi Natalie gülümseyerek.

Dodge, onu görür görmez bir an için koşar adım yanından geçip eve girmek, ardından kapıyı örtüp boğuluncaya dek nefesini tutmak istediye de bunların hiçbirini yapamadı elbette. *Lanet olsun*, diye geçirdi içinden. Nat Velez şu an tam karşısındaydı ve Dodge, belden yukarısı çırılçıplak bir vaziyette kızın önünde mal gibi dikiliyordu. Ne dişlerini fırçalamış ne de duşa girmişti. Elinde ise, hâlâ çöpten çıkmış folyo kâğıtlarını tutuyordu.

"Ben de dağınıklığı toparlayayım diye..." Dodge'un sesi giderek cılızlaştı.

Nat'in gözleri önce Dodge'un çıplak gövdesine, ardından yaktan kalktığı gibi havaya dikili duran saçlarına kaydı.

"Aman Tanrım." Nat'in yüzü al al olmuştu. "Keşke gelmeden önce arasaydım. Özür dilerim. Yeni mi uyandın?"

"Yoo. Hiç de değil. Ben sadece..." Dodge, nefesinin kokuyor olma ihtimaline karşı konuşmasını fazla uzatmamak için hemen ekledi: "Bana bir dakikalığına izin verir misin? Hemen geliyorum."

"Tabii." Nat yüzü kızarınca daha da tatlı oluyordu. Bu haliyle, yılbaşı için süslenmiş şeker kaplamalı bir kurabiyeyi andırıyordu.

"Sadece bir dakika," diye tekrarladı Dodge.

İçeri girip kapıyı örtünce derin bir nefes aldı. Yok artık. Nat Velez mi? Dodge'un yaşadığı bu rezil mahalleyi görmesine, atık yağların boşaltıldığı teneke bidonların yanından geçmesine ve leş kokulu çöp bidonlarının önünden geçip mutfaktan aşçıların ayaklarıyla dışarı sürükledikleri ıspanak artıklarına basmak zorunda kalmasına endişelenecek vakti bile yoktu.

Doğruca banyoya gidip dişlerini fırçaladı, gargara yaptı. Koltuk altlarını kokladı -fena sayılmazdı - ama ne olur ne olmaz diye deodorant sıkmayı da ihmal etmedi. Saçlarını ıslatıp üstüne temiz, beyaz bir tişört geçirdi. Bu tişörtü giyince, göğsünün çoğunu kaplayan ve sağ omzundan dirseğine kadar uzanan dövmesinin sadece bir kısmı görünüyordu. Islattığı saçlarının çoktan yeniden havaya dikildiğini aynaya bakınca fark etti. Bunun üzerine çareyi kafasına bir beyzbol şapkası geçirmekte buldu.

Güzel. En azından insana benzemişti. Üstüne başına annesinin eşantiyon olarak aldığı erkek vücut spreyinden sıktı azıcık. Böyle süslenip püslendiği için bir taraftan kendini budala gibi hissederken, bir taraftan da pislik gibi görünmektense budala gibi hissetmeyi tercih ettiğine karar verdi.

Nat dışarıda beklerken, Dodge'un, lokantanın arkasındaki her yeri dökülen bu zavallı evde yaşadığını fark etmemiş gibi görünme konusunda oldukça başarılıydı.

"Selam." Nat'in tekrar o koskocaman ve aydınlık gülümsemesiyle kendisine baktığını görünce Dodge'un midesinde kelebekler uçuşur gibi oldu. Dayna'nın şu an pencereden ikisini izlemiyor olması için dua etti. "Kusura bakma. Öyle haber vermeden çat kapı geldim."

"Önemli değil."

"Aslında arayacaktım," dedi Nat. "Numaranı almak için Heather'a mesaj attım. Ama sonra yüz yüze konuşmanın daha iyi olacağını düşündüm. Özür dilerim."

"Hiç sorun değil." Dodge'un sesi tahmin ettiğinden daha sert çıkmıştı. Lanet olsun. Daha ilk saniyeden her şeyi berbat ediyordu. Bir iki öksürdükten sonra sıradan görünmeye çalışarak kollarını göğsünün üzerinde kenetledi. Fakat bunu yapmasının asıl sebebi, ellerini aniden kilolarca yük taşıyormuş gibi hissetmesi ve elini kolunu nereye koyacağını şaşırmış olmasıydı.

"Ayak bileğın nasıl oldu?" Nat'ın, çevresine bandaj sarılı olan bileğı ve ayağı, çıplak bacağıyla tuhaf bir tezat oluştıruyordu.

"İncinmiş." Nat yüzünü ekşiterek devam etti. "Ciddi bir şey yok yani..." Acı duyuyormuş gibi yüzü bir an için kasıldıktan sonra ekledi: "Dodge, yakınlarda oturup konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Dodge'un Nat'i eve davet etmesi mümkün değildi. Hayatta olmazdı. Nat'ın Dayna'ya şaşkın gözlerle bakakalmasını veya ona acıyarak iyi davranmak için kendini kasmaını istemiyordu. "Buraya nasıl geldin?" diye sordu arabayla gelmiş olabileceğini düşünerek.

Soru karşısında Nat yeniden kızarak, "Babam getirdi," dedi.

Adresi nereden öğrendiğini sormadı bile. Carp'ın âdeti olduğu üzere burada öğrenmek istediğın şey her neyse etrafta bir iki kişiye sormak yeterliydi. Şimdi asıl mesele Nat'i nereye götürceğiydi. Annesinin çalıştığı, evin arkasındaki lokantaya götüremezdi. Meth Row'da nereye gidilirdi ki?

Nat topallayarak ağır adımlarla yürümeye başladı. Dün geceye göre acısı nispeten azalmış görünüyordu ama ilk fırsatta az ötedeki tekerleksiz Buick marka bir otomobilin pas tutmuş çamurluğuna oturuverdi. Arabanın camları boydan boya kırık döküktü. Koltukları ise kuş pisliğıyle leke leke olmuş ve deri kaplaması muhtelif kemirgenlerce didik didik edilmiş haldeydi.

"Sana bir kez daha teşekkür etmek istedim," dedi Nat. "Yaptığın şey... Yani dün geceki yardımını hiç unutmayacağım."

Dodge, hayal kırıklığına benzer bir duyguya kapıldı. Genellikle başkalarıyla iletişim kurmaya kalktığında beklentilerine yanıt bulamayınca da aynı şekilde hissedirdi. Ama bu durumda beklentiden ziyade hayallerine dese daha doğru olurdu sanki. Çünkü bir yanı hâlâ, Nat'ın ona sıırıslıkam âşık olduğunu itiraf edeceğini umuyordu. Hatta konuşma faslını atlayıp parmak uçlarında yükselip dudaklarına doğru uzanacağını ve onu öpeceğini bile hayal etmişti. Tabii bileğini sakatladığı için Nat'ın parmak

uçlarında uzanma kısmı, bunun nasıl da gerçek dışı bir fantezi olduğunun 2.037 kanıtından biriydi.

“Lafı bile olmaz,” dedi Dodge.

Nat mayhoş bir şey yutmuş gibi dudağını büktü. Bir anlık sessizliğin ardından, “Cory Walsh ile Felix Harte gözaltına alınmışlar, duydun mu?” dedi.

Dodge başını iki yana sallarken Nat açıklamaya devam etti: “Alkollü olma ve yasalara aykırı davranma gerekçesiyle. Ha bir de bölgeye izinsiz girdikleri için.” Ağırlığını diğer yanına verdi. “Sence Panik bitti mi?”

“Hiç sanmam,” dedi Dodge. “Her şeyden önce, polisler oyunun önünü alamayacak kadar aptallar.”

Nat başıyla onaylamasına rağmen hiç de ikna olmuşa benze-miyordu. “Eee, şimdi ne olacak dersin?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye yanıtladı Dodge. Nat’in asıl amacının tüyo almak olduğunun farkındaydı. Ağzında yavan bir tat duydu. Belli ki Dodge’un kendisinden hoşlandığını anlamış, aklınca bu durumu oyunda lehine kullanmaya çalışıyordu.

“Bence birbirimize yardım edebiliriz,” dedi Nat, hiç beklen-medik bir şekilde. İşte bu yüzden, lafı evirip çevirmeden niyetini açıksözlülükle belli ettiği için, Nat’in söyleyeceklerini şimdi daha büyük bir merakla dinlemeye koyuldu.

“Birbirimize nasıl yardım edecekmişiz?” diye sordu Dodge.

Nat etek ucunu çekiştirmeye başladı. Havlu bezine benzeyen eteğin kumaşı önce banyo havlusunu ardından Nat’i havluya sarılı vaziyette hayal etmesine neden oldu. Güneş öylesine parlaktı ki Dodge’un başı dönmeye başladı.

“Seninle bir anlaşma yapalım,” dedi Dodge’a bakarak. Nat’in koyu kahverengi gözleri tatlı bir köpek yavrusu gibi büyük bir şevk ve heyecanla doluydu. “İkimizden biri kazanırsa ödülü yarı yarıya bölüşürüz.”

Dodge'un şaşkınlıktan dili tutuldu. Nihayet ağzını açtığı anda ise, "Niye?" diye sorabildi. "Niye ben? Beni henüz... daha doğrusu birbirimizi tam anlamıyla tanımıyoruz bile." *Peki ya Heather*, diye soracak oldu, sonra vazgeçti.

"İçimdeki sese kulak veriyorum, o kadar," dedi Nat. Yanıtı üzerine Dodge, Nat'in dürüstlüğüne bir kez daha tav oldu. "Bu oyunda oldukça iyisin. Yarışmacıların çoğuna kıyasla avantajlı durumdasın." Kusursuz görümlü, her daim şekilli saçları ve parlak rujlu dudaklarıyla Nat Velez'in, çoğu kişinin aksine böylesi bir konuda büyük bir açıksözlülükle konuşacağı aklının ucundan bile geçmezdi. Söyledikleri karşısında, bir süpermodelin, yanında yellendiğini duymuş gibi oldu; bu hem şaşırtıcı hem de heyecan verici bir histi. Nat planını açıklamayı sürdürdü: "Birbirimizin arkasını kollarız. Aldığımız duyumları birbirimizle paylaşıyoruz. Demem o ki, diğer yarışmacılara karşı ikimiz bir takım oluruz. Bu şekilde finale çıkma şansımız da artar. Sonra da..." Malum sonucu gösterir gibi iki elini açarak işaret etti.

"Sonra da ikimiz karşı karşıya geliriz," dedi Dodge.

"Ama birimiz kazanırsa ikimiz de kazanmış olacağımız için sorun olmaz," dedi Nat gülerek.

Dodge, galibiyeti başka kimseye kaptırma niyetinde değildi. Öte yandan para ödülünü de umursadığı yoktu. Asıl amacı başkaydı. Belki Nat de bunun farkındaydı; bir şekilde anlamıştı belki de.

Bunun üzerine Dodge cevabını verdi. "Peki, öyleyse. Bundan böyle takımız."

"Harikasın, ortak," dedi Nat resmi bir şekilde elini uzatırken. Nat'in eli yumuşacık, biraz da terden nemliydi.

Sonrasında Nat gülerek ayağa kalkarken, "Anlaştık o zaman," dedi. Öpmek için parmak uçlarında yükselip dudaklarına uzanamamıştı belki ama Dodge'un omuzlarından kavrayıp boynunun bir yanına öpücük kondurmayı ihmal etmedi. Ardından kıkırdarak ekledi: "Şimdi eşitlenmesi için öbür yanından da öpmem gerekecek."

İşte Dodge o vakit bu yaz gönlünü temelli Nat'e kaptıracağını anladı.

Video kaydını internete kimin koyduğu tam bir muammaydı. Görüntüler birçok sayfada eş zamanlı olarak yayınlanmaya ve jet hızıyla yayılmaya başladığı için bunun kimin başının altında çıktığı bir türlü anlaşılamıyordu. Fakat birçok kişiye göre işin içinde mutlaka Joey Addison veya Charlie Wong'un parmağı vardı. Haksız da sayılmazlardı. Ne de olsa ikisi de pisliğin tekiydi ve iki yıl önce gizlice kızların soyunma odasındaki görüntülerini kaydedip internete koymuşlardı.

Üstelik önceki akşamki görüntülerde ilgi çekici bir şey de yoktu: Ray ve Zev'in birbirlerine yumruk savurmaları; o hengâmede birilerinin omzunun kameraya çarpması; ardından göz alıcı bir aydınlık ve çığlık sesleriyle birlikte yayının birkaç saniyeliğine kesildiği görünüyordu. Hemen arkasından birkaç görüntü daha belirliyordu ekranda; yanıp sönen ışıklarla polislerin anlaşılmaz seslerine tenekemsi bir başka gürültü daha ekleniyordu. Derken ağzı bir karış açık vaziyetteki Nat, tek kolu Heather'ın, diğer kolu ise Dodge'un boynuna sarılıyken ekran kararıyor, yayın sona eriyordu.

Dodge, görüntünün bir kopyasını bilgisayara yedeklemeye karar verdi. Bu şekilde, videoda Nat'in delicesine korkmuş, Dodge'una ona yardım ederkenki son saniye görüntülerini durdurup ara sıra bakabilecekti.

Görüntü eline ulaştıktan birkaç saat sonra ise bir e-posta geldi. Konu satırı: boş. Mesaj, gizli bir adresten yollanmıştı: karar@panik.com

Mesaj sadece iki satırdan oluşuyordu:

*Yerin kulağı vardır, boşboğazlık etme sakın.
Tutamazsan ağzını sıkı, sonucuna katlanırsın.*

28 HAZİRAN, SALI

heather

“Güvenilir olduğundan eminsin, değil mi?” Bishop, sürücü koltuğunda öne doğru kaykılmış ve iki eliyle birden direksiyonu kavramış halde arabayı tek şeritli patika yoldaki tekerlek izlerini takip ederek sürüyordu. Bugün saçları her zamankinden daha da kabarıktı. Elektrik süpürgesiyle şekil vermeye çalışmış gibi görünüyordu. Babasına ait eski bir Virginia Teknik Üniversitesi tişörtü ile bol bir pijama altı ve parmak arası terliklerini geçirivermişti üstüne. Yetmezmiş gibi, Heather’ı almaya geldiğinde bir de gururla henüz düş almadığını söylemişti. “Psikopatın biri tarafından baltalanarak öldürülmeyeceksin, değil mi?”

“Kapa çeneni, Bishop.” Heather, Bishop’ın koluna vurayım derken direksiyonun ani manevrasıyla neredeyse yolun iki tarafı boyunca uzanan hendeklerden birine giriyorlardı.

“İnsan şoförüne hiç böyle davranır mı?” dedi Bishop.

“Tamam, iyi. Sen de çeneni kapa o zaman, şoför.” Gerginlikten Heather’ın midesine art arda kramplar giriyordu. Buradaki

ağaçlar hayli yoğun olduğundan günışığının geçişini neredeyse busbütün engelliyordu.

“Sizin iyiliğinizi düşünüyorum, efendim,” dedi Bishop gülümseyerek. Gülerken, üst üste binen öndeki iki dişi de belli oluyordu şimdi. “Hayatımda en değer verdiğim hatunun psikopatça bir cinayete kurban gitmesini istemem.”

“Hayatındaki en değerli hatunun Avery olduğunu sanıyordum,” dedi Heather. Aslında Bishop’a takılmak istediği için böyle söylemişti fakat ağzından çıkarken sözcükler kulağa hiç de öyle gelmiyordu. Kalbi kırılmış, üzgün, huysuz bir kız kurusu gibi konuşmuştu. Bir bakıma öyle de sayılırdı; bir insana on sekiz yaşındayken kız kurusu denemezdi tabii, o ayrı. Yani denemezdi herhalde, değil mi? Kız kurusu olmasa bile onun gibi bir şeydi işte.

“Saçmalama, Heather,” dedi Bishop. Sahiden güvenmiş gibi görünüyordu. “Senin yerini kimse tutamaz.”

Heather yüzünü pencereye dönüp dışarıyı seyretmeye koyuldu. Varmak üzereydiler. Önceye nazaran şimdi kendini biraz daha iyi hissediyordu. Bishop’ın, onun üzerinde böyle bir tesiri vardı işte; insan görünümünde sakinleştirici ilaç gibiydi.

Su kulelerindeki etabın ertesi sabahı Heather uyuyakalmış ve telefonuna gelen isimsiz bir mesajla uyandırılmıştı: *Canın yanmadan çık bu oyundan*, yazıyordu mesajda. Notu okuyunca öylesine sarsılmıştı ki on beş dakika boyunca araba anahtarlarını aradıktan sonra kapının yanındaki askıya bıraktığını hatırlamış ve çalıştığı marketteki vardiyasına yirmi dakika geç kalınca da işten kovulmuştu. Derken kendini otoparkta hüngür hüngür ağlarken bulmuştu. Bir buçuk hafta öncesine kadar bir sevgilisi ve bir işi (iyi olmasa da idare ederdi) vardı. Cebinde de bir miktar parası.

Oysa şimdi hiçbir şeyi kalmamıştı; ne sevgilisi, ne işi ne de parası. Üstüne üstlük kim olduğu meçhul biri onu Panik’ten çıkarmak için başına dert olacağa benziyordu.

Tam o sırada, hiç beklenmedik bir şekilde, şimdiye dek gördüğü en koca dilli köpeğin saldırısına uğramıştı. Belki *saldırı* demek yanlış olurdu çünkü köpek Heather'ı sadece yalamıştı, o kadar. Hayvanlara çok düşkün olmayan Heather'a göre bu da bir tür saldırı sayılırdı. Ve elinde bir yağm alıveriş poşetiyle çılgın, yaşlı bir kadın; Heather'ın salya sümük içindeki yüzüne ve evden çıkarken farkına bile varmadığı ketçap lekeli atletine rağmen hemen oracıkta kendisine iş teklifinde bulunmuştu.

Kadın, isminin Anne olduğunu söyleyerek kendini tanıtmış ve hemen ardından eklemiştir: "Görünüşe bakılırsa Muppet'in sana hemen kanı kaynadı." Uzun dilli arkadaşın adı Muppet olsa gerek. "Genelde yabancılarla pek anlaşılamaz. Ama belli ki hayvanlarla aran iyi."

Heather hiç sesini çıkarmadı. Tıpkı sivilceler gibi, ekseriyetle hayvanları da görmezden gelmeyi en iyi çözüm olarak gördüğünü itiraf etmenin uygun kaçmayacağını düşündü. Heather'a göre bir hayvanla ne kadar haşır neşir olursan bir o kadar ters teper, zararlı çıkardın. Hayatında ilk ve son kez evcil hayvan beslemeye kalkıştığında (Star adını verdiği cılız bir japonbalığı), aldıktan otuz iki saat sonra hayvancağız son nefesini vermişti. Ne var ki Anne, hem evcil hayvan bakımı hem de günlük ufak tefek birkaç iş için ne dersin diye sorduğunda Heather teklifi hemen kabul etmişti. Maaşı, haftalık trink 150 dolar cebinde olacaktı. Alacağı para, yarı zamanlı çalıştığı süpermarketteki işinden aldığı parayla aşağı yukarı aynıydı.

Sık ağaçların arasından birdenbire açıklığa çıkmalarıyla bir likte eve de varmışlardı. Heather ansızın içinde bir ferahlık duydu. Zaten tam olarak ne beklediğinden de emin değildi. Belki de Bishop'ın söylediklerinden sonra paslı çiftlik aletleriyle, palalarla, bıçaklarla dolu köhne bir barınakla karşılaşacağını sanmıştı. Oysa bunun yerine büyük, kırmızı bir çiftlik evi ve etrafındaki çimlenmiş, biçilmiş, büyükçe, daire biçiminde bir bahçeyle karşı karşıyaydı.

şimdi. Dikkatli bakınca, az ileride bir ahır ve hemen yanı başında bir dizi kireç badanalı kulübe de görünüyordu.

Kapıyı açar açmaz birkaç horoz Heather'a doğru koşturmaya, köpek —O da ne? Birden fazla köpek mi?— de kızgın bir şekilde havlamaya başladı. Anne evden dışarı çıkıp el salladı.

"Vay canına!" dedi Bishop. Epey bir etkilenmiş benziyordu. "Burası bildiğin hayvanat bahçesiymiş."

"Gördün mü bak? Hiç de korku filmi sahnesine benzemiyor-muş, değil mi?" Heather arabadan indikten sonra hoşça kal demek için başını camdan içeri uzattı. "Teşekkürler, Bishop."

Bishop el salladıktan sonra ekledi: "İşin bitince mesaj at da gelip alayım. Emrinize amadeyim, efendim."

Heather gülerek el salladığı sırada Anne de yanına geldi.

"Sevgilin mi?" dedi Anne, tek elini siper edip gözlerini kısarak Bishop'a bakarken. Aynı esnada Bishop ise arabayı döndürüp gerisineri yola koyulmaya hazırlanıyordu.

Bu beklenmedik soru karşısında Heather'ın yüzüne birden ateş bastı. "Yok, hayır," dedi hemen sırtını arabaya doğru hafifçe dönerek. Bishop bir ihtimal hâlâ onları izliyorsa Heather'ın vücut dilinden, ne hakkında konuştuklarını anlar diye endişe ediyordu.

"Hoş çocukmuş," dedi Anne. Ardından el sallayınca Bishop da hafifçe kornaya basıp yola koyuldu. Heather'ın, yüzünde hissettiği sıcaklık tüm bedenini etkisi altına almıştı sanki. Kollarını önce göğsünün üzerinde kenetledi, sonrasında rahat edemeyip yeniden iki yanında serbest bıraktı. Neyse ki Anne, bu halini fark etmiş benzemiyordu.

"Geldiğine sevindim," dedi Anne gülümseyerek. Heather sanki çalışmaya değil de misafirliğe gelmişti. "Haydi, gel de sana etrafı gezdireyim."

Anne'in, kıyafet seçimini onaylarcasına baktığını görünce Heather rahat bir nefes aldı; temiz bir kot pantolon, spor ayakkabı

ve bir zamanlar Bishop'ın olan, yanlışlıkla çamaşır makinasının yüksek derecesine atılınca küçülen, pütürlü kumaştan bir henley tişört giymeyi tercih etmişti. Baştan savma giyindiği izlenimi vermek istemiyordu. Öte yandan, Anne, buraya gelirken kirlletmekten çekinmeyeceği bir şeyler giymesini tembih etmişti; tavsiyesine *kulak asmamış* gibi görünmek de ayıp olurdu.

Eve yöneldikleri sırada horozlar hâlâ etrafta deliler gibi bir oraya bir buraya koşturuyorlardı. Ağılın öbür yanında bulunan, sarı tüylü bir yığın civcivin güneş altında yürüdükleri, minik gagalarıyla yemlendikleri kümes de Heather'ın gözünden kaçmamıştı. Köpeklerse gürültü patırtılarına tam gaz devam ediyorlardı. Muppet da dahil olmak üzere küçük bir alanda koşturan ve sürekli havlayan toplamda üç köpek vardı.

"Ne çok hayvanınız var," dedi Heather, ortadaki bariz gerçeği vurgularcasına. Aynı anda ne salakça bir şey söylediğini fark edip utanarak tişörtünün kollarını parmak uçlarına doğru esnetti.

Oysa Heather'ın dediği şey Anne'in hoşuna gitmiş olacaktı ki bir kahkaha patlattı. "Korkunç, değil mi? Ama kendimi tutamıyorum işte, ne yapayım."

"O zaman burası bir tür çiftlik, öyle değil mi?" Heather ortalıkta hiçbir tarım aleti göremiyordu ama kimsenin zevk için bu kadar tavuk besleyeceğine de ihtimal veremedi.

Anne bir kez daha güldü. "Pek sayılmaz. Kümesteki yumurtaları kilere alıyorum almasına ama diğer yandan da sürüsüyle kuş pisliği, köpek pisliği, aklına gelebilecek bilimum pislik türlerini topluyorum." Anne içeri girmesi için Heather'a kapıyı tuttu. Anne'in dediklerini duyunca Heather koca bir yazı muhtemelen pislik küreyerek geçireceğini düşündü kara kara. Anne, Heather'ı içeri buyur ederken, "Kocam, Larry, hayvanları pek severdi," diye konuşmasını sürdürdü.

Heather, şimdi hayatında gördüğü en sevimli mutfakla karşı karşıyaydı. Natlerin mutfağı bile bunun yanında halt etmişti.

Duvarlar krem rengi ve sarıydı; sarımsı kahverengi tonlarındaki ahşap dolaplar ise mutfaktaki iki büyük pencereden süzülen güneşten solmuş gibi beyazımsı bir renge bürünmüştü. Tezgâh pırıl pırıl görünüyordu. Evdekinin aksine burayı karıncalar basmamıştı belli ki. Duvarın birindeki sıra sıra dizili rafları mavi-beyaz çanak çömleklerle birlikte bir sürü küçük porselen biblo –minyatür at, kedi, eşek, domuz– süslüyordu. Öyle ki Heather, tek bir yanlış adımında her şeyi devirip tuzla buz etmekten korktu.

“Çay?” diye sordu Anne. Heather başını iki yana salladı. İngiliz pembe dizileri dışında gerçek hayatta çay içen biriyle hiç tanışmamıştı.

Anne çaydanlığı suyla doldurup pat diye ocağın üstüne koydu. “Buraya Şikago’dan geldik.”

“Gerçekten mi?” dedi Heather aniden coşkulu bir sesle. Carp’tan gittiği en uzak mesafe Albany idi. Bir kez okul gezisiyle; bir kez de, annesinin ehliyetine el konulduğu halde araba kullandığı gerekçesiyle mahkemeye çağrıldığı için gidebilmişti oraya da. “Şikago nasıl bir yer?”

“Buz gibi,” dedi Anne. “Yılın on ayı, adamın hayalarını soğuktan koparacak türden bir havası vardır. Ama yılın geri kalan iki ayı pek keyiflidir.”

Heather aldığı yanıt karşısında bir şey diyemedi. Anne hiç de *haya* sözcüğünü kullanacak birine benzemiyordu. Heather bu sebepten şimdi onu daha bir sevmişti.

“Larry ve ben bir firmanın satış pazarlama bölümünde çalışıyorduk. Günün birinde hayatımızda bir değişiklik yapmaya ant içmiştik.” Anne omuzlarını silketti. “Sonra Larry ölünce hayalimizi tek başıma gerçekleştirmeye karar verdim.”

Heather bir kez daha ne söyleyeceğini bilemedi. Larry’nin ne zaman ve nasıl öldüğünü soracak oluyorsa da pot kırmamak için ağzını açmadı. Anne’in, kendisinin ölümlerle ilgili bir saplantısı falan

olduğunu düşünmesini veya benzer bir yanlış fikre kapılmasını istemiyordu.

Anne çaydanlıktaki su kaynayınca kupasını doldurdu ve sonrasında Heather'a da işaret ederek birlikte az önce içeri girdikleri kapıya doğru yöneldiler. Anne'in elindeki bardaktan yükselen çayın buharıyla sabahın hafif puslu havası birbirine karışırken, ikisinin birlikte böyle bir ortamda yürüyor olması Heather'm tuhafına gitti. Sanki gerçek hayatta değil de, uzak diyarlarda çekilen bir çiftlik filminin setinde gibiydi.

Evin köşesini döndüklerinde köpekler de hep bir ağızdan havlamaya başladılar.

"Kesin sesinizi bakayım!" dedi Anne bağırarak ama sevecen bir ses tonuyla. Ama dinleyen kimdi. Birlikte yürümeye devam ederlerken Anne sürekli bir şeyler anlatıp duruyordu. Anne, "Burası ambar," dedi beyaz kireç boyalı küçük kulübelerden birinin kilidini açıp kapıyı tek eliyle ittirerek, "kazara köpeklere yulaf, civcivlere de kaba öğütülmüş tahıl vermeyeyim diye her şeyi belli bir düzen içinde tutmaya çalışıyorum. Çıkıp kapıyı kilitlemeden önce ışıkları söndürmeyi unutma sakın. Elektrik faturalarından bahsetmek bile istemiyorum.

"Kürekler ve tırmıklar buraya," dedi şimdi de başka bir bolmeye geçerlerken, "kovalar, nallar ve başka bir yere ait değilmiş gibi görünen etraftaki diğer tüm malzemeleri de buraya koyuyoruz. Anlaşıldı mı? Çok hızlı gitmiyorum, değil mi?"

Heather, başını iki yana sallarken Anne'in kendisine bakmadığını fark edince, "Hayır," diye ekledi.

Üzerindeki gerginlikten iyice kurtulduğunu fark etti. Omuzlarını yakan güneş, etrafı saran karanlık ve nemli toprak kokusu hoşuna gitmişti. Hoş, burnuna gelen kokuların bir kısmı hayvan dışkısı olsa gerekti ama o kadar da kötü koktuğu söylenemezdi. Daha ziyade yenilik, tazelik kokusunu çağırıyordu.

Ardından, Anne'in öncülüğünde, değerli bir şeyi korurmuşçasına yarı karanlıkta sessizce dikilen ve bir çift muhafızı andıran iki atın bulunduğu ahıra geldiler. Heather daha önce bir atın yanına hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Anne, Lady Belle adındaki siyah olanı beslemesi için Heather'a havuç verip nasıl besleyeceğini gösterdi. Heather atın köselemsi, yumuşak ağızlığına dokunup uzattığı havucu katır kutur yiyişini duydukça kahkahayla güldü.

"Yarış atlarıydı. İkisi de yaralıydı. Vurulmaktan kurtardım," dedi Anne ahırdan çıktıkları sırada.

"Vurulmaktan mı?" diye sordu Heather.

Anne başıyla onayladı. Heather onu ilk kez böylesine sinirli görüyordu. "Yaşlanınca veya sakatlanınca koşamaz hale geldiklerinde akıbetleri bu oluyor işte. Sahipleri av tüfeğiyle başlarından vurup zavallıları öldürüyorlar."

Anne, bakımını üstlendiği buradaki tüm hayvanları bir şekilde makûs talihlerinden kurtarmıştı. Başkaları umursamazken köpekleri ve atları ölümden, tavukları ve horozları ise muhtelif hastalıklardan kurtaran oydu. Bunun yanı sıra kesilmekten kurtardığı hindiler; Hudson'dan getirdiği yardıma muhtaç sokak kedileri ve hatta bir zamanlar istenmeyen yavru domuz tumbul Tinkerbelle dahi hayatlarını Anne'e borçlulardı. Fakat Heather, Tinkerbelle'in bir zamanlar küçük bir yavru olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

"Halbuki ihtiyacı olan tek şey biraz sevgiydi," dedi Anne, Tinkerbelle'in çamurda debelendiği ağılın önünden geçerlerken. "Ha, tabii bir de günde yarım kiloya yakın yem." Peşi sıra bir kahkaha patlattı.

Son olarak, etrafı uzun çitlerle çevrili bir alana geldiler. Güneşin huzmeleri ağaçların arasından süzülerek neredeyse göz alıcı bir parlaklıkla yükselen puslu havaya karışıyordu. Çitler en az birkaç hektarlık alanı kaplıyordu, ekseriyetle toprak zeminli açık arazi ve uzun otlarla kaplı, tek tük ağaçlı bir alandı. Ne var ki Heather'ın

görebildiği kadarıyla ortalıkta hiçbir hayvan yoktu. Bir müddet sonra dayanamayıp sordu:

“Ne bekliyoruz?”

“Şişst,” dedi Anne. “Bekle. Birazdan gelirler.”

Heather sabırsızlanarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Çiy damlalarının serinliği lastik pabuçlarından içeri sızmış, ayaklarını ısıtıyordu. Boyun ve ense çevresiye sıcaktan yanıyordu.

Ve işte. Ötedeki küçük ağaç kümesinin yakınlarında bir hareketlenme oldu. Heather’ın, gözlerini kısarak baktığı, ileride bir kayayı andıran iri karaltı aniden silkelendi. Ardından ayağa kalktı. Peşi sıra ağaçların gölgesi arasından bir karaltı daha belirdi. İki hayvan birbirleri etrafında üç beş tur attıktan sonra ağır adımlarla güneşe doğru ilerlemeye koyuldular.

Heather gözlerine inanamıyordu.

İki kaplan.

Şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırdı. Bu imkânsızdı. Ama hâlâ oradaydılar ve giderek yaklaşıyorlardı; iki kaplan... hani şu sirklerde göreceğiniz cinsten *kaplanlar*. Kocaman kafaları, devasa çeneleri vardı. Kaslı ve heybetli gövdelerini kaplayan tüyleri güneşin altında parlıyordu.

Anne’in tiz ıslığıyla Heather olduğu yerde sıçrayıverdi. Kaplanlardan ikisi de şimdi kafalarını sallayarak sese doğru ilerliyorlardı. Heather, manzarayı görünce kalbi artık göğüs kafesini delip geçecekmiş gibi çarpmaya başladı. Kayıtsız, boş gözlerle bakıyordu ikisi de. İhtiyar gibi ileriye doğru değil de, sanki uzak bir geçmişe bakıyorlardı dalgın dalgın.

Yavaşça gelip çite doğru yanaştıklarında aralarındaki mesafe artık o kadar azdı ki Heather dehşet içinde geriye doğru savruldu. Öylesine yakındı ki Heather kokularını duyabiliyor, vücutlarından yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

"Nasıl yani?" diye sordu nihayet kendinde konuşacak gücü bulduğunda. Demek istediği aslında tam olarak bu değildi ama makul bir tepki sayılırdı. Kafasından aynı anda binlerce düşünce geçiyordu.

"Kurtardıklarımın diğer ikisi," dedi Anne sakince. "Bu zavallıları da karaborsada satıyorlar. Epey büyüyüp geliştiklerinde kimse bakmayınca ya terk ediyor ya da öldürüyorlar." Anne konuşurken bir taraftan da elini çitlerin arasındaki bir boşluktan geçirip kaplanlardan birini, aşırı gelişmiş bir kedi misali, basbayağı *okşamaya* başladı. Anne, Heather'ın ağzı açık bir vaziyette öylece bakakaldığını görünce gülmekten kendini alamadı. "Karınları doyduğu müddetçe bir sorun yok," diye ekledi Anne. "Açlarken yanlarına fazla sokulma, yeter."

"Yok... ben... yani oraya girmem gerekmiyor, değil mi?" Heather, ayakları yere çakılı kalmış gibi korkudan ve aklındaki soru işaretlerinden bir yere kıpırdıyamıyordu. Öylesine kocaman ve öylesine yakındı ki kaplanlardan biri esneyince Heather, hayvanın sivri ve keskin, kemik beyazı dişlerini rahatlıkla seçebiliyordu.

"Hayır, merak etme," dedi Anne. "Çoğu zaman yiyeceklerini ağılın kapısından içeri doğru fırlatıyorum. Bak, şimdi göstereceğim."

Anne, Heather'a da gelmesi için işaret edince ikisi beraber asma kilitli kapıya yöneldiler. Heather, bu kilidin, iki kaplanı durdurabilecek dayanıklılıkta olduğuna ikna olamıyordu bir türlü. Çitlerin öte yanındaki kaplanlar ise aynı saniyelerde hiçbir şey yokmuş gibi baygın bir halde yavaş adımlarla Anne'le ikisini takip ediyorlardı. Heather buna kanacak kadar saf değildi elbette. Yırtıcı hayvanların, avlarını yakalarken nasıl bir yöntem izlediklerini belgesellerden az çok biliyordu. Önce oturur ve bekler, böylelikle seni güvendeymişsin gibi hissettirirlerdi. Sonrasında ise üzerine atılıp avlarını bir güzel mideye indirirlerdi.

Keşke Bishop da burada olsaydı, diye geçirdi içinden Heather. Fakat aynı temennisi Nat için geçerli değildi. Nat şu manzara karşı-

sında kesinlikle kafayı yerdı. Hangi tür olursa olsun fark etmiyordu onun için; özellikle de iri kıyım hayvanlardan hiç hazzetmezdi. Kaniş görünce bile nereye kaçacağını şaşırırdı.

Ağıldan uzaklaşıp gerisingeri eve doğru dönerken bile, Heather kaplanlar tarafından izleniyor olduğu hissinden kurtulamadı. Keskin pençelerini sırtına geçireceklerini hayal etmekten kendini alamıyordu.

Anne, kulübe anahtarlarını koyduğu, vestiyerdeki her biri ayrı ayrı etiketli askıları gösterdi Heather'a. Anahtarların yanı sıra burada bir de Anne'in ayağındakilere benzer fazladan bir çift plastik çizme, sinekkovar, bahçe malzemeleri, güneş kremi ve losyonu da bulunuyordu.

Tanıtım turunun ardından Heather çalışmak üzere kolları sıvadı. Anne, kendisine yemleri nasıl serpiştireceğini gösterirken Heather da bir yandan tavukları beslemeye koyuldu. Hepsi bir araya toplanıp yere serptiği yemlerin başına üşüşünce Heather, tavuk kalabalığını çok kafalı ve tüylü devasa bir yaratığa benzetip kahkahayla gülmeye başladı.

Ardından Anne, Heather'a, köpekler musallat olmadan horozları kümese nasıl geri sokacağını gösterdi. Muppet, Heather'ı görünce onu tanıdığını belli edercesine hoş geldin dermiş gibi hemen bacakları etrafında birkaç tur dönünce Heather şaşkınlığına engel olamadı.

Sırada, ahır temizleme (Heather'ın tahmin ettiği üzere bu görev at dışkılarını temizlemeyi içeriyordu ama korktuğu kadar kötü sayılmazdı) ve atların tüylerini sert fırçalarla taramak vardı. Bir sonraki görevde Heather, Anne'in, evin kuzey cephesini neredeyse tamamıyla saran morsalkımları budamasına yardım etti. Tüm bunları yaparken, Heather, penyesinin kollarını iyice yukarı sıvamasına karşın şıpır şıpır terliyordu. Güneş tam tepedeydi ve havaya kavurucu bir sıcak hâkimdi. Eğilip doğrulmaktan sırtı da epey ağrımişti.

Gel gelelim, Heather, her şeye rağmen mutluydu. Uzun zamandır bu kadar mutlu olduğunu anımsamıyordu. Dünyada olup bitenleri, Matt Hepley'nin kendisini terk ettiğini, yarışmanın ilk günü o atlayışı yaptığını ve hatta Panik'i bile unutmuştu neredeyse.

Anne, saatin bire geldiğini söyleyip bugünlük mesaisinin sona erdiğini bildirince Heather şaşırılmıştı. Bishop'ın gelmesini beklerken, Anne de, mayonezli ton balıklı sandviç ile bahçesinde yetiştirdiği domateslerden bir tabak hazırladı Heather'a. Üstü başı kirli olduğu için Heather masaya oturmaya çekinse de, Anne'in ısrarı üzerine daha fazla diretmedi. Heather şimdiye kadar böylesine lezzetli bir şey yediğini hatırlamıyordu.

"Selam, kovgörl," dedi Bishop, Heather arabaya binince. Bishop'ın sabahki pijama altını hâlâ değiştirmedığı Heather'ın dikkatinden kaçmadı. Bishop, peşi sıra abartılı bir şekilde havayı koklayarak ekledi: "Bu koku da ne böyle?"

"Kapa çeneni," dedi Heather, Bishop'ın koluna hafifçe vurarak. Bishop canı acımış gibi numaradan yüzünü buruşturdu. Heather arabanın camını açarken gözüne sağ aynadaki kendi yansıması takıldı. Yüzü pespembe, saçları dağınık ve göğsü hâlâ terden nemliydi. Buna rağmen kendi gözüne güzel göründüğünü fark edince şaşkınlığına engel olamadı.

"Nasıl geçti ilk günün?" diye sordu Bishop gürültülü motor sesi eşliğinde yola koyulurlarken. Gelirken tam da Heather'ın seveceği gibi bol şekerli, bol kremalı bir buzlu kahve almıştı.

Heather, Bishop'ın sorusu üzerine anlatmaya başladı; şişmanlıktan kocaman olmuş domuzdan, atlardan, tavuklardan ve horozlardan bahsetti. Kaplanları ise sona saklamıştı. Heather kaplanlardan söz ettiği sırada Bishop, Heather'ın buzlu kahvesinden daha bir yudum almıştı ki az kalsın boğuluyordu.

"Bunun yasalara aykırı olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi Bishop telaşla.

Heather gözlerini devirdi. "Aynı şekilde üstündeki pijamayla dışarı çıkmak da öyle. Sen sesini çıkarmazsan, ben de bir şey demem."

"Bu pijama altını mı kastediyorsun?" Bishop gücenmiş gibi yaparak ekledi: "Oysa sırf senin için giymiştim."

"O zaman benim için çıkarırsın da," dedi Heather, söylediğinin kulağa nasıl geldiğini fark edince yüzü kızardı.

"Ne zaman istersen," dedi Bishop, Heather'a sırtarak. Bunun üzerine, Heather, Bishop'ın koluna şakadan bir kez daha vurdu. Öylesine mutluydu ki içi içine sığmıyordu.

Carp merkeze olan mesafe arabayla yaklaşık yirmi dakikaydı. Tabii Motel 6; postane ve yan yana dizilmiş birkaç dükkân ile bar ne derece merkez sayılırdı, o ayrı bir mevzuuydu. Gel gelelim, Bishop, çarşıya giden kestirme bir yol keşfettiğini söylemişti. Coral Gölü istikametine saptıkları sırada Heather iyice suskunlaştı. Bir yer, adıyla ancak bu kadar çelişebilirdi; bırak gölü, görünürde bir su birikintisi bile yoktu. Sadece, birkaç yıl önce civarda çıkan yangının ardından yanıp kül olmuş kütük parçaları ve dımdızlak kalmış ağaçlar vardı, o kadar. Yol, Jack Donahue'nun evinin önünden geçiyordu. Sevimsiz ve uğursuz bir yerdi burası.

Heather, Coral Gölü civarına daha önce yalnızca birkaç kez gelmişti. Tetik Jack, mütemadiyen sarhoş olmasıyla, deliliğiyle ve bir cephaneliğe sahip olmasıyla bilinirdi. Evinin etrafı çitle çevriliydi. Mülkünün etrafına güvenlik amaçlı bir sürü köpek - ve kim bilir daha neler- dikmişti. Yokuş yukarı çitlerin önünden geçerken Heather, Tetik Jack'in bir hışım evden çıkıp arabaya ateş açacağını sandı. Fakat delicesine havlayıp koşturan birkaç köpek dışında evde hiçbir hareketlilik yoktu. Peşlerinden kudurmuş gibi havlayan köpeklerle Anne'in köpekleri arasında dağlar kadar fark vardı. Anne'inkilerin aksine, buradaki köpekler bir deri bir kemik, öfkeli ve deli bakışlılardı. Tetik Jack'in mülk sınırlarını geçmek üzerelerdi ki Heather'ın gözüne bir şey takıldı.

“Dur!” dedi Heather neredeyse bağıarak. “Dur çabuk.”

Bishop aniden frene asıldı. “Ne? Tanrı aşkına, Heather. Ne oluyor?”

Fakat Heather çoktan arabadan inmiş; biraz gerideki, sırtı Donahue’nun çitine yaslanmış sarkık korkuluğa –korkuluk olduğunu düşünüyordu– doğru koşmaya başlamıştı bile. Heather’m midesi korkudan kasılıyor, öte yandan da birileri tarafından izlendiği his-sine kapılıyordu. Gel gelelim, korkulukla ilgili bir tuhafılık vardı. Kabaca yapılmıştı ve bu haliyle *işe yaramaz* görünüyordu. Üstelik Coral Gölü’nün bu yakasında hiçbir çiftlik de yoktu. Dolayısıyla korkuluğun burada ne işi olurdu ki? Hele ki yola fırlatılıvermiş gibi böylesi bir korkuluk ne işe yarardı?

Heather korkuluğun yanına geldiğinde sanki canlanıverip ısıracakmış gibi bir anlığına tereddüt etti.

Sonrasında cesaretini toplayıp korkuluğun çırpı gibi gövdesinin tepesindeki öne doğru devrilmiş kafayı kaldırdı.

Ne var ki, yüzüne baktığında beklediğinin aksine ağız, göz ve burun değil de boş kanvas üzerine düzgünce yazılmış birkaç sözcükle karşılaştı.

CUMA, GECE YARISI.
OYUN DEVAM ETMELİ.

1 TEMMUZ, CUMA

dodge

Cuma gecesi toplanan kalabalık öncesine kıyasla daha küçüktü; herkes gergin ve mutsuz görünüyordu. Endişeli bir bekleyiş vardı.

Ne bira kutuları, ne müzik sesi ne de kahkaha patlamaları... Yalnızca, Tetik Jack'in evini çevreleyen çitlerden yolun on-on beş metre ötesinde bir araya toplanmış ve araba farlarıyla aydınlanan yüzleri bembeyaz kesilmiş bir düzine insan vardı, o kadar.

Bishop arabayı durdurup motorunu susturduğunda Dodge, Nat'in iç çekermişçesine kesik kesik nefes alışını duyabiliyordu. Dodge, yol boyunca dikkatini başka yöne çekme çabasıyla, Nat'in ceketinin cebinden iskambil kâğıdı çıkarmak veya avcunun içindeki bozuk parayı yok etmek gibi ucuz sihirbazlık numaraları yapmıştı. Oysa şimdi, "Planımızı unutma, olur mu? Planın dışına çıkmazsak her şey yoluna girecek," diyordu.

Nat başıyla onayladı fakat her an kusacakmış gibi görünüyordu. Köpeklerden ölesiye korktuğunu söylemişti Dodge'a. Aynı zamanda merdivenlerden, yükseklikten, karanlıktan ve gecenin bir yarısı telefonuna baktığında kimsenin kendisine mesaj atmamış

olmasından. Dodge'un anladığı kadarıyla, Nat'in korkmadığı bir şey neredeyse yoktu. Buna rağmen oyuna katılmaya karar vermişti. Bu cesur kararı dolayısıyla Nat'e olan ilgisi şimdi daha da artmıştı.

Üstelik Nat de takım arkadaşı olarak onu, Dodge'u seçmemiş miydi?

Bishop'ın ağzından tek bir kelime bile çıkmıyordu. Dodge, Bishop'ın aklından neler geçtiğini merak etti. Dodge her zaman Bishop'ın iyi ve elbette, akıllı biri olduğunu düşünürdü düşünmesine ama Heather nereye giderse onun da kuyruk gibi peşinden gitmesi yok muydu, bu hali komiğine gidiyordu işte. Ne var ki, Dodge, o akşam farklı bir düşünceye daha kapıldı, yolda gelirlerken Bishop dikiz aynasından Dodge'a saniyelik bir bakış fırlatmıştı. Bishop'ın bu bakışlarında bir tür uyarı vardı sanki.

Bu gece gökyüzü berrak ve aydınlıktı. Yarımayın ışığı, çitin etrafındaki her şeyi birer siluete çevirmişti. Ancak ay ışığına rağmen etraf karanlıktı. Az ötedeki bir fener üst üste birkaç kez yanıp döndü. Sessiz bir sinyaldi bu. Heather, Bishop, Nat ve Dodge ışığa doğru yürümeye koyuldular. Dodge, Nat'in elini tutmak istiyordu ancak Nat'in, gövdesini sıkı sıkı sarmasından fırsat bulamadı.

Neyse ki Dodge'un bir plan yapıp hazırlanmak için zamanı olmuştu. Nat, Heather'ın salı günü gördüğü korkuluktan ona bahsetmemiş olsaydı, bu sabaha kadar oyunun yeni etabından haberi olmayacaktı.

Sabahki mesaj karar@panik.com adresinden tüm yarışmacılara aynı anda yollanmıştı.

Yer: Coral Gölü Yolu

Saat: Gece yarısı

Hedef: Evden bir eşya al.

*Bonus: Silah odasındaki masayı bul, orada saklı
olan şeyi getir.*

“Pekâlâ.” Gruba yaklaştıkça Diggin’in alçak sesi şimdi daha net duyuluyordu. Anlaşılan geç kalmışlardı. “Oyuncular bir adım öne çıksın.”

Yarışmacıların hepsi, oyunu izlemeye gelenlerden ayrılarak öne doğru bir adım attılar. Öncekilerle kıyaslandığında hem seyirci hem de yarışmacı sayısında bir düşüş vardı. Baskından sonra herkes diken üstünde bekler olmuştu. Üstüne üstlük Coral Gölü yolunun uğursuzluğu da cabasıydı. Tetik Jack ise hepsinden beterd. Hem ayyaş hem de psikopatın önde gideniydi.

Dodge, Jack’in, karşısına çıkanı hiç tereddütsüz hedef alıp tetiği çekeceğine adı gibi emindi.

El fenerinin ışığı bütün oyuncuların yüzünü sırayla yalayıp geçiyordu. Zaman ağır çekimde ilerliyor gibiydi. Dodge, cak cak sakız çiğneyen Ray Hanrahan’ın, oyuncuların oluşturduğu dairenin dış tarafında durduğunu fark etti. Yüzü, gölgeye denk geldiğinden pek seçilmiyordu. Dodge, içinde yine o bilindik öfke dalgasının yükseldiğini fark etti. Halbuki ne garipti; üzerinden iki yıl geçmişti. Öfkesi zamanla azalacağı yerde, midesine yerleşen bir kanser hücresi misali gitgide büyüyordu.

“Walsh bu akşam aramızda değil,” dedi Diggin son olarak. “Aynı şekilde Merl de.”

“O zaman elenmiş sayılırlar,” dedi birisi.

“Saat gece yarısı oldu.” Diggin artık neredeyse fısıldıyordu. Rüzgâr, birazdan olacakları biliyormuşçasına ağaçların dallarını yalayıp geçerken bir taraftan da ısığa benzer bir ses çıkarıyordu. Köpeklerdense hâlâ çıt çıkmıyordu. Uyuyor veya bekliyor olmalıydılar. “İkinci etabımız...”

“İkinci etap mı?” diye araya girdi Zev. “Peki ya su kulelerindeki yarış neydi?”

“İptal oldu,” dedi Diggin. “Malum, yarışmacıların geri kalanına sıra gelmemiştir.”

Zev öfkeyle yere tükürdü. Öte yandan Heather da duruma kendince itiraz ederken, Diggin gelen tepkileri duymazdan gelip konuşmasına devam etti.

“Başla komutunu verdiğimde,” dedi Diggin.

Durup bir müddet bekledi. Bir an için her şey donmuştu sanki. Dodge, kalbinin göğüs kafesi içinde yavaş bir ritimde güm güm çarptığını duyabiliyordu. Karanlıkta durup beklerlerken Dodge’un aklına, belki de hakemlerin de bu tanıdık yüzler arasında yerlerini alarak şu an keyifle onları izliyor oldukları geldi.

“Başla,” dedi Diggin.

“Haydi!” dedi Dodge komutla aynı anda Heather ve Nat’e seslenerek. Heather başıyla onaylayıp Nat’in elinden tuttu ve arkadaşı, bacağı kırık bir oyuncak bebek misali hâlâ aksayarak yürürken ikisi birlikte karanlığa doğru gözden kayboldular.

Dodge ise, önceden anlaştıkları gibi, doğruca çitlere yöneldi. Tahmin ettiği üzere, yarışmacı kalabalığının yarısı da onunla beraber sessizce arkasından koşturuyorlardı. Hepsi de birileri tarafından izleniyormuş hissiyle iki büklüm vaziyette ilerliyordu.

Fakat gruptakilerin çoğu hemen harekete geçmek yerine, çitlerin önünde amaçsızca bir oraya bir buraya yürüyüp duruyorlar, tırmanmaya korkarcasına etrafı izliyorlardı. Oysa bir şey yapmazlarsa diskalifiye olacaklardı. Yine de karanlık evi, çitleri tırmanan gölge halindeki yarışmacıları seyretmekle yetindiler. Ara sıra metal tellerden yükselen gıcırta, fısıltı halinde edilen küfürler ve rüzgâr sesi dışında etraf sessiz sayılırdı.

Tel örgüyü ilk sırada tırmananlar arasında Dodge da vardı. Dodge, çevresinde homurdanan, nefes nefese kalan ve kendisine çarpan yarışmacılara aldırmaksızın tel örgünün avcuna batan metallere, kendi nefes alış verişine ve su gibi akıp geçen saniyelere odaklandı.

En önemlisi zamanlamaydı. Tıpkı sihirbazlık numaralarında olduğu gibi bu oyunda da üç temel ilke vardı: planlama, kontrol,

stres altında soğukkanlılığını koruma. Bir başkasının ne yanıt vereceğini öncesinde tahmin etmek ve aynı şekilde, insanların ne yapacaklarını veya nasıl tepki vereceklerini önceden bilmek mümkündü.

Dodge, Donahue'nun, elinde av tüfeğiyle kapıda belirmesinin an meselesi olduğunu biliyordu.

Vücuduna yoğun bir biçimde pompalanan adrenalin acele etmesini söylüyor olmasına rağmen, Dodge bir anlık tereddütle çitlerin tepesinde kalakaldı. Yarışmacılardan birkaçı –karanlıkta yüzlerini seçmek mümkün değildi– ondan önce davranıp aşağı atlamıştı bile. Atlarken gürültü çıkarmamalarına karşın peşi sıra köpek havlamaları duyulmaya başladı. Evin arkasından koşturan köpeklerin dördü birden –hayır, beşi– çıldırmış gibi havlıyorlardı. Dodge, geçen her bir saniyeyi farklı şekilde duyumsadığını fark etti. Kulaklarında yankılanan tik taklar dur durak bilmiyordu. O sırada birileri bağırdı. Bu yaptıkları, hanelerine eksi puan yazılacağı anlamına geliyordu. *Tik*. Birkaç saniyeye kalmaz, silah sesleri duyulurdu. *Tak*. Heather ile Nat şimdiye kadar çoktan çitlerdeki deliğe varmış olmalıydılar.

Tik. Tak.

Dodge havadayken bir anda kendini toprak zeminde buluverdi. Ayağa kalkarken bir yandan da cebini yoklamayı ihmal etmedi. Dosdoğru evin ön kısmına yönelmeyip küçük yarışmacı kalabalığının ve kudurmuş gibi hırlayıp havlayan, her an saldırmaya hazır köpeklerin etrafından dolaştı. Oyuncuların bir kısmı gerisingeri çitleri tırmanmaya başlamışlardı bile. Tel örgünün ötesindeki güvenli bölgeye erişmek için can havliyle tırmanıyorlardı. Fakat Dodge'un vazgeçmeye hiç niyeti yoktu.

Tik.

Köpeklerden biri, üstüne doğru geliyordu. Savulup hayvanın suratına vurmuş olmasaydı, köpek az kalsın keskin dişlerini

Dodge'un koluna geçiriyordu. Köpek iniltiye benzer bir sesle geriye sendelerken, Dodge ise kaldığı yerden yoluna devam etti.

Tak.

Derken evin içinde bir ışık yandı. Onca kaos ve ortalığı inle-ten havlama seslerini bastırırcasına bir gürültü yankılandı gecenin karanlığında. Daha ziyade böğürmeyi andırıyordu. Peşi sıra bir çarpma sesi geldi ve ön kapıdan şimşek gibi fırlayan bir karaltı belirdi. Dodge, yaklaşık yüz metre mesafeden bile, sonu gelmeyen küfür silsilesini duyabiliyordu.

Hay ben sizin, orospu çocukları! Sizi elime bir geçirirsem var ya! Ulan eşek herifler! Defolun gidin arazimden! Yoksa...

Ardından göbekli, üstü çıplak, altında sarkık bir donla Jack Donahue tüfeğini kaldırıp ateş etmeye başladı.

Pat. Pat. Pat. Silah sesleri Dodge'un tahmin ettiğinden çok daha gürültülü ve keskindi. Böylesine gafil avlanmayı beklemi-yordu. Daha önce ateş alan bir silahın hiç bu kadar yakınında bulunmamıştı.

Tetik Jack hâlâ sundurmanın altından bas bas bağırmaya devam ediyordu. *Aşağılık piç kuruları! Hepinizi geberteceğim, duyuyor musunuz beni? Elimden kurtulamayacaksınız...*

Tik.

Donahue'nun polisi araması an meselesiydi. Bir şekilde ara-yacaktı.

Dodge, evin çevresinde kendini belli etmemeye çalışarak koş-turmaya başladı. Can havliyle öylesine hızlı koşuyordu ki ciğerleri parçalanacak sandı. Öteki yarışmacıların başlarına bir şey gelip gelmediği, Ray'in nerede olduğu veya evin içine giren birileri olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bir ara karanlığın içinde fısıltıya benzer bir ses işitince Heather ve Nat'in, aynen planladıkları gibi yerlerini aldıklarını sandı.

Lauren Oliver

Dodge, evin arka tarafına dolaştığında yarı çürük, tıka basa dolu bir verandayla karşılaştı. Karanlıkta bir buzdolabı ve menteşesinden düştü düşecek gibi duran sinekliği son anda fark etti. Silah sesleri hâlâ art arda gelmeye devam ediyordu. Bir, iki, üç, dört.

Tak.

Dodge hiç düşünmeksizin kapıyı açtı.

İçeri girdi.

heather

Heather ile Nat, tel örgünün yoldan kuzeye doğru uzandığı noktaya vardıklarında köpekler de havlamaya başlamışlardı. Zamanlamaları çoktan plandan sapmıştı. Dodge, şu dakikalarda onları bekliyor olmalıydı.

“Hızlanman gerek,” dedi Heather.

“Çabalıyorum,” dedi Nat. Heather, Nat’in sesindeki gerginliği duyabiliyordu. Evin diğer tarafından bağırışma sesleri –acı dolu bir haykırış ve öfkeli bir hayvanın hırıltıları– yükseliyordu.

Heather hızlanan kalp atışlarını boynunda hissedince kendi kendine telkinde bulunmaya başladı: *Odaklan. Odaklan. Sakin ol.*

Bir önceki gün planla ilgili gerekli hazırlıkları yapmak için çitlerin bu noktasına gelmişlerdi. Neyse ki peşlerinden kimse takip etmemişti.

Dün geldiklerinde, Dodge tel örgünün bir bölümünü keserek çitlerden içeri girebilmeleri için derme çatma bir geçit açmıştı. Heather, şimdi bu uydurma kapıyı ittirince tellerin belli belirsiz

gıcirtısı eşliğinde zar zor geçeceği büyüklükteki boşluktan içeri girmeyi başardı. Nat de arkasından geliyordu.

Derken Nat birdenbire donakaldı. Gözleri dehşet içinde fal taşı gibi açılıverdi.

"Takıldım," dedi Nat alçak sesle.

Heather sabırsızlıkla arkasını döndüğünde, Nat'ın bluzunun sol kolunun çite takılı kaldığını görünce hemen uzanıp bluzu telden kurtardı.

"Artık serbestsin," dedi Heather. "Haydi, yürü çabuk."

Fakat Nat hiç kıpırdamadan hâlâ olduğu yerde duruyordu. "Ben... ben yapamam." Nat'ın korktuğu, beti benzi atmış yüzünden apaçık okunuyordu. "Bu işe uygun değilim."

"Ne değilsin?" Heather'ın tepesi atmak üzereydi. Öte yandan Dodge'un içeri girmesi de an meselesiydi. Hatta şu saniyelerde Nat'le ikisinin kapıda gözcülük yapmasını bekliyor olmalıydı. Bir anlaşma yapmışlardı. Dodge onlara yardım edecekti. Heather, Dodge'un bunu niçin yaptığına bir türlü anlam verememiş olsa da sebebini sorgulamaya hiç niyeti yoktu. Umrunda da değildi zaten.

"Uygun değilim diyorum." Nat'ın sesi tiz ve çıldırmış gibi çıkıyordu. İki bacağı da yere mihlanmışçasına hiç kıpırdamadan olduğu yerde duruyordu.

Tam o sırada Jack Donahue ön kapıdan dışarı fırlayıp sövmeye başladı.

Hay ben sizin, orospu çocukları! Sizi elime bir geçirirsem var ya! Ulan eşek herifler! Defolun gidin arazimden! Yoksa...

"Haydi, oyalanacak vaktimiz yok." Heather, Nat'ın kolundan tuttuğu gibi sertçe çekiştirmeye, sızlanarak ağlak bir sesle mırıldanışını duymazdan gelerek arkadaşını sürüklemeye başladı. Bu esnada Nat ise birden ona, sonra da ondan geriye doğru sayıp duruyordu. Heather neredeyse arkadaşının canını acıtmak istercesine tırnaklarını Nat'ın koluna daha da sertçe batırdı. Kahretsin. Bolca

zamanları varmış gibi, şimdi bir de Nat'ın sinir krizi yaşayacağı tutmuştu. Heather artık ne Nat'ın ayak bileğini ne de titreyip hıçkırı hıçkırı ağlamasını umursuyordu.

Pat. Pat. Pat.

Donahue, evin önüne çıkıp silahıyla havaya ateş ederken Heather, Nat'i tutuğu gibi hızla kenara çekti. Aynı anda verandada, insanın gözünü alan bembeyaz bir ışık kümesi belirdi. Beyaz ışığın yansımasıyla, Donahue, filmlerdeki o korkunç karakterlerden birini andırıyordu. Heather, bacaklarının tir tir titrediğini fark etti. Dodge görünürde yoktu. Sırf Dodge da değil, etrafta kimseyi seçemiyordu. Yalnızca karanlıkta iç içe geçmiş bir sürü belirsiz şekil ve Donahue'nun sırtını, omuzlarına dökülen kıvrıkcık saçlarını, sarkık vücudunu, av tüfeğinin dipçliğini aydınlatan küçük ışık kümesini görebiliyordu.

Dodge neredeydi ki?

Heather nefes nefese kalmıştı. Vücudunun ağırlığını bütünüyle topuklarına vererek sırtını evin duvarına yasladı. Bir yandan da kafasını toparlayıp düşünmeye çalışıyordu.

Dodge'un eve girip girmediğini de bilmiyordu ki. *Ya henüz içeri girmediyse? Ya yaralandıysa?*

"Sen burada kal," diye fısıldadı Heather sonunda. "Ben giriyorum."

"Hayır, olmaz." Nat, deli deli bakan gözlerini kocaman açmış, Heather'a bakıyordu. "Beni burada yalnız bırakma."

Heather arkadaşını omuzlarından tuttu. "Bir dakika içinde dışarı çıkmazsam arabaya geri dönmeni istiyorum. Anladın mı beni? Tam olarak bir dakika sonra."

Ne var ki, Nat'ın, söylediklerini idrak edebildiğinden pek emin değildi; açıkçası umrunda da değildi. Heather, vücudunun iyice hantallaştığını ve sersemlediğini hissettiği sırada birkaç şeyi aynı anda fark etti: Peş peşe ateş alan silah sesleri duyulmuş ama

şimdi susmuştu; evin ön kapısı açılmış ve belli belirsiz bir sesle örtülmüştü. Belli ki biri içeri girmişti.

Heather birden kaskatı kesildi. *Ya içeri giren Dodge ise?* Heather'ın dışarıda bekleyip etrafa göz kulak olması gerekiyordu. Donahue yaklaşacak olursa Heather'ın ıslık çalarak Dodge'u uyarması gerekiyordu.

Gel gelelim ön kapı açılıp kapanmış, Heather ise ıslık çalmamıştı.

Artık doğru dürüst düşünecek halde de değildi. Heather tamamen içgüdüsel bir dürtüyle avluya ilerledi, ön kapıyı açtı ve içeri dalıp antreye girdi. Evin içi buram buram sigara ve bira kokuyordu. Karanlıktan göz gözü görmüyordu. Birkaç dakika evvel Donahue odalardan birinin ışığını açmıştı halbuki; bunun hiç de hayra alamet olmadığını anlamıştı Heather. Peki şimdi ne diye kapamıştı ki? Vücuduna pompalanan adrenalinle kalp atışları hepten hızlanan Heather, parmak uçlarıyla duvarları hafifçe yoklayarak evin içinde ilerlemeye başladı.

Yutkunarak ilerlerken birkaç adım ötede döşeme gıcirtısına benzer, başka birinin adım seslerini işitti. Olduğu yerde öylece kalakaldı. Işıklar ha yandı ha yanacak derken, silahın namlusunu üzerinde hissetmeyi bekledi ama hiçbir şey olmadı.

“Dodge?” diye seslendi Heather karanlığın içinde.

Kendisine doğru gelen hızlı adım seslerini duyunca el yordamıyla duvarı yoklarken sonunda bir kapı tokmağına denk geldi. Kapı zorluk çıkarmadan açıldı. Heather yavaşça içeri girip nefesini tutarak mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapıyı ardından örttü. Ne var ki adım sesleri gitgide yaklaşıyordu. Derken ön kapının gıcirtıyla açılıp kapandığını işitti.

Gelen Donahue muydu? Dodge mu? Yoksa başka bir yarışmacı mı?

Heather'ın şimdi girdiği odanın perdesiz geniş penceresinden içeri ay ışığı süzülüyordu. Gördüğü manzara karşısında bir süre ağzı açık, öylece kalakaldı. Derken duvardaki metalik ışıltı gözüne

takıldı. Daha dikkatli bakınca tavana paralel asılmış, duvarı boydan boya saran geyik toynaklarını ve uçlarından sarkan silahları fark etti. Silahlar. İçerisi hıncahınç silah doluydu. Burası basbayağı silah odasıydı. İçerisi bir miktar barut da kokuyordu sanki; belki de Heather’a öyle geliyordu, emin değildi.

Oda tezgâhlar, tıka basa doldurulmuş sandalyelerle doluydu. Zemin de kanlı kırıntılarla kaplıydı. Pencerenin altında ise büyükçe bir çalışma masası duruyordu. Heather birdenbire içeriğinin havasız kaldığını hissetti. Sabah aldığı e-postayı hatırlayınca nefes alamayacak gibi oldu, başı dönmeye başladı:

Bonus: Silah odasındaki masayı bul, orada saklı olan şeyi getir.

Heather odanın öteki ucuna yürüyerek masadaki eşyaların altına üstüne bakındı. Masanın iki yanındaki –önce sağ, sonra sol– çekmeceleri kolaçan etti. Çekmece gözlerinin ikisinde de işe yarar bir şey bulamadı.

Gel gelelim ortadaki küçük çekmece gözünün, sanki fazla kullanılmaktan gevşemiş gibi bir hali vardı. Çekmecenin içinde sahiden de köşeye kıvrılmış, parlak ve sert kabuklu, kocaman bir kara böcek misali bir silah duruyordu.

Bonus bu olsa gerekti.

Heather çekmeceye uzandı. Silahı alacağı sırada bir an için te-reddüt ettiyse de elini ısıracaktımsıcasına bir korkuyla hızlıca uzandı ve kabzasından kavradı. Aynı anda midesinden boğazına doğru bir bulantı dalgası yükseldi. Silahlardan oldu olası nefret ederdi.

“Ne yapıyorsun?”

Heather hızla arkasını döndü. Karanlıkta yüzünü tam göremese de kapının eşiğindeki siluetin Dodge’a ait olduğunu seçebiliyordu.

“Şişşt,” diye fısıldadı Heather. “Sessiz ol.”

"Ne işin var senin burada?" Dodge içeri doğru iki adım attı. "Dışarıda bekleyip etrafı kolaçan etmen gerekiyordu."

"Biliyorum." Heather'ın açıklamasına fırsat vermeden Dodge konuşmasını sürdürdü.

"Natalie nerede?"

"Dışarıda," diye yanıtladı Heather. "Sesi duyunca ben..."

"Ne o? Beni oyuna getirmeyi falan mı düşünüyordunuz?" Dodge kısık sesle konuşuyor olmasına rağmen, Heather sesindeki öfkeyi fark edebiliyordu. "İşin zor kısmını bana yükledikten sonra gizlice içeri girip bonusu kapacağınızı sandınız, değil mi? Böylelikle diğer yarışmacıların önüne geçecektiniz, ha?"

Heather şaşkın gözlerle Dodge'a baktı. "Ne?"

"Söylesene Heather, alnımda enayi mi yazıyor benim?" Dodge öne doğru iki adım daha attı. Şimdi Heather'ın tam karşısında duruyordu. "Hiç boşuna yalan söyleme."

Heather göğsünün sıkıştığını hissetti. Sinirden ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Olması gerekenden daha yüksek sesle konuştuklarının farkındaydı. Hatta epey gürültülüydüler. Her şey ters gidiyordu. Heather, elinde silahla zaten yeterince berbat hissediyordu; soğuk metali tutarken, elindeki şey bir anda canlanıverecek uzaylı bir yaratıktı sanki.

"*Senin* burada ne işin var?" diyebildi Heather sonunda. "Eve girdiğimize dair kanıt toplayıp hemen dışarı çıkacaktın hani?"

"Bir ses *duydum*," diye karşılık verdi Dodge. "Öteki yarışmacılardan biridir sandım..."

Derken ışık yandı.

Jack Donahue, delice bakan gözleri ve terden sıırıslam olmuş göğsuyle kapının eşiğinde dikiliyordu. Her şey bir anda oluverdi. Yaşlı adam bağırarak elindeki silahın namlusunu ikisine doğru yönelttiği sırada, Heather, Dodge'un da yanındaki sandalyeyi kaptığı

gibi pencereye doğru fırlattığını fark etti. Ağır çekimde ilerleyen bir film karesindeydiler sanki. Bulanık, hayal meyal bir film karesi.

“Haydi! Çabuk, çabuk!” Dodge telaşla bağırırken bir taraftan da Heather’ı pencereye iteliyordu. Heather omzunu siper ederek kendini gecenin karanlığına bıraktı. Ardı sıra ikinci bir gürültü eşliğinde camdan dışarı fırladığı esnada, kolunda kesik acısına benzer bir sızıyla birlikte koltukaltında ıslak bir sıcaklık duydu. İki de toprak zeminle buluştuklarında, Dodge’un yardımıyla Heather da ayağa kalktı ve koşmaya başladılar. Jack arkalarından bağırıp karanlıkta rastgele iki el daha ateş ederken ikisi birlikte can havliyle çitlere koşturuyorlardı.

Tel örgüyü geçip tıknefes yola çıktıklarında etraftaki arabaların çoğunun yerinde yeller esiyordu. Kalanların far lambaları sayesinde Bishop’ın arabasını görmesiyle, Nat’in arka fondaki ışıkla beraber kara melek misali birdenbire önüne çıkması bir oldu.

“İyi misin?” Nat’in sesinde telaşlı bir gerginlik vardı. “Bir şeyin yok ya?”

“İyiyiz,” dedi Heather, Dodge’la ikisi adına. “Haydi, gidelim artık.”

Sonrasında arabaya binip vakit kaybetmeden yola koyuldular. Tümsekli çukurlu patika yolda sarsıntılara aldırmaksızın hızla ilerliyorlardı. Birkaç dakika boyunca hiç ses çıkarmadan uzaktan gelen polis sirenlerini dinlemekle yetindiler. Heather, tekerlekler çukura her girdiğinde dişlerini sıkarak acısını bastırmaya çalışsa da nafileydi. Kanaması hâlâ devam ediyordu. Cam kırıklarından biri kolunun iç tarafındaki yumuşak tabakayı kesip geçmişti anlaşılan.

Öte yandan tabanca hâlâ ondaydı. Ne ara koymuştu bilmiyordu ama şimdi kucağında duruyordu. Afallamış bir halde ve yarı şokta. gözlerini dikmiş öylece silaha bakıyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Bishop sonunda, araya birkaç kilometrelik bir mesafe koyduktan sonra. Siren sesleri de rüzgârın ağaçları

arasında çıkardığı hışırtyla kaybolmuştu ve artık duyulmuyordu. “O neydi yahu? Düpedüz çılgınlık.”

Ortamdaki gergin hava yerini birden rahatlamaya bırakınca Dodge sevinç çılgılığı atmaya, Nat ise sinir boşalmasıyla ağlamaya başladı. Öte yandan Heather, arabanın camını açmış kahkahayla gülüyordu şimdi. Tehlikeyi atlatmanın verdiği rahatlıkla, hâlâ hayatta olduğuna ve Bishop’ın kola ve sakız kokan arabasının sıcacık arka koltuğunda oturabildiğine şükrediyordu.

Bishop, Tetik Jack’in evden bir hışımla çıktığını görünce neredeyse altına işediğini ve Ray’in köpeklerden birinin kafasına koca bir taşla vurunca hayvanın inleyerek karanlıkta yanından nasıl uzaklaştığını anlatmaya koyuldu. Fakat söylediğine göre çocukların yarısı çitlerin ötesine bile geçememişti. Yanlış görmediyse Byron Welcher da yaralanmıştı. Karanlıkta ve o kaos ortamında ne olup bittiğini net bir biçimde görebilmek de mümkün değildi zaten.

Bu kez sıra Dodge’daydı; Donahue’yla burun buruna geldikleri anı heyecanla anlatmaya başladı. Kafasına kurşun yiyeceğine neredeyse eminmiş, Donahue çılgına dönmüş, muhtemelen sarhoş olduğundan iyi nişan alamamış... “Şükürler olsun,” dedi sonunda kahkaha atarak.

Dodge eve girdiklerinin kanıtı olarak mutfaktan üç şey aşırıyordu: bıçak, tuzluk ve kovboy çizmesi şeklinde bir içki bardağı. Dodge, Nat’e içki bardağını, Heather’a ise bıçağı verirken, kendisi de tuzluğu aldı. Ardından Bishop’a, arabayı bir kenara çekmesini söyleyerek fotoğrafını çekerken net bir biçimde görünebilmesi için tuzluğu gösterge panelinin üzerine yerleştirdi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Heather. Başlı hâlâ delicesine zonkluyordu.

Dodge sesini çıkarmadan telefonu kendisine uzatınca Heather Dodge’un çektiği fotoğrafı karara:panik.com adresine gönderdiğini gördü. Konu başlığı kısmına da KANIT yazmıştı. Heather, kim olduklarını ele vermeden yarışmacıları anbean izleyen ve kendileri

hakkında belli hükümlere varan esrarengiz hakemleri ve kararlarını düşünmekten bile hazzetmiyordu.

“Peki ya silah?” dedi Dodge.

“Silah mı?” diye tekrarladı Nat.

“Heather buldu,” dedi Dodge öfkesini gizleyerek.

“Dodge’la ikimiz aynı anda bulduk,” diye ekledi Heather hemen arkasından. Neden böyle bir şey yaptığını Heather kendisi de anlamamıştı doğrusu. Bunu söylerken Dodge’un bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

“Bu durumda ikinize de artı puan yazılması gerek,” dedi Nat.

“Fotoğrafi sen çek, Heather,” dedi Dodge. Sesi şimdi biraz daha yumuşamış gibiydi. “Sen gönder.”

Heather içki bardağıyla silahı beceriksizce kucağına yerleştirip fotoğrafını çekmeye uğraşırken içine bir yumru oturdu sanki. *Ya tabanca doluyorsa*, diye bir düşünce geçti aklından. Muhtemelen öyleydi. Bu kadar yakınında bir silah olduğunu, gözünün önünde öylece durduğunu görünce içi bir tuhaf oldu. Heather henüz bir yaşındayken babası muhtemelen bunun gibi bir silahla kendini vurmuştu. Silahın kendiliğinden ateş alacağı ve geceyi tiz bir gürültüye ve acıya boğacağı konusunda paranoyakça bir korkuya kapıldı.

Heather fotoğrafı çekip yolladıktan sonra Bishop, “Silahı ne yapacaksın peki?” diye sordu.

“Evin bir köşesine saklarım herhalde.” Böyle demesine karşın, evde silah bulundurma fikri Heather’m içine hiç sinmiyordu. Hem, ya Lily bulursa? O zaman ne diyecekti?

“Sende *duramaz*,” dedi Bishop. “Nihayetinde bir başkasından *çaldın*.”

“Ne yapacağım o zaman?” Heather, içindeki panik dalgasının gitgide arttığını hissediyordu. Bishop haklıydı. Neticede Donahue’nun evine izinsiz girip çok para edecek bir eşyayı çalmıştı. İnsanlar bu tip suçlar yüzünden hapsi boyluyorlardı.

Bishop derin bir iç çektikten sonra, "İstersen bana ver, Heather," dedi ve ekledi: "Üzerinde durmasın. Ben bir yolunu bulur, kurtulurum."

Heather bunu duyduğuna öylesine sevindi ki Bishop'a sarılıp onu öpebilirdi. Bishop tabancayı alıp torpido gözüne koydu.

Şimdi arabadaki herkes sus pus oturuyordu. Gösterge panelindeki saat yeşil ışığıyla gece 01.42'yi gösteriyordu. Arabaların farlarından yayılan cılız ışık dışında yol kapkaranlıktı. Yolun yanı sıra civardaki evler, sokaklar, boş araziler de karanlığa hapsedilmişti. Sanki uçsuz bucaksız bir tünelde ilerliyorlardı.

Yağmur da başlamıştı. Heather başını cama yasladı. Bir noktada uyuyakalmış olacaktı ki karanlık bir boşluğa düştüğünü, bir hayvanın boğazından geçip bıçakla karnını içeriden yarmaya ve dışarıya çıkmaya uğraştığını gördü. Neden sonra rüyasındaki bıçak bir anda tabancaya dönüşüp ateş aldı.

2 TEMMUZ, CUMARTESİ

Ertesi gün ilanlar her yerdeydi. Pembe renkli bahis fişleri altgeçitteki duvarlara, benzin istasyonlarının muhtelif yerlerine, Duff's Bar'ın ve marketlerin camlarına, hatta 22. Cadde'de boylu boyunca uzanan bariyerler arasındaki boşluklara bile asılmıştı.

Bahis fişleri, aynı zamanda çamurlu ayakkabıların tabanlarıyla yoldan gelip geçen kamyonların tekerleklerine takılıp Fresh Pines Mobile Park'a, oradan Natlerin oturduğu sessiz sakin muhite ve çamur ile pislik içindeki Meth Row'un sokaklarına kadar ulaşmıştı.

Dünkü etaptan sonra yarışmacıların üçte ikisi elenmişti. Zaten tel örgüyü atlayabilenlerin sayısı on yediyken, içlerinden yalnızca on tanesi Donahue'nun evinden kanıt niyetine eşya almayı başarabilmişti.

Fakat etrafta gezinen tek ilan bu değildi; büyük puntolarla parlak kâğıtlara basılmış Columbia Polis Merkezi başlıklı ilanlar da civardaki birçok noktaya asılmıştı.

PANİK DİYE BİLİNEREN OYUNA KATILAN
VE OYUNLA HERHANGİ BİR ŞEKİLDE İLİŞİĞİ BULUNAN
HERKES HAKKINDA CEZAI İŞLEM UYGULANACAKTIR.

Yazının hemen altında daha küçük puntolarla, ilgili cezai işlemlerin uygulanma sebepleri belirtiliyordu: *kamunun huzurunu bozan davranışlar, özel mülkün tahrip edilmesi, haneye tecavüz, kasıtlı ağır yaralama, içkili ve uygunsuz davranışlar.*

Belli ki birileri polise ötmüştü. Bu kişilerin kim olduklarıysa malumdu: Ya su kulelerinde düzenlenen etapta enselenip gözüne alınan Cory Walsh ya da Donahue'nun köpeklerinden biri tarafından fena hırpalanan ve şimdi Hudson'daki hastanede yatan Byron Welcher olsa gerekti. Byron'a, en azından taburcu olana dek ulaşmak mümkün olmadığından, üç beş kişi toplanıp hınçlarını Cory'den çıkarmıştı. Nitekim yüzü yara bere içinde kalana dek epey bir pataklanan Cory de soluğu hastanede almıştı.

İşin aslı, bu olaydan birkaç saat sonra ortaya çıktı. Ağabeyi polis olan Ian Macfadden'ın dediğine göre, suçlu ne Cory ne de Byron'dı. Oyunla ilgili gerçeği ispiyonlayanın, birinci sınıflardan, sevgilisi oyundan yeni elenmiş olan Reena adında bir kız olduğu öğrenildi.

Bunun üzerine, güneş ufuk çizgisinden yavaş yavaş kaybolduğu sırada Reena'nın araba camları tuzla buz edilmiş, evine fırlatılan yumurtalar yüzünden duvarlar ve camlar adeta şeffaf bir zar tabakasıyla kaplanmıştı.

Panik'in bu şekilde son bulacağına kimse inanmamıştı elbette.

Oyun devam etmeliydi.

Oyun her şekilde devam ederdi.

4 TEMMUZ, PAZARTESİ

dodge

Donahue'nun evindeki zorlu etabı takiben bütün bir hafta günlük güneşlik ve oldukça sıcak geçti. Takvimin 4 Temmuz'u³ gösteriyor olmasının Dodge için pek bir önemi yoktu. Önceki günlerden farksız olarak Dodge güne yine güneşin aydınlattığı lacivert piksesinin altında açmıştı gözlerini. Fakat bugünün ayrı bir önemi vardı onun için. Mutluydu. Hatta mutluluk da ne kelime, sevinç ve heyecandan içi içine sığmıyordu. Bugün Nat'le buluşacaktı.

Bu sabah Dodge'un annesi de evdeydi. Erkenden uyanmış, kahvaltı hazırlıyordu. Dodge kapının pervazına yaslanarak annesini, yumurta kırarken ve kırdığı yumurtaların sarısını tahta bir spatula yardımıyla karıştırırken seyretti bir süre.

"Ne o sabah sabah? Bir şey mi kutluyoruz?" dedi Dodge. Üstündeki yorgunluğu hâlâ atamamıştı. Boynu ve sırtı da inanılmaz derecede ağrıyordu. Annesinin eski sevgilisi Danny'nin, müdürü olduğu Leeds'teki Home Depot'da mesaiden sonra iki vardiya üst

---

3 Amerikan Bağımsızlık Günü ABD'de havai fişeklerle, törenlerle, şenliklerle kutlanır. (ç.n.)

üste kalıp mağazaya yeni gelen ürünleri raflara dizmişti. İşinden pek memnun değildi ama maaşı fena sayılmazdı. Şimdi cebinde yüz doları vardı ve bu parayla alışveriş merkezinden Nat için bir şeyler alabilirdi. Nat'ın doğumgününe -29 Temmuz- daha birkaç hafta vardı. Yine de hediyesini biraz erken almasının ne zararı olabilirdi ki?

“Ben de aynısını sana soracaktım.” Annesi yumurtaları ocağın üstünde pişmeye bırakıp Dodge'un yanına geldi ve kaçmasına fırsat vermeden yanağına uzanıp bir makas aldı. “Bugün erkencisin bakıyorum?”

Dodge, annesinin yüzündeki makyaj kalıntılarını fark etti. Demek ki dün gece biriyle randevusu vardı. Keyfinin yerinde olduğuna şaşmamalıydı.

“Uyku tutmadı,” dedi Dodge temkinli bir biçimde. Annesinin önceki gece dışarı çıktığını itiraf edip etmeyeceğini merak ediyordu. Randevusu iyi geçmişse bazen anlatırdı.

“Tam zamanında uyandın. Aç mısın? Ben de Dayna'ya yumurta pişiriyordum.” Annesi, tavadaki yumurtaları tabağa aktardı. Tam kararında pişmişlerdi. Mis gibi tereyağı da kokuyordu. Dodge'un cevap vermesine fırsat kalmadan, annesi sesini alçaltarak konuşmasını sürdürdü: “Dayna onca zamandır fizik tedaviye gidiyor ya. Durumu anlatınca Bill dedi ki...”

“Bill mi? O da kim?” diyerek annesinin sözünü kesti Dodge.

Sorusu üzerine annesinin yüzü al al oldu. Utanmıştı besbelli. “Kim olacak, Dodge! Bir arkadaşım işte.”

Dodge buna pek inanmamıştı ama yine de sesini çıkarmadı.

Annesiyse konuşmasına büyük bir heyecanla kaldığı yerden devam etti: “Dün akşam beni Hudson'daki Ca'Mea Restoran'a götürdü. Masa örtüleri falan her şey harikaydı. Üstelik şarap içiyor, Dodge, inanabiliyor musun?” Annesi hâlâ inanmaz bir yüz ifadesiyle başını sallayarak sözlerini sürdürdü: “Bir de, Columbia Memorial Hastanesi'nde bir doktor tanıdığı varmış. Adam Day

gibi hastalara bakıyormuş. Bill, Dayna'nın daha düzenli, hatta her gün, hastaneye gitmesi gerektiğini söylüyor."

"Bizim o kadar..." Dodge cümlesini bitiremeden annesi araya girdi.

"Bizim o kadar paramız yok dedim ben de. Ama arkadaşım sigortamız olmasa dahi bizim için bir görüşme ayarlayabileceğini söyledi. İnanabiliyor musun? Düşünsene, hem de tam teşekküllü bir hastanede."

Dodge bir şey demedi. Daha önce de yeni bir doktor, yeni bir tedavi yöntemi ve kardeşinin yeniden yürüyebilmesine yardımcı olacak birileri konusunda çok kez umutlanmış fakat her defasında mutlaka hayal kırıklığına uğramışlardı. Ya tedavi için gerekli yardım fonu yetersiz kalır ya da doktor yalancının teki çıkardı, yani o veya bu şekilde bir terslik olurdu. Bir keresinde doğru dürüst bir hastanede işini bilen bir doktora denk geldiklerinde ise adam Dayna'yı beş dakika boyunca muayene etmiş, sinir testleri yapmış, dizindeki belli noktalara vurup ayak başparmağını sıkışmış ve esnetmişti.

Muayenenin sonunda da, "İmkânsız," demişti sinirli bir ses tonuyla. Zamanını boşa harcadıklarına sinirlenmiş gibiydi. "Trafik kazası, değil mi? Size tavsiyem, yeni bir tekerlekli sandalye alın. Şu külüstürle etrafta dolanıp durmasın, yazık." Üstüne üstlük Dodge'un, annesi ağlarken, Dayna her gece dizlerini göğsüne çekip dalgın dalgın yatağının bir köşesine kıvrılırken, sonbahar boyunca sırf beş yüz doları denkleştirip satın alabilmek için uğruna eşekler gibi çalıştığı tekerlekli sandalyeye küçümsercesine ayağının ucuyla vurmuştu adam.

"Eee, söyle haydi. Sana da yumurta kırıyım mı, ha?"

Dodge başını iki yana salladı. "Aç değilim." Ardından annesinin Dayna'ya hazırladığı kahvaltı tabağını ve bir çatal alıp oturma odasına geçti. Dayna başını açık pencereden dışarı sarkıtmıştı

Dodge içeri girerken dışarıdan birine, "Rüyanda görürsün!" diye bağıırıyordu. Peşi sıra aşağıdan birinin kahkahası duyuldu.

"Kim o?" diye sordu kız kardeşine.

Dayna hızla başını çevirip Dodge'u görünce yüzü kıpkırmızı kesildi. "Ricky işte, kim olacak; aptal aptal konuşuyor yine," diye açıklarken Dodge'un elindeki tabağı aldı. Ricky, arkadaki Dot's'un mutfağında çalışırdı. Ayrıca Dayna'ya hediyeler (benzin istasyonunun marketinden aldığı ucuz çiçekler, minik biblolar, oyuncak ayıcıklar) gönderip dururdu. İyi bir çocuktı.

"Niçin öyle dik dik bakıyorsun bana?" diye sordu Dayna.

"Dik dik baktığım falan yok," dedi Dodge. Dodge kız kardeşinin yanına geçip ayaklarını kucağına yerleştirdi ve her zaman yaptığı gibi baldırlarına masaj yapmaya başladı. Böylelikle kardeşinin bir gün tekrar yürüyebileceğini, umudunu yitirmeyeceğini ümit ediyordu.

Dayna, gözlerini tabaktan ayırmadan kahvaltısını hızlıca yiyip bitirdi. Dodge'la göz teması kurmaktan çekiniyordu belli ki. Sonunda dayanamayıp çarpık bir gülümsemeyle ekledi: "Ricky benimle evlenmek istediğini söyledi."

"Neden olmasın?" dedi Dodge.

Dayna başını iki yana salladı. "Manyak." Uzanıp Dodge'un koluna bir yumruk attı. Dodge ise kolu acımış gibi numaradan yüzünü buruşturdu. Dodge'un içi mutluluktan kıpır kıpırdı.

Bugün güzel bir gün olacaktı.

Dodge duş alıp güzelce giyindi (temiz ve bakımlı görünsün diye kot pantolonunu çamaşır makinesine atmayı bile akıl etmişti) ve Nat'in oturduğu semte giden otobüse bindi. Saat daha sabah on buçuk olmasına rağmen güneş tepeye varmış, gökyüzünden bakan tek bir göz misali yukarıda asılı duruyordu. Dodge, Natlerin sokağına girer girmez kendini 1950'li yıllara ait bir film setindeymiş gibi hissetti. Sanki biri her an garaj yolundaki arabasını yıkamaya

çıkacak veya kadının biri, üstünde mutfak önlüğüyle evin önünden geçen postacıya iyi günler diyecekti. Öyle bir havası vardı buranın sahiden de.

Tek farkı, burada hiçbir hareket olmayışydı. Resmen çıt çıkmıyordu. Ne çöpünü dışarı çıkaran insanlar ne kapı çarpılma sesi vardı. Ortalık fazlasıyla sessizdi. Dot's'un dibinde yaşayınca insan buradakinin tam tersi bir hayat sürüyordu işte; orada birileri mutlaka bir şeyler hakkında bağırıp çağırırdı. Aslında bu bir taraftan insanı teselli de ederdi; yalnız olmadığını, başkalarının da kendilerince dertleri olduğunu hatırlatırdı.

Nat, evlerinin sundurmasında oturmuş bekliyordu. Dodge, Nat'i görür görmez midesine bir yumru oturdu sanki. Nat, saçlarını ensesinde toplayıp yandan atkuyruğu yapmıştı. Üstünde ise şort ve bluz kısmı bitişik, sarı, fırırlı bir tulum tarzı bir şey vardı. Başkası giyse komik durabilirdi ama Nat giyince bambaşka, hatta harika görünüyordu. Bu haliyle insan boyutlarında bir lolipopu andırıyordu. Dodge, aynı zamanda, Nat'in tualete girdiğinde üstündekini tamamen çıkarmak zorunda olacağını da düşünmekten kendini alamıyordu.

Dodge'un görmemesi mümkünmüş gibi, Nat, upuzun dolgu topukları üzerinde hafifçe sendeleyerek ayağa kalktı ve Dodge'a el salladı. Nat'in, bileğindeki bandajı çıkardığını fark etti. Oysa Donahue'nun evinden kaçarken bileğini tekrar burktuğundan haberi vardı. Muhtemelen ayağındaki sızı yüzünden yüzünü hafifçe buruşturarak ona doğru yürümeye başladı.

"Bishop ile Heather buzlu kahve almaya gittiler," dedi Nat. Dodge yavaşlatmaya çalıştığı adımlarla ona doğru yaklaşırken. "Bize de almalarını söyledim. Kahve içer misin?"

"Şaka mı yapıyorsun? Bayılırım," dedi Dodge. Bunun üzerine Nat'in kahkahayla karışık kıkırdaması karşısında, Dodge'un yüreğinden vücuduna bir sıcaklık dalgası yayılır gibi oldu. Öte

yandan buraya ait olmadığını düşündükçe içten içe duyduğu huzursuzluktan da bir türlü kurtulamıyordu.

Tam o sırada zemin kattaki pencerenin perdesi saniyelik bir hızla aralandı, bir yüz belirdi ve Dodge'un göremeyeceği şekilde yine aynı hızla gözden kayboluverdi.

"Bizi gözetleyen biri var, sanırım," dedi Dodge.

"Babamdır," diye yanıtladı Nat boş ver dercesine elini sallayarak. "Merak etme, zararsızdır."

Dodge, böyle bir babası olsa ne yapardı diye düşünmekten kendini alamadı. Evde, her an yanında olan, öyle ki bazı zamanlar basit bir el hareketiyle varlığını görmezden gelip geçiştirebileceği bir babası olduğunu hayal etti. Dayna'nın babası, Tom, Dodge'un annesiyle on sekiz aylığına da olsa resmen evlenmişlerdi. Evliliğin sebebi Dodge'un annesinin hamile kalmış olmasıydı ama yine de evlenmişlerdi işte. Babası düzenli olarak Dayna'ya mesaj atar, her ay para gönderir, bazen eve ziyarete bile gelirdi.

Oysa Dodge, babasını ne görmüş ne de sesini duymuştu. Hakında bildiği tek şey, babasının bir inşaat işçisi olduğu ve Dominik Cumhuriyeti'nden geldiği idi, o kadar. Bir an için babasının şu anda ne yaptığını merak etti. Belki hâlâ Florida'da yaşıyordu, iyiydi. Kim bilir, sonunda evlenip kendine bir aile kurmuş bile olabilirdi. Aynı Dodge'unkiler gibi koyu kahverengi gözleri ve belirgin elmacık kemikleriyle etrafta koşturup duran çocukları vardı belki de.

Ya da daha iyisi; belki çalıştığı inşaatın bilmem kaçınıcı katından yere çakılmış ve kafası paramparça olmuştu.

Bishop ve Heather, Bishop'ın bir başka külüstürüyle (bu seferki fena sarsıyordu ve inanılmaz gürültülüydü. Öyle ki Dodge, alışveriş merkezine varamadan yarı yolda kalacaklarına neredeyse emindi) geri geldiklerinde Dodge, Nat'ın arka kapıya kadar yürümesine yardım ettikten sonra centilmen bir havayla kapıyı açtı.

“Çok tatlısın, Dodge,” dedi Nat ve Dodge’u yanağından öptü. Aynı anda bunu yaptığına pişman olmuş gibi bir ifade belirdi yüzünde.

Kingston’a varana dek arabada gayet keyifli vakit geçirmişlerdi. Dodge, Bishop’a buzlu kahvenin parasını vermek istediysede Bishop almamakta ısrar etmiş, Heather cızırtılı radyoda zar zor düzgün bir istasyon bulmuş ve Nat bu yüzyıla ait bir şarkı dinlemek için yalvarana dek Johnny Cash dinlemişlerdi. Öte yandan, Nat birkaç sihribazlık numarası yapması için Dodge’a yalvarmış ve bu sefer Dodge, Nat’in saçından pipet çıkarınca Nat kakhahalara boğulmuştu.

Arabanın içi buram buram, ihtiyar bir adamın iç çamaşırı çekmecesine gibi, tütün ve mentol kokuyordu. Arabanın camlarından içeri süzülen günışığıyla New York eyaletinde ayrı bir parlıltı ve enerji seziliyordu bugün. Dodge, Carp’a taşındıklarından bu yana, hatta belki de hayatında ilk kez bir yere ait olduğunu hissetti. Bishop ve Heather’la takılmış olsaydı, Nat’le sevgili olup cuma akşamları birlikte sinemaya gitselerdi veya onu okul balosuna davet etseydi son birkaç yılı nasıl da farklı olurdu diye içinden geçirdi.

İçini sızlatan üzüntü dalgasını bastırmaya çalıştı. Bunların hiçbirisi sonsuza dek sürmeyecekti ki. Süremezdi.

Dodge, Kingston’daki Hudson Valley Alışveriş Merkezi’nin önünden kim bilir kaç kez geçmişti fakat hiç içeri girmemişti. Tavan kısmı iri spot ışıklarıyla bezeli olduğundan tertemiz yer döşemelerini ıslıl ıslıl aydınlatıyordu. Ortalık desen, buram buram parfüm ve annesinin iç çamaşırı çekmecesindeki minik keseler gibi kokuyordu.

Öte yandan belli belirsiz bir çamaşır suyu kokusu da seziliyor gibiydi. Her şey bembeyazdı, bütün bina adeta çamaşır suyuna daldırılmıştı. Saat erken olduğundan içerisi henüz kalabalık sayılmazdı. Kovboy botları her adımında takır tukur sesler çıkaran

Dodge, Nat'in bu sesi sinir bozucu bulmaması için içinden dua ediyordu.

İçeri girdiklerinde Nat hemen çantasından küçük bir broşür çıkarıp bir saat sonra yemek katındaki Taco Bell'in önünde buluşacaklarını söyledi.

"Nereye gidiyorsun?" diye atıldı Dodge.

Nat, yardım etmesini ister gibi Heather'a bakınca, Heather hemen açıklamaya girişti: "Nat'in seçmeleri var da."

"Ne seçmesi?" diye sordu Dodge. Hayal kırıklığını sesine bu kadar yansıtmasaydı keşke diye hayıflandı kendi kendine. Nat'in yanakları kızarmaya başladı.

"Benimle dalga geçeceksin, öyle değil mi?" dedi Nat. Dodge'un yüreği ezilir gibi oldu. Bu mümkün müydü ki? Dodge Mason, Natalie Velez'le nasıl dalga geçebilirdi?

"Hiç de bile," dedi Dodge sessizce. Bishop ile Heather yanlarından ayrılmışlar, kendi başlarına takılıyorlardı. Bishop, Heather'ı süs havuzuna atarmış gibi yapınca bu kez Heather bağırarak Bishop'a vurmaya başladı.

Nat tek kelime etmeden broşürü Dodge'a uzattı. Dodge'un şu an elinde tuttuğu tasarımı uyduruk, üzerinde ne yazdığı belli belirsiz bir broşürdü.

DAZZLING GEMS'TE, BİRBİRİNDEN ŞIK MÜCEVHERLERİ
EN GÜZEL ŞEKİLDE SERGİLEYECEK MODEL VE AKTRİSLER
ARANIYOR!

REKLAM SEÇMELERİ:

11.30, CUMARTESİ GÜNÜ, HUDSON VALLEY AVM'DE
ON SEKİZ YAŞ VE ÜSTÜ ADAYLAR DEĞERLENDİRMEYE
ALINACAKTIR.

“Doğum günün yirmi dokuzundaydı, değil mi?” dedi Dodge, tarihi hatırladığı için gözüne girmeyi bekleyerek.

“N’olmuş yani? Alt tarafı üç hafta var işte,” dedi Nat. Dodge ancak o zaman o yıl mezun olanlar arasında Nat’in yaşça en küçük olduğunu fark etti. Dodge elindekini geri uzatınca, Nat broşürü gösterdiğine utanmışçasına aceleyle çantasına geri tıktı. “Şansımı bir deneyeyim dedim.”

Çok güzelsin, Natalie, demek geldi içinden. Ama onun yerine, “Başkasını seçecek olurlarsa kendileri kaybeder,” dedi.

Bu sözü üzerine Nat öylesine geniş bir gülümsemeyle karşılık vermişti ki, Dodge Nat’in inci gibi bembeyaz otuz iki dişini birden görebiliyordu. Yanağına uzanıp onu bir daha öper diye bekledi ama öyle olmadı.

“Bir iki saatten fazla sürmez,” dedi sadece. “Belki daha bile kısa.” Ve arkasını dönüp yanından uzaklaştı.

Nat de gidince Dodge sap gibi kalakalmıştı. Bir müddet Bishop ve Heather’la takıldı. Gel gelelim, her ne kadar ikisi de gayet iyi ve nazik davransalar da, baş başa kalmak istedikleri her hallerinden belliydi. Kendilerine has bir dilleri, şakalaşmaları vardı. Elleri sürekli birbirlerinin üzerindeydi; itişip kakışmadan, birbirlerini çimdiklemeden veya sarılmadan duramıyorlardı sanki. Oyun parkında birbiriyle flört eden iki çocuktan hiçbir farkları yoktu. Dodge, bu iki koca çocuğun hâlâ işi pişirememiş olmalarına bir türlü anlam veremiyordu. Her şey ortadaydı; ikisi de basbayağı birbiri için deli oluyordu işte.

Dodge, kız kardeşine bir hediye alma bahanesiyle dışarı çıkıp otoparkta art arda üç sigara yaktı. Alışveriş merkezine gelenler arttıkça otopark da yavaş yavaş doluyordu.

Bu arada Nat’in kendisine mesaj atmış olması ümidiyle üst üste birkaç kez telefonunu kontrol ettiyse de boşunaydı. Mesaj kutusu hâlâ bomboştu. Dodge kendini tam bir şaşal gibi hissediyordu şimdi. Cebinde o kadar parası vardı. Niyeti Nat’e bir şeyler almaktı

ama sevgili de değillerdi ki. Yoksa sevgili miydiler? Dodge, Nat'in ondan ne beklediğini, onu neyi olarak gördüğünü bir bilseydi.

İçeri girdikten sonra Dodge mağazaları aylak aylak dolaşmaya başladı. Aslında alışveriş merkezi o kadar da büyük sayılmazdı. Tek bir kattan ibaretti. İçeride oyun parkı veya atlıkarınca gibi eğlence yeri de yoktu. Bilhassa atlı karınca olmayışına üzülmüştü. Columbus'ta –yoksa Şikago'da mıydı? Her neyse– bir alışveriş merkezinde Dayna'yla atlıkarıncaya binmişlerdi. Müzik durana dek aletteki tüm oyuncak atlara binmiş, kovboylar gibi avazları çıktığı kadar bağırmışlardı.

Kardeşiyle ikisine ait bu anı aklına gelince, aynı anda hem mutlu olup hem hüznünlendi. Anıya öyle bir dalıp gitmişti ki kazara Victoria's Secret vitrini önünde durduğunu sonradan fark etti. İç çamaşırı mağazasındaki bir anne ile kızı Dodge'a tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Sapık falan olduğunu düşünüyorlardı herhalde. Dodge hemen kendine gelip hızla vitrinin önünden uzaklaşırken Dazzling Gems'e giderek Nat'e bakmaya karar verdi. Seçmelerin yapıldığı mücevher mağazası, binanın ta öteki ucundaydı. Mağazanın önüne geldiğinde bu kadar uzun bir sıra görmeyi bekleliyordu; neredeyse hepsi bronz tenliydi, üstlerinde iki karış giysileri ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla sıralarını bekliyorlardı ancak Dodge'un gözünde hiçbirisi Nat kadar güzel değildi. Hepsinde basit bir hava vardı.

Derken Nat'i gördü. Mağazanın hemen önünde, Dodge'un, suratını tilkiye benzettiği yaşlı bir adamla konuşuyordu. Adamın yağlı saçlarının tepesi seyreldiğinden, kafatasındaki kel bölümleri rahatlıkla görebiliyordu. Üzerinde ise ucuz bir takım elbise vardı. Sırf saçları değil, üstü başı da yağ içinde ve pespaye görünüyordu.

Tam o sırada Nat'in başını çevirmesiyle Dodge'u görmesi bir oldu. O kocaman gülümsemesiyle el sallayarak ona doğru yürümeye başladı. Tilki surat ise kalabalığa karışıp gözden kaybolmuştu.

"Nasıl geçti?" diye sordu Dodge.

"Rezalet," diye yanıtladı Nat. "Kapıdan içeri bile giremedim. Zaten bir saat bekleyip ancak üç adım ilerleyebilmişim; yetmezmiş gibi üstüne bir de kadının teki gelip kimlikleri kontrol etmesin mi?" Nat, mutsuz olması gerekirken oldukça keyifli görünüyordu.

"O kimdi peki?" diye sordu Dodge ihtiyatlı bir şekilde. Nat'ın, kendisini tilki suratın kışkırttığı fikrine kapılmasını istemiyordu. Ama içten içe kıskanıyordu da.

"Kim?" dedi Nat şaşkın bir yüz ifadesiyle.

"Az önce konuştuğun adam," diye yanıtladı Dodge. O sırada, Nat'ın avcunda bir şey tuttuğunu fark etti. Elindeki bir kartvizitti.

"Ha, onu diyorsun." Nat gözlerini devirdi. "Yıldız avcısıymış." Her ne kadar bundan önemsiz bir konuymuş gibi söz etse de, Dodge, Nat'ın heyecanlandığını gözlerinin ışıltısından görebiliyordu.

"Nasıl yani...etrafta dolaşıp millete kartım mı dağıtıyormuş?" dedi Dodge.

Ne var ki, cümlesini bitirmeden Nat'i kırdığını fark etmişti. "Her önüne gelene değil, tabii ki," dedi Nat sertçe. "Bana özel verdi. Yüzümü beğenmiş. Hem, Gisele Bündchen da bir alışveriş merkezinde keşfedilmişti. Neden olmasın?"

Dodge, o tilki suratın tipinden, herhangi bir mankenlik ajanıyla ilişkisi olduğuna hiç mi hiç ihtimal vermiyordu. Ayrıca öyle biri ne diye New York, Kingston'daki bir alışveriş merkezinde manken avına çıksındı ki? Ama aklından geçen tüm bu düşünceleri, Nat'i daha fazla kırmadan nasıl dile getireceğini bilmiyordu. Nat'ın, model olabilecek kadar güzel olmadığı fikrine kapılmasını istemiyordu. Yalan değildi, onu gerçekten çok güzel buluyordu. Sadece, modeller genellikle uzun boylu olurlarken, Nat biraz kısa boyluydu. Onun dışında hiçbir eksikliği yoktu.

"Dikkatli ol," dedi Dodge söyleyecek başka bir şey bulamayınca.

Neyse ki Nat bu sözü üzerine kahkahayla güldü. Dodge içinden derin bir oh çekebildi. Ardından Nat ekledi: "Ne yaptığımı biliyorum, merak etme."

“Haydi, gidip bir şeyler yiyelim. Açlıktan ölüyorum.”

Nat, dengesini kaybediyormuş gibi hissettiğinden el ele tutuşmaktan hoşlanmazdı. Yine de Dodge’un epey yakınından yürüdü. Birbirlerine öylesine yakınlardı ki, az kalsın kolları birbirine değecekti. Dodge, başkası görse Nat’le ikisinin sevgili olduğunu zannedeceğini düşünmekten kendini alamadı. Bu düşünceyle birlikte içini coşku dolu bir mutluluk hissi kapladı. Bu noktaya nasıl geldiklerini düşündükçe şaşkınlığına engel olamıyordu. Sanki sahiden ikisi bir çiftmiş, Nat’in yanında yürümek en olağan şeymiş gibiydi. Neden sonra düşündü de, Nat’le bu yakınlığını Panik’e borçluydu.

Yemek katma geldiklerinde Heather ve Bishop’ı pizzacıdan mı, yoksa Uzakdoğu mutfağından mı yiyecekleri konusunda tartışırken yakaladılar. İkisi hâlâ tartışadursun, Dodge ve Nat sandviç yemeye karar vermişlerdi bile. Dodge, Nat için önce tavuklu sandviç, sonra fikrini değiştirtince (gizemli bir ses tonuyla “ne olur ne olmaz” demişti) salata ve diyet kola sipariş etti. Heather ile Bishop sonunda Meksika mutfağında karar kılıp sırada beklerlerken, Nat’le ikisi boş bir masa bulup oturdular.

“Aralarında ne var sence?” dedi Dodge.

“Kim? Bishop ve Heather’ı mı diyorsun?” Nat omuzlarını silkti. “Çok yakın arkadaşlar. Yani bilmem ki.” Nat höpürdeterek kolasından bir yudum aldı. Dodge, çoğu kızın aksine Nat’in bu doğal halini seviyordu. “Ama bana sorarsan Bishop Heather’a karşı boş değil derim.”

“Öyle görünüyor,” dedi Dodge.

Nat başını yana eğmiş Dodge’u izliyordu şimdi. “Peki ya sen?”

“Ben, ne?”

“Hoşlandığın biri var mı?”

Dodge, tam sandvicinden bir ısırık almıştı ki, bu beklenmedik soru karşısında neredeyse lokması boğazına kaçıyordu. Ne diyeceğini bilemedi. Adeta dili tutulmuştu.

“Ben...” Öksürerek kolasından bir yudum aldı. Tanrım, yüzü alev alev yanıyordu. “Benim, şey. Yok yani...”

“Dodge.” Nat, Dodge’un sözünü keserek birden ciddileşen bakışlarını dosdoğru ona dikmişti şimdi. “Beni öpmeni istiyorum.”

Dodge, ağzının dolu olmasına aldırmadan uzanıp Nat’i öptü. Ya ne yapacaktı? Dudakları buluştuğunda, Dodge’un kulaklarında bir uğultu peyda oldu. Ses gitgide etraflarını sararak şiddetini artırıyordu sanki. Nat öyle güzel öpüyordu ki sanki açlığını onda bastırıyordu. Büyük bir iştahla dudaklarına yapışırken, Dodge ise tüm bedeninin alev alev yandığını hissedebiliyordu. Bir an için, duyduğu heyecan ve mutluluğun etkisiyle rüyada olduğu ihtimalini bile geçirdi aklından, ama hayır, hepsi gerçektir.

Dodge, tek eliyle Nat’i ensesinden kavradığı sırada Nat bir anlığına geri çekildi ve ardından, “İki elinle, lütfen,” diye ekledi.

İşte ondan sonra, Dodge’un kulaklarında uğuldayan ses de kesildi. Artık tamamen rahatlamış hissediyordu kendini. Dudakları bir kez daha buluştuğunda Dodge bu kez daha yavaşça öpmeye başladı.

Eve dönüş yolunda, Dodge neredeyse hiç konuşmadı. Ömrü boyunca hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. İçinde bulunduğu anı berbat edecek bir şey söylemekten veya yapmaktan çekiniyordu.

Bishop, önce Dodge’u bıraktı evine. Dodge, bu akşam Dayna’yla beraber televizyondaki havai fişek gösterilerini izleyeceğine dair kardeşine söz vermişti. Ayrılırken Nat’e hoşça kal öpücüğü verip vermeme konusunda tereddüt ederken —ne stres yapmıştı ama— Nat erken davranıp sarılarak sorunu çözmüş oldu. Aslında Dodge’un, tekrar öpüşmedikleri için hayal kırıklığına uğraması gerekirdi fakat arabada o kadar dip dibe oturmuşlardı ki Dodge yol boyunca göğsüne yaslı duran Nat’in memelerini hissedebildiği için buna da razıydı.

“Sağol, adamım,” dedi Bishop’a. Bishop ise arkadaşımıymış gibi teşekkürüne yumruk selamıyla karşılık verdi.

Belki de sahiden öyleydiler.

Araba uzaklaşırken, Dodge arkalarından uzunca bir süre baktı. Arka koltuktaki Nat’in silueti seçilmeyene ve araba, ötedeki yokuşu aşırıp gözden kaybolana dek bakmayı sürdürdü. Arabadan geriye sadece gürültüsü kalmıştı fakat Dodge hâlâ içeri girmemekte direterek kaldırımında dikiliyordu. Dayna ve annesinin olduğu eve, giysi yığınlarıyla, boş sigara paketleriyle dolu ve hafif çöp kokan daracık dört duvar arasına girmek istemiyordu besbelli.

Mutluluğunun süresini birazcık daha uzatmak istiyordu, o kadar.

Derken, telefonu titredi. Yeni bir e-postaydı bu. Kalp atışları hızlandı. Gönderen kısmında yazan isim tanıdıktı.

Luke Hanrahan.

Mesaj ise kısa ve özdü.

Bizi rahat bırak. Yoksa polise giderim.

Dodge, mesajı birkaç kez üst üste okudu. Satır arasındaki çaresizliği görünce içine su serpilmişti resmen. Luke’un, mesajını alıp almadığını merak ediyordu ne zamandır. Görünen o ki almıştı.

Dodge, ekranı aşağı doğru kaydırıp bir hafta önce gönderdiği mesajı tekrar okudu.

Bahisler ortada. Oyun başladı.

Aramızdaki şu görülmemiş hesabı kapatalım artık:

*Kız kardeşimin bacaklarına karşılık erkek
kardeşinin hayatı.*

Dodge ufukta kaybolan güneşe nazır keyifle gülümserken buldu kendini.

heather

Yazın en güzel günlerinden biriydi. Heather o gün bir kez olsun geleceği hakkında düşünmek zorunda hissetmemiştir. Sonbahar geldi mi Bishop SUNY Binghamton'daki üniversiteye gittiğinde ve Nat Los Angeles'a oyuncu olmaya uçtuğunda ne olacak diye karaları bağlamamıştır. Belki de Anne'in yanında çalışmaya devam ederdi. Hatta belli mi olur, belki buraya taşınırdı. Lily de gelirdi hem. Kulübelerdeki odalardan birinde birlikte kalırlardı.

Tabii bu aynı zamanda Carp'tan kurtulamayacağı anlamına da geliyordu fakat en azından Fresh Pines Mobile Park'tan uzakta olurdu.

Anne'i seviyordu. Hayvanları da. Haftanın üç günü çalışmak için Mansfield'a geliyor, geri kalan günlerde ise mesai vaktini iple çekiyordu. Bir iki gün uzak kaldığında bile nemli toprak, ot, eskimiş deri kokusu burnunda tütüyordu. Aynı şekilde, Muppet'm onu görünce etrafında deli divane olması, tavukların heyecan içinde gıdıklaması Heather'ı mutlu etmeye yetiyordu.

Hatta kaplanlara bile kanı ısınmaya başlamıştı; tabii yakınında olmadıkları müddetçe. Her adımlarında, suyun yüzeyinde oluşan dalgalanmalara benzer kas devinimlerine, bilgece ama aynı zamanda büyük bir kasvetle bakan gözlerine hayran kalmamak elde değildi. Heather, bazen onlarda kendini de bulmuyor değildi. Sanki ne hissettiklerini anlayabiliyordu.

Buna rağmen besleme işini Anne'in üstleniyor olmasına minnettardı. Kadındaki cesaret dudak uçuklatan cinstendi. Bir yandan Anne'in, Panik'te yarışacak yaşta olmamasına da seviniyordu. Aksi takdirde, diğer yarışmacıları kolaylıkla saf dışı bırakacağına şüphe yoktu. Anne'in, tel örgüden içeri girip kaplanlara bir metre kadar yaklaştığına ve kaplanların, kadının elindeki et dolu kovaya aç gözlerle bakarken etrafında daireler çizdiklerine Heather kendi gözleriyle şahit olmuştu. Elindeki etler olmasa Anne'in kellesini mideye indirmekten de pekâlâ mutlu olacaklarını düşünmekten kendini alamıyordu. Anne ise zarar vermeyecekleri konusunda ısrarcıydı. "Onları beslediğim sürece," diyordu Anne, "beni yem olarak görmezler."

Heather nihayet hayatında bir şeyler —belki de— rayına oturuyor diye düşündü.

O gün sinir olduğu tek şey Bishop'ın ikide bir telefonunu kontrol edip durmasıydı. Avery'den mesaj gelip gelmediğine bakıyor olmalıydı. Onu böyle görünce, ayrıldıklarından beri Matt'in kendisine bir kere bile mesaj atmamış olduğunu hatırladı. Düşününce, Bishop'ın Avery'si vardı (Heather ikisini sevgili olarak görmüyordu ama olsun), Nat'inse gözünün içine bakan Dodge'dan başka, hâlâ görüştüğü Kingston'daki serseri kılıklı ve Vespa'lı şu barmeni vardı. Nat inatla çocuğun Vespa'sının bir motosiklet kadar havalı olduğunu söyleyip dururdu. Tabii, kesin öyleydi.

Gel gelelim, Dodge'u evine bırakmalarının ardından Nat, "Bu akşam Avery de geliyor mu, Bishop?" diye sorunca, Bishop'ın

alelacele, "Hayır," demesi üzerine Heather yeniden huzura kavuşmuştu.

Nat, bira almak için ısrar edince dolambaçlı bir yola saptılar; ardından süpermarkete uğrayıp cips, dip sos, çikolata ve bilimüm abur cuburdan almayı da ihmal etmediler. Hatta patlayan şeker bile almışlardı. Yemesi eğlenceliydi; hem Bishop da bayılırdı.

Ardından bir zamanlar sel sularının yarıp geçtiği vadiye doğru yola koyuldular. Burası çakıllarla kaplı, çorak ve sarp bir yamaçtı aslında. Vadinin yanından geçen eski tren rayları yıllar içinde paslandıkça kızıla dönmüş, etraftaki çöplerin içinde terk edilmeye yüz tutmuştu. Güneş batmaya hazırlanıyordu. Yamaçtan dikkatlice aşağıya sallanıp tren yolunu geçtiklerinde, Bishop maytapları yakmak için etrafta uygun bir yer aramaya koyuldu.

Hem artık gelenekselleşmişti de; iki yıl önce Bishop, sırf Heather'a sürpriz olsun diye yapı marketten aldığı iki adet yirmişer kiloluk kum paketini etrafa boşaltıp burayı yapma bir kumsala çevirmişti. Hatta Heather kendini tropik bir adadaymış gibi hissetsin diye içeceklerine koymak için renkli pipetler ve kâğıttan şemsiyeler bile almıştı.

Heather bugün burada olmayı dünyanın başka hiçbir yerinde, hatta Karayipler'de olmaya dahi değişmezdi.

Nat, ikinci birasına geçerken çakırkeyif olmaya başlamıştı bile. Heather da ondan geri kalmamış, biralardan birini kafaya dikmişti. Her ne kadar tadını sevmese de vücuduna yaydığı sıcaklık ve mutluluk hissi hoşuna gidiyordu. Tren raylarından geçerken gevşek bir çıkıntıya takılıp sendelemesiyle, Bishop'ın, kolunu Heather'ın beline dolaması bir oldu. Heather, Bishop'ın bu çevik ve güçlü hamlesi karşısında şaşkınlığına engel olamadı. Teninin sıcaklığı da dikkatinden kaçmamıştı.

"İyi misin, Heathbar?" Gülümserken iki gamzesi birden görünüyordu. Onu böyle gülerken görünce Heather'ın içinde delice bir istek uyandı; onu öpmek istiyordu. Ama, hayır. Bu düpeduz

saçmalıktı. Düşünceyi aklından hemen siliverdi. Bu sayede alkolden niçin nefret ettiğini bir kez daha hatırlamış oldu.

“İyiym ben.” Heather yavaşça Bishop’ın kolundan sıyrılınca Bishop, düşmesin diye bu sefer de kızın omuzlarından tuttu. Birkaç santim ötesinde bira kokan nefesini duyabiliyordu. Heather, acaba Bishop da mı kafayı buldu diye geçirdi aklından. “Haydi ama, çekil üzerimden,” dedi şakayla karışık, hiç de içinden gelmeyerek.

Nat, yürürken yerdeki çakıllara vura vura önden gidiyordu. Karanlık iyiden iyiye çökmüştü. Heather kalp atışları güm güm kulaklarında yankılanırken bir an için Bishop’la ikisinin yalnız oldukları hissine kapıldı. Bishop, Heather’ın, adını koyamadığı bir ifadeyle şimdi dosdoğru gözlerinin içine bakıyordu. Heather’ın midesinde bir kor vardı da sıcaklığı tüm bedenine yayılıyordu sanki. Gereksiz bir heyecana kapıldı.

“Fotoğrafımı çek istersen. Hem daha kalıcı olur,” dedi Heather, Bishop’ı hafifçe iterek.

O tuhaf saniyelik duraksama anı geçince Bishop da kendine geldi ve kahkahayla atağa geçti; Heather ise kollarından kurtulduğu gibi kaçmaya başladı.

“Çocuklar, çocuklar. Kavga etmeyin!” diye seslendi Nat.

Sonunda bir yer bulup maytapları yakmaya başladılar. Nat aksırıp tıksırınca maytapları hemen söndürdü. Sıra Heather’daydı. Elinde çakmakla maytaplara doğru yaklaştığında çatır çutur sesler duyduğunu zannedince telaşla geriye sıçradı. Sonra daha çakmağı maytaba değdirmediğini fark etti.

“Baksanıza, baksanıza!” Nat olduğu yerde heyecanla zıplayıp duruyordu.

Heather başını çevirip baktığında, doğudaki ağaçların ötesinden yükselen bir dizi havai fişek patlamasına şahit oldu. Nat deliler gibi kahkaha atıp duruyordu.

“Nasıl yani?” Sevinçten ve şaşkınlıktan Heather’ın başı dönüyordu. Hava henüz adamakıllı kararmamıştı bile. Üstelik Carp’ta havai fişek gösterisi yapıldığı da görülmüş şey değildi. Gösterilerin yapıldığı en yakın yer, buraya yaklaşık bir saat uzaklıkta bulunan Poughkeepsie’deki Waryas Parkı’ydı. Hatta Lily de, annesi ve Bo’yla birlikte şu dakikalarda orada olmalıydı.

İçlerinde bu duruma heyecanlanmış gibi görünmeyen tek kişi Bishop’tı. Gökyüzü altın rengine, peşi sıra maviye, kırmızıya, sonra tekrar altın rengine boyanıp solarken ve ardında duman bulutları bırakırken, Bishop kollarını göğsünün üzerinde kenetleyip başını iki yana sallamakla yetindi. Nat yarı aksak koşarken ve kahkahalar eşliğinde sanki havai fişeklerin patlatıldığı yere varabilirlermiş gibi, “Haydi, gelsenize!” diye bağırırken Heather’a dank etti: Bu bir kutlama değildi.

Bu bir işaretti.

Uzakta bir yerlerde siren sesleri duyulmaya başladı. Gösteri aniden son buldu, büyüleyici renk şöleninden geriye sadece gökyüzünde ince, uzun, yol yol olmuş dumanlar tütüyordu şimdi. Nat, sonunda koşmaktan vazgeçip Heather ve Bishop’a döndü. “Ne? Neydi o?”

Hava soğuk olmamasına karşın Heather’a bir ürperti geldi. Ortalık is kokuyordu. İtfaiye araçlarından yükselen tiz siren seslerini kulaklarında bir uğultu şeklinde duyuyordu şimdi.

“Bu bir sonraki etap,” diyebilirdi sadece. “Panik.”

Bishop, Heather’ı evine bıraktığında saat gece on biri geçiyordu. Heather, *keşke o birayı hiç içmeseydim*, diye hayıflandı içinden, inanılmaz yorgun hissediyordu. Natalie arabadan indiğinden beri Bishop da derin bir sessizliğe gömülmüştü.

Sonra hiç beklenmedik bir anda Heather’a döndü. “Ben hâlâ bırakmandan yanayım, biliyorsun, değil mi?”

Heather, Bishop'ın neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi, "Neyi bırakacakmışım?" diye sordu.

"Hiç öyle boşuna anlamazlıktan gelme." Bishop alnını sıvazladı. Evin önündeki ışık arabanın içine kadar süzülerek Bishop'ın yüzünü aydınlatıyordu. Düzgün burnuna, belirgin çene hatlarına bakarken, Heather onun artık çocukluktan çıkmış genç bir adam olduğunu fark etti. Çocukluk arkadaşı ne ara büyümişti de uzun boylu, güçlü, sinirlendiği çene kemiklerinden anlaşılan, *kız arkadaşı* olan ve Heather'ı eleştiren bir adam haline gelmişti? Heather, içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. Ama aynı zamanda içten içe duyduğu bir tür istek de vardı. "Baksana Heather, oyun git-gide tehlikeli bir hal alıyor. Sana bir zarar gelmesini istemiyorum. Öyle bir şey olursa kendimi affetmem..." Sesi giderek canlılığını yitirirken başını iki yana salladı.

Birkaç gün önce aldığı o korkunç mesaj geldi Heather'ın aklına birden: *Canın yanmadan çık bu oyundan*. Yüreğinde bir öfke kıvılcımı belirdi. Ne diye herkes Heather'ın bu oyuna katılmasına karşıydı ki? "Beni desteklediğini sanıyordum."

"Destekliyorum, evet." Bishop yüzünü Heather'a döndü. Karanlıkta birbirlerine çok yakın bir mesafede duruyorlardı. "Ama öyle değil."

Gözlerini ayırmadan bir süre birbirlerine bakakaldılar. Bishop'ın gözleri karanlığa bürünmüş bir çift dolunay gibiydi, dudakları Heather'inkinden birkaç santim ötede duruyordu. Neden sonra Heather, hâlâ onu öpme isteğine engel olamadığını fark etti.

"İyi geceler, Bishop," dedi sonunda ve arabadan indi.

Eve girdiğinde televizyon açıktı. Krista ve Bo kanepeye uzanmış, eski bir siyah beyaz film seyrediyorlardı. Bo'nun üst bedeni çıplaktı, Krista ise sigarasını tütürüyordu. Sehpadaki kalabalığı görünce Heather tek tek saydı; önlerinde on boş bira şişesi duruyordu.

"Oo, hoşgeldin, Heather Lynn." Krista sigarasını söndürmeye çalışırken ilk denemesinde küllüğü ıskaladı. Şimdi boş gözlerle

Heather'a bakıyordu. Heather'ınsa annesine bakmaya tahammülü bile yoktu. *Lily de yanlarındayken bu vaziyette direksiyon sallamamış olsunlar lütfen*, diye geçirdi Heather içinden. Yoksa Heather annesini bir kaşık suda boğabilirdi. "Nereden böyle?"

"Hiç," dedi Heather. Aslında nerede olduğu annesinin umurunda değildi ya. "Lily nerede?"

"Uyuyor." Krista elini tişörtünün içine sokup kaşınırken bir yandan da gözünü televizyondan ayırmıyordu. "Efsane bir gündü. Havai fişek gösterisini izledik."

"Naylon poşetlere işedik," diye araya girdi Bo. "N'apalım yani, portatif tuvaletlerin önündeki upuzun sırayı mı bekleyecektik?"

"Ben yatıyorum," dedi Heather. Nazik davranmasına gerek yoktu, zira annesi zilzurna sarhoş olduğundan nutuk çekecek durumda değildi. "Televizyonun sesini kısın."

Heather, zorlanarak da olsa yatak odalarının kapısını açarken Lily'nin, gürültüyü ve sigara dumanını engellemek için tişörtlerden birini kapıyla zemin arasındaki boşluğa tıkmış olduğunu fark etti. Bu taktiği ona Heather öğretmişti. Her ne kadar pencere açık, şifoniyerin üstündeki portatif vantilatör de ritmik bir sesle çalışıyor olsa da, odanın içi çok sıcaktı.

Odanın ışığını yakmadı. Pencereden içeri süzülen cılız ay ışığı idare ederdi. Hem zaten el yordamıyla da pekâlâ yolunu bulabilirdi. Heather, üstünü çıkarıp giysilerini yere yığıldıktan sonra doğruca kendini yatağa attı. Yatak örtüsünü ayak ucuna doğru iteleyerek yalnızca çarşafı çekti üzerine.

Lily'nin uyuduğunu zannederken yanındaki yataktan mırıltıya benzer bir ses yükseldi.

"Heather?" diye fısıldadı Lily.

"Hı?"

"Bana masal anlatır mısın?"

"Ne tür bir masal?"

“Sonu mutlu bitsin yeter.”

Oysa Lily uzun zamandır Heather’dan masal anlatmasını rica etmemişti. Kardeşinin bu isteği üzerine Heather ona en sevdiği masallardan birini, “Dans Eden On iki Prenses”i, anlatmaya karar verdi. Fakat masalın kahramanlarını kendince değiştirdi. Kendi versiyonunda prenseslerin yerini sıradan kardeşler aldı. Bakımsız bir şatoda yaşayan kardeşlerin bir de çocuklarıyla ilgisiz, onlara bakmaktan aciz bir anne ve babaları, yani kral ile kraliçe vardı. Masal bu ya, kardeşler günün birinde gizli bir dünyaya açılan esrarengiz bir kapı bulmuşlardı. Kapının açıldığı bu gizli âlemde aslında prenestiler; herkes onlara hayranlıkla bakıyordu.

Heather masalı bitirdiğinde Lily’nin ağır ve düzenli bir şekilde nefes alıp verdiğiğine bakılırsa uyuyakalmıştı. Ardından kendisi de sırtını dönüp uyumak üzere gözlerini yumdu.

“Heather?”

Lily’nin, uyku mahmuru sesini duyunca Heather şaşkınlık içinde gözlerini yeniden açtı.

“Uyumuyor muydun sen, balım?”

“Ölecek misin?”

Soru öylesine ani gelmişti ki Heather birkaç saniye ne diyeceğini bilemedi. “Hayır, Lily. Onu da nereden çıkardın şimdi?” dedi Heather sertçe.

Lily’nin yüzünün yarısı yastığa gömülmüştü. “Kyla Anderson senin öleceğini söyledi. Panik yüzünden ölecekmişsin, öyle dedi.”

Heather saniyelik bir korkuya kapıldı ama bu sanki korkudan da öte, daha derin bir şeydi. “Sen Panik’i nereden biliyorsun bakayım?” diye sordu Heather sonrasında.

Lily bir şeyler mırıldandı. Heather sorusunu tekrarladı.

“Sana Panik’ten kim bahsetti, Lily?”

Ama Lily uykuya dalmıştı bile.

Graybill malikânesinin perili olduğu rivayet edilirdi. Graybill ailesinin son üyesi de kendini tıpkı babası ve ondan önce büyükbabası gibi çatı kirişine asıp intihar ettiğinden beri yarım yüzyıldır Carp'taki herkes bunu bilir, bunu söylerdi.

Graybill laneti kasabada bu şekilde dilden dile yayılmıştı.

Kırk yılı aşkındır evde resmi olarak kimse yaşamıyordu. Ara sıra evsiz barksızların veya kaçakların sığınağı olsa da burada düzenli olarak birilerinin yaşadığı söylenemezdi. Geceleri evin pencerelelerinden ışıkların yanıp söndüğü, farelerin kemirdiği duvarlarından gaipten fısıltıların yükseldiği ve çocuk kılıklı hayaletlerin, evin toz bürümüş koridorlarında koşturdukları da rivayet edilirdi. Civarda yaşayan bazı kasaba sakinleri, arada bir çatı katından avaz avaz bir kadın çığlığı yükseldiğini de söylerlerdi.

Neyse ki hepsi de sadece birer söylentiden ibaretti.

Şimdi bir de hiç yoktan havai fişek meselesi çıkmıştı: Graybill ailesinin son üyesinin boynundan asılı vaziyette ölü bulunduğu günü dün gibi hatırlırladıklarını iddia eden Carp'm eski sakinlelerinden bir kısmı, o gece patlayan havai fişeklerin çocuklarla hiçbir ilgisi olmadığını söylerlerdi hâlâ. Hatta dediklerine bakılırsa söz konusu patlamanın bir havai fişek patlaması olduğu bile muammaydı. O esrarengiz, virane görünümlü malikânede sahiden ne işler döndüğünü, ne tür bir doğaüstü gücün evin içinde alevler peyda ettiğini kim bilirdi!

Polisler, bunun sadece 4 Temmuz kutlamalarıyla alakalı bir tür eşek şakası olduğunu söyleseler de Heather, Nat ve Dodge işin aslının hiç de öyle olmadığını biliyorlardı. Aynı şekilde Kim Hollister ve Ray Hanrahan ile diğer tüm oyuncular da. Nitekim 4 Temmuz'dan iki gün sonra şüpheleri tasdiklenmiş oldu. Heather duştan çıkıp külüstür bilgisayarını açtığında mesaj kutusuna yeni

Panik

bir e-posta geldiğini gördü. O anda boğazı kupkuru kesildi, ağzının içinde acı bir tat duyar gibi oldu.

karar@panik.com

Konu: Hava fişek gösterisini beğendiniz mi?

Asıl Cuma gününü bekleyin. Gösteri 22:00'de başlıyor.

Bakalım ne kadar dayanabileceksiniz. Unutmayın, yardım istemek yok.

8 TEMMUZ, CUMA

heather

"Ama bu fazla basit," diye tekrarladı Heather. Bir yandan da direksiyonu sımsıkı tutuyordu. Araba kullanmaktan hiç hazzetmemesine karşın Bishop'ın inadı yüzünden başka çaresi kalmamıştı. Zira Bishop, yarışmacılar perili evde en uzun süre kim kalacak yarışı yaparken oturup saatlerce beklemek istemediğini öne sürerek bu akşam onlarla gelmeyeceğini açıkça belirtmişti. Neyse ki annesiyle Bo, genelde parti için gittikleri, terk edilmiş bir mekân olan Lot 62'de üç beş arkadaş kafaları çekeceklerdi de Heather arabayı kaçırabilmişti. Hem zaten annesi ve üvey babası muhtemelen gün ağarana dek eve dönmeyeceklerinden sorun da olmazdı.

"Muhtemelen bizi kafaya alıp sabrımızı ölçecekler," dedi Nat. "Evi baştan sona ses ve ışık düzeneğiyle donatmışlardır."

"*Yine de gereğinden fazla basit görünüyor.*" Heather başını iki yana sallayarak ekledi: "Nihayetinde Cadılar Bayramı'ndan değil, Panik'ten bahsediyoruz." Avuç içleri terlemeye başladı. "Hatırlasana, çocukken kim üç dakika boyunca malikânenin sundurmasında durabilir diye Bishop'la iddiaya girmiştiniz."

“Senin mızıkçılığın yüzünden, evet,” dedi Nat.

“Ne yani? Sen mızıkçılık etmemiş miydin sanki?” diye hatırlattı Heather. Konuyu açtığına pişman olmuştu. “Her neyse işte, otuz saniye bile bekleyememiştin.”

“Bishop beklemişti ama,” dedi Nat başını camdan tarafa çevirerek. “Hatta içeri bile girmişti, unuttun mu? Beş dakika da içeride beklemişti.”

“Onu unutmuşum,” dedi Heather.

“Ne zaman oldu bu olay?” diye birden araya girdi Dodge.

“Yıllar önce. On, on bir yaşlarında falandık herhalde. Öyle değil mi, Heather?”

“Daha küçük. Dokuz yaşındaydık.” Heather, keşke Bishop da bu akşam onlarla gelmiş olsaydı diye içinden geçirdi. Bu, Bishop olmadan katıldıkları ilk Panik etabıydı. İçinde büyük bir boşluk varmış gibi hissetti. Bishop’ın yanında olmak Heather’a güven veriyordu.

Virajı döndüklerinde ev artık görüş açılarındaydı; arka plandaki bulut kümesiyle siluet halinde yükselen çatısının keskin hatları bir tür korku filmini andırıyordu. Eğri büğrü yapıyı görünce, Heather, uzaktan bazı sesler duyduğunu bile hayal etti: çatıdaki deliklerden geçen rüzgârın uğultusu, farelerin kemirdiği çürük ahşap döşemeler... Hayalinde eksik kalan tek şey ise koca bir yarasa sürüsüydü.

Yolun kenarında on, on beş araba vardı. Görünüşe bakılırsa izleyicilerin çoğu Bishop’la aynı fikirdeydi; evde kalmayı tercih etmişlerdi. Yine de istisnalar yok değildi. Dikkatli bakınca, Heather arabasının kaportasına oturmuş bir vaziyette sigarasını tütüren Vivian Trager’ı gördü. Diğer yandan, bir grup birinci sınıf öğrencisi ise, az ötede elden ele dolaştırdıkları bir şarap şişesiyle kutsal bir törene katılıyormuşçasma huşu içinde bekliyorlardı. Heather arabanın motorunu durdurmadan hemen önce farların önündeki yağmur çisentilerini bir anlığına cam parçacıklarına benzetti.

Dodge arabadan inip Nat'in kapısını açarken, Heather ise akşam için hazırladığı çantaya davrandı. İçine yiyecek bir şeyler, su ve büyükçe bir örtü koymuştu. Oyunu kazanmak uğruna bu gece sonuna dek beklemeye hazırdı. Aynı şekilde Nat ve Dodge da.

Derken birdenbire dışarıdan boğuk bir bağırma sesi yükseldi. Heather başını kaldırıp baktığı sırada arabanın önünden jet hızıyla bir karartı gelip geçiverdi. Nat çığlık çığlığa bağırırken millet de aceleyle yola doğru koşturmaya başlamıştı.

Heather alelacele dışarı çıkıp arabanın sağ tarafına yöneldiği sırada gördü olanları: Ray Hanrahan eğilerek omzunu Dodge'un karnına doğru siper almış öne doğru koştururken, Dodge ise geri geri sendeleyip çitten artakalan döküntüye çarptı. Beraberinde bir yığın tahta parçası da yere devrildi.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, seni gerzek," dedi Ray burnundan soluyarak. "Kendi çapında bana..."

Ancak sözü yarıda kaldı ve peşi sıra boğazından hırıltılı bir ses yükseldi. Zira Dodge öne atılıp Ray'in gırtlığına yapışmıştı. Kalabalıktan gelen şaşkınlık nidaları arasında Nat'in çığlığı duyuldu bir kez daha.

Dodge öne doğru eğilip Ray'in kulağına, Heather'ın duyamayacağı bir ses tonuyla bir şeyler fısıldadı.

Aynı hızla geri çekilip Ray'i serbest bıraktığında ise, öksürüp öğürmekten kendini alamayan Ray, yağmurun altında hiç tepkisiz dikiliyordu şimdi. Öte yandan Dodge'un yüz ifadesine bakılırsa oldukça sakın görünüyordu. Nat, sarılacakmış gibi yavaşça Dodge'a yanaştığı sırada son saniye geri çekildi.

"Benden uzak dur, Mason," dedi Ray kendini toparlayabildiğinde. "Seni uyarıyorum. Arkanı kollasan iyi edersin."

"Haydi çocuklar," diye seslendi bir başka yarışmacı olan Sarah Wilson. "Yağmur iyice şiddetlendi. Başlayalım mı artık?"

Ray her ne kadar Dodge'a ters ters bakmaya devam etse de bir şey demedi.

"Peki o zaman," dedi Diggin. Heather, sesi ayırt etmesine rağmen kalabalığın arasında Diggin'in yüzünü fark etmemişti. Yağmurun şakırtısından Diggin'in sesi de çok net duyulmuyordu aslında. "Kurallar basit. Evin içinde ne kadar uzun süre kalırsanız puanınız bir o kadar artar."

Heather ürperdiğini hissetti. Diggin'in megafonla anonsunu yaptığı atlayış etabının gerçekleştiği akşam sanki yıllar öncesine ait bir anıydı.

Coşkulu kalabalığın biraları art arda kafaya diktiği, kutlama havasında geçen o akşamdan bu yana neler olmuştu sahi? Ne ara bu aşamaya gelmiş, Graybill malikânesinin önünde bulmuştu kendini. Karşısında gördüğü tuhaf bir yapıydı. Duvarları her an yıkılacakmış gibi hafif yana yatık duruyordu.

"Yardım istemek yok," dedi Diggin. Bunu söylerken sesi çatal-laşır gibi oldu. O an, Heather Diggin'in, yarışmacılardan sakladığı bir şey olup olmadığını merak etti. "Hepsi bu. Oyun başlasın."

Küçük kalabalık dağıldı. Arabaların farlarından, cep telefonu ışıklarından yayılan ışık huzmeleri, yolun karşı tarafındaki ot bürümüş bahçeyi ve yıkık dökük çitleri yarım yamalak aydınlatıyordu.

Dodge bagajdan sırt çantasını alırken, Nat de hemen yanibaşında dikiliyordu. Heather ikisine doğru yöneldiği sırada, "Neydi o?" diye sordu.

Dodge bagaj kapağını çarparak örttü. "Hiçbir fikrim yok." Karanlıkta yüzünü görüp de bir çıkarımda bulunmak pek mümkün değildi. Heather, Dodge'un bir şeyler sakladığından şüpheleniyordu.

Yağmur damlaları ceketinin yakasından içeri girip tenini ıslattığı sırada yine bir ürperti yayıldı içine. Heather da diğer birçok kişi gibi Dodge'un ablasının, Ray'in ağabeyiyle iki yıl önceki final yarışında karşı karşıya geldiklerini ve ablasının kaza sonucu kö-

türüm kaldığını biliyordu. Heather, kazanın gerçekleştiği akşam Bishop'la beraber Lily'ye göz kulak olmak için evde kaldığından, olaya bizzat tanık olmamıştı. Fakat Nat'in dediğine göre araba akordeon gibi katlanıp perte çıkmıştı.

Heather içten içe, Dodge'un bu durumdan Hanrahan kardeşleri sorumlu tutup tutmadığını merak ediyordu. "İçeri girdiğimizde Ray'den uzak duralım, olur mu?" dedi ve "Daha doğrusu yarışmacıların hepsinden uzak duralım," diye ekledi. Heather, Ray Hanrahan'ın onları sabote etmek için elinden geleni yapacağına emindi. Buna fırsat veremezlerdi.

Dodge, Heather'a dönüp gülümsedi. Dişleri karanlıkta bile bembeyaz parlıyordu. "Anlaştık."

Yarışmacıların geri kalanıyla beraber ağır adımlarla yolun karşısına geçtiler. Heather'ın içinde kötü bir his vardı. Tam olarak korku denemezdi buna ama etabın bu kadar kolaymış gibi gösterilmesinden huzursuzdu.

Toprak yağmurdan ıslanmış, ayakkabıları çamur içinde kalmıştı. Berbat bir gece olacağı daha şimdiden belliydi. *Keşke yanımda bira getirmeyi akıl etseydim*, diye hayıflandı Heather. Tadını sevmese de sinirlerini biraz olsun gevşetir, zamanın daha çabuk geçmesini sağlardı.

Acaba hakemler de burada mıydı ki? Belki farları sönük araçların birinde oturmuş, bacaklarını da camın önüne uzatmış onları izliyorlardı ya da sıradan birer izleyici gibi diğerlerinin arasına karışıp yolun kenarında oyalanıyorlardı. Heather'ın Panik'le ilgili en nefret ettiği şeylerden biri de buydu işte: Birilerinin gözü devamlı üstlerindeydi. Anbean takip ediliyorlardı.

Çok geçmeden evin ön kapısına vardılar. Zev Keller hemen önlerinden içeri girip gözden kayboldu. Kapı pat diye arkasından örtülünce Nat olduğu yerde sıçradı.

"İyi misin?" diye sordu Dodge alçak sesle.

"İyiyim," dedi Nat neredeyse bağırarak.

Heather bir kez daha Bishop'ın şu anda burada olmasını diledi. Keşke aptalca şakalar yapıp onu gıcık etseydi ama yine de yanında olsaydı.

"Yok bir şey." Nat öne doğru bir adım attı ve menteşelerinden garip bir biçimde asılı duran kapıyı tedirginlikle iterek açtı. "Burası kokuyor," diye ekledi ardından.

"İşin içinde mermi ve köpek olmadığı sürece sorun yok," dedi Dodge. Hiç de korkuyormuş gibi bir hali yoktu. Birkaç adım ilerleyip Nat'in önüne geçti ve eşikten içeri girdi. Nat peşi sıra takip ederken, içeri son giren Heather oldu.

Çok geçmeden Heather da kokuyu aldı. Yıllarca kapalı kalmış bir ağız gibi leş kokuyordu içerisi. Fare pisliği, küf ve pas kokusu karışımı bir kokuydu bu. Yarışmacılar koridorlar ve karanlık odalarda gezinip kendilerine kuytu bir köşe, bir çeşit saklanma yeri bulmaya çalışırken telefonlarından süzülen fersiz ışıklar seçiliyordu ara ara. Yürürken zemin döşemelerinden ve açılıp kapandıkça kapılardan yükselen gıcırtilara, karanlıktaki fısıltılar eşlik ediyordu.

Etraf zifiri karanlıktı. Heather'ın içindeki huzursuzluk his-sine korku da eklenmişti şimdi. Telefonunu bulmak için ceplerini yokladı. Belli ki aynısı Nat'in de aklına gelmişti; cep telefonunun ışığıyla yüzü bir anda beliriverdi. Aşağıdan tuttuğu için Nat'in gözleri koyu birer leke gibi, teniyse maviye çalan bir renkte görünüyordu. Heather da cep telefonunun cılız ışığını, solmuş ve farelerin didik didik ettiği duvar kâğıdına tuttu.

Derken ortalık bir anda göz kamaştırıcı bir ışıkla aydınlanıverdi.

"Telefona el feneri uygulamasını yüklemiştim de," dedi Dodge, Heather elini gözlerine siper ederken. "Bu kadar etkili olacağını tahmin etmemiştim. Pardon."

Ardından telefonun ekranını, belli belirsiz bir esintinin etkisiyle ve gıcırtilı bir sesle tepede sallanan avize parçalarının asılı

olduğu tavana yöneltti. Dedikodular doğruysa, Graybill ailesinin erkekleri kendilerini bu odada asarak intihar etmişlerdi.

“Haydi,” dedi Heather sesine hâkim olmaya çalışarak. Hakemler her an her yerde onları izliyor olabilirlerdi. “Şu kapıdan uzaklaşalım mı artık?”

Evin içine doğru ilerlerken en önde Dodge vardı. Tam tepelerinden, yani ikinci kattan, birtakım sesler duyuluyordu.

Dodge’un telefonundaki ışık ortamdaki karanlığı parça parça bölerken, Heather’ın aklına bir keresinde Lily’le birlikte izledikleri Titanik gemisinin enkazıyla ilgili belgesel geldi. Belgeselde de aynı burada olduğu gibi etrafı bölük pörçük aydınlatan bir ışıkla, yosun kaplı porselen tabaklar, çürümüş tahta parçaları ve diğer gemi enkazları gösteriliyordu. Heather, işte şimdi de o belgeseli izliyor gibiydi. Sanki okyanusun dibindeydiler. Göğsündeki basınç arttıkça nefes alamıyormuş gibi hissetti. Nat’in derin derin nefes alıp verdiğini duyabiliyordu. Üst kattan boğuk bağırışma sesleri yükseliyordu, birileri kavga ediyor olmalıydı.

“Mutfak,” dedi Dodge. Işık kaynağını pastan erimiş ocaktan, yarısı parçalanmış seramik yer döşemelerine çevirdi. Heather bu kez de berbat bir korku filminin içine düşmüş gibi bir duyguya kapıldı. Her tarafta böcekler, örümcek ağları ve yukarıdan kafasına düşen bir şeyler varmış gibi hissediyordu.

Dodge ışığı köşeye doğrulttuğu bir ara Heather az kalsın çığlığı basıyordu; zira bir an için gördüğü şey sadece oyuk halinde bir çift kara leke ve sonradan dudak olduğunu anladığı çarpık bir şekilden ibaretti.

“Şunu yüzümden çeker misin?”

Kız, elini ileri doğru siper ederken bir yandan da gözlerini kısarak bakmaya çalışıyordu. Köşeye kıvrılmış oturan kızın yarışmacılardan Sarah Wilson olduğunu fark edince Heather’ın kalp atışları normale dönmeye başladı. Dodge telefonun ışığını aşağı doğru indirdiği sırada Heather, Sarah’nın, yanında bir yastıkla

uyku tulumu getirmiş olduğunu fark etti. Aslında tüm yarışmacılar tek bir odaya doluşup elden ele cips ve içlerinden birinin içki dolabından aşırıldığı ucuz bir şişe votka dolaştırsalar her şey çok daha kolay olurdu.

Ancak işin o noktaya varmayacağı belliydi.

Üçü birlikte mutfaktan çıkıp bu kez de çöp dolu merdivenden aşağı indiler. Basamaklarda yer yer sigara izmaritleri, kurumuş yapraklar, kararmaya yüz tutmuş plastik kahve bardakları vardı. Burayı sığınak olarak kullanan birkaç serseri ve evsizini işi olmalıydı.

Heather duvarlarda, yukarıda ve arkasında adım sesleri işitiyor ama sesin kaynağını bir türlü çözemiyordu.

“Heather.” Nat arkasını dönüp Heather’ın penyesine yapıştı.

“Şişşt,” dedi Dodge sertçe. Ardından telefonundaki ışığı kapadı.

Çıt çıkarmadan bekledikleri karanlık öylesine yoğundu ki Heather her nefes alışında ortamdaki çürüme ve küf kokusunu duyabiliyordu. Ayrıca bir şeylerin kıpırdadığını, ilerlediğini de duyar gibiydi.

Ses tam arkadan geliyordu. Adım sesleriyle beraber yer döşemesi gıcırdadı. Peşlerinden biri takip ediyordu.

“Çabuk,” dedi Heather alçak sesle. Kafayı yiyor olmalıydı. Ses muhtelemeden evde kendine yer bulmaya çalışan bir yarışmacıdan geliyordu. Yine de yarattığı korkunç hayal dünyasının etkisinden bir türlü kurtulamıyordu; sesin, hakemlerden birine ait olduğunu ve karanlıkta Heather’ı arkadan yakalayacağını düşünüyordu. Üstelik yarattığı hayal ürünü bir insan da değildi; yüzlerce göz ve uzun kaygan parmaklarının yanı sıra çenesi kapanmayan, bir insanı yutacak büyüklükte bir ağzı vardı bu hayali yaratığın.

Adım sesleri giderek yaklaştı. Bir adım. Bir adım daha.

“Haydi, çabuk,” dedi Heather yeniden. Sesi, karanlığın ortasında çaresizce yankılanıyordu.

“Şuraya girelim,” dedi Dodge. Etraf öylesine karanlıktı ki Heather muhtemelen birkaç santim ötesinde olmasına rağmen Dodge’u göremiyordu. Homurdanmayı andıran sesi, eski ahşap gıcirtısı ve paslı menteşelerin ciyaklaması izledi.

Heather, Nat’in, yanından uzaklaştığını hissedince hemen el yordamıyla karanlığın içinde onu takip etmeye koyuldu. Kaybetmemek için hızla hareket edince yerdeki çıkıntıya takılıp az kalsın düşüyordu. Söz konusu çıkıntı, aynı zamanda, evin yeni bir bölmesine geldiklerinin işaretiydi. Dodge, Heather’ın hemen arkasından kapıyı örttü ve iyice kapandığından emin olana dek sırtını kapıdan ayırmadı. Heather soluk soluğa kalmıştı. Adım sesleri gitgide yaklaştı, yaklaştı ve kapının dibine geldiğinde durdu. Heather, su altındaymış gibi nefesinin daraldığını hissetti. Derken adım sesleri uzaklaşmaya başladı.

Dodge yeniden telefonundaki el feneri uygulamasını açtı. Işığı açınca köşeli yüz hatları tuhaf ve modern çizgili bir tabloya benzemişti.

“O da neydi öyle?” dedi Heather fısıltıyla.

Neredeyse Dodge ve Nat’in sesleri duymadığı ve tamamen kendi hayal ürünü olduğu sonucuna varacakken, “Hiç,” dedi Dodge. “Biri bizi korkutmaya çalıştı, o kadar.”

Işık odanın genelini aydınlatsın diye Dodge, telefonunu, ekranı tavana bakacak şekilde yere koydu. Dodge’un sırt çantasında bir uyku tulumu vardı. Heather, beraberinde getirmiş olduğu ortuyu yere serdikten sonra Nat, ışık kümesinin yanma oturdu ve örtünün bir kısmını yukarı çekerek omuzlarını örttü.

Heather aniden rahatladığını hissetti. Kamp ateşine benzer ışığın etrafına dizilmiş, bir arada oldukları sürece güvendeydiler. Belki de bu gece düşündüğü kadar zor geçmeyecekti.

Dodge da Nat’in yanında yere çöktü. “Rahatımız yerinde gibi.”

Heather, küçük odayı bir duvardan ötekine arşınladı. Burası bir zamanlar ya ardiye ya da kiler olarak kullanılıyordu

herhalde. Öte yandan, mutfığa biraz uzak olduğu için kiler olma ihtimali daha düşüktü. Büyüklüğü ise herhalde iki metrekareden fazla değildi. Duvarın birinin ta tepesinde tek bir pencere vardı. Fakat gökyüzündeki bulutlar öylesine yoğundu ki içeri hiçbir şekilde ışık girmiyordu. Bir diğer duvarda ise, tozdan geçilmeyen eğri büğrü tahta raflar vardı. Toz tabakası dışında burası da çer çöpten geçilmiyordu; boş bir cips poşeti, ezilmiş bir kola kutusu, eski bir ingilizanahtarı bunlardan birkaçıydı. Heather, cep telefonunun ışığı yardımıyla etrafta başka ne var ne yok diye hızlıca bakınmaya koyulduğu sırada, "Örümcek," dedi, iki raf arasında simetrik bir şekilde örülmüş ağı görünce.

Dodge bunu duyar duymaz birden ayağa fırladı. "Nerede?"

Heather ve Nat birbirlerine baktılar. Nat hafifçe sırtıtmaktan kendini alamadı.

"Örümcekten korkuyor musun yoksa?" diye sordu Heather kendini tutamayarak. Oysa Dodge'un şimdiye dek bir şeyden korktuğuna şahit olmamıştı. Ondan hiç beklemezdi.

"Sessiz ol," dedi Dodge sertçe.

"Merak etme," dedi Heather. Telefonunun ışığını kapadı. "Sadece örümcek ağıydı zaten." Ağa takılmış, yenilmeyi bekleyen minik böceklerden bahsetmedi.

Dodge başını öne arkaya sallarken utanmış görünüyordu. Ellerini ceketinin ceplerine sokarak başını diğer tarafa çevirdi.

"Şimdi ne yapacağız peki?" dedi Nat.

"Bekleyeceğiz," diye yanıtladı Dodge başını çevirmeden.

Nat uzanıp cips paketini açtı. Hemen ardından ses çıkara çıkara yemeye koyulmuştu bile. Heather'ın kendisine baktığını fark edince, "Ne?" dedi Nat ağzı dolu bir şekilde. "Bütün gece buradayız." Tabii söyledikleri, "*Tün gece burdayıs*," gibi anlaşılabilir bir ses kalabalığıyla çıkmıştı, o ayrı.

Haklıydı aslında. Heather da Nat'ın yanına geçip oturdu. Zeminde hafif tümsekler ve gedikler vardı.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Nat. Heather, bu seferkini anlamakta o kadar zorluk çekmedi.

"Ne hakkında?" Heather dizlerini göğsüne doğru çekti. *Yerdeki ışık kümesi keşke daha geniş bir alanı aydınlatsaydı*, diye içinden geçirdi. Etki alanı dışındaki her şey karanlık birer gölgeden ibaretti. Işığın yakınındaki Dodge dahi yüzü öteye çevrilmiş bu haliyle pekâlâ karanlıkta herhangi biri olabilirdi.

"Bilmiyorum. Tüm bu olanlarla ilgili. Mesela hakemler? Bu yarışmayı kim *planlıyor*? Kim yönetiyor?"

Heather az ötedeki poşete uzanıp içinden iki parça cips aldı. İkisini tek tek ağzına atarken bir yandan da düşünüyordu. Hakemlerin kimliklerinden hiç bahsedilmezdi. Bu aslında dile getirilmeyen ama herkesin bildiği bir kuraldı. "Bu oyunun nasıl başladığını merak ediyorum, bilmek istiyorum," dedi. "Hem deli miyiz biz? Nasıl oldu da bu oyuna katılmaya razı olduk?" Söyledikleri kulağa şaka gibi geliyordu ama değildi işte. Daha ziyade sözlerinde bir tür serzeniş seziliyordu.

Dodge yeniden yüzünü dönüp az önceki konumuna geçti.

"Ya sen, Dodge?" dedi Heather. "Senin oyuna katılma sebebin neydi?"

Dodge yukarı doğru baktı. Işığın yüzüne vurduğu ifadesiz aksini görünce, Heather'ın aklına ansızın, çocukken bir yaz İzci Kampı'na gittiğinde ateş yakıp etrafında toplandıkları ve birbirlerine hayalet hikâyeleri anlattıkları zaman geldi. Kamptayken hikâyeleri daha da ürkütücü bir hale getirmek için ellerindeki fenerleri çenelerinden yukarı doğru yüzlerine tutuyorlardı.

Heather bir an için Dodge'un yüzünde bir tebessüm belirdiğini sandı. "İntikam."

Nat bunun üzerine bir kahkaha patlattı. "İntikam mı?" diye tekrarladı.

Heather yanlış duymadığına emindi. "Nat," dedi ikaz dolu bir ses tonuyla. Heather'm uyarısı üzerine Nat de Dodge'un kız kardeşinin başına gelenleri hatırlamış olacaktı ki alaycı gülümsemesi birden yok oluverdi. Dodge gözlerini dikmiş Heather'a bakarken, Heather ise başını çevirmiş başka yöne bakıyordu şimidi. Heather artık emindi; yani Dodge olanlardan Luke Hanrahan'ı sorumlu tutuyordu. Ani bir ürperti duydu içinde. *İntikam* kelimesi berbattı; bir bıçak gibi keskin ve sertti.

Dodge, Heather'ın aklından geçenleri okurmuşçasına gülümsemi. "Oyunda Ray'i hezimete uğratmak istiyorum, hepsi bu," dedi önemsemez bir havayla cips paketine uzanırken. Heather bunu duyar duymaz kendini daha hafiflemiş ve ferahlamış hissetti.

Bir ara iskambil oynamaya çalıştılar ama fazla hareket gerektirmeyen bir oyun olmasına rağmen ortam çok karanlıktı; sırası gelen birbirine feneri uzatmak durumunda kaldığından bir süre sonra oynamaktan vazgeçtiler. Ardından Nat sihirbazlık numarası öğrenmek için tutturduysa da Dodge'un öğretmek gibi bir niyeti yoktu. Ara sıra koridordan bir gürültü veya adım sesleri duyulunca Heather, her an maskeli birilerinin kapıdan içeri dalacağı veya hologram etkili ürkütücü hayaletler belireceği korkusuyla gerilse de yersizdi. Zira kimsenin *böö* diye üstlerine atladığı falan yoktu.

Bir müddet sonra Heather bu gergin bekleyişten sıkılınca yanında getirdiği çantayı başının altına destek yaparak yere uzandı ve Nat'le Dodge'un konuşmalarını dinlemeye koyuldu. Bir ayı ile bir köpekbalığı kavgaya girişseler hangisi kazanır diye tartışırken Dodge, sonucun bulundukları ortama göre değişeceğini iddia ediyordu...

Ardından sohbet köpeklerden açıldı. Derken Heather, karanlığın içinde, araba farı büyüklüğünde bir çift kocaman gözün (kaplan gözleri miydi yoksa?) ona baktığını fark etti. Çığlık atmak istedi; karanlıkta bir yaratık vardı. Şimdi saldıracaktı...

Heather çığlık atmak üzere ağzını açtı ama karanlığa yenik düşüp uykuya dalıverdi.

dodge

Dodge rüyasında Dayna'yla ikisinin Şikago'da atlıkarıncaya bindiklerini gördü. Columbus'ta mıydı yoksa? Ama rüyasında palmiye ağaçları ve renkli bir el arabasında et pişirip satan bir adam da vardı. Dayna tam önünde duruyordu. Uzun saçları yüzüne vuruyordu. Kalabalık bir grup toplanmış, Dodge'un anlamadığı bir şeyler söyleyip duruyorlardı.

Dodge, içten içe eğleniyor olması gerektiğinin farkındaydı, mutlu olmalıydı ama değildi işte. Hava çok sıcaktı. Üstüne üstlük bir de Dayna'nın saçları ağzına gelip duruyordu. Dodge, yutkunamadığını fark etti, nefes almakta da güçlük çekiyordu. El arabasında pişen etlerden pis bir koku yayıldı. Neden sonra bunun aslında yanık kokusu olduğunu fark etti. Yoğun bir duman tabakası sardı etrafı.

Duman...

Dodge aniden gözlerini açtı ve hızla yattığı yerden doğruldu. Yüzünü soğuk ahşap zemine yaslamış bir vaziyette yerde uyuya kalmıştı. Saatin kaç olduğundan bihaberdi. Heather ve Nat'i allak

bullak görüyor, sadece nefes alış verişlerini ayırt edebiliyordu. Hâlâ yarı uykulu bir halde ikisini bir an için yavru ejderhalara benzetti.

Sonra fark etti bu benzerliğin asıl sebebini: Odanın içine duman doluyordu. Dumanlar sinsice kapının altındaki boşluktan içeri sızıyordu.

Dodge ayağa kalkacağı sırada dumanın yükseldiğini hatırlayıp hemen dizleri üzerinde yere çöktü. Evin başka noktalarından da bağırma ve adım sesleri yükseliyordu.

Fazla basit. Aklına birden Heather'ın buraya gelirken söylediği bu söz geldi. Tabii ya. 4 Temmuz'daki fişekler burada patlatılmıştı. Evin içinde en uzun süre kalan yarışmacılar bedelini ödeyeceklerdi.

Bedeli ise yangındı. Ev alev alev yanıyordu.

Dodge uzanıp kızları sertçe dürtmeye başladı. İkisini birbirinden ayırt edemedi, canları acıyacak mı diye aldırış etmeden var gücüyle sarsıyordu. "Uyanın. Uyanın."

Natalie gözlerini ovuşturarak yattığı yerden doğrulur doğrulmaz öksürük krizine tutuldu. "Ne?.."

"Yangın," dedi Dodge lafı uzatmadan. "Duman yükseliyor. Yere yakın dur." Peşi sıra Heather da kıpırdanmaya başladı. O sırada Dodge emekleyerek kapıya yöneldi. Hiç şüphesiz, gemiyi önce fareler terk ediyordu işte. Dışarıdan telaşlı bir dolu sesle beraber kapıların çarpılma gürültüsü de iştiliyordu. Demek ki alevler epey yayılmıştı. Aksi takdirde diğer yarışmacılar şimdiden havlu atmaya razı olmazlardı.

Dodge elini metal kapı koluna uzattı. Yangının etkisiyle metal iyice ısınmıştı ama henüz dokunulmayacak kadar kızgın değildi.

"Nat? Dodge? Ne oluyor?" Heather artık adamakıllı uyanmış, tiz ve isterik bir sesle bağırıyordu. "Bu dumanlar da ne böyle?"

"Yangın," dedi Nat. Ses tonu şaşırtıcı bir biçimde sakin çıkıyordu.

Alevler daha fazla yayılmadan bir an önce buradan çıkmaları gerekiyordu. Dodge'un aklına, Kolumbiya Bölgesi'nde -yoksa

Richmond'da mıydı?– yaşadıkları bir dönem, okuldaki beden eğitimi dersiyle ilgili alakasız bir anısı geldi. Tüm öğrencilerin durup atlaması ve ayak kokulu muşamba minder üzerinde yuvarlanması gerekiyordu. Ta o zaman bile bunun saçma bir şey olduğunu düşünmüştü. Amaç neydi ki? Hem ne işe yarayacaktı?

Bunu düşünürken bir yandan da kapı kolunu tutmuş kendine doğru çekiyor ama kapı bana mısın demiyordu. Bir daha denedi. Nafile. Neden sonra, Dodge hâlâ uyuyor olabileceğini düşündü. Hani olurdu ya bazen, bir kâbusun içinde sıkışıp kalırdı insan. Kaçmak ister ama kaçamazdı ya da saldırganın yüzüne yumruk atar ama hiçbir etkisi olmazdı. Belki de öyle bir kâbustaydı şimdi de. Üçüncü denemesinde, kapının kolu elinde kaldı. Dodge, oyun başladığından beri ilk kez bu hisse kapılıyordu: panik. İçinde filizlenen panik dalgası göğsünü sıkıştırarak adeta boğazına doğru yol alıyordu.

"Ne oldu?" dedi Heather neredeyse çığlık çığlığa. 'Açsana kapıyı, Dodge."

"Açamıyorum." Dodge'un elleri ve ayakları uyuşmaya başladı. Panik giderek ciğerlerini etkisi altına alıyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. Ama bunun sebebi panik değil, etrafa yayılan dumandı. Yoğunluğu giderek artıyordu. Dodge, can havliyle az önce kapı kolunun bulunduğu boşluğu kurcalarken metalin keskin ucu parmağına battı. Artan bir çaresizlik içinde omzunu kapıya yaslarırken, 'Açılmıyor," dedi.

"Ne demek *açılmıyor*?" Heather bir daha söyleyecekti ki öksürmeye başladı.

Dodge etrafında döndükten sonra yere çomeldi. "Durun bir saniye." Tişörtünün koluyla ağzını kapadı. "Düşünüyorum." Artık ne adım sesleri ne de bağrışmalar duyuluyordu. Herkes dışarı çıkmış mıydı yani? Bir onlar mı kalmıştı? Ote yandan alevlerin eski ahşapla buluşması sonucu çıkardığı çatır çutur sesler net bir biçimde işitiliyordu.

Heather telaş içinde cep telefonuna davrandı.

“Ne yapıyorsun?” Nat telefonu Heather’ın elinden almaya çalışarak, “Kurallara göre yardım çağırmak...” diye ekledi.

“Ne kuralından bahsediyorsun?” dedi Heather, arkadaşının sözünü keserek. “Delirdin mi sen?” Şimdi telefonun tuşlarına telaşın yanı sıra artık öfkeyle de basıyordu. Derken yüz ifadesi, erimeye başlayan bir balmumu maskesi misali tuhaf bir şekle büründü. Peşi sıra öfke dolu bir haykırış ve ağlamak arasında bir ses tonuyla ekledi: “Çalışmıyor. Sinyal yok.”

“Çalıştır saksıyı,” diyordu Dodge kendi kendine, “Haydi düşün, düşün.” O panikle aklına bir fikir geldi: Hedef, evet bir hedefe ihtiyacı vardı. Nasıl ki biricik ablası ve en yakın arkadaşı Dayna’nın başına kötü bir şey gelmesini engellemek onun göreviyse, Heather ve Nat’i sağ salim buradan çıkarmak da yine onun göreviydi. İçgüdüleri ona böyle söylüyordu. Bir kez daha başarısız olmayı göze alamazdı. Ne olursa olsun bir çaresini bulacaktı.

Pencereye baktı. Çok yüksekti, bu şekilde tepeye ulaşması mümkün değildi. Ayrıca aşırı dardı... Ama belki Natalie’yi omzuna alırsa... Onun pencereden geçme ihtimali vardı. Peki ya sonra? Ne fark ederdi ki; bir çıksmdı da. Aynı şekilde Heather’ı da peşinden gönderirdi fakat onun pencere boşluğuna sığabileceğinden emin değildi.

“Nat.” Dodge ayağa kalktı. Ortamdaki kesif kokuya şimdi bir de sıcak hava eklenmişti. “Haydi. Pencereden geçmen lazım.”

Nat öylece bakakaldı. “Sizi burada bırakıp gidemem.”

“Gitmek zorundasın. Haydi. Telefonunu da al yanına. Yardım çağırırsın.” Dodge tek eliyle duvara tutunarak ayakta kalmaya çabalıyordu. Gücü tükenmek üzereydi. “Başka çaremiz yok.”

Dodge, Nat’in, başını onaylarcasına salladığını karanlıkta zor seçebildi. Dodge ayağa kalkan Nat’in ter kokusunu duydu. Bir an için ona sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek geldi içinden. Ancak bunun için yeteri kadar zaman yoktu. Birden Dayna

gözünün önüne geldi; arabasının perte çıkmış görüntüsü, beyaza dönen pörsümüş bacaklarını anımsadı.

Hepsi Dodge'un suçuydu.

Dodge eğilip Nat'i belinden kavradı ve omuzlarına çıkmasına yardım etti. Nat kazara ayağının tekini Dodge'un göğsüne vurunca Dodge az kalsın dengesini yitirip düşüyordu. Lanet olası duman yüzünden gücünün hızla kesildiğini hissediyordu. Buna rağmen gücünü toplayıp ayakta kalmayı başardı.

"Pencere!" dedi Nat soluk soluğa. Heather, o telaşla nasıl olduysa Nat'in ne demeye çalıştığını anlamıştı. Daha önce rafta gördüğü ingilizanahtarını el yordamıyla bulup yukarı doğru uzattı. Nat sallanarak dengesini korumaya çalışırken takır tukur bir ses duyuldu. Ardı sıra odaya hücum eden hava akışıyla beraber yükselen ısıklı sesine benzer gürültü kapının ötesindeki alevlerin daha da körüklendiğinin göstergesiydi. Alevler oksijenle buluşunca, kumsala akın eden dev okyanus dalgaları misali daha da hiddetlendi. Kara dumanlar içeriye dolu dizgin sarmaya başladı.

"Git!" diye bağırdı Dodge. Nat'in ayağı, Dodge'un başı ve kulağıyla buluştuktan sonra nihayet dışarı çıkabilmişti.

Dodge bir kez daha dizlerinin üzerine çöktü. Artık etrafını görmekte epey güçlük çekiyordu. "Sıra sende," dedi Heather'a.

"Ben oraya sığmam," dedi Heather fısıltıyla ama Dodge nasıl olduysa dediklerini duyabilmişti. Bunu duyduğuna sevinmedi dese yalan olurdu, zira kendinde Nat'in ardından bir de Heather'ı kaldıracak gücü bulabileceğini hiç sanmıyordu.

Dodge'un başı dönüyordu. "Yere yat," dedi bir yabancıнын sesiyle. Heather itiraz etmeden dümdüz yere yattı. Dodge kendisi de sırtüstü yere yattığında biraz olsun rahatladığını hissetti. Nat'i o kadarcık kaldırmak bile gücünü tüketmeye yetmişti. Duman, kara bir örtü gibiydi... sanki üstünü örtüyor... ona uyumasını söylüyordu.

Panik

Dodge birdenbire yine atlıkarıncada buldu kendini. Fakat bu sefer etraftaki kalabalık bağırp duruyordu. Yağmur da serpiştirmeye başlamıştı. Artık inmek istiyordu... Alet hızını artırdıkça tepedeki ışıklar da dönüp duruyordu.

Işıklar dönüyor, bağırmalar duyuluyordu. Sirenler çalıyordu. Gökyüzü.

Hava.

Sonra birinin sesini duydu. Annesi miydi yoksa? "İyi misin, yavrum? Merak etme, iyi olacaksın."

9 TEMMUZ, CUMARTESİ

heather

Heather uyanır uyanmaz hastanede olduğunu anladı. Hayal kırıklığına uğramadı dese yalan olurdu. Filmlerdeki hastane sahnelerinde insanlar hep sersem halde nerede olduklarını ve başlarına ne geldiğini sorarlardı. Fakat ortamdaki dezenfektan kokusunu, tertemiz beyaz çarşafları ve yanı başında devamlı öten *bip bip* sesini fark etmemek ne mümkündü. Aslında durumdan pek şikâyetçi de değildi; çarşaf-lar temiz ve ütülenmişti, annesi ve Bo'nun bağrıışmalarından eser yoktu, ortam leş gibi alkol de kokmuyordu. Uzun zamandır hiç bu kadar iyi uyuduğunu hatırlamıyordu. Birkaç dakika gözlerini açmadan derin derin nefes alıp verdi.

Ardından Bishop'ın fısıltıya benzer sesini işitti. "Haydi, Heather. Numara yaptığını biliyoruz. Gözkapaklarının kıpırdamasından belli."

Heather gözlerini açarken içini büyük bir mutluluk sardı. Bishop, yatağın kenarına çektiği sandalyede, Heather'ın yanı başında oturuyordu. Heather'ın öylesine yakınındaydı ki neredeyse karyolaya çıkacaktı. Nat de oradaydı. Gözleri ağlamaktan davul gibi şişmişti. Heather'ın uyandığını görür görmez hemen yanına koştu

"Heather." Yeniden ağlamaya başladı. "Aman Tanrım. Heather. Çok korktum."

"Selam, Nat." Ağzına dolan Nat'in saçlarından zor konuşuyordu. Saçlarındaki sabun tadını fark etti. Duşa girmiş olmalıydı.

"Kızı boğacaksın, Nat," dedi Bishop. Bunun üzerine Nat burununu çeke çeke geri çekildi ama Heather'ın elini bırakmamakta kararlıydı. Elinden kaçıp gidiverecekmiş gibi sımsıkı tutuyordu. Öte yandan Bishop gülümsüyordu fakat yüzü kireç gibi bembeyazdı; gözlerinin altında ise koyu renk halkalar peyda olmuştu. Bütün gece, onu kaybetme korkusuyla başında beklemiş olduğunu düşündü Heather. Bu düşünce hoşuna gitti.

Heather neler olduğunu sorma gereği bile duymadı. Her şey apaçık ortadaydı. Belli ki Nat bir şekilde yardım çağırmış, Heather da kendinden geçince ambulansa bindirilip hastaneye getirilmişti. Bunun üzerine, "Dodge iyi mi? Nerede?" diye sordu.

"Burada değil. Birkaç saat önce çıktı. Durumu iyi," diye alelacele açıklamaya girişti Nat. "Doktor senin de iyi olacağını söyledi."

"Etabı sen kazandın," dedi Bishop boş bir yüz ifadesiyle. Nat, gözlerini Bishop'a çevirdi.

Heather bir kez daha derin bir iç çekti. Nefes alırken kaburgaları arasında keskin bir sızı hissetti. "Annemin haberi var mı?" diye sordu.

Nat ile Bishop kaşla göz arasında birbirlerine baktılar.

"Buradaydı," dedi Bishop. Heather, yüreğinde bu kez fiziksel olmayan bir sızı duydu. *Buradaydı* demek, başka bir ifadeyle *gitti* demek oluyordu. Tabii ki öyle olacaktı. "Lily de," diye ekledi Bishop. "Gitmeyeceğim diye tutturdu, zor ikna..."

"Tamam, sorun değil," dedi Heather. Bishop hâlâ yüzünde o garip ifadeyle Heather'a bakıyordu. Sanki biri ağzına zorla bir avuç dolusu mayhoş şeker tıkmış gibiydi. Heather düşündü de, berbat görünüyor olmalıydı. Muhtemelen kötü de kokuyordu. Yüzüne

birden ateş bastı. Harika. Berbat görüldüğü yetmiyormuş gibi şimdi bir de kıpkırmızı kesilmişti. "Ne?" dedi Heather sinirlenmiş gibi bir ses tonuyla. "Ne var?"

"Heather, bak. Dün gece bir şey oldu ve sen..."

Tam o sırada kapı açıldı. Elinde iki bardak kahve ve hastane kafeteryasından aldığı belli olan streç filme sarılmış bir sandviçle Bayan Velez içeri girdi. Bay Velez ise, elinde Nat'ın olduğunu fark ettiği bir çantayla hemen arkasındaydı.

"Heather!" dedi Bayan Velez coşkuyla. "Uyanmışsın."

"Annemlere durumdan bahsettim," dedi Nat sessizce.

"Sorun değil," dedi Heather yeniden. Bay ve Bayan Velez'in gelmiş olmalarına içten içe seviniyordu. Bir an için gözyaşlarını tutamayacağından korktu. Bay Velez'in saçları tepeye dikilmişti, bej rengi pantolonunun tek dizinde ise çim lekesi vardı. Bayan Velez ise pastel tonlarında bir hırka giyiyordu. İkisi de, Heather'a ölümden dönmüş gibi bakıyorlardı. Belki de sahiden öyle olmuştu. O an ilk kez ölüme bu kadar yaklaşmış olduğunu fark etti. Ağlamamak için hızla yutkundu.

"Nasıl hissediyorsun, tatlım?" Bayan Velez elindeki kahve bardaklarını ve sandvici hemen bir kenara bırakıp Heather'ın yatağına ilişti. Uzanıp saçlarını okşarken Heather kısa bir an için Bayan Velez'in, gerçek annesi olduğunu hayal etti.

"Eh işte," dedi Heather gülümsemeye çalışarak ama beceremedi.

"Babama senin için bir şeyler getirmesini söylemişim," dedi Nat. Bayan Velez çantaya uzanırken Heather'ın aklına, kendi çantasını kaybetmiş olduğu geldi. Graybill malikânesinde kalmış olmalıydı. *Şimdiye kesin yanıp kül olmuştur*, diye geçirdi içinden. "Birkaç dergi ve bodrum katındaki o pufuduk örtüyü istedim."

Nat'i duyan da Heather uzun bir süre burada kalacak sanırdı. "Ben iyiyim, gerçekten." İyi olduğunu kanıtlamak istercesine yattığı yerden hafifçe doğruldu. "Eve gidebilirim."

“Doktorların iç kanama tarzı bir şeye karşı seni bir süre daha gözetim altında tutmaları gerek,” dedi Bayan Velez. “Biraz zaman alabilir.”

“Merak etme, Heather,” dedi Bishop alçak sesle. Ardından uzanıp elini tuttu. Yumuşak dokunuşu ve parmaklarından yavaşça Heather’ın vücuduna yayılan sıcaklığı karşısında Heather bir an ne yapacağını şaşırdı. “Ben yanında kalacağım.”

Seni seviyorum, demek geldi Heather’ın içinden ama az önceki ağlama dürtüsü gibi bunu da bastırmak zorundaydı.

“Ben de,” dedi Nat sadık bir şekilde.

“Heather’ın şimdi dinlenmesi lazım,” dedi Bayan Velez. Hâlâ yüzünde bir gülümseme vardı ama gözlerindeki endişe kendini ele veriyordu.

“Dün gece neler olduğunu hatırlıyor musun, güzelim?”

Heather birden kaskatı kesildi. Bildiklerinin ne kadarını söylemesi gerektiğinden emin değildi. Tüyo için Nat ile Bishop’a baktı fakat ikisi de gözlerini kaçırıyorlardı. “Birçoğunu,” dedi sonunda temkinli bir şekilde.

Bayan Velez, her an bir şey olacağından endişelenirmişçesine büyük bir ihtiyatla Heather’a bakıyordu. “Konuşabilecek misin? Yoksa biraz daha dinlenmek mi istersin?”

Heather’ın içindeki huzursuzluk bir çığ gibi büyüyordu. Bishop ile Nat ne diye başlarını kaldırıp bakmıyorlardı ki? “Nasıl yani?”

“Polisler burada,” dedi Bishop aniden. “Sana söylemeye çalıştık.”

“Anlamıyorum,” dedi Heather.

“Yangının bir kaza sonucu çıkmadığını düşünüyorlar,” dedi Bishop. Heather, Bishop’ın gözleriyle bir mesaj vermeye çalıştığı ama onun bunu anlamayacak kadar aptal olduğu hissine kapıldı. “Birilerinin evi bilerek ateşe verdiğini iddia ediyorlar.”

“Ama kazaydı,” diye üsteledi Nat.

“Tanrı aşkına, ikiniz de kesin artık.” Bayan Velez nadiren sinirlenirdi. Heather, o anlardan birine denk geldiği için şaşkındı. “Yeter. Yalan söyleyerek hiçbir yere varamazsınız. Panik midir nedir, ne olduysa o oyun yüzünden oldu. Hiç itiraz etmeye kalkmayın sakın. Polis de biliyor. Bitti artık. Doğrusunu söylemek gerekirse beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattınız. Özellikle de sen, Bishop.”

Bishop ağzını açtı ama bir şey söyleyemeden geri kapadı. Heather, *acaba Bishop kendini mi savunacaktı*, diye düşünmekten kendini alamadı. Fakat o zaman Heather ile Nat’i satmış olurdu. Heather böyle düşündüğü için kendinden utandı. Panik. Bu kelimeyi duymak bile içinde bulundukları bu temiz ortamı kirletmiş hissi uyandırıyordu.

Bayan Velez’in sesi tekrar yumuşamıştı. “Onlara gerçekleri anlatmak zorundasın, Heather,” dedi. “Bildğin ne varsa açık açık söyle.”

Heather iyice telaşa kapıldı. “Ama bir şey bilmiyorum ki,” derken elini Bishop’ın avcundan çekti. Avuç içleri terlemeye başlamıştı. “Niçin benimle konuşmaları gerekiyormuş ki? Ben bir şey yapmadım.”

“Yangında biri hayatını kaybetti, Heather,” dedi Bayan Velez. “Mesele çok ciddi.”

Heather kulaklarına inanamıyordu. Yanlış duyduğunu sandı. “Ne?”

Bayan Velez’in bakışları birden değişiverdi. “Biliyorsun sanıyordum.” Ardından kızı Nat’e döndü. “Sen söylememiş miydin?”

Nat bir şey demedi.

Heather, bunun üzerine Bishop’a döndü. Bishop’ın, başını çevirip Heather’a bakması sanki bir ömür sürmüştü. “Kim?” diye sordu Heather.

“Küçük Bill Kelly,” dedi Bishop. Elini tutmak için uzandığında Heather geri çekti.

Bir süre ne diyeceğini bilemedi. Heather, Küçük Bill Kelly'yi son gördüğünde otobüs durağına oturmuş, avcuna döktüğü yemle güvercinleri besliyordu. Heather ona gülümsediğinde, neşeli bir şekilde el sallayarak karşılık vermiş ve eklemişti: "Selam, Christy." Heather, Christy'nin kim olduğunu bilmiyordu; Küçük Kelly'yi bile pek tanıdığı söylenemezdi aslında. Heather'dan yaşça büyüktü ve yıllarca orduda görev almıştı.

"Ben..." Heather yutkundu. Bay ve Bayan Velez pürdikkat Heather'ı dinliyorlardı. "Ama o bizimle..."

"Bodrum kattaymış," dedi Bishop. Sesi çatladı. "Kimsenin orada olduğundan haberi yokmuş ki, nereden bilecektiniz."

Heather gözlerini yumdu. Bir an havai fişek gösterisi geldi gözünün önüne. Ardından yangın. Karanlıktaki dumanlar. Gözlerini yeniden açtı.

Bay Velez koridora çıkmıştı. Kapı yarı aralık duruyordu. Mırıltı halindeki sesleri ayakkabı gıcırtısı izledi.

Bay Velez başını odaya doğru uzattığında yüzünde neredeyse özür dilermiş gibi bir ifade vardı. "Memur beyler burada, Heather," dedi. "Zamanı geldi."

11 TEMMUZ, PAZARTESİ

dodge

“Biraz su alabilir miyim, lütfen?”

Dodge aslında o kadar susamamıştı ama oturup bir soluklanmak ve etrafa bakınmak istiyordu.

“Elbette.” Dodge’u karşılayan ve onu penceresiz, küçük bir odaya buyur eden polis memuru –yaka kartından anlaşılacağı üzere Memur Sadowski– sanki kendisi öğretmenmiş de Dodge da en gözde öğrencisiymiş gibi sırtıp duruyordu. “Sen otur. Ben şimdi geliyorum.”

Biri izliyordur endişesiyle, Dodge beklediği müddetçe hiç kıpırdamadan oturdu. Üstelik etrafı incelemek için başını çevirmesine de gerek yoktu çünkü her şey önünde duruyordu; üstü dosyalarla dolu çalışma masası, yine bir sürü evrak yığını dolusu raflar, fişi prizden çekili eski bir telefon, birkaç tombiş ve gülümseyen bebek fotoğrafı ve bir adet masa vantilatörü. Sadowski’nin, onu sorgu odasına almamış olmasına sevinmişti.

Sadowski, bir dakika içinde, elinde plastik bir bardak suyla geri döndü. Sevecen görünmeye çalıştığı her halinden belliydi.

“Rahatsın ya? Su iyi geldi mi? Kola, meşrubat istemediğine emin misin?”

“İyiym.” Dodge, sudan bir yudum alır almaz neredeyse boğuluyordu. Su basbayağı çorba gibiydi.

Sadowski ya fark etmemiş ya da anlamazdan gelmişti. “Buraya kadar zahmet edip bizimle konuşmaya karar vermiş olmana sevindim. Dan’di, değil mi?”

“Dodge,” diye düzeltti. “Dodge Mason.”

Sadowski masasının arkasındaki sandalyeye geçti. Önündeki evrakları haşır huşur karıştırıp pişmiş kelle gibi sırttıktan sonra elindeki kalemi parmakları arasında birkaç tur çevirdi ve sonunda arkasına yaslandı. Ciddi bir şey yokmuş gibi davranıyor olmasına rağmen memurun, Dodge’un ismini bir kâğıda not aldığı gözünden kaçmamıştı.

“Doğru. Pardon. Dodge. Unutması güç bir isim. Evet, Dodge. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Dodge, polis memurunun salağa yattığının farkındaydı ve bu numarayı bir an olsun yutmamıştı. Memur Sadowski gözlerini kısmış, sinsî bakışlarla Dodge’u süzüyordu. Çenesi sipsivriydi. İşine gelmedi mi yüz seksen derece tavır değiştirecekmiş gibi duruyordu.

“Yangınla ilgili konuşmaya geldim,” dedi Dodge. “Önünde sonunda benimle konuşmak isteyeceğinizi düşündüm.”

Dodge gözlerini açıp da kendini hastanede bulalı iki gün olmuştu. Ve iki gündür her an polisler kapıya dayanacak ve onu sorguya çecekler diye huzursuzluk duyuyordu. Diken üstünde beklemek en kötüsüydü.

Bunun üzerine sabahın köründe uyandığında kararını vermişti: Artık beklemeyecekti.

“Cumartesi sabahı hastaneden çıkan genç adamsın sen, değil mi?” Tabii. Kesin unutmuştu zaten. “Seni son anda kaçırmışız. Niye öyle alelacele gittin ki?”

"Kız kardeşimin... yardıma ihtiyacı var." Daha cümlesini bitirmeden kız kardeşinden bahsettiğine pişman olmuştu bile. Konuya onu da dahil etmek, işin ucunu kötü anılara vardırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Nitekim, Sadowski fırsatı yakalamakta gecikmedi. "Ne tür bir yardım?"

"Yürüyemiyor," dedi Dodge kendini zorlayarak. Bunu dile getirmekten nefret ediyordu. Söyleyince daha gerçek, daha trajik geliyordu sanki kulağa.

Sadowski şefkatli bir yüz ifadesiyle başını salladı. "Doğru ya. Birkaç yıl önce bir trafik kazası geçirmişti, değil mi?"

Şerefsiz, diye geçirdi Dodge içinden. Demek ki salağa yatma ayakları buraya kadardı. Dersine iyi çalışmıştı. "Evet," dedi Dodge.

Sadowski'nin konuyu biraz daha eşeleyeceğini zannederken, polis memuru başını iki yana sallayarak, "Yazık olmuş," demekle yetindi.

Dodge biraz olsun rahatladı. Suyundan bir yudum daha aldı. İyi ki gelmişti. Hem bu şekilde kendine güvendiğini de belli etmişti. Yalan da değildi. Kendine güveniyordu.

Sonra hiç beklemediği bir anda, "Panik adında bir oyun duydu mu hiç, Dodge?" diye sordu polis memuru.

Dodge, neyse ki ağzındakini yutmuştu da su boğazına kaçmadı. Omuzlarını silktilti. "Bilmem. Buralarda pek arkadaşım olduğu söylenemez."

"Ama birkaç arkadaşın var," dedi Sadowski. Dodge, adamın nereye varmaya çalıştığını kestiremiyordu. Memur yeniden onun-
deki notlara bir göz attı. "Heather Nill. Natalie Velez. Birileri sizi şu partiye davet etmiş olmalı, değil mi?"

Günlerdir etrafta dolaşan hikâye buydu: Graybill mülkanesindeki parti. Ot çekmek, alkol almak ve birbirlerinin odlerini koparmak için toplanan bir grup genç. Sonrasında ise tesadüfen çıkan bir

kıvılcım. Kaza. Suçun üstünü örtmek, kabahati belli birine yamamamak için hikâye bu şekilde dilden dile yayılmıştı.

Dodge, işin aslının bundan ibaret olmadığını elbette biliyordu. Biri mekânı kasten ateşe vermişti. Bu da oyunun bir parçasıydı.

“Ha, evet. Ama onlarla tam olarak arkadaş sayılmayız aslında.” Dodge kızardığını hissetti. Yalan söylediği belli oluyor muydu acaba?

Sadowski, Dodge’un neye yoracağını bilemediği şekilde boğazını temizler gibi bir ses çıkardı. “Bildiklerini anlatmaya ne dersin? Olayı bir de senin ağzından duymak isterim.”

Dodge acele etmeden fakat gerildiğini de belli etmemek için çok ağırdan almamak kaydıyla hikâyeyi anlatmaya koyuldu. Sadowski’ye, partiye Heather’ın daveti üzerine gittiğini, ortamda fazla alkol olmadığını ve partinin bayağı sıkıcı olduğunu söyledi. Ağzına bir lokma içki koymadığının da özellikle altını çizdi. (Bunu belirttiği iyi olmuştu, içinden kendini tebrik etti. İşini sağlama alması gerekiyordu.)

Sadowski, Dodge’un sözünü sadece bir kez kesti. “Kapı niye kilitliydi?”

Dodge soru üzerine şaşırdı. “Ne?”

Sadowski önündeki rapora bakarmış gibi yaptı. “İtfaiye görevlileri seninle yanındaki kıza –Heather mıydı?– ulaşmak için kapıyı kırmak zorunda kalmışlar. Parti devam ederken ikinizin o odada ne işiniz vardı?”

Dodge ellerini bacaklarının üzerine koyarak hiç istifini bozmadan memurun sorusunu yanıtladı: “Dedim ya işte, parti sıkıcıydı. Bir de, şey, hani anlarsınız ya...” Heather’la aralarında bir şey olduğunu ima edercesine kaşlarını havaya kaldırdı.

Sadowski ne demeye çalıştığını anlamıştı. “Ha. Peki ya sonra?”

Söyleyecek başka da bir şey yoktu zaten. Dodge, muhtemelen Heather’ın yanında uyuyakaldığını söyledi. Hatırladığı bir sonraki şey, insanların koşturup durduğu ve ortalığın dumandan geçilme-

diğiydi. Nat'ten hiç söz etmedi. Kendisine sorulmadığı muddetçe, Nat'in, itfaiye görevlilerini evin arka tarafına yönlendirmesi gerektiğini nereden bildiğini açıklamasına gerek yoktu.

Dodge konuşmasını bitirdikten sonra bir süre hiç konuşmadan öylece oturdular. Sadowski önündeki kâğıda bir şeyler karalıyor gibiydi. Fakat Dodge, bunun da bir tür numara olduğunu biliyordu. Bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı işte.

Sonunda Memur Sadowski derin bir iç çekerek kalemini masaya bıraktı ve gözlerini ovuşturdu. "Ah, Dodge. Ah."

Dodge bir karşılık vermeyince Sadowski konuşmasını sürdürdü. "Bill Kelly iyi bir arkadaşım-dı. Orduya katılmıştı. Küçük Kelly Irak'a gitmişti. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Pek sayılmaz," dedi Dodge.

Sadowski şimdi Dodge'un gözlerinin içine dikkatle bakıyordu. "Demek istediğim, o gece yaşanan her neyse bulup ortaya çıkaracağız. Eğer bir şekilde o yangının kasten çıkarıldığı sonucuna varırsak..." Başını iki yana salladı. "Bu dosya cinayet masasına sevk edilir, Dodge."

Dodge yutkunacak gibi oldu. Gözlerini kaçırmamaya çalışarak ekledi: "Kaza olmalı. Biz sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydik, o kadar."

Sadowski gülümsedi. Ne var ki bu gülüşünden hiçbir iyi niyet veya inanmışlık okunmuyordu. "Umarım öyledir."

Dodge eve yürüyerek gitmeye karar verdi. Hem sigarası bitmişti hem de keyifsizdi. Polise gitmenin iyi bir fikir olduğundan şimdi o kadar da emin değildi. Sadowski'nin ona bakışından, polislerin o lanet olası yangından Dodge'u sorumlu tuttuğu hissine kapılmıştı.

Oysa her şey, artık her kimlerse, hakemlerin başının altından çıkmıştı; öyle olsa gerekti. Yarışmacılardan bir tanesi bile polise gidip oyunu ispiyonlayacak olsa bu her şeyin sonu olurdu.

Panik sona ererse de...

Dodge'un, Panik'i kazanma, final etabındaki kapışmada Ray'i alt etme, yarışı zorlu ve kanlı bir finalle sonlandırma dışında bir planı yoktu. Panik'ten ötesini hiç düşünmemişti bile. Belki tutuklanırdı. Belki öfkeden kudururdu, bilmiyordu. Ama ne olursa olsun umurunda değildi.

Biricik Daynası'nın hayatı mahvolmuştu. Hem de sonsuza dek. Biri bunun bedelini ödemek zorundaydı.

Ne var ki, Dodge, oyun başladığından bu yana ilk kez korkuyordu; oyunun sahiden sona ereceğinden ve şansını deneye-meyeceğinden korkuyordu. Sonrasında ise çırpı gibi hareketsiz bacaklarıyla yeni Daynası ve onu kurtaramamış olmanın pişmanlığıyla yaşamına devam etmekten başka şans olamayacaktı. Ray'in ve Luke'un, hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam ettiklerini, hatta belki başka insanların da hayatlarını mahvedeceklerini bile bile yaşamak zorunda kalacaktı.

Bu mümkün değildi. Hayal bile edilemezdi.

Güneş ıslı ıslıldı ve tam tepedeydi. Etraftaki her şey aydınlığa ve sıcağa hapsolmuşçasma sabit bir biçimde bekliyordu. Ağzının içi zehir gibiydi; sabahtan beri ağzına tek lokma koymamıştı. Nat'ın aramış olduğunu ümit ederek telefonuna baktı ama hiçbir cevapsız arama yoktu. Önceki gün sık sık duraksayarak telefonda görüşmüşlerdi. Sonunda Nat, aşağı kattan babasının çağırdığını, telefonu kapaması gerektiğini söylediğinde, Dodge bunun yalandan bir bahane olduğuna adı gibi emindi.

Dodge, Dot's'a vardığında gözleri içgüdüsel olarak kirli camların ardındaki annesini aradı. Fakat güneş öylesine parlaktı ki insanın gözünü alıyor, içerisi gölgeden seçilmiyordu.

Evin önüne geldiğinde, içeriden kahkaha sesleri yükseliyordu. Tek eli kapının kolunda, bir an duraksadı. Annesi evdeyse, şimdi bir de onunla uğraşabileceğinden emin değildi. Dodge eve hastane bilekliğiyle geldiğinde kadın neredeyse sinir krizine girmişti. O günden beri Dodge'un attığı her adımda gözünü üstünden ayır-

mıyor ve her dakika nasıl hissettiğini sorup duruyordu. Tuvalete bile tek başına göndermeye korkar olmuştu. Şimdi bir de Küçük Kelly ile ilgili haber Dot's Diner'da dilden dile dolanıyor, Dodge'a ateşi veya ağrısı var mı diye sormadığı zamanlarda annesi bu trajik olayı dilinden düşürmüyordu.

Derken, kahkaha sesi bir kez daha duyuldu. O zaman anladı içeridekinin annesi olmadığını. Bu Dayna'ydı.

Dodge içeri girdiğinde, Dayna, bacakları örtülü bir vaziyette kanepede; Ricky ise, Dayna'nın tam karşısındaki portatif sandalyede oturuyordu. Aralarındaki sehpa ise satranç tahtası vardı. Dodge içeri girdiği sırada, aralarında sadece birkaç santimlik bir mesafe vardı.

"Hayır, olmaz," diyordu Dayna kıkırdayarak. "Fil sadece çapraz ilerler."

"Çap-raz," diye tekrarladı Ricky ağır aksanıyla. Ardından Dayna'nın piyonlarından birini devirdi.

"Sıra sende değildi ki!" Dayna, devrilen piyonunu önceki yerine koyarak bir kahkaha daha patlattı.

Dodge boğazını temizleyince Dayna başını kaldırıp baktı.

"Dodge!" Dayna da Ricky de hemen birbirlerinden uzaklaştılar.

"Selam." İkisinin de niçin böyle suçlu göründüklerini anlamamıştı. Kendini bu kadar kötü hissetmesine de bir türlü anlam veremiyordu. Sanki ikisinin satranç oyunundan başka bir şeyi bölmüş gibiydi.

"Ben de Ricky'ye nasıl satranç oynanacağını öğretiyordum," diye açıklamaya girişti Dayna. Yanakları kızarmış, gözleriyse ıslıl ıslıl parlıyordu. Uzun zamandır olmadığı kadar iyi ve güzel görünüyordu. Dodge, kardeşinin bir miktar makyaj yapmış olabileceğini bile düşündü.

İçten içe sinirleniverdi. O Dayna için canını ortaya koyarken kardeşi, annesinin Dodge'a on birinci yaş gününde hediye ettiği

ve Dodge'un da o gün bugündür gittiği her yere sürüklediği eski mermer satranç tahtasında Ricky'yle satranç oynuyordu.

Sanki Dayna'nın umurunda bile değildi. Sanki Dodge Panik'e onun için katılmamıştı.

"Oynamak ister misin, Dodge?" diye sordu Dayna. Fakat Dodge bunun öylesine bir teklif olduğunun farkındaydı. Eve girdiğinden beri ilk kez dikkatle Ricky'ye baktı. Dayna'yla evlenme konusunda ciddi miydi sahiden? Daha yirmi bir, bilemedin yirmi iki yaşında ancak vardı.

Hem Dayna asla kabul etmezdi ki. Çocuk İngilizceyi zar zor konuşuyordu. Zaten ondan hoşlansaydı Dodge'a söylerdi herhalde. Şimdiye kadar Dodge'la hiç gizlisi saklısı olmamıştı ki.

"İçecek bir şey almak için geldim," dedi Dodge. "Yine çıkacağım."

Mutfakta kendine bir bardak su doldurup içerken, yan odadaki boğuk konuşma seslerini bastırmak için musluğu açık bıraktı. Ne konuşuyor olabilirlerdi ki? Ortak yönleri var mıydı? Musluğu kapadığında sesler yine birden kesiliverdi. Olacak şey değildi. Kendi evinde yabancı gibi hissediyordu. Hoşça kalm bile demeden evden çıktı. Kapıyı ardından örter örtmez yeniden kahkaha sesleri duyuldu.

Telefonuna baktı. Nihayet Heather'dan bir cevap gelmişti. Daha önce attığı mesajda, *Bir haber var mı?* diye sormuştu.

Heather'ın mesajı ise kısa ve özdü: *Oyun bitti.*

Dodge, midesinden yukarı bir bulantı dalgasının yükseldiğini hissetti. Artık ne yapması gerektiğini biliyordu.

Dodge, Hanrahanların evine daha önce bir kez gitmişti. O da iki yıl önce, Dayna hâlâ hastanede yattığı zamandı. Kardeşi bir daha uyanmayacakmış gibi hiç kımıldamadan yatarken Dodge tuvalete gitmek, sigara içmek için dışarı çıkmak ve kahve için kafeteryaya

inmek dışında onun yanından ayrılmıyordu. Sonunda annesi onu, eve gidip dinlenmesi için güçbela ikna edebilmişti.

Dodge gerçekten eve gitmişti fakat amacı yatıp uyumak değildi. Sadece mutfaktan kasap bıçağını, dolaptan beyzbol sopasını ve bildiği kadarıyla ailede kimsenin kullanmadığı eski bir çift kayak eldivenini almak için eve uğramıştı, o kadar.

Bisikletiyle o sıcakta, karanlıkta, uykusuz ve gözü dönmüş bir vaziyette Ray ve Luke'un yaşadıkları evi bulması biraz zaman almış olsa da nihayet aradığı adrese ulaştı. Kapkaranlık ev, yüz yıl öncesinde belki güzel görünebilirdi ama şimdi bakımsızlıktan adeta dökülüyordu.

Dodge evi görünce ruhu çekilmiş, her tarafı pörsümüş ve ölmek üzere olan yaşlı bir hastaya bakar gibi oldu. Neden sonra aniden bir acıma duygusuna kapıldı. Dot's'un arkasındaki küçücük evleri, annesinin eski turşu kavanozlarına koyduğu nergisleri özene bezene pencere pervazına yerleştirdiği ve her pazar duvarları deterjanlı suyla sildiği geldi aklına.

Ardından buraya geliş sebebinin hatırlayınca bisikletini yolun kenarına bırakıp eldivenlerini eline geçirdi ve çantasından beyzbol sopasıyla bıçağı çıkardı.

Bir süre kıpırdamadan öylece ayakta dikilip durdu. Oysa hızlıca kapıya dayanıp çığlık sesleriyle karşılaşacağını, bıçağın karanlıktaki parıltısını ve beyzbol sopasının havada çıkardığı ısığa benzer sesi kafasında kim bilir kaç kez kurmuş, yaşamıştı. Tek derdi Luke'tu. Başka kimseye bulaşmak niyetinde değildi.

Kolay olacaktı. Ve çabuk.

Gel gelelim becerememiş, bacakları durduğu yerde taş kesilmişti. Her yanı uyuşmuş gibiydi, ayakları yuzlerce kiloluk birer külçeydi sanki, bir türlü kaldıramıyordu. Bir an için karanlıkta o vaziyette sonsuza dek kalacağını sanmıştı.

Derken, evin sundurmasının ışığı yanmıştı birdenbire. Dodge, üstünde upusuzun bir gecelikle, yalınayak, iri yarı bir kadının dışarı çıkıp sigara yaktığını görmüştü. Luke'un annesi olmalıydı.

Ne olduysa, Dodge yeniden hareket edebildiğini fark etti. Sendeleyerek bisikletine yöneldi. Ancak bıçağı hâlâ elinden bırakmadığını dört sokak ileride fark etmişti. Öte yandan beyzbol sopası yanında değildi. Çimlerin üzerine düşürmüş olmalıydı.

O akşamın üzerinden neredeyse tam olarak iki yıl geçmişti. Ray'in evi şimdi günışığında daha bir perişan görünüyordu. Badanası kepek gibi pul pul olmuş dökülüyordu. Sundurmada iki araba lastiği, kokuşmuş birkaç eski püskü koltuk ve en küçük darbeye kopacakmış gibi görünen, paslı zincirlere tutturulmuş uyduruk bir salıncak vardı.

Kapının yanında zil düğmesi vardı ama her yanından çıkan teller çalışmadığının göstergesiydi. Bunun üzerine Dodge çareyi sinekliğin çerçevesine sertçe vurmakta buldu. Çok geçmeden içeriden gelen televizyon sesi kesildi. İlk kez o anda geldi aklına kapıyı Ray değil de iki yıl önce gördüğü o tombul kadın, babası veya başka birinin açabileceği.

Fakat kapıyı açan Ray'di. Üstünde sadece basketbol şortu vardı. Sinekliğin ardında bir an için duraksadı, belli ki şaşırmıştı.

Dodge daha bir şey demeye fırsat bulamadan Ray tekme atarak kapıyı açtı. Bunun üzerine Dodge hemen geriye savuldu. O sırada ayağa takıldı, az kalsın düşüyordu.

"Ne işin var burada?"

Hiç beklemediği ani hareketi karşısında Dodge afallamıştı. Ray tişörtünün yakasından tutup Dodge'un üstüne yürümeye başladı. Dodge, sundurmanın basamaklarından zar zor inmeye çalışırken dengesini yitirip dirsekleri üzerinde toprağa düştü. O da yetmezmiş gibi düştüğünde dilini ısırды.

Ray öfkeyle tepesine çullanmış yumruk atmaya hazırlanırken, "Aklını mı kaçırdın sen?" diye bağıırıyordu bir yandan da.

Dodge yana yuvarlanıp hemen ayağa fırladı. "Buraya kavga etmeye gelmedim."

Bunu duyunca Ray bir kahkaha patlattı. "Artık başka şansın yok."

Öne doğru atıldı fakat Dodge bu kez hızlı davranarak kenara çekildi.

"Bak." Dodge elini havaya kaldırdı. "Dinle beni. Tamam mı? Konuşmaya geldim diyorum."

"Seninle ne diye konuşacakmışım?" dedi Ray. Ellerini hâlâ yumruk şeklinde sıkıyor olmasına rağmen yeni bir hamle girişi-minde bulunmadı.

"İkimizin de istediği şey aynı," dedi Dodge.

Ray önce sesini çıkarmadı. İki elini de gevşetti. "Neymiş o?"

"Panik." Dodge diliyle dudaklarını ıslattı. Boğazı kupkuru kesilmişti. "İkimizin de ihtiyaç duyduğu şey."

Havada sıcak ve tehlikeli bir gerilim havası seziliyordu. Ray öne doğru hızlıca bir adım daha attı.

"Luke'a attığın o zavallı tehdit mesajlarından haberim var," dedi Ray. "Ne işler çeviriyorsun?"

Ray o kadar yakınındaydı ki Dodge mısır gevreği ve ekşi süt kokusunu duyabiliyordu. Yine de geri çekilmedi. "Aslolan tek bir oyun var," dedi. "Sen ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Luke da biliyordu. Zaten ne yaptıysa o yüzden yapmadı mı?"

Ray, ilk kez gardım düşürmüş, korkmuş görünüyordu. "Kazaydı," dedi. "Kötü bir niyeti..."

"Sakın."

Ray başını iki yana salladı. "Benim bir şeyden haberim yoktu." diye ekledi. Oysa Dodge yalan söylediğini biliyordu.

"Bana yardım edecek misin, yoksa etmeyecek misin?" diye sordu Dodge.

Ray dalga geçercesine bir kahkaha daha patlattı. "Sana niye yardım edeyim ki?" diye sordu. "Amacın beni öldürmek değil mi?"

Dodge sırttı. "Bu şekilde değil." Nitekim söylediğinde yüzde yüz ciddiydi. "Henüz zamanı gelmedi."

Saat gece yarısı sularıydı. Çisim çisim yağan yağmur altında Carp iyice sessizliğe gömüldüğünde, Zev Keller, karanlıkta üstüne abanan bir çift elle uykusundan uyandırıldı. Yardım için bağırmaya fırsat bulamadan ağzına tıklan kumaşın –çorap– tadını duydu. Peşi sıra zorla ayağa kaldırıldı ve gecenin karanlığına sürüklenmeye başladı.

O şaşkınlıkla ilk önce gelenlerin polis olduklarını sandı. Oysa dikkat etseydi saldırganların kar maskesi taktıklarını fark edecekti. Aynı şekilde, maskeli saldırganların Zev'i yaka paça bindirdikleri aracın, erkek kardeşine ait lacivert Ford marka araçla aynı model ve renkte olduğunu, hatta her zamanki park yerinde duran aracın basbayağı kardeşine ait olduğunu anlayacaktı.

Ancak net bir biçimde düşünemiyordu. Paniğe kapılmıştı.

Bagaj kapağı üstüne örtülmeden önce etrafa tekmeler savururken bunun, gökyüzünü son görüşü olduğunu düşündüğü sırada Zev bir ıslaklık duydu. Sonra beş yaşından beri ilk kez altına işediğini fark etti.

Aynı saniyelerde her şeye rağmen oyunun da devam ettiğinin farkına vardı. Ve az evvel oyunu kaybetmişti.

13 TEMMUZ, ÇARŞAMBA

heather

Toplantı Bishop'ın evinde gerçekleşti. Öyle olmak zorundaydı çünkü Heather'ın evi çok küçüktü. Dodge ise birilerini davet etmeye sıcak bakmıyordu. Nat'ın anne ve babası ise tüm gün evde garaj temizliği yapacaklardı. Üstelik Heather'm Lily'yi de beraberinde getirmesi gerekiyordu. Okullar kapanınca Lily'nin yapacak bir şeyi kalmamıştı. Haftanın çoğu günü kütüphaneye gidebilmek için kendi başına otobüse binip yarım saat uzaklıktaki Hudson'a gidiyordu.

Ne var ki kütüphane tadilat sebebiyle geçici bir süreliğine kapanmıştı. Üstü başı ter içinde kalmasına ve buram buram at kokmasına rağmen Heather kardeşini uzun zamandır ilk defa bu kadar keyifli görüyordu; o sabah Anne'in evine işe giderken Lily'yi de yardım etmesi için yanında götürmüştü. Bishop'ın evine giderlerken yol boyunca kaplanlarla ilgili bir şarkıyı diline dolamış ve kolunu camdan dışarı çıkarıp sallayarak eğlenmişti.

Bishopların evi ormanın ortasındaydı. Önceleri babasının antikacı ve rehinci dükkânı vardı. Ama Bishop, babasının eşya "koleksiyonu" yaptığını söylemeyi tercih ederdi. Çocukken Heather

sırf gıcıklık olsun diye, Bishop'ı hurdacılıkla ilgili bir televizyon programına başvurmakla tehdit ederdi. Ev ve etrafını çevreleyen bahçesi irili ufaklı bir sürü eşyayla dolup taşardı; önünden hiç eksik olmayan en az iki üç adet eski model arabanın dışında kereste yığınları, içi boş spreyci boya kutuları, paslı hurda yığınları ve eski mobilyalar da bunlar arasındaydı. Lily, bağırarak bahçedeki eşya yığınları arasında koşturmaya başladı.

Heather, Nat ile Bishop'ı, evin arka tarafında artık çalışmayan eski bir dönme dolapta oturlurken buldu. Bishop günlerdir uyku yüzü görmemiş gibiydi. Heather'ı görür görmez boynuna sarıldı. Bu tepkisi Heather'ın tuhafına gitti.

Bir yandan da gerilmişti. Tüm gün çalışmaktan ahırın kokusu üzerine sinmiş olmalıydı.

"N'oluyoruz yahu?" dedi Heather, Bishop geri çekilirken. Şimdi yakından bakınca, Bishop'ın gözlerinin altındaki koyu renk halkalar daha da belli oluyordu.

"Hiç, seni gördüğüme sevindim," dedi Bishop.

"Berbat görünüyorsun." Heather, Bishop'ın havaya dikilen saçlarını düzeltmek için uzandı. Çocukluktan kalma bir alışkanlıktı. Ama bu kez Bishop, Heather'ın bileğini yakalarken bir yandan da yüzünü hafızasına kazımaya çalışmış gibi dikkatle ona bakıyordu.

"Heather..." dedi.

Tam o sırada Nat de, "Heather!" diye seslendi. En azından Nat, Bill Kelly'nin ölümünden o kadar etkilenmiş benzemiyordu. "Yani, sonuçta onu pek tanı mıyorduk," demişti birkaç gün önce Heather bu olayla ilgili kendini suçlu hissettiğini söyleyince.

Toplantı fikri Nat'ten çıkmış olmasına rağmen Heather, Nat'in ne diyeceğini beklemeden, "Ben yokum," dedi. "Artık oynamıyorum."

"Dodge'u da beklememiz lazım," dedi Nat.

"Kimseyi beklemek zorunda değilim," diye karşılık verdi Heather. Nat'in sakın duruşu asabını bozuyordu. Bir şey olmamış

gibi hayatına mutlu mesut devam ediyor, etrafına gülücükler dağıtıyordu. "Artık oynamıyorum. Bu kadar basit."

"Hem zaten hiç akıl işi değil," dedi Bishop sinirli bir şekilde. "Delilik bu. Akıllı olan..."

"Ya hakemlere ne demeli? Onların yaptığına delilik değil de ne denir?" dedi Nat. "Zev'e olanları duydunuz mu?"

"O başka..." Bishop birdenbire sustu ve başını iki yana sallamakla yetindi.

"Ben kendi adıma altmış yedi bin dolarlık para ödülü kazanma şansımı elimin tersiyle itmeyi düşünmüyorum," dedi Nat hâlâ o sinir bozucu sakinliğiyle. Sonra başını sallayarak ekledi: "Ayrıca Dodge gelmeden bu toplantıya başlamayı da doğru bulmuyorum."

"Neden?" diye çıkıştı Heather. "Dodge seni neden bu kadar ilgilendirir oldu? Seninle anlaşma yapan bendim, unuttun mu yoksa?"

Nat gözlerini kaçırınca Heather anladı. Ağzının içinde acı bir tat duydu. "Onunla da anlaşma yaptın," dedi. "Bana yalan söyledin."

"Hayır." Nat, kocaman açtığı yalvaran gözleriyle şimdi Heather'a bakıyordu. "Hayır. Heather. Anlaşmamıza onu da dahil etmek değildi amacım."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Bishop. "Dahil etmek derken?"

"Sen karışma, Bishop," dedi Heather.

"Karıştım bile." Bishop elini saçlarına götürürken, Heather artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını düşündü. Artık Bishop'ın bir yığın jöle sürüp havaya dikmeye uğraştığı saçlarıyla dalga geçemeyecekti. "Benim evimdesiniz, hatırlatırım."

"Bu bir oyun değil artık," dedi Heather. İşler iyice çığırından çıkmıştı. "Anlamıyor musunuz? Biri öldü."

"Tanrım." Bishop, sanki Heather'ın dile getirmesi üzerine olay gerçeklik kazanmış gibi gözlerini ovuşturarak yavaşça yere çöktü.

“Bu oyuna niye katıldın, Heather?” Bishop’ın yere oturmasıyla Nat ayağa kalktı. Kollarını önünde kavuşturup dilini damağına değdirerek ritmik bir şekilde *cık cık cık* sesi çıkardı. “Madem risk alamayacaktın, üstesinden gelemeyecektin; niçin en başta oynamaya karar verdin ki? Gerizekâli Matt Hopley seni terk etti diye mi? Bazı ihtiyaçlarını karşılayamadığın için mi?”

Heather’ın nefesi kesildi. Islık gibi verdiği soluğun fakındaydı.

Bishop içinde bulundukları anın şokundan kurtulur kurtulmaz, “Nat,” diye bağırdı sertçe.

Natalie bile ağzından çıkanlar karşısında şaşırmış ve pişman olmuştu. “Özür dilerim,” dedi hemen Heather’ın gözlerine bakmadan. “Öyle demek...”

“Bir şey kaçırmadım ya?”

Heather başını çevirdi. Güneşin aydınlattığı hurda ve metal yığınlarının arasından beliren kişi Dodge’dan başkası değildi. Heather o an Dodge’un gözünden nasıl bir görüntü sergilediklerini merak etti: Kıpırmızı kesilmiş suçlu yüz ifadesiyle Nat; beti benzi atmış ve gözlerini belirtmiş Bishop ve gözyaşlarını tutmakta zorlanan, hâlâ ahır kokusundan ve terden üstü başı leş içinde olan Heather. Manzara bu olmalıydı.

Hepsinde ayrı bir gerginlik, öfke havası seziliyor olmalıydı.

Sonra Heather bunun da oyunun bir sonucu, bir parçası olduğunu fark etti.

Sadece Dodge ortamdaki gerginlikten bihaberdi. “Sigara içmemin bir sakıncası var mı?” diye sordu Bishop’a. Bishop başını hayır dercesine salladı.

Derken Heather araya girdi. “Ben yokum. Son kez söylüyorum ve kararımda ciddiyim. Oyunun sona ermiş olması gerekiyordu...”

“Oyun asla sona ermez,” dedi Dodge. Nat başını öte yana çevirince Dodge bir an için, sadece bir an için, tereddüt eder gibi oldu. Heather, üstünden koca bir yük kalkmış gibi hissetti.

Dodge bu yaz değişmişti. Üç yıldır kendi halinde takılan, kimseyi umursamayan, kamburu çıkmış garip tip değildi artık. Oyun sanki onu bir şekilde *besliyordu*; ona güç veriyordu. "Zev'e olanları duydunuz, değil mi?" Çektiği sigara dumanını tek nefeste dışarı verdi. "Onu yapan bendim."

Nat başını yeniden Dodge'dan tarafa çevirdi. "Sen miydin?"

"Ben ve Ray Hanrahan."

Bir anlık sessizlik oldu.

Heather sonunda kendini topladığında, "Ne?" diyebilirdi.

"Birlikte yaptık." Dodge sigarasından son bir firt daha çektikten sonra izmaritini yere atıp kovboy botunun topuğuyla ezdi.

"Bu, kurallara aykırı," dedi Heather. "Oyunu hakemler belirler."

Dodge başını iki yana salladı. "Bahsettiğimiz şey Panik," dedi. "Bu oyunda kural diye bir şey yok ki."

"Peki neden?" diye sordu Bishop sol kulağını çektiştirerek. Öfkeliydi ama belli etmemeye çalışıyordu. Sinirini vücut dilinde dışa vurma şekli buydu.

"Hakemlere bir mesaj göndermek için. Aynı şekilde oyunculara da. Ne olursa olsun oyunun devam edeceği, etmek zorunda olduğu mesajı."

"Buna hakkın yok. Yaptığın şey doğru değil," dedi Bishop.

Dodge omuzlarını silkti. "Doğru ne?" dedi. "Yanlış ne?"

"Ya polisler? Yangın? Bill?"

Kimseden çıt çıkmadı. Heather, vücudunun tir tir titrediğini fark etti.

"Benden bu kadar," dedi ve hızla arkasını dönüp yürümeye başladı. Az kalsın eve doğru yol çizen hurda yığınının başlangıç noktası sayılan paslı, eski bir soba ile ters dönmüş bir bisiklete çarpıyordu. Bishop arkasından seslense de Heather duymazdan geldi.

Lily'yi, bahçenin eşyasız bir noktasında yere çömelmiş, bir yerlerden bulup çıkardığı açık mavi spreyci boyayla çimlere şekiller çizerken buldu.

“Lily.” Heather’ın kızgınlığı sesinden belli oluyordu.

Lily bir suç işlemiş gibi elindeki spreyci boyayı yere bırakıp ayağı fırladı.

“Gidiyoruz,” dedi Heather.

Lily yüzünü asınca iki kaşı arasındaki o küçük nokta yine kırışmıştı. Bu haliyle hem küçük bir çocuk hem de öfkeli bir ergeni andırıyordu. Heather, Lily’nin fısıltıyla, “Ölecek misin?” diye sorduğu geceyi anımsadı. Aynı anda midesine koca bir yumruk yemiş gibi hissetti. Bu his aslında suçluluk duygusundan başka bir şey değildi. Yaptığı şeyin doğru olup olmadığından emin değildi. Yaptıklarının büyük bir hatadan ibaret olduğu hissine kapıldı.

Fakat Bill Kelly’nin başına gelenler affedilemezdi. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak da bir o kadar yanlıştı. En azından bu iki şeyden emindi.

“Neyin var senin?” dedi Lily altdudağını sarkıtarak.

“Hiç.” Heather, kardeşinin kolundan tuttu. “Haydi, gidiyoruz.”

“Daha Bishop’ı görmedim bile,” diye sızlandı Lily.

“Bir dahaki sefere,” dedi Heather. Lily’yi neredeyse çekiştire çekiştire arabaya bindirirken artık ne Nat’i, ne Bishop’ı ne de Dodge’u duyabiliyordu. Acaba ne konuşuyorlardı? Gazı ne kadar köklese de yeterince hızlı gidemiyor gibiydi. Direksiyon elinden kayıverecekmiş gibi sımsıkı tutarak sessizlik içinde sürmeye devam etti.

20 TEMMUZ, ÇARŞAMBA

heather

Hava iyice bozulmuştu. Havanın yağmurlu ve serin oluşu yetmezmiş gibi yerler de vıcık vıcık çamur olmuştu. İki gündür Nat'ten ses soluk yoktu. Heather da ilk arayanın kendisi olmasını istemiyordu. Öte yandan her ne kadar Bishop'la mesajlaşsalar da yüz yüze görüşmemek için elinden geleni yapıyordu. İşe giderken önce otobüse binip ardından şiddetli yağmurun altında bir kilometreye yakın bir mesafe yürümesi de bu yüzdendi. Üstelik sıırıslık olmuş o perişan haliyle birkaç saat daha yağmurun altında kalıp tavuklara ıslak yem vermesi ve paslanmasınlar diye dışarıdaki alet edevatları içeri taşıması gerekiyordu.

Heather, sadece kaplanların ondan daha perişan göründükleri sonucuna vardı. İkisi de akçağaçların altında kuytu bir köşeye kıvrılmış halde onu iş başında izlerlerken, Heather ise, acaba onlar da şu an başka bir yerde olma hayalleri kuruyorlar mıdır diye merak etmekten kendini alamadı. Burada yaşamaktansa Afrika'nın sıcak ikliminde, güneşin yaktığı otların arasındaki geniş bir düzlükte koşturmak istemezler miydi sahi? Heather, ilk kez o an Anne'in

yaptığı şeyi bencillik olarak gördü; alıştıkları iklimden sonra buradaki yoğun sıcak, peşi sıra gelen yağmur, kar ve soğuk onlara işkence gibi geliyor olmalıydı.

Etrafta polisin Graybill malikânesindeki yangının kundaklama olduğuna dair kanıtlara ulaştığı dedikodusu dolanıyordu. Heather, ele geçirilen söz konusu kanıtın ona ait çantayla bir bağlantısı olduğunu düşünerek haberi aldığı ilk günü huzursuzluk içinde polislerin gelip onu yaka paça gözaltına alacaklarını bekleyerek geçirmişti. Cinayet suçundan hapse girerse ne olacaktı? On sekiz yaşındaydı. Bu da demek oluyordu ki suçlu bulunursa ıslahevini değil, doğrudan hapishaneyi boylayacaktı.

Ne var ki, haberin üzerinden birkaç gün geçip de kapısına kimse gelmeyince Heather yeniden rahata kavuştu. Neticede yangını çıkaran kişi o değildi. Düşününce, hepsi Matt Hepley yüzündendi. Tutuklanması gereken oydu. Tabii bir de Delaney.

Panik'e gelince; o cephede de bir gelişme yoktu. Görünen o ki Dodge'un, hakemleri harekete geçirme hamlesi sonuç vermemişti. Heather, acaba Dodge yeni bir girişimde daha bulunacak mı diye merak etti ama bu konu artık onu ilgilendirmiyordu. İstediklerini yapmakta özgürdüler.

Yağmur bir türlü dinmek bilmiyordu. Temmuz ayının ortasındaydılar ve New York eyaletinin kuzey yakası yemyeşil ve bereketli yağmur ormanlarını aratmıyordu.

Krista, havadaki nem ve yağmurdan ciğerlerinin acıdığını, kendini hiç iyi hissetmediğini söyleyip devamlı sızlanıyordu. Heather, annesine, belki günde bir paket mentollü sigara içmeyi bıraksa ciğerlerini daha iyi hissedeceğini söylememek için kendini zor tuttu. Krista iş yerini arayıp hasta olduğunu, gelemeyeceğini söylemiş ve kıyıya vuran ölü bir balık misali kanepeye yayılmıştı.

Heather en azından bugün arabayı alabilirdi. Kütüphane açılmıştı; önce Lily'yi oraya bıraktı.

"İşin bitince gelip alayım mı?" diye sordu kardeşine.

Lily'nin huysuzluğu yine üzerindeydi. "Bebek miyim ben!" dedi arabadan inerken. Heather'ın, onu düşünerek getirdiği şemsiyeyi almadı. "Otobüsle dönerim."

"Peki ya?.." Heather, şemsiyeyi unuttuğunu söylemeye fırsat bulamadan Lily arabanın kapısını çarparak yağmur birikintilerine bata çıka kütüphane girişine koşmaya başlamıştı bile.

Yağmurlu havaya rağmen o gün Heather'ın keyfi yerindeydi. Lily artık neredeyse on iki yaşındaydı. Bu şımarık hallerine hak veriyordu. Ergenlik çağındaydı. Hatta belki bu davranışlarına sevinmeliydi bile. Diğer çocuklar gibi Lily'nin gelişme süreci de normal şekilde seyreliyordu demek. Fresh Pines'taki mutfaklarında kaşıkların üzerinde karıncaların gezinmesine veya evin içi duman ve içki kokusundan geçilmemesine rağmen, en azından kardeşi normal bir çocukluk çağı geçirmeyi başarmıştı belki de.

Bu arada hâlâ hiçbir polis memuru gelip kapıya dayanmamış, Panik'le ilgili tek bir ses çıkmamıştı.

O gün iş epey yoruyucuydu; Anne, Heather'ın önce ahırını temizlemesini istemişti. Ardından da bodrum katın yağmur alan kısımlarıyla duvarın bir bölümünü silikonlamaları gerekiyordu. Anne, o günlük işlerin bittiğini söyleyince Heather şaşırmıştı. Saat neredeyse beş olmuş ama Heather zamanın ne çabuk geçtiğini anlamamıştı bile. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Öyle hızla ve sertçe serpiştiriyordu ki gökyüzünden yağın su damlaları değil de basbayağı çiviymiş sanki.

Anne, Heather'a çay doldururken, Heather da saatlerdir ilk kez telefonunu açıyordu. Bakar bakmaz eli ayağına dolaştı. Telefonun ekranında, Lily'den gelen on iki cevapsız arama olduğu yazıyordu.

Yüreğine koca bir taş oturdu sanki, zorlukla nefes alıyordu. Alelacele Lily'nin numarasını tuşladı ama bu sefer de kardeşinin telefonu telesekretere bağlanıyordu.

“Ne oldu, Heather?” Anne, ocağın önünde durmuş, başının etrafını hale gibi saran elektriklenmiş kır saçlarıyla Heather’a bakıyordu.

“Benim gitmem gerek,” dedi Heather.

Sonrasında ne ara arabaya binip yola çıktığını ve kütüphaneye geldiğini hatırlamıyordu. Evden çıktıktan sonra hatırladığı son şey arabayı kütüphanenin önüne park ettiğiydi. Aceleyle arabadan indi, kapı ardından açık kalmıştı. Yağmur birikintilerinin bir kısmı ayak bileğine kadar erişiyordu fakat Heather nereye bastığının farkında bile değildi. Doğruca kütüphanenin kapısına seğırtti. Kütüphane kapanalı bir saat olmuştu.

Otopark çevresinde Lily diye bağırmaya başladı. Ardından tekrar arabaya atlayıp civardaki sokaklara bakınırken bir yandan da Lily’nin başına neler gelebileceğini kafasında kurup duruyordu. *Kaza mı geçirdi? Kaçırıldı mı? Ya öldüyse?* Kötü düşünceleri bir kenara bırakıp kontrolünü yitirmemeye çalıştı.

Civarda bakmadık yer kalmayınca istemeye istemeye evin yolunu tuttu. Polisi aramaktan başka çaresi kalmamıştı.

Heather bu kez yeni bir panik dalgasıyla yüzleşmek zorundaydı. Yaşananlar kötü bir şaka gibi olsa da hepsi gerçektir işte.

Fresh Pines’a giden yol çamur ve pis suyla kaplı bir sürü olukla doluydu. Heather, çukurlara ve tekerleklerden çıkan gürültüye aldırmandan gaza basıyordu. Oturdıkları mahalle bugün her zamankinden daha perişan göründü gözüne; yağmur damlaları tenekeden bozma evlerin üzerine pat pat düşerken, rüzgâr çanlarını sallayıp kapıların önündeki taş çevrili ateş çukurlarını suyla doldurup taşıyordu.

Heather, Lily’yi gördüğünde hâlâ direksiyonun başındaydı: Kardeşi, evden beş metre ötede, yapraklarının çoğu dökülmüş cılız bir ağacın altına sinmiş, kollarını bacakları etrafında kenetleyerek titreye titreye oturuyordu. Heather o telaşla arabayı park etmiş

olacaktı ki birdenbire arabadan fırlayıp sulara basa basa koşarken ve Lily'ye sarılırken buldu kendini.

"Lily!" Heather, kardeşine bir daha onu hiç bırakmayacakmış-
çasına sımsıkı sarılıyordu. Burada, yanındaydı. Artık güvendeydi.
"İyi misin? İyisin, değil mi? Ne oldu?"

"Üşüyorum." Lily'nin sesi boğuk çıkıyordu. Heather'ın sol omzuna doğru titreyerek konuşurken Heather'ın yüreği cız etti. O an kardeşini ısıtacak bir örtü için dünyaları verirdi.

"Haydi," dedi Heather geri çekilerek. "Eve girip üstünü de-
ğiştirelim."

Lily, şaha kalkmış bir at gibi kendini geri çekti. Gözlerini iri iri açmış, hiç kıpırdamadan Heather'a bakıyordu. "Oraya girmem ben," dedi. "İçeri girmek istemiyorum!"

"Lily." Heather, kirpiklerine damlayan yağmur tanelerinden önünü görebilmek için gözlerini kırıştırıp kız kardeşiyle göz göze gelebileceği seviyede yere çömeldi. Lily'nin dudakları üşümekten mosmor olmuştu. Tanrım, ne zamandır burada bekliyordu kim bilir. "Neler oluyor?"

"Annem dışarı çıkmamı söyledi," dedi Lily. Konuşurken sesi de titriyordu. "Bana... bana dışarıda oynamamı söyledi."

Heather içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. Bir gün bu anın geleceğini biliyordu. Hayatı boyunca etrafına duvarlar örmuş ve duvarların ardında biriken basınç artık öyle bir noktaya gelmişti ki duvarlar yıkılmış ve etrafı su basmıştı. İşte Heather aynen böyle hissediyordu. Öfke ve nefret denizinde boğuluyor gibiydi.

"Haydi, gel," dedi sonunda. İçinde fırtınalar eserken sesinin hâlâ soğukkanlı çıkmasına kendisi bile şaşırmıştı. Lily'nin elini tuttu. "Sen arabada otur, tamam mı? Şimdi klimayı açınca ısınırsın."

Heather, Lily'yi arabaya bindirdi. Bagajda Krista'nın sigara kokan eski bir tişörtünü buldu, en azından kuruydu. Üstündeki ıslak tişörtü çıkarması için kardeşine yardım edip kurusunu gıy-

dirdikten sonra ayakkabı bağcıklarını çözdü ve ıslak çoraplarını çıkardı. Ardından ayaklarını, sıcak hava üflemeye başlayan klimanın üzerine yerleştirdi. Bu esnada Lily tüm hayat enerjisi içinden çekilip alınmış gibi Heather ne derse onu yapıyordu. Heather ise otomatige bağlamış bir robot gibiydi.

“Ben şimdi geliyorum,” dedi Lily’ye. Sesi bir başkasına aitmiş gibi çıkıyordu. Öfkeyle kulaklarında inleyen uğultu diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Bum. Bum. Bum.

Evin içinden yükselen müzik sesi duyulmayacak cinsten değildi. Hatta öyle ki evin cılız duvarları dahi gürültüden titriyordu. Perdeler örtülü olmasına karşın ışıkların açık olduğu belliydi. Heather, içeride siluet halinde bir figürün sallandığını, belki de dans ettiğini seçebiliyordu. Lily’le ilgilenirken bunların hiçbirini fark etmemişti. Kardeşinin sıırsıklam bir halde o cılız ağacın altında oturduğu an gözünün önünden bir an olsun gitmiyordu.

Annem dışarı çıkmamı söyledi. Bana dışarıda oynamamı söyledi.

Bum, bum, bum.

Heather kapının önüne geldi. Kilitliydi. Evin içinden yükselen kahkaha sesleri ilişti kulağına. Anahtarı bir şekilde kilide yerleştirdiğine göre elleri titremiyor olmalıydı. *Garip*, diye geçirdi içinden, *Bu soğukkanlılıkla, kim bilir, belki de Panik’i kazanabilirdim.*

Anahtarı çevirip kapıyı itti ve içeri girdi.

İçeride üç kişiydiler: Krista, Bo ve Lot 99’dan arkadaşları Maureen. Üçü birden kaskatı kesildiler; aynı şekilde Heather da. Heather, bir anlığına, kendini bir tiyatro oyununun ortasına dalmış ve tüm repliklerini unutmuş gibi hissetti. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Ne yapacağını bilmez haldeydi. Odanın ışığı gözünü alıyordu. Üçü de adeta birer tiyatro oyuncusuydu; seyircinin çok yakından gördüğü birer tiyatro oyuncusu. Hepsinin de yüzü makyajdan geçilmiyordu sanki. Makyajları çok fenaydı ama. Yüzlerinin

şeklini yavaş yavaş bozan, eriyormuş gibi gösteren bir makyajdı bu. İri ve parlak gözleri oyuncak bebeğin gözlerini andırıyordu.

Heather her şeyi bir anda idrak etti: odayı saran mavimsi duman. Boş bira şişeleri, küllük niyetine kullandıkları üst üste yığılmış bardaklar, yarısı boş votka şişesi.

Ve masanın üzerindeki, kenarında hâlâ belli belirsiz *Susam So-kağı* karakterlerinin bulunduğu küçük mavi plastik tabak: Lily'nin çocukluk tabağı. Şimdiyse tabağın her yanını çizgi halinde, beyaz, pudramsı toz öbekleri süslüyordu.

Karşısında gördüğü bu manzara, Heather'da, midesinin tam ortasına okkalı bir yumruk yemiş hissi yarattı. Gözü bir anlığına kararır gibi oldu. Tabak. Lily'nin tabağı.

Sonra o kısacık an geçiverdi. Krista sigarasını dudaklarına doğru götürdü, az kalsın ıskalıyordu. "Heather Lynn," diye geveledi. Sigarasını yakmak için çakmak bulmaya çalışır gibi üstündeki tişörte, göğüslerine pat pat vurdu. "Ne yapıyorsun, bebeğim? Niyе bana öyle hortlak görmüş gibi..."

Heather hiç düşünmeden, annesi cümlesinin sonunu getiremeden öne doğru atıldı. İçinde biriktirdiği öfke kollarına ve bacaklarına hücum ederken, bir sürü yara izi misali üstünde çizikler halinde beyaz toz kümeleri bulunan mavi tabağı alıp bir hışımla fırlattı.

Maureen çılgılığı basarken, Bo da bir yandan bağıırıyordu. Krista başını son anda eğilip sarsak bacaklarla kenara savrulurken dengesini sağlayamayınca tekli koltukta oturan Maureen'in kucağına düştü. Bunun üzerine Maureen avazı çıktığı kadar bağırırmaya başladı. Tabak çat diye duvara çarpıp yere düşerken ortalık bir anda beyaza büründü. Odanın içine kar yağıyordu sanki. Farklı koşullarda olsa bu manzara için komik bile denebilirdi.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" Bo, iki adımda Heather'ın üzerine yürüdü. Heather, bir an için, Bo'nun ona vuracağını sandı. Gel gelelim sadece ellerini yumruk yapmış, yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmiş vaziyette öylece duruyordu. "Derdin ne senin?"

Krista güç bela ayağa kalktı. "Sen kimsin be? Kim olduğunu zannediyorsun?"

Heather, iyi ki aralarında sehpa var diye düşündü. Yoksa ne yapacağını tahmin etmek bile istemiyordu. O an tek isteği Krista'yı gebertmekti. Onu sahiden de boğarak öldürmek istiyordu. "İğrençsiniz." Ses tellerine bir şey dolanmış gibi boğuk çıkıyordu sesi.

"Defol buradan." Krista'nın yüzündeki kırmızılık giderek artıyordu. Sesi de gittikçe yükseliyordu. Bir taraftan da içinde patlamaya hazır bir bomba varmış gibi zangır zangır titriyordu. "Çık dışarı! Duydun mu beni? Defol bu evden!" Votka şişesine uzanıp fırlattı. Neyse ki hareketleri yavaştı da şişeyi attığında Heather çoktan kenara çekilmişti. Cam kırılması ve içindeki sıvının etrafa saçılma sesini işitti. Bo Krista'nın kollarından yakaladı. Krista'nın başka bir şey yapmasına engel olmuştu. Öte yandan Krista'nın titremesi hâlâ kesilmiş değildi. Kıpırmızı olmuş korkunç suratıyla haykırarak kurbanlık koyun gibi çırpınıyordu.

Derken Heather'ın tüm öfkesi bir anda yok oluverdi. Artık hiçbir şey hissetmiyordu. Ne öfke, ne korku, ne acı. Sadece tiksindiğini fark etti. Ruh halini anlatabilecek tek kelime tiksintiydi. Tuhaf bir biçimde, ruhu bedeninden ayrılmış ve odanın tepesinde süzülüyormuş gibi hissediyordu.

Arkasını döndü ve odasına yöneldi. Evvela, içinde maaşının bir kısmını sakladığı plastik takı kutusu bulunan, komodininin üst çekmecesini açtı. Kırk dolar dışında bir şey kalmamıştı. Elbette kalmazdı. Çünkü annesi çalmıştı.

Ne var ki bu durum Heather'ı öfkelenlendirmek yerine tiksintisini bir kat daha artırdı. İkisi de pislikti. En çok da annesi.

Kutuda artakalan iki yirmilik banknotu cebine koyup vakit kaybetmeden önüne gelen ne varsa Lily'nin sırt çantasına tıkmaya başladı: ayakkabılar, pantolonlar, tişörtler, iç çamaşırları. Sırt çantasında yer kalmayınca, eşyaların geri kalanını bu sefer yorganlardan birinin üzerine topladı. Hem zaten yanlarına örtünmek için bir

şey alacaklardı. Ve tabii ki, diş fırçaları. Heather, seyahat edenlerin yolculuğa çıkmadan önce en çok unuttukları eşyanın diş fırçası olduğunu okumuştı bir dergide. Fakat Heather bu genellemeye dahil değildi. Sakindi, salim kafayla düşünebiliyordu. Kontrolünü kaybetmemişti.

Sırt çantasını omzuna aldı; o kadar küçüktü ki omzuna adama-kıllı oturmuyordu. *Zavalhı Lily'm*, diye geçirdi içinden. Mutfaktan yiyecek bir şeyler de almak istiyordu aslında ama o zaman annesi, Bo ve Maureen'in önünden geçmek zorunda kalacaktı. Hiç uğraşamazdı şimdi. Zaten işe yarar bir şey bulacağından da şüpheliydi.

Son saniye, şifoniyerde duran, Bishop'ın metal ve tellerden onun için yaptığı gülü de yanına aldı. Bu ona şans getirecekti.

İçindeki giysi ve ayakkabılarla oldukça ağırlaşan yorganı da bohça gibi dürüp kucağına aldı ve odanın kapısından yan yan koridora çıktı. Annesinin, yanına gelip ona engel olacağından endişe ediyordu ama endişesi yersizdi. Zira Krista, Maureen'in kolları arasında kanepeye uzanmış, ağlıyordu. Saçları darmadağınikti. "... bir başıma... büyüttüm... her şey..." gibilerinden bir şeyler geveliyordu. Heather, annesinin söylediklerinin yarısını anlayamadı. Dili zor dönüyordu, konuşmaktan bile acizdi. Bo'ya gelince, ortalıkta görünmüyordu. Kokainin hepsi halının üzerinde işe yaramaz birer toz zerreciğine dönüşüp telef olunca gidip bir yerlerden devamını bulmaya çıkmıştı belki de.

Heather kapıyı iterek açtı. Ne fark ederdi ki zaten, Bo'yu bir daha görmeyecekti. Ne annesini, ne Maureen'i ne de tenekeden bozma bu evin yüzünü görecekti bir daha. Sundurmanın basamaklarından aşağı inerken ağlayacak gibi oldu. Bir daha buraya dönmeyeceğini düşününce inanılmaz bir ferahlık duydu içinde.

Ama şimdi ağlamanın sırası değildi. Lily için güçlü durmalıydı.

Arabaya döndüğünde Lily ön koltukta, klimanın yüzüne üfleyen sıcak havası saçlarını hafifçe dalgalandırırken ağzı açık

bir vaziyette uyuyakalmıştı. Nihayet dudakları normal rengine donmuştu ve vücudu da titremiyordu artık.

Fresh Pines'tan ana yola çıkan ayrıma gelene dek uyumaya devam etti.

Cılız bir sesle, "Heather?" dedi uyandığında.

"Nasılsın, Lily?" Heather gülümsemeye çalıştı ama beceremedi.

"Oraya geri dönmek istemiyorum." Lily başını çevirip alnını pencereye yasladı. Camdaki yansımada yüzü konik bir alev gibi süzgün ve solgun görünüyordu.

Heather parmaklarını direksiyona daha sıkı bir şekilde kenetlerken, "Dönmeyeceğiz zaten," dedi. Tuhaf bir şekilde, söyledikleri ağzında kusmuğa benzer bir tat bıraktı. "Bir daha o eve asla dönmeyeceğiz, tamam mı? Söz veriyorum."

"Nereye gideceğiz peki?" diye sordu Lily.

Heather uzanıp Lily'nin dizine dokundu. Kot pantolonu nihayet kurumuştu. "Bir yolunu bulacağız, tamam mı? İyi olacağız." Şiddetli yağmur hiç dinmeden yağmaya devam ediyordu; arabalar, yolu kaplayan su birikintilerini yararak geçtikçe oluklara su fışkırtıyordu. "Bana güveniyorsun, değil mi?" diye sordu Heather.

Lily yüzünü camdan ayırmadan evet dercesine başını sallamakla yetindi.

"İyi olacağız," diye yineledi Heather ve tekrar iki eliyle direksiyona yapıştı.

Neden sonra düşündü de Bishop'a gidemezlerdi; aynı şekilde Nat'e de. Annesinin arabasını almıştı ve geri vermeye de hiç niyeti yoktu. Dolayısıyla bu yaptığı şey hırsızlığa giriyordu. Annesi ayıldığında ve olanların farkına vardığında bakmayı akıl edeceği ilk yer Heather'ın iki arkadaşının evleriydi.

Polisi arar mıydı acaba? Belki de annesi Heather'ı polise şikâyet edip onları kızının suçlu olduğuna ikna ederdi. Polisler de Heather'ın peşine düşerlerdi.

Fakat bunları düşünmek için henüz çok erkendi.

Kimsenin bilmemesi gerekiyordu. İş artık o noktaya varmıştı. Lily'le birlikte sonraki birkaç hafta boyunca çok ama çok dikkatli olmaları gerekiyordu. Carp'tan ayrılmaya yetecek kadar paraları olduğunda buradan çekip gideceklerdi. Ama o zamana kadar saklanmaları şarttı. Öte yandan arabayı da saklamaları gerekiyordu; sadece geceleri kullanabilirdi.

Aklına birden Meth Row geldi. Meth Row'un sokakları eski arabalar ve terk edilmiş evlerle doluydu. Park halindeki fazladan bir külüstür kimsenin dikkatini çekecek değildi ya.

Lily yeniden uykuya dalmış, sessizce horluyordu. Meth Row her zamankinden daha kasvetli görünüyordu. Çukurlu yol yağmur yüzünden su ve çamur içinde kaldığı için Heather direksiyona hâkim olmakta zorlanıyordu. Evlerden hangisinin dolu, hangisinin boş olduğunu anlamak güçtü ama sonunda, bir deponun yanında duran ve üzerinde neredeyse metal iskeletinden başka bir şey kalmamış eski Buick marka bir aracın dibinde uygun bir nokta buldu. Büyük oranda yoldan görünmeyecek şekilde arabayı park etti.

Kontağı çevirip motoru durdurdu. Boşuna yakıt harcamanın gereği yoktu. Bundan sonra tüm ihtiyaçlarında dikkatli olmaları gerekiyordu.

Aslında arka koltuk daha rahattı ama Lily zaten uyuyordu. Heather'm ise hiç uyuyası yoktu; saat daha akşam altı bile değildi. Bunun üzerine arkaya attığı yorganın içindekileri silkeledi. Şimdi buradaki eşyaların hepsi bir saat kadar önce yataklarının üzerinde ve odalarının zemininde duruyordu. Evlerinde.

Evsiz. İlk kez o an kafasına dank etti. Kelimeyi kafasından silmeye çalıştı. Çirkin bir sözcüktü, kötü hisler uyandırıyor.

Kaçaklar demeyi tercih ederdi. Hem bu kelimenin bir ihtişamı da vardı.

Lily'yi uyandırmamaya çalışarak yorganı üzerine örttü. Kendisi de arkadan bulduğu kapüşonlu bir penyeyi üstüne geçirdi ve fer-

muarmı çekip bağcıklarını sıkıca bağladı. Neyse ki mevsimlerden yazdı, *çok* soğuk olmazdı.

Şarjdan tasarruf etmek için cep telefonunu da kapatması gerektiği geldi aklına. Ama kapatmadan önce Nat ve Dodge'a bir mesaj yazdı. Alıcı kısmına Bishop'ın numarasını da ekledi. Hem kendisi dememiş miydi; ister istemez artık o da bir şekilde olaya dahil olmuştu.

Fikrimi değiştirdim, yazdı Heather mesaj kısmına. Oyuna devam ediyorum.

Bu kez vazgeçmek yoktu, sonuna kadar devam edecekti. Lily için devam edecekti. Nat'e verdiği söz de artık geçerliliğini yitirmişti; parayı bölüşmek yoktu.

O gece, Heather arabanın sürücü koltuğunda başı arkaya yaslanmış bir vaziyette uyuyakaldığında; Nat, sıcacık yatağında ve bilgisayarı kucağında, internetteki komik videolara bakarken; barlar bile kapılarını kapatmaya başladıklarında ve müşterilerin içmeye dışarıda devam etmek durumunda kaldıkları bir saatte maskeli iki kişi, Ellie Hayes'i uykusundan uyandırdı. Ardından zorla ayağa kaldırıp bir suçlu gibi kızı bileklerinden kelepçelediler.

Kızın annesiyle babası bir haftalığına evde yoklardı. İkili, işlerini sağlama almıştı. Ellie'nin ağabeyi, sesleri duyunca elinde beyzbol sopasıyla koridora çıktı. Fakat Ellie bağırarak ağabeyine sesini duyurmayı başarmıştı.

"Panik!"

Bunu duyunca, Roger, beyzbol sopasını indirip başını iki yana sallayarak odasına geri döndü. Ne demek olduğunu biliyordu; o da oynamıştı.

Sel felaketi dışında Ellie'nin en büyük korkusu bir yerde kapalı kalmaktı. Bagaja değil de tanımadığı bir arabanın arka koltuğuna yaka paça bindirildiğinde biraz olsun rahatlamıştı.

Hiç bitmeyecekmiş gibi uçsuz bucaksız bir yolda gidiyorlardı. Öyle ki bir noktadan sonra Ellie usanıp uyuyakalmıştı. Derken araba durdu. Gözlerini açtığında kocaman, boş bir park yerinde, etrafı iğneli tel örgüyle çevrili çitleri gördü. Arabanın farları sönmeden hemen önce bakımsızlıktan dökülen binanın üzerindeki eski bir tabela gözüne çarptı.

DENNY YÜZME HAVUZU'NA HOŞGELDİNİZ.

SABAH 9 – AKŞAMÜSTÜ

* RESMİ TATİLLER DIŞINDA HER GÜN AÇIK

Kapıdaki asma kilit açık bırakılmıştı. Ellie, kapıdan geçtikleri sırada, Ray Hanrahan'ın geçen yaz Denny Yüzme Havuzu'nda çalıştığını hatırladı. O da bu işin içinde olabilir miydi?

Çamur içindeki ıslak çimlere şap şup basarak içeriden fersiz bir ışıkla aydınlatılmış ve ay ışığının da etkisiyle yüzeyi parlayan havuzun başına geldiler.

Korku bir anda tüm bedenini ele geçirdi. "Dalga geçiyorsunuz herhalde." Yolun sonuna gelmişlerdi. Havuzun kenarına kadar sürüklediler. Ellie karşı koymak istiyor ama hareket edemiyordu. İkisi de iki yandan sımsıkı tutuyorlardı. Derken, Ellie, avucuna metal bir şey battığını hissetti. İçgüdüsel olarak avcunu kapadı. Ne olduğunu düşünecek halde değildi. Korkuyordu. Delicesine korkuyordu. "Ben nasıl?.."

Cümlesini bitiremeden sertçe öne doğru itildiğini fark etti. Önce kafası dalacak şekilde suyun içinde buldu kendini.

Su akımı. Su her yanma; ağzına, burnuna gözlerine aynı anda hücum ediyordu.

Bir dakikadan biraz fazla bir süre suyun altında kaldıktan sonra sertçe yukarı çekildi. Ne var ki, Ellie'ye sorsanız en az beş dakikadır suyun dibinde olduğuna yemin edebilirdi. Geçmek bilmeyen

Panik

her bir saniyede kalp atışlarını kulaklarında duymuş, ciğerlerini havayla buluşturmak için suyun dibinde debelenip durmuştu. Bu öyle bir panikti ki korkudan her yanı boşalmıştı. Sonunda yüzeye çıktığında hâlâ yaşıyor olduğuna şükrederken onca zamandır elinde sıkıca tuttuğu şeyin bileklerindeki kelepçeyi açmasına yarayacak olan küçük metal bir anahtar olduğunu fark etti.

Dodge'un oynadığı kumar karşılığını bulmuştu. Sabahleyin Ellie'nin başına gelenler dilden dile dolaşmış, akşama doğru bahis fişleri yeniden ortaya çıkmıştı bile. Bu sefer, fişler elden ele yayılırken daha büyük bir gizlilik ve dikkat söz konusuydu. Hem Zev Keller hem de Ellie Hayes bireysel etaplarda başarısız olmuşlar ve oyundan elenmişlerdi. Aynı şekilde Colin Akinson da. Graybill malikânesini ilk terk edip kaçan oydu. Söylentilere göre; Massachusetts'e varana dek hiç durmaksızın koşmuştu.

Öte yandan Dodge, Ray, Heather ve Nat hâlâ oyundaydılar. Harold Lee, Kim Hollister ve Derek Klieg de öyle.

Geriye sadece yedi yarışmacı kalmıştı.

27 TEMMUZ, ÇARŞAMBA

dodge

Oyunun eğlenceli hiçbir yanı kalmamıştı; neşesi ve mizahı da yoktu. Dodge'un bildiği kadarıyla Panik hiç bu kadar ciddi olmamış, bu denli katı bir gizlilik çerçevesinde oynanmamıştı. Söz konusu durum, yakalanma korkusunu bile aşmış durumdaydı. Polisler hâlâ harıl harıl Graybill malikânesindeki yangından ve Küçük Billy'nin ölümünden sorumlu kişiyi bulmaya çalışıyorlardı.

Hakemler bile espri anlayışlarını yitirmiş olmalıydılar. Zira Ellie oyundan elendikten birkaç gün sonra yarışmacılara gelen e-posta oldukça kısa ve netti.

Malden Plaza, 1-87. Çarşamba. 21:00.

Direksiyonda Bishop vardı. Her zamanki gibi Heather ön koltukta, Nat ve Dodge ise arka koltukta oturuyorlardı. Nat yol boyunca arabanın camına vurarak kendince bir ritim tutturmuştu. Dodge'a gelince, geç bir saat olması dışında sıradan bir alışveriş merkezi gezintisine çıkmışlar gibi hissediyordu. Fakat öncekiler-

den farklı olarak Heather yorgun görünüyor ve sürekli esneyip duruyordu; Bishop ise yol boyunca neredeyse hiç konuşmadı. Sadece Heather'a alçak sesle bir sorun olup olmadığını sormuştu.

"Ne sorunu olacak?" diye yanıt verdi Heather. Dodge konuşmalarına kulak kabartmak istemiyordu ama duyuyordu işte.

"Annen aradı," dedi Bishop bir anlık duraksamanın ardından. "Eve gelmediğini söyledi."

"Birkaç günlüğüne Anne'in evinde kalıyorum. İyiyim, bir sorun yok."

"Arabayı da aldığını söyledi."

"Ne yani? Şimdi onun tarafını mı tutuyorsun?"

Bishop Küçük Bill'in cenaze törenine gitmiş olmalıydı. Dodge, Bishop'ın dikiz aynasına bir kurdeleyle iliştilmiş, ikiye katlı duran melek figürlü cenaze broşürünü hemen tanımıştı. Bir çeşit tılsım veya uğur olarak görmüş olmalıydı. Açıkçası Bishop'ın, böyle bir şeyi dikiz aynasına asma gereği duyması Dodge'un garibine gitmişti. Onu hiç de batıl inançları olacak birine benzetmemişti halbuki. Aslında Bishop'la ilgili çözemediği birçok şey vardı: Örneğin neden kendisi de oyunun bir parçasıymış gibi davranıyordu veya Bill Kelly'nin ölümüyle ilgili neden suçlu hissediyor gibiydi?

Su kulelerinin önünden geçtikleri sırada Dodge dışarı bakıp ilk baskımın olduğu, Nat ve Heather'la birlikte üçünün polislerden saklandığı geceyi anımsadı. Birdenbire zamanın nasıl da çabuk geçtiğine efkârlandı. Tıpkı sel suyu gibiydi; kendisi gelip geçiyor, geride ise sürüklediği yığınları bırakıyordu.

Gökyüzü kara bulutlara teslim olmasına rağmen yağmur nihayet durmuştu. Güneşin hangi yönde olduğunu söylemekse imkânsızdı. Yoğun ve tek bir ışık huzmesi tuhaf bir biçimde yolu adeta ortadan ikiye bölüyordu. Ancak Malden Plaza'ya varmalarına daha epey bir yol vardı; kuzey istikametinde devam edebilmek için dolambaçlı yola sapmaları gerekti. Nitekim vardıklarında güneş çoktan batmıştı.

Park yeri sıra sıra araçlarla doluydu. Dodge, yaklaşık otuz araç saydı. Çoğu McDonalds'ın çevresinde yoğunlaşırken birkaç tane de kamyon göze çarpıyordu. Albany'den Kanada'ya mal taşıyor olmalıydılar. Dodge, park yerinin karşısından, ellerinde hamburgerden aldıkları paket menüleriyle bir ailenin çıktığını görünce nereye gittiklerini merak etmekten kendini alamadı. Gittikleri yer her neresiye buradan kötü olamazdı herhalde.

Öte yandan yarışmacılar arabalarını otoparkın kenarına, kaldırım ile sık ağaçların buluştuğu noktaya park etmişlerdi. Bu kısım daha kuytu ve karanlıktı. Geriye kala kala yedi yarışmacı, otuz civarında da seyirci kalmıştı. Dodge, Diggin'in gelmiş olmasına şaşırmadı dese yalan olurdu. Upuzun sokak lambalarının altında benzi yeşile çalıyordu. Her an kusmaya hazır gibiydi.

"Kurallar basit." Diggin, hemen ardındaki trafik gürültüsünü bastırabilmek için bağırarak zorunda kaldı. Otoparkla arasında uyduruk, bel hizasında bir bariyerden başka engel bulunmayan I-87 yolu, altı şeritli bir otobandı. "Her biriniz yolun karşısına geçeceksiniz. En hızlı beş kişi sonraki etaba devam eder. Son ikiye kalan elenir."

"İlk ben geçerim." Ray öne doğru bir adım attı. Dodge'a gözücuyla bile bakmadı. İkisi, geçici de olsa, aralarında bir tür ateşkes ilan etmişlerdi. Aslında düşününce ne tuhaftı: Ray, Luke dışında Dodge'un bu hayatta en çok nefret ettiği insandı. Gel gelelim, Dodge'un, başka kimseye söylemediği sırlarını bilen tek kişi yine Ray'di. "Bir an önce sıramı savmak istiyorum."

"Bekle." Diggin cebinden şerit halinde siyah bir bez parçası çıkarıp silkeledi. Sahiden de perişan görünüyordu. "Bunu takmak zorundasın."

"Neymiş o?" diye sordu Ray, gözbağı olduğunu bildiği halde.

Nat ve Heather birbirlerine baktılar. Dodge'un sormasına gerek yoktu; akıllarından ne geçtiğini pekâlâ tahmin edebiliyordu. İşin

içinde illa ki bir şaşırtmaca olacaktı. Oyunun kolay geçtiği bir etap görülmüş şey değildi ki zaten.

Diggin bir an tereddüt etti. Ray'in gözünü kendisi bağlayıp bağlamama konusunda kararsız kalmıştı belli ki.

Ray kaşlarını çattı. Ardından, "Ver şunu," diyerek Diggin'in elindeki gözbağını aldı. Diggin'in rahatladığı her halinden belliydi. Hemen geri çekildi. Ray ise, elindeki kumaşı gözlerinin üzerine sarıp başının arkasında düğüm yaptı.

"Mutlu musun şimdi?" dedi öyle ortaya.

Dodge bir adım öne çıkıp Ray'in tam karşısında durdu. Ray'in burnuna değdirmekten yüzüne doğru bir yumruk savurduğu sırada Nat çılgık attı, Diggin ise bağırarak müdahale etmeye kalktı. Fakat Ray'in kılı kıpırdamadı.

"Tamam," dedi Dodge. "Bir bok görmüyor."

"Yoksa bana güvenmiyor musun, Mason?" Ray'in dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi.

"Zerre güvenmiyorum," diye karşılık verdi Dodge.

Diggin, çimlerin üzerinden anayola uzanan mıcırly yol ayırımına kadar Ray'e eşlik etti. Kamyonlar motor gürültüsü eşliğinde egzoz dumanı ve sıcak hava üfleyerek otobandan jet hızıyla geçiyorlardı. Ray el yordamıyla bariyerden geçmeye çalıştığı sırada arabanın teki kornaya bastı. Dodge yanlış görmediyse araba hafif yalpalamıştı. Araba farlarının ışığı altında Ray adeta taş kesildi.

Ama bunun için henüz çok erkendi.

"Başla," diye bağırdı Diggin. Aynı anda telefonunun kronometresini başlattı. Neden sonra Dodge, Bishop'ın onlardan biraz uzakta, dua edermişçesine dudaklarını kıpırdattığını fark etti. Yüzünde acı çekermiş gibi bir ifade vardı.

İşte o an Dodge'un içine bir kurt düştü. Şüpheden ziyade sezgisel bir histi bu, içinde kıvılcım gibi çakan bir şey.

Ama hayır, düşüncesi bile saçmaydı. Aklından geçen soru işaretini yok saydı.

“On saniye geride kaldı,” diye anons etti Diggin. Dodge bakışlarını tekrar otobana çevirdiğinde, Ray, sarhoş gibi sallanarak hâlâ öne doğru bir adım atmaya çekiniyordu; bir mucize olmasını bekler gibiydi. Önünden geçen bir kamyonun kornaya basması üzerine geriye savuldu. Kornanın tiz sesi, gecenin karanlığında uzaktan yükselen bir çığlık gibi yankılanıyordu şimdi. İşin sırrı seslerde gizliydi. Dodge gözlerini yumdu. Önce asfaltla buluşan lastik seslerinin vızıltısını duydu; ardından orkestraya eşlik eder mişçesine uğultu halindeki araçların motor gürültüsü ve yakınından geçen bir arabanın havayı yararak çıkardığı vınlama sesi. Tekrar gözlerini açtı.

“Yirmi saniye!” diye bağırdı Diggin tiz bir sesle.

Trafiğin gürültüsünde ani bir kesinti oldu. Sessizlik dört veya beş saniye sürdü. Şimdi altı şeridin altısı da bomboştı. Ray de durumun farkına varır varmaz koşmaya başladı. Yolun karşısındaki bariyere çarpıncaya dek var gücüyle koşturdu. Öyle ki, az kalsın yüzüstü yere kapaklanıyordu. Ama umurunda değildi. Başarmıştı. Göz bandını çıkarıp zafer coşkusuyla sallamaya başladı. Ray, etabı yirmi yedi saniyede tamamlamıştı. Başladığı noktaya geri dönmek için trafiğin yeniden tenhalaşmasını beklemek zorunda kalsa da, bu kez hava atmak için aheste aheste yürümeyi tercih etti.

“Sırada kim var?” dedi Diggin. “Bir an önce...” O sırada yoldan geçen kamyonun gürültüsünden Diggin’in cümlesinin geri kalanı duyulmadı.

“Ben.” Dodge bir adım öne çıktı. Ray elindeki kumaş parçasını salladı. Bir an için göz göze geldiler. Birbirlerine şimdiye dek hiç olmadığı kadar yakındılar.

“Öleyim falan deme sakın,” dedi Ray alçak sesle. Dodge, elindeki kumaş parçasını hızla çekip aldı.

“Sen beni merak etme,” dedi.

Elindeki, brandaya benzeyen, kalın ve kesinlikle ışık geçirmez bir kumaştı. Dodge, çaputla gözünü bağlar bağlamaz dış dünyayla görsel olarak tüm iletişimi kesilmişti. Bir an için nefes alamayacak gibi oldu. Yabancı bir yerde uyanıp da gördüğü kâbusun etkisiyle nerede olduğunu şaşırmış gibiydi. Bir taraftan da başı dönüyordu. Seslere odaklanmaya çalıştı: kamyonlar, müzik sesi, lastik gıcirtısı. Yavaş yavaş gözünde bir şeyler şekillenir gibi oldu. *Ne garip*, diye düşündü. *İnsan bir anda görüşünü yitirince nasıl da savunmasız ve çıplak hissediyor.* Biri gelip üzerine atlasa ruhu duymayacaktı.

Yumuşak bir çift elin bileğine sarıldığını fark etti.

“Dikkatli ol,” diye fısıldadı Nat.

Dodge cevap vermeden el yordamıyla Nat’in yüzünü aradı. Yüzüne dokunacağım derken yanlışlıkla memesini ellemekten çekinse de içten içe öyle olmasını da umuyordu aslında.

“Peki,” dedikten sonra Diggin’den tarafa olduğunu tahmin ettiği yöne döndü ve ekledi: “Ben hazırım.”

Diggin, Ray’e yaptığı gibi Dodge’un da kolundan tutup alçak metal bariyere kadar ona eşlik etti. Dodge, Diggin’in yardımıyla bariyeri atladıktan sonra kendini arabalar ve tırların hızla önünden geçtiği yolda buluverdi. Sıcak ve pis kokan egzoz dumanının yapay esintisine, araç yüküne isyan edercesine titreyen asfalt zemin eşlik ediyordu. Korna sesleri bir bağırıp bir susuyordu.

Dodge’un kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarparken ağzı kupkuru kesildi. Bu kadar korkacağını tahmin etmemişti. Kulaklarındaki uğultuya karışan güm güm sesi otobandan mı geliyordu yoksa kalp atışlarını mı duyuyordu? Diggin’in süreyi başlattığını bile zar zor duyabildi. Kahretsın. Etrafındaki sesleri doğru düzgün duyamıyorsa ne zaman karşıya geçmesi gerektiğini nasıl anlayacaktı?

Ya takılıp düşerse ne olacaktı? Dizlerinin bağı çözülmüştü adeta. Bir adım atsa ayakları birbirine dolanacak, devriliverecekti sanki. Nat’in ellerini, onu öperken başını nasıl hafifçe yana yatırdığını getirdi gözünün önüne. Dayna’yı, pencerenin önüne

çekilmiş tekerlekli sandalyesinde oturuşunu, içeriyi dolduran günışığını, bacaklarının yeniden sağlıklı bir görünüme kavuştuğunu hayal etti.

Derken kulaklarındaki uğultu giderek azaldı. Tekrar rahatça nefes alabiliyordu şimdi. Ve etraf ansızın sessizleşti. Ne tekerlek gıcirtısı, ne korna ne de ortalığı inleyen motor sesleri. Yol boşalmıştı.

Koşmaya başladı.

Önce kaldırımı, ardından yol ayrımını gösteren dar çimlik alanı geçti. Emin olmak için durup bir kez daha seslere kulak vermesi gerekiyordu ama yapamazdı. Şimdi duracak olursa cesaretini bir daha toplayamayabilirdi. Devam etmek zorundaydı. Esinti kulaklarına hücum ederken kan basıncı tavan yapmış durumdaydı. Birdenbire kaval kemiklerinde bir acı duydu ve geri çekildi. Yolun karşı tarafına varmıştı.

Geçmişti.

Gözündeki bağı çıkarıp arkasını döndü. Nat ile Heather'ın tezahürat ettiklerini sandı ama emin değildi. O sırada arkasından iki araba geçti. Şimdi ikisi de bulanık birer şekilden ibaretti. Söyledikleri anlaşılmasa da karşıdan bağırdıklarını duyabiliyordu. Sokak lambasının altında, sahnedeki aktörleri veya vitrindeki minik heykelleri andırıyorlardı. Arabalarsa gerçek değildi sanki. Hepsi de oyuncak pistteki minyatür arabalara benziyordu.

Dodge'un başı hâlâ dönüyordu. Trafığın yeniden boşalmasını bekledikten sonra yavaş bir tempoda koşarak başladığı noktaya geri döndü. Daha hızlı hareket etmek istese de bacakları karşı koyuyordu. Bariyeri atlayacak gücü bile zor buldu kendinde.

Diggin sırtını sıvazlarken Heather ise kolundan tuttu. Dodge buna sevinmişti çünkü aksi takdirde düşeceğinden korkuyordu.

"On dokuz saniye!" dedi Diggin.

Heather da bir yandan, "Muhteşem. Muhteşem," deyip duruyordu.

Sıradaki gönüllü Heather oldu. Son birkaç gündür Heather'da bir değişiklik vardı; her zamankinden farklıydı. Dodge, Heather'ı zaten hep hoş bulurdu. Sağlam duruşu ve güçlü yapısıyla insana güven veriyordu. Deodorant reklamında oynayan bir kıza benzetiyordu onu her gördüğünde. Bazı halleri tuhafına da gitmiyor değildi. Örneğin; her an birini veya bir şeyi devirecekmiş korkusuyla her adımında, her hareketinde kontrolü elden bırakmıyordu. Dodge mezuniyet balosuna gitmemişti ama Facebook'taki fotoğraflara baktığında Heather hemen göze çarpıyordu. Matt'ten daha uzun görünmemek için hafifçe eğilerek çekildiği fotoğrafta, üzerinde onunla hiç bağdaşmayan fırfırlı, pembe bir elbise vardı. Huzursuz bir gülümsemeyle bakmıştı objektife.

Oysa şimdi kendisi gibiydi. Dodge ona bakınca hiçbir tuhaflık görmüyordu artık. Ciddi yüz ifadesiyle sırtı dik, önündeki göreve tamamen odaklanmıştı. Yolun kenarına geldiğinde neredeyse hiç tereddüt etmedi. Yol boşalır boşalmaz öne atılıp koşmaya başladı.

O sırada Nat'in telaş içindeki sesi yankılandı karanlıkta. "Araba..." diye bağırırken parmaklarını Dodge'un koluna kenetledi.

Trafığın kuzey yönünden bir araba hızla Heather'a doğru yaklaşıyordu. Sürücü, arabanın farları sayesinde son anda görmüş olacaktı ki Heather şeridi atlar atlamaz öfkeyle üç kez üst üste kornaya bastı.

"Aman Tanrım." Bishop kaskatı kesilmiş, yüzü kül gibi olmuştu.

"Heather!" diye bağırdı Nat.

Fakat Heather istifini bozmadan ilerlemeye devam ediyordu. Derken, yeni bir ezilme tehlikesini birkaç saniyelik farkla atlatacak karşı yoldaki bariyere varırken bu kez dört korna sesi daha duyuldu. Fakat Heather, umursamaz bir şekilde gözündeki kumaşı çıkarmış, yolun kenarında duruyordu. Bir ara aniden yoğunlaşan trafikte gözden kaybolduysa da çok geçmeden başladığı noktaya geri döndü.

Heather kalabalığın yanına gelir gelmez Diggin hemen kolunu Heather'ın omzuna atarak, "On yedi saniye!" diye bağırdı. "Yeni bir rekor! Artık güvendesin."

"Teşekkürler," dedi Heather. Nefes nefeseydi. Sokak lambasının altından geçerken uzun saçları, gösterişli elmacık kemikleri ve ıslıl ıslıl parlayan gözleriyle sahiden de çok hoş görünüyordu.

"Tebrikler," dedi Dodge.

Heather başını sallayarak karşılık verdi.

"Heathbar! Ödümü patlattın! Arabanın altında kalacaksın sandım." Nat kollarını Heather'm boynuna dolayıp ona sımsıkı sarıldı. Boyuna yetişebilmek için parmak uçlarında yükselmek zorunda kaldı.

"O kadar da abartılacak bir şey değil, Nat," dedi Heather. Bir ara bakışlarını Dodge'a çevirdi. O an ikisi sözcükler olmadan bakışlarıyla iletişim kurdular sanki. Dodge, bunun bir tür uyarı olduğunu düşündü.

Bir sonraki yarışmacı Kim Hollister'dı. Fakat şansına, gözü bağlı bir şekilde yolun kenarında yerini alır almaz araçlar iki taraftan akın etmeye başladı. Ancak trafik dindikten sonra bile, Kim, adım atmaya çekinerek bir yere kıpırdayamadı.

"Haydi!" diye seslendi Diggin. "Yol boş! Yürü haydi."

"Haksızlık," diye bağırdı Ray. "Haksızlık bu. Hile yapıyorsun."

Bunun üzerine ikisi tartışmaya başladılar ama ne fark ederdi ki; Kim hâlâ yerinden kımıldamamıştı. Sonunda dayanamayıp tiz bir sesle bağırdı: "Sessiz olun! Lütfen. Bir şey duyamıyorum. Lutfen."

Birkaç saniye sonra ayaklarını sürüyerek yola çıkmasıyla geri dönmesi bir oldu.

"Siz de duyduunuz mu?" diye bağırdı kulak tırmalayan bir sesle. "Araba mıydı o?"

Karşıya geçene kadar seksen iki saniye geçmişti.

Sıradaki yarışmacı Nat idi. Işıldayan gözleriyle birdenbire Dodge'a döndü. Dodge, Nat'in ağlamak üzere olduğunu fark etti.

"Sence bizi izliyor mudur?" diye fısıldadı Nat. Dodge, Nat'in, sorusunda Tanrı'yı kastettiğini düşündü.

"Kim?" dedi.

"Bill Kelly." Yüzünde acı bir ifade belirdi.

"Kimsenin bizi izlediği falan yok," dedi Dodge. "Hakemler dışında, tabii."

Hemen ardından birkaç metre ötedeki Bishop'la göz göze geldi. O anda, içini kemiren soru işareti ansızın yeniden ortaya çıktı.

29 TEMMUZ, CUMA

dodge

Dodge, Nat'in doğum günü partisinin küçük çaplı bir kutlama olacağını umduğundan olsa gerek, bisikletini Bishop'ın evinin önüne bırakırken bahçedeki hurdalardan boş kalan yerlere Tetris parçaları gibi dip dibe park edilmiş bir düzine arabayı görünce hayal kırıklığına uğradı. Bir yerlerden müzik sesleri yükseliyordu. Öte yandan bahçenin her yerine, metalik ateşböcekleri misali deniz fenerleri asılmıştı.

"Geldin demek!" Nat, elinde karton bir bardakla zikzaklar çizerek Dodge'un yanına doğru seğirtti. Dodge, ayakkabıma bira sıçradığını fark edince Nat'in çoktan sarhoş olduğunu anladı. Yüzü boya küpüne batıp çıkmış gibiydi, üzerinde ise mini bir elbise vardı. Yaşından büyük göstermekle birlikte inanılmaz güzel görünüyordu. Gözleri pırıl pırıldı, kafayı bulmak için bir şeyler çekmişti sanki. Az önce Dodge'un tanımadığı bir grup erkekle konuştuğu dikkatinden kaçmamıştı. Onlar da yaşça büyük gösteriyorlardı ve şimdi hepsi dik dik Dodge'a bakıyorlardı. Bu bakışlardan rahatsız olmuştu.

Nat, başını Dodge'un baktığı yöne çevirip gruba el sallarken, "Merak etme," dedi. Konuşurken kelimeler ağzında yuvarlanıyordu. "Çocukları Kingston'daki bir bardan tanıyorum. İçki getirsinler diye davet ettim. Burada olmana çok sevindim. İyi ki geldin."

Dodge, Nat'in pelür kağıda sarılı hediyesini cebinde getirmişti. Hediyei ona vermek istiyordu istemesine ama herkesin gözü önünde değil. Ayrıca Panik'le ilgili üzgün olduğunu söylemek istiyordu. O gece Nat otobanın kenarında donup kalmıştı. Yolun karşısına geçmesi bir dakikadan daha uzun sürünce de oyundan elenmişti.

Oyundan eve dönerken Nat'in ağzını bıçak açmamış, yol boyunca Dodge'un yanında, yanaklarından süzülen yaşlarla kaskatı bir şekilde oturmuştu. Sırf Nat de değil, arabadaki hiç kimseden çıt çıkmamıştı o gece. Bishop ve Heather'a da sinirlenmişti Dodge. Ne de olsa en yakın arkadaşlarıydı. Moralini düzeltecek bir şeyler söylemelerini beklerdi.

Dodge, Nat'i öyle görünce kendini en az otoban kenarında gözü kapalıykenki kadar çaresiz ve korkmuş hissetmişti.

Fakat Nat, şimdi hiçbir şey yokmuş gibi Dodge'u kolundan tutup evin arka tarafına doğru çeğiştiriyordu. "Gel haydi, sana içecek bir şey alalım, olur mu? Konuklara merhaba de."

Evin arka bahçesindeki geniş mangaldan, dumanla birlikte buram buram et ve kömür kokuları yayılıyordu. Orta yaşlı bir adam, tek elinde birayla, ızgaradaki köfteleri çevirip duruyordu. Dodge, adamın, Bishop'ın babası olduğunu tahmin etti; adamın saçlarındaki kırlar dışında burun yapıları ve dağınık saçları tıpatıp birbirine benziyordu. Dodge aynı zamanda şaşırmıştı çünkü okuldayken Bishop'ı iyi niyetli ama sıradan, ezik bir tip olarak görmüştü. Hayalinde, kırıvatlı bir baba ve sevgi pıtırıcığı bir anneyle birlikte bol kardeşli, mutlu bir aile tablosu vardı. Elinde birayla, hurdahğın ortasında mangal yapan bir baba aklının ucundan geçmezdi.

Gel gelelim, Panik'in yarışmacılara öğrettiği bir başka şey de bu değil miydi? İnsanların sizi şaşırtması. Hiç tahmin etmeyeceğiniz şekilde ve beklemediğiniz bir anda dumura uğrardınız.

Okuldan bazıları küçük gruplar halinde kâh ayakta dikiliyor, kâh eski mobilyalardan ve araba parçalarından kendilerine yer açmış oturuyorlardı. Bir kısmı merak dolu gözlerle, bir kısmı ise bariz bir düşmanlıkla Dodge'a bakıyorlardı. Sonra Panik'te haliha-zırda yarışan oyuncuların hiçbirinin davet edilmediğini fark etti. Elbette Heather istisnaydı. Ne kadar da azalmışlardı. Oyunda artık yalnızca beş kişiydiler.

İçlerinden biri de oydu.

Dodge, iki nedenle bir heyecan duydu: Nat elini tutuyordu ve oyunun bitmesine az bir zaman kalmıştı.

"Bira fıçısı orada, şu eski motosikletin arkasında." Nat kıkırdayarak bardağı tuttuğu eliyle motosikleti gösterirken birasının bir kısmı daha yere döküldü. O an, geçen yılki partide Nat'in ona Dave dediğini hatırladı. Midesi kasıldı. Partilerden oldu olası nefret ederdi zaten, kendini hep rahatsız hissedirdi. "Birazdan gelirim, tamam mı? Gelenlerle ilgilenmem lazımı. Eh, ne de olsa benim partim, değil mi ama?"

Sonra uzanıp Dodge'u öptü –önce birinden, sonra öteki yanağından– ve bira fıçısı etrafına toplanmış bir öbek davetlinin arasına karışarak gözden kayboldu. Nat yanından ayrılınca, kendini yeniden okul koridorundaymış gibi hissetti. Fakat bu kez insanlar onu görmezden gelmiyor, tam tersine, pür dikkat Dodge'a bakıyorlardı. Etrafa bakınırken Heather'ı görünce içinden koşup boynuna sarılmak geldi.

Aynı anda Heather da onu görmüş, eliyle işaret ederek yanına çağırıyordu. Heather, Dodge'un tahminiyle Bishop'ın projelerinden biri olan tekerleksiz ve parçalarından birçoğu eksik, epey eski model bir arabanın kaputu üzerinde oturuyordu. Dodge, sırf bulunduğu noktadan bile çeşit çeşit bir düzine kadar külüstür araç sayabilirdi.

"Selam." Heather kola içiyordu. Yorgun bir hali vardı. "Geleceğini bilmiyordum."

Dodge omuzlarını silkti. Heather niye öyle demişti ki? Belki de Nat, Dodge'u son anda davet etmişti. "Büyük doğum günü partisini kaçırmak istemedim," demekle yetindi.

"Nat kafayı buldu bile," dedi Heather kesik bir kahkahayla. Sonra gözlerini kısarak kafasını başka yöne çevirdi. Dodge, şimdi Heather'a bakınca bu yaz geçirdiği değişime bir kez daha hayret etti. Vücudu incelmış, bakışları daha bir keskinleşmiş ve güzelliği iyiden iyiye ortaya çıkmıştı. Sanki önceden üzerinde bir görünmezlik pelerini vardı. Pelerininin sıyrılıp daha yeni yeni görünmeye başlamış gibiydi.

Dodge, arabanın kaputuna yaslanarak sigara için cebini yokladı. İçinden sigara içmek gelmiyordu halbuki. Sadece eli boş durmasm istiyordu, o kadar. "Lily nasıl?" diye sordu.

Heather ani bir hareketle Dodge'a baktı. "İyi," dedi sonra yavaşça. "İçeride, televizyon seyrediyor."

Dodge onaylarcasına başını salladı. Önceki gün Meth Row'da sigara içmek için dışarı çıktığı bir ara, genelde bisikletini koyduğu kulübenin arkasında birinin şarkı mırıldandığını duymuş, merak edip kulübenin diğer tarafına dolanmıştı.

Karşısındaki, Heather'dan başkası değildi.

Çıplak kalçasını görmüştü.

Heather bağırınca, hızlıca arkasını dönmüştü. Ne var ki o birkaç saniyelik zaman zarfında, Heather'm, Dot's Diner'm suyunu kullandığı dikkatinden kaçmamıştı. Aşçı yamaklarının akşamları ara sokağa su tuttukları hortumdu bu. Sonrasında bir araba takıldı gözüne. Heather'ın arabası olmalıydı. Motor kapağının üzerinde kurumaya bıraktığı birkaç giysi duruyordu. Çimlerin üzerine oturmuş, kitap okuyan kız da Heather'ın kız kardeşi olsa gerekti.

"Kimseye söyleme," demişti Heather.

Dodge'un sırtı hâlâ Heather'a dönüktü. Heather'ın kurumaya bıraktığı iç çamaşırlarından biri çimlerin üzerine düşmüştü. Dodge, bakışlarını yerdeki külota sabitlemişti. Kalçayı bütünüyle saran, solgun, çilek desenli bir külottu. Yanında ise ters çevrilmiş bir kovanın üzerinde iki tane diş fırçası ve yarısı kıvrılmış bir diş macunu tüpü duruyordu. Kenarda düzgünce sıralanmış birkaç çift de ayakkabı vardı. Acaba ne zamandır burada kalıyorlardı?

"Söylemem," diye cevaplamıştı Dodge arkasım dönmeden.

Söylemeyecekti de. Dodge'un sırlar konusunda hoşuna giden bir başka şey de buydu işte: İnsanlar arasında bir tür bağ kurmaya yarıyordu. "Bu şekilde daha ne kadar devam edeceksin?" diye sordu şimdi Dodge.

"Kazanana kadar," diye yanıtladı Heather.

Dodge, Heather'a baktığında yüzündeki o ciddi ifadeyi görür görmez içinde sevince benzer ani bir his uyandı: Anlayış. Evet, evet, Heather ile Dodge birbirlerinin halinden anlıyorlardı.

"Seni seviyorum," dedi Dodge. "İyi kızsın."

Heather dalga geçmediğinden emin olmak için Dodge'u hızlıca şöyle bir süzdü. Ardından gülümseyerek ekledi: "Ben de seni, Dodge."

Derken Nat, elinde bir tekila şişesiyle yanlarında bitiverdi. "Fondip yapmaya var mısın, Heather?"

Heather yüzünü buruşturdu. "Tekila mı?"

"Haydi ama, kırma beni," dedi Nat dudaklarını büzerek. Konuşurken ağzından çıkan kelimeler artık iyice birbirine karışıyordu. Fakat gözlerindeki o garip, yapay canlılık hâlâ geçmemişti. "Hem bak ben doğum günü çocuğuyum, unuttun mu?"

Heather başını iki yana sallayınca Nat bir kahkaha patlattı.

"İnanamıyorum cidden," dedi sesini yükselterek. "Sen git Panik'e katıl ama arkadaşınla fondip yapmaya razı gelme."

"Şişşt." Heather'ın yüzü kıpkırmızı oldu.

“Güya oynamayacaktı,” dedi Nat elindeki şişeyi Heather’a doğrultarak hayali bir izleyici topluluğuna seslenir gibi. İşin aslı, sahiden de etraftakiler Nat’in söylediklerini *dinliyorlardı*. Davetlilerin Heather’a bakıp aralarında fısır fısır konuştukları Dodge’un dikkatinden kaçmamıştı.

“Haydi ama, Nat. Oyunla ilgili konuşmuyorduk hani, unuttun mu yoksa?” dedi Dodge. Ama Nat hiç oralı değildi.

“Ben oynayacaktım,” diye devam etti konuşmasına. “Oynadım da zaten. Ama artık değil. O –sen– beni sabote etti. Evet ya, sen beni sabote ettin.” Heather’a döndü.

Heather gözlerini dikip uzun uzun Nat’in yüzüne baktı. “Sarhoşsun sen,” dedi ortadaki bariz gerçeği dile getirerek. Sonra arabanın kaputundan aşağı indi.

Nat, Heather’ın kolunu tutmaya çalıştı. “Dalga geçiyordum,” dediyse de Heather hiç istifini bozmadan yürümeye devam etti. “Haydi ama, Heath. İki espri yapalım dedik, ne var yani?”

“Bishop’a bakacağım,” dedi Heather arkasını bile dönmeden.

Nat, Dodge’un yanına geçip arabaya yaslandı. Tekila şişesinin kapağını açıp bir yudum aldıktan sonra yüzünü ekşiterek, “Ne doğum günümüş be!” diye bir şeyler geveledi.

Teninin kokusu, alkollü nefesi ve saçlarındaki çilek esansı geldi Dodge’un burnuna. Nat’e dokunmamak için kendini zor tutuyordu. Bunun üzerine, Dodge, kendine engel olmak için ellerini cebine götürüp hediye paketine uzandı. Şimdi tam zamanıydı. Cesaretini yitirmeden ya da Nat daha beter sarhoş olmadan hediye bir an önce vermesi gerekiyordu.

“Nat, burada baş başa kalabileceğimiz bir yer var mı?” Nat’in yanlış anlayabileceğini düşünerek aceleyle ekledi: “Senin için ufak bir şey almıştım da.” Ambalajın cebinde ezilmiş olduğuna takılmayacağı umarak Nat’e cılız hediye paketine sarılı kutuyu gösterdi.

Nat'ın yüz ifadesi birden değişiverdi. İnci beyazı dişlerini göstererek kocaman gülümserken elindeki içki şişesini yere bıraktı. "Dodge, niye zahmet ettin," dedi ve "Gel haydi, bir yer biliyorum," diye ekledi.

Arkadaki sundurmanın az ötesinde, Dodge'un bahçe dekorasyonuna ayrıldığını düşündüğü alanda çeşitli mitolojik figürlere ait heykeller, yaprak ve yosun kaplı minik süs havuzları ve birkaç bank vardı. Heykeller ve sundurma, partinin geri kalanıyla aralarındaki görüşü kapatıyordu. Yarım daire şeklindeki bahçe bölmesine girdiklerinde müzik sesi de iyice azalmıştı.

"Haydi," dedi Dodge paketi Nat'e uzatırken, "açsana."

Dodge bir an kusacak gibi oldu. *Ya beğenmezse*, diye geçirdi içinden. Sonunda üzerindeki ambalajı yırtıp da küçük kutunun kapağını açtığı anda, Nat içindeki hediyeye bir süre öylece bakakaldı; siyah kadife kordonun ucundan minik, kristal bir kelebek sarkıyordu. Kanatlarına vuran ışıkla parlayan kolye ucu, bir top pamuğun üzerine güzelce yerleştirilmişti.

Nat elindekine o kadar uzun süre bakakalmıştı ki Dodge, onun hediyesini beğenmediğini düşündü. Midesi bulandı. Bu kolyeyi alabilmek için vardiyelerinin dışında üç gün fazla mesai yapması gerekmişti.

"Değiştirmek istersen..." dedi Dodge. Fakat cümlesinin sonunu getiremedi. Zira başını kaldırıp ona bakınca Nat'ın ağladığını fark etti.

"Çok güzel," dedi Nat. "Bayıldım." Ardı sıra, Dodge henüz ne olduğunu anlayamadan Nat yukarı doğru uzanıp Dodge'u kendine çekti ve öpmeye başladı. Nat'ın dudaklarında tuz ve tekila tadı vardı.

Nat geri çekildiğinde, Dodge, başının döndüğünü hissetti. Daha önce başka kızlarla da öpüşmüştü ama hiçbirinde böyle olmamıştı. Genellikle öpüşürken diliyle ne yapacağını bilemediğinden ya da dudaklarını fazla mı yoksa az mı bastırması gerektiğine takıldığından tuhaf bir gerginlik duyardı. Gel gelelim Nat'le öpüşürken düşünmeyi, hatta nefes almayı bile unutmuştu. Şimdi ise gözünün

önünde kara lekeler görür gibiydi. "Bak," dedi Dodge damdan düşer gibi. "Para ödülünü paylaşma anlaşmamızın sona ermediğini bilmeni isterim. Yani, kazanırsam tabii. Payına düşeni alacaksın."

Nat, Dodge'dan tokat yemiş gibi birdenbire kaskatı kesildi. Birkaç saniye boyunca kılını bile kıpırdatmadan öylece durdu. Ardından takı kutusunu Dodge'a geri uzattı. "Bunu alamam," dedi. "Böyle bir şeyi kabul edemem."

Dodge, karnına ağır bir bowling topu yemiş gibi hissetti. "Ne demek istiyorsun?"

"İstemiyorum işte," dedi Nat kutuyu zorla Dodge'un eline tutuştururken. "Biz sevgili falan değiliz, tamam mı? Yani senden hoşlanıyor olabilirim ama... Görüştüğüm başka biri var. Doğru olmaz."

Dodge'un başından aşağı kaynar sular döküldü. Eli ayağı buz kesildi. Öfkeyliydi, doğru düzgün düşünemiyordu. Kendisi gibi hissetmiyordu. "Kim peki?" diye sorarken sesi kendine bile yabancı geldi.

Nat arkasını dönerken, "Ne fark eder ki," dedi. "Tanımıyorsun zaten."

"Sen gelip beni öptün," dedi Dodge. "Beni öptün ve benim..."

Nat başını iki yana salladı. Gözlerini hâlâ Dodge'dan kaçırıyordu. "Oyun için yaptım. Tamam mı? Kazanmama yardım etmeni istedim. Hepsi bu."

Dodge, yine o yabancı sesle, "Sana inanmıyorum," dedi. Sesi cılız ve güçsüzdü.

Nat, Dodge sanki orada değilmiş gibi konuşmaya devam etti. "Ama benim Panik'e ihtiyacım yok. Ne sana ne de Heather'a ihtiyacım var artık. Kevin, kameralar önünde ciddi bir potansiyelim olduğunu söylüyor. Hem dediğine göre..."

"Kevin mı?" Dodge'un birden kafasına dank etti ve kendini tutamadı. "Alışveriş merkezindeki o üçkâğıtçıyı mı diyorsun?"

“Üçkâğıtçı falan değil.” Şimdi yüzünü Dodge’a dönmüş, elleri yumruk halinde tir tir titriyordu. Işıl ışıl gözlerinden akan yaşlar yanaklarını sırlıslam etmişti. Nat’i böyle görünce Dodge’un yüreği cız etti. Hâlâ onu öpmek istiyordu. Bir taraftan da ondan nefret ediyordu. “Güvenilir biri. Hem bana da inanıyor. Yardım edeceğini söyledi...”

Dodge, içinde kaskatı olmuş yumrunun giderek ağırlaştığını hissetti; kalbi her atışında göğüs kafesini delip geçecekmiş gibiydi. “Ona ne şüphe,” dedi Dodge nefretle. “Dur, tahmin edeyim: Tek yapman gereken memelerini açıp göstermekti, değil...”

“Kapa çeneni,” dedi Nat kısık bir sesle.

“Kim bilir, belki ellemesine de müsaade etmişsindir. Yoksa altına yatmak zorunda da kaldın mı, ha?” Bunu der demez ağzından çıkanları geri almak istedi.

Nat, her yanını saran şokun etkisiyle adeta taş kesildi. Yüzündeki acı, suçluluk ve üzüntü karışımı ifadeden sahiden de Dodge’un bu saydıklarını yapmış olduğu anlaşılıyordu.

“Nat,” dedi güçlkle. Üzgün olduğunu, ayrıca onun için de, *yapmış olduğu* şey için de üzgün olduğunu söylemek istiyordu. Ona inandığını, çok güzel olduğunu söylemek istiyordu.

“Git buradan,” dedi Nat alçak sesle.

“Lütfen.” Kıza doğru uzandı.

Nat geri geri birkaç adım attı, neredeyse çimlere takılıp düşecekti. “Git,” dedi. Bir dakika boyunca gözleri Dodge’a kilitlendi. Dodge ise, bir çift yara misali koyu birer boşluk görüyordu şimdi ona bakarken. Ardından Nat arkasını döndü ve gitti.

heather

Bishop'ın eski bir trambolini vardı; daha doğrusu trambolin çerçevesi demek daha doğru olurdu. Ortasındaki elastik bölme çıkarılalı çok olmuş, yerine kalın kanvas kumaştan bir branda gerilmişti. Heather, kalabalıktan saklanacağını düşünerek Bishop'ı burada bulacağını biliyordu. Zaten hiç sosyal bir tip olmamıştı. Heather'ın da ondan kalır bir yanı yoktu aslında. İkisini birbirine bağlayan özelliklerden biri de buydu.

“Eğleniyor musun?” diye sordu Heather yanına geçerken. Bishop biraz tarçın, biraz tereyağı kokuyordu.

Omuzlarını silkti. Gülümserken oldu olası burnunda bir kırışıklık belirirdi. “Eh işte. Sen?”

“Eh işte,” dedi Heather da. “Lily ne yapıyor?” Heather'ın onu da beraberinde getirmekten başka şansı yoktu. Lily'yi küçük odaya oturtmuşlardı, Bishop da plastik bardak almaya içeri girdikçe Lily'ye göz kulak olacağını söylemişti.

“Keyfi yerinde. Televizyondaki bir yarışma programına dalmış durumda. Ona mısır da patlattım.” Bishop, gökyüzüne bakar

vaziyette arkasına yaslanıp Heather'a da aynı şekilde uzanması için işaret etti.

Çocukken arada sırada çıkıp burada uyurlardı. Etraflarında boş cips ve kurabiye paketleriyle, uyku tulumunun içinde yan yana yatarlardı. Bir keresinde Heather, sabah üstünde bir rakunla uyanmıştı. Bishop da hayvanı korkutup kaçırmak için bağırması ama bunun öncesinde rakunla Heather'ın fotoğrafını çekmeyi de ihmal etmemişti. Heather'ın en sevdiği çocukluk anılarından biri buydu.

Bishop'ın yanında uyanmanın nasıl bir his olduğunu hâlâ dün gibi hatırlıyordu; çiy taneleri sabaha kadar uyku tulumlarını kaplayıp kanvasın içine işler, sabahın soğukunda nefesleri buharlaşırdı. Ama yan yanayken o kadar üşümezlerdi. Dünyada daha güzel, daha güvenli başka yer yokmuş gibi gelirdi.

Heather, şimdi yine refleks olarak başını Bishop'ın omzu ve göğsü arasındaki boşluğa dayamış, Bishop da kolunu Heather'a sarmıştı. Parmakları Heather'ın çıplak kollarında gezinirken, Heather bedeninde ani bir sıcaklık ve heyecan duydu. Acaba yukarıdan bakınca nasıl görünüyorlardır diye merak etti Heather: Birbirini tamamlayan iki yapboz parçası gibi bir görüntü sergiliyor olmalıydılar.

"Beni özleyecek misin?" diye sordu Bishop birdenbire.

Heather'ın kalbi küt küt atmaya başladı, sanki boğazından fırlayacak gibiydi.

Bütün bir yaz boyunca Bishop'ın üniversiteye gideceği gerçeğini görmezden gelmeye çalışmıştı. Şimdi ise geriye bir aydan az bir süre kalmıştı. "Saçmalama," dedi Heather, Bishop'ı hafifçe dürterek.

"Ben ciddiylim." Bishop yattığı yerden doğruldu ve dirseğini kanvasa yaslayarak Heather'a doğru döndü. Öteki kolunu da gelişigüzel bir şekilde Heather'ın beline attı. Tişörtü yukarı doğru sıvanınca Bishop'ın eli şimdi Heather'ın çıplak beline değiyordu. Bembeyaz, çilli belinde Bishop'ın bronz tenini görünce Heather bir an nefes alamayacak gibi oldu.

Bishop, diye hatırlattı sonra kendi kendine. Karşısındaki, çocukluk arkadaşı Bishop'tı.

"Ben seni çok özleyeceğim, Heather," diye ekledi. Birbirlerine fazla yakın duruyorlardı; öyle ki Heather, Bishop'ın kirpiğine takılan ufacık tüyü bile görebiliyordu. Sonra gözlerinin farklı tonlardaki harelerini, dudaklarını --yumuşacık görünüyorlardı-- ve üst üste binmiş ön iki dişinin muhteşem ahenksizliğini...

"Peki ya Avery?" deyiverdi Heather birden. Bunu sormak nereden icap etti, kendisi de anlamadı. "Onu da özleyecek misin?"

Bishop kaşlarını çatarak hafifçe geri çekildi. Ardından derin bir iç çekip elini saçlarına götürdü. Heather, Bishop'ın ona yeniden dokunması için dünyaları verirdi. "Avery'yle beraber değilim artık," dedi kelimelerini dikkatle seçerek. "Biz ayrıldık."

Heather bir süre Bishop'a bakakaldı. "Ne zaman?"

"Ne fark eder?" Bishop sinirli görünüyordu. "Aramızda ciddi bir şey yoktu zaten, tamam mı?"

"Gönül eğlendiriyordun yani," dedi Heather. İçinde ansızın beliren öfkeyle beraber bir üşüme geldi. Çıplak gibi hissetti. Yattığı yerden doğrulup otururken tişörtünü aşağı çekti. Bishop onu bırakıp gidecekti. Avery gibi çıtı pıtı, güzel bir sürü yeni kızla tanışacak, onu adamakıllı unutacaktı. Hep öyle olmaz mıydı zaten?

"Hey." Bishop da yattığı yerinden doğruldu. Heather, ondan tarafa bakmamakta ısrar edince bu kez uzanıp Heather'ın çenesinden tuttu ve yüzünü kendine doğru çevirdi. "Burada sana bir şey izah etmeye çalışıyorum. Tamam mı? Bak. Avery'yle ayrılmam gerekiyordu çünkü... çünkü başkasından hoşlanıyorum. Başka biri var. Söylemek istediğim şey buydu ama durum biraz karışık..."

Bishop öylesine yoğun biçimde bakıyordu ki Heather, aralarındaki sıcaklığı hissedebiliyordu.

Hiç düşünmedi bile. Öne doğru eğildi, gözlerini yumdu ve Bishop'ı öptü.

Hissettiği şey, hafifçe ılımış bir dondurmadan küçük bir ısırık almakla eşdeğerdi: tatlı, tam kıvamında, mükemmel. Heather, yıllar önce sinemanın arkasında öpüşürken tek derdi dişine takılan mısır patlağıydı; şimdi ise yaptığı şeyin doğru olup olmadığını düşünmedi bile. Arka fonda ağır ağır çalan müzik sesine ağustosböcekleri eşlik ederken Heather için önemli olan tek şey o an orada olup Bishop'ın kokusunu doyasıya içine çekiyor olmasıydı. Heather, sanki biri havai fişekler patlatıyormuş gibi göğsünde mutluluk kıvılcımları hissetti.

Derken, Bishop bir anda kendini geri çekti. "Bekle," dedi. "Bekle."

Böylelikle, Heather'ın göğsünde patladığını hayal ettiği havai fişekler bir anda sönüverip yerini kara bir dumana bıraktı. Tek kelime; o tek kelime Heather'ın yaptığı şeyin bir hata olduğunu anlatmaya yetmişti.

"Yapamam..." Bishop bir anda farklı göründü Heather'ın gözüne; daha olgun, pişman, yabancı birine dönüşmüştü. "Sana yalan söylemek istemiyorum, Heather."

Heather yüzünün alev alev yandığını hissetti. O değildi demek. Bishop başka birini seviyordu. O ise önünü arkasını düşünmeden deli gibi Bishop'ın dudaklarına yapışmıştı.

Heather, Bishop'tan uzaklaşmak için trampolinin kenarına dek yengeç gibi yan yan ilerlemek zorunda kaldı. "Aptalcaydı," dedi. "Aptalca bir hareketti. Unut gitsin, olur mu? Ne yaptığımı bilmiyorum."

Bishop bir anlığına incinmiş gibi göründü gözüne fakat Heather, yaptığından öylesine utanmıştı ki Bishop'ın ne hissettiği umurunda değildi. Hemen ardından Bishop kaşlarını çattı. Yüzü yorgun ve biraz sinirli bir ifadeye büründü; sanki Heather yaramaz bir çocuk, o da sabırlı bir babaydı. Bishop onu tam olarak böyle görüyor olmalıydı. Onun gözünde Heather sadece bir çocuktü; küçük bir kız kardeşti.

“Oturur musun?” dedi usanmış bir babayı andıran ses tonuyla. Saçları elektriğe tutulmuş gibi havaya dikilmişti.

“Geç oluyor,” dedi Heather. Oysa saat henüz erken sayılırdı. “Lily’yi eve götürmem gerek. Annem endişelenmesin.” Yalan üstüne yalan. Niye öyle demişti ki? Belki de bilinçaltında öyle olmasını istediğindendi. Arabaya binip Meth Row’daki bir park yerine çekmek istemiyor, şefkatli ve ilgili bir annenin çocuklarını beklediği sıcak, gerçek bir yuva özlemi duyuyordu içten içe. İhtimamla tutulması gereken özel bir yılbaşı süsü misali küçücük, kırılgan olmayı diledi. Başka biri olmayı diledi.

“Heather, lütfen,” dedi Bishop.

Heather, her yanı bulanık birer renk cümbüşü olarak görüyordu şimdi. Bir an önce oradan uzaklaşmazsa gözyaşlarını tutamayacağından korktu. “Unut gitsin,” dedi Heather. “Çok ciddiylim. Az önceki şey hiç yaşanmadı varsay.”

Birkaç adım atmasına kalmadan yanaklarından aşağı yaşlar süzölmeye başlamıştı bile. Elinin tersiyle çarçabuk gözyaşlarını sildi. Eve ulaşmak için, aralarında Matt’in kankasının da bulunduğu on-on beş kadar eski sınıf arkadaşının yanından geçmek zorundaydı. Ve en yakın arkadaşının doğum günü partisinde ağlayan kız damgası yemektense ölmeyi tercih ederdi. Üstelik onu bu halde görürlerse, Heather’m zil zurna sarhoş olduğunu da düşünebilirlerdi. İnsanın onca yıldır her gün bir arada olduğu kişilerle bu kadar uzak olması ne garipti.

Arka kapıdan içeri girip birkaç saniye derin derin nefes alarak kendine gelmeye çalıştı. Tuhaf bir biçimde, Bishopların bahçesi hurdalık gibi bir izlenim verirken, evin içi dışarıya tezat oluşturacak şekilde tertipli, az eşyayla döşenmiş ve buram buram hijyen kokuyordu. Heather, Bay Marks’ın uzun soluklu sevgilisi Carol’ın, bahçeyi umutsuz vaka olarak gördüğünü biliyordu. Fakat evin içinde ipler onun elindeydi. Elinde deterjan ve bezle sürekli bir yerleri ovalar, düzeltir ve Bishop’a, o pis ayakkabılarını Tanrı

aşkına sehpaye uzatmaması için bağıırırdı. Her ne kadar evde hâlâ yetmişli yılların ruhunu taşıyan kabarık tüylü bir halı ve mutfakta turuncu-beyaz damalı yer döşemeleri dikkat çekse de, her taraf pırıl pırıldı.

Heather'ın boğazı düğümlendi yeniden. Buradaki her şey o kadar tanıdıktı ki: formika yemek masası, mutfak tezgâhındaki çatlak, diş hekimi ve hırdavatçı reklamı magnetleriyle buzdolabına iştirilmiş kıvrık fotoğraflar. Hepsi de, Heather'ın oldu olası bildiği detaylardı.

Hepsi de kendinden bir parçaydı sanki. Tıpkı Bishop gibi.

Ama artık değildi.

Musluktan akan suyun sesini duydu; sonra Lily'nin oturduğu odadan yükselen boğuk televizyon sesleri ilişti kulağına. Loş koridora adım atar atmaz banyo kapısının aralık durduğunu fark etti. İçerideki aydınlatmanın yoğun ışığı halının üzerine vuruyordu. Sonrasında su şırıltısını bastıran başka bir ses daha duydu. İçeride biri ağlıyordu. Aralıktan koyu renk saçlarıyla biri belirip kayboluverdi.

"Nat?" Heather kapıyı yavaşça itti.

Musluktan hiç durmamacasına akan su porselen lavaboya döküldükçe yukarı doğru buharlar yükseliyordu. Nat, suyun kaynar olmasına aldırmadan bir yandan ellerini ovuşturuyor, diğer yandan da burnunu çekip duruyordu. Derisi adeta haşlanmış, kıpkırmızı kesilmişti.

"Hey." Heather bir an kendi derdini unutup banyodan içeri bir adım attı. İlk iş uzanıp musluğu kapadı. Musluğun bataryası bile ateş gibiydi. "Nat? İyi misin?"

Ne saçma soruydu bu şimdi. Nat basbayağı kötüydü işte.

Nat, Heather'a döndü. Gözleri balon gibiydi, yüzü ise pişerken tuhaf bir şekil almış ekmek somununu andırıyordu. "Artık olmuyor," dedi alçak sesle.

“Olmayan ne?” diye sordu Heather birden aşırı dikkat kesilerek. Derken musluktan *şıp şıp* akan su sesini fark etti, peşi sıra Nat’ın iki yanında sönmüş birer balon gibi sarkıttığı pancar gibi kıpkırmızı ellerini. Nat’ın nasıl da her şeyin eşit, simetrik olmasına özen gösterdiği geldi aklına. Bazı zamanlar günde birden fazla duşa girdiği olurdu. Heather, arkadaşının tüm bu hallerine alışkın olduğu için çoğu zaman farkına varamıyordu. Yakını bile olsa, insanlar arasında fark etmeden oluşan kör noktalardan biriydi işte bu da.

“Otobanda da o yüzden donup kaldım,” diye devam etti Nat. “Ben...” Gözleri yeniden doldu. “Olmuyor işte.” Sesi titredi. “Kendimi güvende hissetmiyorum. Anlıyor musun beni?”

“Gel buraya,” dedi Heather Nat’i kendine doğru çekip kucaklarken. Nat ise sarhoş bir vaziyette Heather’ın göğsüne yaslanıp hüngür hüngür ağlayarak düşeceğini korkarmışçasına arkadaşına sımsıkı sarılıyordu. “Şışt,” diye mırıldandı Heather üst üste birkaç kere. “Şışt. Bak bugün senin doğum günün.”

Ama her şeyin yoluna gireceğini söylemedi. Nasıl söyleyebilirdi ki? Nat haklıydı.

Hiçbiri güvende değildi.

Artık olmayacaklardı. Hiçbir zaman.

dodge

Dodge kapıyı açar açmaz oturma odasından gelen sesleri duyunca, eve bu kadar erken geldiğine pişman oldu. Saat on biri geçiyordu. Aklına ilk gelen isim Ricky oldu. Pişmiş kelle gibi sırttan Ricky ve utançtan kızarıp garip bir durum yokmuş havası takınan, her defasında da Dodge'a suçlayıcı bakışlar fırlatmayı ihmal etmeyen Dayna'yla hiç uğraşacak hali yoktu.

Derken annesi seslendi içeriden. "Gelsene, Dodge!"

Kanepede bir adam oturuyordu. Adamın saçları kırışmaya başlamıştı. Üzerinde ise yüzüyle uyum içinde buruşuk bir takım elbise vardı.

"Ne var?" dedi Dodge annesinin yüzüne bakmadan. Nazik olmak için çaba sarf etmedi bile. Sırf annesinin yeni flörtlerinden birine kibarlık olsun diye yüzüne gülücükler konduracak değildi.

Annesi kaşlarını çattı.

"Dodge," dedi ikaz eder bir tonlamayla. "Bill Kelly'yi tanıyorsun, değil mi? Bize misafirliğe geldi." Annesi Dodge'a dikkatle bakarken gözleriyle aynı anda bir sürü mesaj vermeyi de ihmal

etmemişti: *Bill Kelly oğlunu daha yeni kaybetti. Kabalık edersen, yapacaklarımdan ben sorumlu değilim...*

Dodge birdenbire tđm vđcuduna dikenler batıyormuş gibi hissetti. Olduğu yere saplanıp kalmıştı sanki. Sonra sarsak bir hareketle başını kanepedeki adama çevirdi. Karşısındaki Büyük Bill Kelly'ydi demek. Oğluyla arasındaki benzerliği şimdi gđrebi-liyordu; babasınınmkiler her ne kadar çoğunlukla kırlaşmış olsa da saman rengi saçları, delici mavi gözleri ve çene yapıları birbirine tıpatıp benziyordu.

"Merhaba," dedi Dodge. Sesi kurbağa vıraklaması gibi çıkmıştı. Boğazını temizledi. "Ben, yani biz, hepimiz çok üzüldük..."

"Sağol, evlat." Bay Kelly'nin ses tonu şaşırtıcı bir biçimde sakindi. Dodge, cümlesinin yarıda kesilmesine sevinmişti aslında zira daha ne diyeceğini bilemiyordu. Yüzüne öyle bir ateş basmıştı ki patlayacak sandı. Aynı anda her şeyi avaz avaz bağırmak geldi içinden: *O akşam ben de oradaydım. Oğlunuz öldüğünde o evdeydim. Belki onu kurtarabilirdim.*

Derin bir nefes aldı. Bu oyun Dodge'u günden güne tüketiyordu. Artık çöküyordu.

Geçmek bilmeyen birkaç saniyenin sonunda Bay Kelly, gözlerini Dodge'dan annesine doğru çevirdi. "Artık kalksam iyi olur, Sheila." Yavaşça ayağa kalktı. Boyu öylesine uzundu ki az kalsın başı tavana değecekti. "Yarın Albany'ye gidiyorum da. Otopsi tamamlanmış. şaşırtıcı bir sonuç çıkacağım zannetmiyorum ama..." Ellerini iki yana açtı. "Yine de işin aslını öğrenmek istiyorum. Öğreneceğim de zaten."

Dodge, ter damlalarının ensesinden başlayıp yakasından içeri doğru aktığını hissetti. Belki de ona öyle gelmişti ama Bay Kelly'nin, sözlerini dosdoğru Dodge'a bakarak söylediğinden adı gibi emindi. Yaz boyunca Panik'le ilgili biriktirdiği tđm bahis fişleri geldi aklına birdenbire. Neredeydi sahi? İç çamaşını çekmecesine

mi koymuştu? Yoksa komodinin üzerinde mi bırakmıştı? İçinden lanet okudu. Onlardan kurtulması gerekirdi.

“Elbette.” Dodge’un annesi de ayağa kalktı. Şimdi üçü beraber tuhaf bir biçimde ayakta dikiliyorlardı. Dışarıdan bakınca, tiyatro sahnesinde repliklerini unutmuş birer oyuncu gibi görünüyor olmalıydılar. “Bay Kelly’ye iyi geceler desene, Dodge.”

Dodge öksürdü. “Evet. Tabii. Dediğim gibi, çok üzıldüm...”

Bay Kelly elini uzattı. “Tanrı’nın işine karışılmaz,” dedi alçak sesle. Fakat tokalaşırlarken, Bay Kelly’nin, elini biraz fazla sıkıdığı Dodge’un dikkatinden kaçmamıştı.

Aynı gece, Diggin vadi yakınlarında düzenlenen bir partiye katılmış, gecenin sonunda ise kırık bir kaburga, morarmış bir çift göz ve kırık bir dişle evine dönmüştü. Derek Klieg sarhoştı; daha doğrusu sonradan dile getirdiği bahanesi bu olmuştu. Fakat işin içinde başka şeyler olduğunu herkes biliyordu. Diggin’in yüzündeki şişlikler iner inmez, herkese Derek’in nasıl üzerine çullandığını, onu nasıl tehdit ettiğini, hakemlerin isimlerini ve gerçek kimliklerini söyletmeye çalıştığını ve Diggin inatla bilmediğini söyledikçe işkenceye devam ettiğini bir bir anlatmıştı.

Söz konusu saldırı, Panik’in birçok sözlü kuralı arasından en bariz ihlaldi. Böyle bir aykırı davranış kabul edilemezdi.

Derek Klieg hiç vakit kaybetmeden oyundan diskalifiye edildi. O gecenin sabahı bahis fişlerinden ismi silinmişti.

Yerine ise, yarışmadan elenen son oyuncu olan Natalie tekrar oyuna dahil edildi.

30 TEMMUZ, CUMARTESİ

heather

Heather, camın tıklatılmasıyla uyandı. Şaşkınlıkla gözlerini ovuşturarak yattığı yerden doğruldu. Önce nerede olduğunu idrak edemedi. Arabanın camlarından içeri yoğun bir güneşliği akın ediyordu. Aynı anda Dodge'un ön camdan ona baktığını fark etti.

Şimdi ayılınca yaşananların hepsi birden gözünün önüne geldi: Bishop'la öpüşmeleri ve sonunda berbat bir şekilde yanından ayrılışı; Natalie'nin banyoda hıçkıra hıçkıra ağlaması ve Dodge'un, şimdi Heather'ı çarşafa sarılmış halde, yolcu koltuğunda bir sürü boş abur cubur paketleri, parmak arası terlikleri ve etrafa saçılmış giysileriyle görüyor oluşu.

Lily ise üzerinde bir mayoyla yalınayak dışarıdaydı.

Heather bir hışımla kapıyı açıp arabadan indi. "Ne arıyorsun burada?" Dile getirilmemiş bir kuralı ihlal ettiği için Dodge'a kızgındı. Daha önce, *Kimseye söyleme*, derken aslında, *Bir daha gelme* de demek istemişti.

"Telefonundan ulaşmaya çalıştım ama kapalıydı." Heather'ın kızgınlığını görüyorsa bile pek aldırış etmiyor gibiydi.

Şarjı hemen bitmesin diye kullanmadığı zamanlarda telefonunu kapalı tuttuğu doğrudu. Sadece çalışmaya gittiğinde Anne'in evinde şarja takabiliyordu. Üstelik annesinden gelen mesajları görmeye de hiç hevesli değildi. Neden sonra, telefonunu dün gece Bishopların mutfağında prize takılı vaziyette unuttuğu aklına geldi. *Kahretsin*, dedi içinden. Oraya geri gitmekten başka çaresi yoktu.

Heather dün geceki üst başıyla uyuyakalmıştı. Nat'in doğum gününde giymiş olduğu pullu bluz da buna dahildi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne oldu?"

Dodge, elinde katlı duran kâğıt parçasını Heather'a uzattı. Elindeki, son dağıtılan bahis fişiydi. "Nat yeniden oyunda. Derek diskalifiye edildi."

"Diskalifiye mi edildi?" diye tekrarladı Heather. Panik'ten bir oyuncunun diskalifiye olduğunu daha evvel bir kez duymuştu, o da yıllar önceydi: Yarışmacılardan biri hakemle yatmıştı ve sonradan, Mickey Barnes'm esasında hakem olmadığı, sırf kızla yatmak için böyle bir oyun oynadığı anlaşılmıştı ancak iş işten geçmişti. O zaman da söz konusu yarışmacının yerine oyuna bir başkası girmişti.

Dodge omuzlarını silkti. Arkasında, Lily, su kovalarını ters çevirip ortalığı çamur etmekle meşguldü. Heather, kardeşinin, konuşuklarını duymuyor olmasına seviniyordu.

"Ona sen mi söylersin?" diye sordu Dodge.

"Sen söyle istersen," dedi Heather.

Dodge tekrar Heather'a baktı ve hemen ardından bakışlarını kaçırdı. "Yok, ben söyleyemem."

Bir müddet hiç konuşmadan öylece ayakta dikildiler. Heather, neler olduğunu sormak istiyordu aslında ama bir yandan da tuhafına gidiyordu. Dodge'la ikisi o kadar yakın sayılmazlardı. Heather aralarındaki ilişkinin ne olduğundan emin değildi. Belki sorun da buydu, kimseyle yakın olamıyordu.

“Anlaşma iptal,” dedi Dodge biraz bekledikten sonra. “Parayı kırırmak yok.”

“Ne?” Heather duydukları karşısında şaşkınlığa uğradı. Demek ki, Nat’le arasındaki anlaşmadan Heather’ın da haberi olduğunu biliyordu. Peki ya Heather’la Nat arasındaki anlaşmadan haberdar mıydı?

Dodge’un gri gözleri şimdi bakınca kasvetli bir gökyüzünü andırıyordu.

“Oyunu kurallarına göre oynayacağız,” diye ekledi. İşte ilk kez o an, Heather’ın içinde, Dodge’a karşı korkuya benzer bir his uyandı. “Kazanan ödülü alır.”

“Ben de seninle gelip Bishop’ı görsem ne olur sanki?” Lily’nin huysuzluğu üzerindeydi. Sabahtan beri her konuda şikâyet edip duruyordu: Hava çok sıcakmış; üstü başı leş gibiymiş; Heather’ın aldığı yiyeceklerden –sandviç ve birkaç kutu konserve daha– artık midesi bulanıyormuş. Heather, dışarıda yaşamının (*evsiz* demeye hâlâ dili varmıyordu) verdiği maceraperest heyecanın, yerini yavaş yavaş bıkkınlığa bıraktığını düşündü.

Heather öfkesini avuç içlerinden çıkarırcasına parmaklarını direksiyona sımsıkı kenetledi. “İçeride birkaç saniyeden fazla kalmayacağım zaten, Lilybelle,” dedi neşeli bir ses tonu takınarak. Onu azarlamayacak, ters bir laf edip canını sıkmayacaktı. Kendine hâkim olmak zorundaydı. Lily’nin mutluluğu her şeyden daha önemliydi. “Hem Bishop’ın da işi başından aşkın.” Bu söylediğinin hiçbir dayanağı yoktu elbette. Telefonu yanında olmadığı için arayıp Bishop’ın evde olup olmadığını bile soramamıştı. Evde olmasın diye dua etti içinden. Öpüştükleri o an gözünün önüne gelip duruyordu. Dudakları nasıl da sıcaktı, nasıl da uyum içindeydiler... sonra ne olduysa, camı yanmış gibi geri çekmişti

Bishop kendini. *Sana yalan söylemek istemiyorum, Heather.* Evet, aynen böyle demişti.

Heather hayatında hiç bu kadar küçük düştüğünü hatırlamıyordu. Hem ne yaptığını zannediordu ki? O anı düşündükçe kendini okyanusa atıp bir daha hiç çıkmamak geliyordu içinden.

Ama telefonunu alması şarttı. Cesaretini toplayıp içeri dalmaktan başka çaresi yoktu. Karşılaşacak olurlarsa da, belki bir fırsatını bulur, amacının onu öpmek olmadığını anlatmaya çalışırdı. Böylelikle Bishop da, Heather'ın ona âşık olduğunu düşünmezdi.

Kalbi yine ağzında atmaya başladı. Hayır canım, Bishop'a âşık falan değildi.

Değil miydi sahi?

"Ben hemen geliyorum," dedi Heather. Yolun biraz aşağısına park etmişti arabayı. Böylelikle Bishop, arabayı görmeyecek ve Heather'ın yeni evinin dört tekerlekli bu araç olduğuna dair hiçbir kanıta rastlamamış olacaktı. Şu an ihtiyacı olan son şey, Bishop'ın acıyan bakışlarına yine maruz kalmaktı.

Bahçe hâlâ dünkü partiden kalma döküntülerle doluydu: birkaç plastik bardak, sigara izmaritleri, yosun kaplı küçük süs havuzunda yüzen adi bir güneş gözlüğü. Ama ortalıkta çıt çıkmıyordu. Belki Bishop sahiden evde değildi.

Ne var ki, Heather daha evin ön kapısına bile varmadan, Bishop elinde bir çöp torbasıyla karşısına çıkıverdi. Heather'ı görünce donakaldı. İşte o an, Heather'ın içindeki son umut da –her şeyin normale döneceği, dün gece hiç yaşanmamış gibi davranabilecekleri– suya düştü.

"Ne yapıyorsun burada?" deyiverdi Bishop birdenbire.

"Telefonumu almaya geldim." Heather'ın sesi, bozuk bir kayıttan geliyor gibi çıkmıştı. "Merak etme. Kalmayacağım."

Bishop'ın yanından geçip eve yöneldi.

Tam o sırada Bishop kolundan tuttu. "Bekle." Bakışlarında çaresizlik okunuyordu. Dudaklarını ıslattı.

"Bekle bir saniye. Sana açıklamam..."

"Unut gitsin," dedi Heather.

"Hayır. Yapamam. Bana güvenmen lazım." Bishop elini saçlarına götürdü. Her zaman olduğu gibi yine havaya dikilmişlerdi. Heather bir an için ağlamaklı oldu. Kabarık, şapşal saçları; üstündeki solmuş Rangers tişörtü; boya lekeli eşofman altı ve kendine has kokusu. Heather her şeyiyle onun olduğunu düşünürken, meğer Bishop onca zamandır büyüyor, başkalarıyla takılıp başka kızlara âşık oluyor ve Heather'ın hiç tammadığı birine dönüşüyordu.

Elinde o aptal çöp poşetiyle Bishop'ı karşısında görünce Heather ona nasıl sıırsıklam âşık olduğunu bir kez daha anladı. Bu yeni tanıştığı bir duygu değildi; muhtemelen lise birinci sınıftan beri, belki çok daha öncesinden beri çocukluk arkadaşına âşık.

"Açıklama yapmak zorunda değilsin," dedi Heather, yanından geçip eve girerken. Dışarıda göz alıcı bir aydınlık vardı. Evin içindeki loşluğa gözü hemen alışamasa da vantilatör sesini duyduğu oturma odasına doğru birkaç sarsak adım attı. O sırada Bishop da ardı sıra kapıyı açıp içeri girdi.

"Heather."

Cevap vermeye fırsat bulamadan bir ses daha duyuldu. Bu seferki bir kız sesiydi. "Bishop?"

Zaman adeta durdu. Heather olduğu yerde kalakaldı. Aynı şekilde Bishop da. Heather'm görüşü ağır ağır netleştikçe karşısında beliren hareket halindeki siyah noktalar dışında her şey durmuştu sanki. Oturma odasının karanlığında, gölgelerin ardından günışığına doğru yaklaşan bir kız gördü. Yıllardır aynı okula gitmiş olmalarına rağmen, Heather, Vivian Trager'ı ilk bakışta tanıyamamıştı. Kızı tanıyamaması belki de onu Bishop'm evinde yalınayak bir vaziyette, elinde Bishop'ın mutfağından bir kupayla görmüş olmasındandı. Sanki oraya aitti, evin bir parçasıydı.

“Selam, Heather,” dedi Vivian elindeki kupadan bir yudum olarak. Aynı anda Bishop’la göz göze geldikleri Heather’ın dikkatinden kaçmamıştı. Bu bakışlarda bir uyarı da sezdi Heather.

Sonrasında Bishop’a döndüğünde, gördüğü tek şey suçluluk ifadesiydi; her halinden belli oluyordu, sanki fiziksel bir baskı gibi.

“Ne yapıyorsun burada?” diye sordu Vivian gayet sıradan bir ses tonuyla.

“Şimdi çıkıyorum,” dedi Heather. Adımlarını zorlukla öne doğru atıp koridora, oradan da mutfığa geçti. Midesindeki bulantı hissini, nefes almasını güçleştiren anılarını bastırmaya çalışıyordu. Şimdi Vivian’ın dudaklarının değdiği o kupadan kim bilir kaç kez sıcak çikolata içmişti. Neden sonra Bishop’ın aynı dudakları öptüğü geldi aklına.

Heather’ın telefonu hâlâ mikrodalga fırının yanındaki prizde takılı duruyordu. Parmakları, vücudunun işe yaramaz birer uzantısıydı sanki; şarj aletini prizden ancak birkaç başarısız deneme sonrasında çıkarabilirdi.

Bishop’la Vivian’ı bir kez daha görmeye katlanamayacağı için hızla arka kapıya yöneldi. Sundurmanın basamaklarından inip bahçeye çıktığında kendinden nefret ediyordu. *Aptal kafam*, dedi kendi kendine. Ağzındaki tuzlu tadı duyana dek ağladığını fark etmemişti bile.

Bishop ne diye Heather’ı seçsindi ki zaten? Zekiydi bir kere, üniversiteye gidecekti. Oysa Heather *hiç kimseydi*. Hayatı koca bir sıfırdan ibaretti. Matt de onu bu yüzden terk etmemiş miydi?

Neden kimse şimdiye kadar Heather’a bu basit gerçeği söylememişti: Herkes illa seviyecek diye bir şart yoktu. *Matematik dersinde görülen o aptal çan eğrilerinden ne farkı var ki*, diye düşündü Heather. Eğrinin yukarı çıktığı, ortadaki tombul kısımda mesut çiftler ve yemek masası etrafına toplanmış mutlu aileler gösterilirken; aşağı indikçe dar kısımlarda aynı onun gibi garip tipler, ezikler, *sıfırlar* yer alırdı.

Heather gözlerindeki yaşları koluna sildi ve arabaya geçmeden evvel sakinleşmek için soluklanarak birkaç saniye bekledi. Arabaya döndüğünde, Lily, ayak başparmağındaki sinek ısırığını kaşımakla meşguldü. Ablası sürücü koltuğuna geçtiği sırada Lily şüpheli gözlerle Heather'a baktı.

"Bishop'ı gördün mü?" diye sordu peşi sıra.

"Hayır," dedi Heather ve doğruca kontak anahtarını çevirip gaza bastı.

3 AĞUSTOS, ÇARŞAMBA

dodge

Dodge, Natalie'ye almış olduğu kolyenin fişini kaybettiğı için, kolyeyi aldığıının yarı fiyatına ikinci elden satmak zorunda kaldı. Paraya ihtiyacı vardı. Takvim 3 Ağustos'u gösteriyordu; zaman gittikçe daralıyordu. Final yarışı için bir arabaya ihtiyacı vardı. Külüstür bir şey de işini pekâlâ görürdü. Hatta Bishop'inkilerden birini almayı bile düşünüyordu. Araba çalıştığı müddetçe sorun yok demekti.

Telefonuna mesaj geldiğinde vardiyası henüz bitmişti. Bir an için mesajı gönderenin Natalie olduğunu sandı; oysa annesiydi.

Columbia Memorial Hastanesi'ne gel. Çabuk!

Dodge'un aklma hemen Dayna geldi. Kesin kötü bir şey olmuştu. Hemen annesini, ardından da Dayna'yı aradı ama ikisi de telefonlarını açmıyorlardı.

Yirmi dakikalık Hudson otobüsüne zor katlandı. Adeta durduğu yerde duramıyor, hop oturup hop kalkıyordu. Derken cep telefonunun titrediğini hissetti. Yeni bir mesaj gelmişti.

Bu seferki bilinmeyen bir numaradan gönderilmişti.

Tek başmayken neler yapabiliyormuşsun bakalım. Yarın gece göreceğiz.

Dodge telefonunu kapayıp cebine koydu.

Columbia Memorial'a varır varmaz otobüsten fırlayıp hastaneye doğru koşmaya başladı.

"Dodge! Dodge!"

Dayna ve annesi, hastanenin önündeki engelli rampasında bekliyorlardı. Dayna yerinden kalkıverecekmiş gibi bir heyecanla deli gibi el sallayıp duruyordu.

Bir yandan da sırtıyordu. Annesiyle ikisi öyle kocaman gülüyorlardı ki Dodge metrelerce öteden otuz iki dişlerini birden görebiliyordu.

Buna rağmen koşarak otoparktan geçtiği sırada hâlâ kalp atışlarını dizginleyebilmiş değildi. "Ne?" Yanlarına vardığında nefes nefese kalmıştı. "Ne var? Ne oldu?"

"Haydi ona sen söyle, Day," dedi annesi hâlâ yüzünde o şaşşal gülümsemesiyle. Rimelinin aktığına bakılırsa belli ki ağlamıştı.

Dayna derin bir nefes aldı. Gözlerinin içi parlıyordu; kazadan beri onu hiç böyle mutlu görmemişti. "Hareket ettim, Dodge. Ayak parmaklarımı hareket ettirdim."

Dodge, Dayna'ya bakakaldı; sonra annesine döndü, ardından yine Dayna'ya baktı. "Tanrım," dedi sonunda birden. "Ben de bir şey oldu zannettim. Öldüğünü, başına kötü bir şey geldiğini sandım."

Dayna başını iki yana salladı. İncinmiş görünüyordu. "Bir şey oldu zaten."

Dodge, başındaki şapkayı çıkarıp elini saçlarına götürdü. Acayıp terlemişti. Şapkasını tekrar başına geçirdi. Dayna ise beklenti dolu bakışlarla ona bakıyordu. Dodge kabalık ettiğinin farkındaydı.

Derin bir iç çekti. "Bu harika bir haber, Day." Söylediğinde samimi görünmeye çalıştı. Gerçekten mutluydu ama sadece yolda gelirken yaşadığı korkunun etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. "Se-

ninle gurur duyuyorum.” Eğilip Dayna’ya sarıldığı sırada ablasının vücudunda belli belirsiz bir kasılma hissetti, sanki ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Durumları pek iyi sayılmazdı, hele ki şimdi bir de hastane masraflarıyla bütçeleri iyice sıkışacaktı ama Dodge’un annesi bu güzel haberi kutlamak için dışarıda yemek konusunda ısrar etti.

Bunun üzerine soluğu, Carp’ın hemen dışındaki Applebee’s’te aldılar. Annesi, başlangıç olarak tuzlu bir margarita ile *nachos* söyledi. Dodge bu peynirli ve soslu Meksika cipsine bayılırdı aslında ama şimdi canı hiç yemek istemiyordu. Öte yandan annesiye Bill Kelly’nin adını ağzından düşürmüyordu: Bill Kelly bu acılı günlerinde bile nasıl düşünceli, nasıl nazik davranıyormuş da; hastanede birilerini araya sokup nasıl şıp diye randevu almışmış da; bıdı bıdı konuşuyordu hiç durmadan.

Derken, yemeğin ortasında telefonu çalınca annesi hemen ayağa fırladı ve ekledi: “Bak işte, iyi insan lafının üstüne... Bill arıyor. İyi haberleri olabilir...”

“Ne haberi?” diye sordu Dodge, annesi dışarı çıkarken. Park yerinde volta atar gibi yürüyüp durduğunu görebiliyordu. Lambaların altında gözüne yaşlı gibi göründü. Her zamankinden daha yorgun, bir miktar da çökmüştü sanki.

Dayna omuzlarını silkti.

“Bu ikisi sevgili filan mı?” diye üsteledi Dodge.

Dayna derin bir iç çekip parmaklarını dikkatle peçetesine sildi. O sırada hamburgerinin tüm katmanlarını ayırmakla meşguldü. Çocukluktan beri böyleydi; yemeğini parçalara ayırıp hoşuna gidecek şekilde yeniden düzenlerdi. Söz konusu hamburger olunca en altta marul ve domates, ardından ketçap, köfte ve ekmek olacaktı illa ki. “Sadece arkadaşlar, Dodge,” dedi. Bunu söylerken kardeşinin sesinde inceden bir öfke sezdi Dodge. Yine o abla tonlamasıyla konuşmuştu. Dodge buna gıcık oluyordu. “Hem seni niye bu kadar ilgilendiriyor?”

"Annemin arkadaşı falan olmaz," dedi Dodge, söylediği şeyin kırıncı olduğunu bile bile.

Dayna elindeki peçeteyi bırakırken yumruğunu biraz sertçe masaya vurunca bardaklar yerinden oynadı. "Neyin var senin?"

Dodge, Dayna'ya öylece bakakaldı. "Ne?"

"Annemin üstüne neden bu kadar varıyorsun. Doktor masrafları hiç de az değil. Kadıncağız elinden ne geliyorsa yapıyor işte." Dayna başını iki yana salladı. "Ricky'ye bak mesela; sırf buraya gelmek için tüm ailesini terk etmek zorunda kalmış..."

"Ricky'yle ne alakası var bunun şimdi?"

"Yani diyorum ki şükretmeliyiz. Şanslı sayılırız."

"Şanslı mı?" Dodge bir kahkaha patlattı. "Ne zamandan beri Pollyanna kesildin başımıza?"

"Ya sana ne demeli? Sen ne zamandan beri böyle laf dinlemez biri haline geldin?" diye karşılık verdi Dayna.

Dodge'un tepesi atıverdi. Niçin böyle hissettiğini kendisi de anlayamamıştı. İçindeki öfkeyi bastırmaya çalıştı. "Annem bazen gerçekleri göremeyebiliyor. Sadece onu diyorum." Dayna'yla göze gelmemek için bakışlarını önündeki yemeğe dikti. "Ayrıca senin de fazla umutlanmanı istemiyorum..."

Şimdi dik dik bakma sırası Dayna'daydı. "Sana inanamıyorum," dedi alçak sesle. Bağırıp çağırса daha iyiydi. "Bunca zamandır vazgeçmememi, umudumu yitirmememi söyleyen sen değildin sanki. Şimdi de gelmiş, tam iyileşme gösterdiğim zaman..."

"Ya benim yaptıklarım?" Dodge kabalık ettiğini bildiği halde kendine hâkim olamıyordu. Dayna hep onun yanında olmuştu; hatta yanında olan tek kişi oydu. Şimdiyse yanında değil, karşısında duruyordu.

"Oyunu mu diyorsun?" Dayna başını sağa sola salladı. "Bak, Dodge. Ben iyice düşündüm ve senin oynamanı artık istemiyorum."

“Ne? Ne?” Dodge daha fazla dayanamayıp sonunda patlamıştı. Yan masadakiler dönmüş onlara bakıyorlardı.

“Sessiz ol.” Dayna, şimdi Dodge’a, çocukken oynamak istediği bir oyunun kurallarını anlamadığı zamanki gibi bakıyordu: üzgün ve sabırsız. “Bill Kelly’ye olanlardan sonra... hiç değmez. Doğru da değil üstelik.”

Dodge, suyundan bir yudum alıp zorlukla yutabildi. “Oynamamı sen istedin,” dedi. “İstemedin mi? Yalan mı?”

“Fikrimi değiştirdim,” diye karşılık verdi Dayna.

“Maalesef işler o dediğin gibi yürümüyor,” dedi Dodge. Ses tonu yeniden yükseliyordu. Buna engel olamıyordu. “Yoksa unuttun mu?”

Dayna’nın dudakları sinirden incecik, pembe bir çizgiye dönmüştü. “Bak, Dodge. Senin için söylüyorum. Senin iyiliğin için.”

“Bu oyuna senin için katıldım.” Sesinin ne kadar yüksek çıktığı umurunda bile değildi. Öfke, kaybetme duygusu her şeye ağır basıyordu. Kimi vardı ki? Hiç arkadaşı yoktu. Arkadaş edinecek veya birine güvenecek kadar uzun süre kalmamışlardı hiçbir yerde. Bir Heather’la, bir de Natalie’yle yakın olduklarını düşünmüş ama yanılmıştı. Şimdi Dayna bile ona sırt çeviriyordu. “Onu da mı unuttun yoksa? Bu yaptıklarımın hepsi senin için. Her şey eski haline dönebilsin diye.”

Son kısım ağzından öylesine çıkıvermişti. Kendi sesini duyana dek, Dodge’un, aklından geçenlerden haberi bile yoktu. Dayna şimdi ağzı açık vaziyette kardeşine bakıyordu. Sözcükler adeta havada asılı kalmıştı. Söyleyemediği ne varsa ortaya dökülmüştü işte.

“Dodge,” dedi. Dayna’nın, ona acıyan gözlerle baktığını görünce dehşete kapıldı. “Hiçbir şey eskisi gibi olamaz. Bunu sen de biliyorsun, değil mi? Ne yaparsan yap yaşananları değiştiremezsin.”

Dodge tabağını kenara itip masadan kalktı. “Ben eve gidiyorum.” Ne düşüneceğini bilemez haldeydi. Dayna’nın sözleri karşısında tokat yemiş gibi hissediyordu. *Hiçbir şey eskisi gibi olamaz.*

Onca zamandır ne uğruna oynamıştı peki?

“Yapma, Dodge,” dedi Dayna. “Haydi, otur.”

“Aç değilim,” diye karşılık verdi. Başını kaldırıp Dayna’nın yüzüne bakacak gücü bulamıyordu kendinde; o sabır dolu gözlere, o incecik, hoşnutsuz dudaklara. Sanki küçük, aptal bir çocuktuk Dayna’nın gözünde. “Anneme hoşça kal dediğimi söylersin.”

“Evden kilometrelerce uzaktayız,” dedi Dayna.

“Biraz hava almak istiyorum,” dedi Dodge. Cam istememesine karşın dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırdı ve yağmura tutulmamayı umarak yürümeye koyuldu.

heather

Heather, Meth Row'a geri dönmedi. Birçok bakımdan uygun bir yer olsa da, artık Dodge nerede yaşadığını bildiğinden hiçbir mahremi kalmamıştı. Lily'yle ikisini gözetlemesini, nasıl bir hayat sürdüklerini görmesini veya bu durumla ilgili orada burada konuşmasını istemiyordu.

Heather şimdiye dek hep dikkatli olmuştu. Arabayı sadece geceleyin ortalık sakinken yerinden oynatmış; onda da sadece park yerinden yakalanma riskinin az olduğu sokak aralarına, sonra yine park yerine sürmüştü. Aradan geçen zaman içinde belli bir sistem de oturtmuştu; çalışma günlerinde alarmı sabah dörde kurup Lily hâlâ uyurken zifiri karanlıkta Anne'in evine doğru yola koyuluyordu. Gel zaman git zaman, evin yakınlarında, yolun hemen berisinde ağaçlıklı bir alan kestirmişti gözüne. Arabayı buraya park edip bazen tekrar uyuyordu. Bazen de zamanın geçmesini beklerken karanlık gökyüzünün yavaş yavaş bulanıklaşıp önce maviye, sonra incecik güneş huzmeleri eşliğinde mora ve giderek daha açık tonlara devinimini seyreliyordu.

Bu arada geçmişte yaşananları veya gelecekte neler olacağını, kısacası hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordu. Sonra saat dokuza yaklaştığında arabadan inip eve yürüyor ve Anne nasıl geldiğini sorarsa da Bishop'ın bıraktığını söylüyordu. Ara sıra Lily'yi de yanında götürüyordu. Bazı zamanlarsa kardeşi arabada oturuyor veya ağaçlık alanda oynayıp vakit geçiriyordu.

Heather iki defa erkenden gelip ağaçların arasından sessizce dışarıdaki duşa girmiş ve serin havada titreyerek üstünü başını çıkardıktan sonra sıcak suyun altına girince baştan aşağı tüm bedeni adeta bayram etmişti. Diğer zamanlarda ise hortum suyuyla yıkanmak zorundaydı.

Heather bir noktadan sonra sıcak duş, mikrodalga fırın, klima, buzdolabı ve tuvalet (evet, kesinlikle tuvalet) konusunda ümidini kesmeyi öğrenmişti. Evi terk edeli henüz iki hafta olmasına rağmen sabahın altısında işerken poposunu iki kez sinek ısırması ve konserve yiyecekten artık gına gelmişti.

Şimdi yapmak istediği tek şey, önceki etapta otobandan geçtikleri Malden Plaza'nın oraya gitmekti. Plazanın önünde az aydınlatmalı ve geniş mi geniş bir otopark bulunuyordu. Park yeri kim kime dum dumaydı; burası aynı zamanda otobandan geçen kamyon ve tırların mola yeri olduğundan, otopark sabah akşam araçla dolu olurdu. Hemen yanında McDonald's ve yoldan geçen uzun yol şoförlerinin ihtiyaçları için tuvalet ve duşlar da vardı.

Fakat önce arabaya yakıt almaları gerekiyordu. Hava henüz kararmamıştı. Carp'ın merkezinde durmak da istemiyordu ama neredeyse son bir gündür dolaşmaktan arabanın benzini bitmek üzereydi. Başındaki dertler yetmiyormuş gibi bir de yolda kalmayı göze alamazdı. Bunun üzerine arabayı civardaki üç benzin istasyonundan –benzini diğerlerine kıyasla en pahalı sattığı ve bira satışı olmadığı için– en az müşterisi olana çekti.

"Sen arabada kal," dedi Lily'ye.

"Emredersin," diye homurdandı Lily.

“Çok ciddiym.” Heather buna daha ne kadar katlanabilirdi, bilmiyordu. Sürekli bir laf dalaşı halindeydiler. Bazen boğuluyormuş gibi hissediyordu. Hayatındaki sefalet yetmiyormuş gibi şimdi bir de sürekli, Vivian’ın, Bishop’ın bardağından kahve içerkenki hali; dupduru beyaz teni ve dağınık siyah saçları geliyordu gözünün önüne. “Kimseyle konuşmak da yok, tamam mı?”

Heather etrafa şöyle bir göz gezdirdi. Görünürde ne bir polis aracı ne de tanıdık bir araba vardı. Bu iyiye işaretti.

İçeri girdiğinde kasaya yirmi dolarlık benzin parasını ödeyip fırsattan istifade yiyecek bir şeyler de almaya karar verdi: soğuk suyla karıştırıp yiyebilecekleri birkaç paket hazır makarna, cips, salsa sosu, çikolata ve taze *gibi* görünen iki sandviç. Ödeme için kasaya geldiğinde ise tombulca ve seyrelmüş saçlarını inek yalamış gibi yana yatan kasiyer para üstünü denkleştirmek için Heather’ı bekletince, Heather da bu arada tuvalete girmeye karar verdi. Mağazanın parlak ışıkları altında göze çarpmak istemiyordu. Ayrıca, adamın Heather’a tüm sırlarını görürmüş gibi bakması da hoşuna gitmemiştir.

Heather lavaboda ellerini yıkarken girişteki zilin belli belirsiz şingirtisini, peşi sıra mırıltı halindeki konuşmaları duydu. Anlaşılan yeni bir müşteri gelmişti. Heather tuvaletten çıkar çıkmaz karşısındaki dev gibi ucuz güneş gözlüğü standı yüzünden ancak tezgâha yaklaştığı sırada görebildi üniformalı ve belinde silah taşıyan adamı.

Yeni gelen müşteri meğer bir polis memuruydu.

“Şu Kelly davasında bir gelişme var mı?” diyordu tezgâhın ardındaki adam.

Kemerinin üzerinden fişkıran koca göbeğiyle, polis memuru omuzlarını silkti. “Otopsi sonuçları çıktı. Görünüşe bakılırsa Küçük Kelly yangında ölmemiştir.”

Heather göğüs kafesine ağır bir yumruk yemiş gibi hissetti. Kapüşonunu başına geçirip cipslere bakıyormuş gibi oyalandı.

bir müddet. Sonra arkası dönük vaziyette başka bir raftan tuzlu çubuk aldı.

“Öyle mi?”

“Üzücü hikâye. Aşırı doz diyorlar. Meğer savaştan geldiğinden beri hap kullanıyormuş. Şu Graybill malikânesine de kafayı bulmak için gitmişti herhalde.”

Heather rahat bir nefes aldı. Üstünden büyük bir yük kalkmıştı sanki. Küçük Bill Kelly’nin ölümünden az da olsa kendini sorumlu tuttuğunu o ana dek fark etmemişti.

Ama ölümünün sebebi bir başkası değildi işte. Yangından ölmemişti.

“Her şeye rağmen o yangın kazara çıkmadı,” dedi polis. Neden sonra Heather saniiyelerdir aynı tuzlu çubuk paketine baktığını fark etti. Bu durum polisin de dikkatini çekmiş olacaktı ki paketi yerine bırakırken polisin bakışlarını üzerinde hissetti. Tam başını eğmiş, kapıya yöneliyordu ki arkasından bir ses duydu:

“Hey! Hanımefendi! Bakar mısınız?”

Heather olduğu yerde kaskatı kesildi.

“Poşetlerinizi unuttunuz. Para üstünüz de hazır.”

Arkasına bakmadan çıkıp gitse şüpheli damgası yiyecekti. Sonra polis neden paniğe kapıldığını anlamak için onu soru yağmuruna tutacaktı. Bunun üzerine Heather gözlerini yerden ayırmaksızın ağır adımlarla kasaya geri döndü. Yiyecek poşetlerini tezgâhın üzerinden alırken iki adamın da pür dikkat onu izlediklerini hissede biliyordu. Heather’ın yanakları şimdi alev alev yanarken ağzının içiyse kupkuru kesilmişti.

Poşetleri yüklenip gerisingeri kapıya yöneldiği esnada tam rahat bir nefes alacakken bu kez polis seslendi.

“Hey.” Adam dikkatli bakışlarını üzerinden ayırmıyordu.
“Baksana bir saniye.”

Güçlükle de olsa gözlerini kaldırıp polis memuruna baktı. Adamın yuvarlak, şişman bir yüzü vardı. G zleriyse küçük bir  ocuk veya yavru bir k pe inki gibi iri iri ve yuvarlaktı.

“Adın ne senin?”

Heather aklına gelen ilk ismi söyleyiverdi: “Vivian.”

Polis memuru, ağzındaki sakızı bir iki tur döndürdü. “Kaç yaşındasın, Vivian? Lise   rencisi misin?”

“Mezun oldum,” dedi. Avu larının içi terliyordu. Arkasını dönüp bir an evvel oradan uzaklaştırmak için kendini zor tutuyordu. Adam, Heather’ın yüzünü hafızasına kazırcasına büyük bir dikkatle bakmaya devam etti.

Ardından Heather’a doğru bir adım daha yaklaştı. “Panik diye bir oyundan haberin var mı, Vivian?”

Heather gözlerini kaçırdı. “Hayır,” dedi duyulur duyulmaz bir sesle. Aynı anda dedi inden pişman oldu. Berbat bir yalancıydı. *Keşke evet deseydim*, diye geçirdi içinden.

“Herkesin Panik’e katıldığını sanıyordum,” dedi polis.

“Herkes değil,” diye karştılık verdi Heather memura bakarak. Heather, sanki bir Şey itiraf etmişt  gibi, adamın gözlerinde bir zafer parıltısı gördü. *Olamaz*, dedi içinden. Her Şeyi berbat edecekti. Sirtından aşt ı ter boştandı.

Polis, Heather’ı birkaç saniye daha s z d kten sonra, “İyi bakalım, git haydi,” dedi. Bu kadardı. Ucuz atlatmıştı.

Dışarı çıktığında derin derin birkaç nefes aldı. Havada yoğun bir nem vardı. Fırtına yaklaştıyordu. Gökyüzünün rengine bakılırsa şiddetli bir fırtına olaca a benziyordu. Hava, kusacakmış gibi yeşil renge bürünmüştü. Kapüşonunu indirip alnına biriken ter damlalarını sildi.

Hızlı adımlarla arabaya yöneldi.

Yaklaştığında ise adeta taş kesildi.

Lily arabada yoktu.

Hemen ardından ortalığı inleyen bir *güm* sesi duyuldu. Öyle ki gürültü karşısında Heather olduğu yerde sıçrayıverdi. Gökyüzü genişler gibi oldu ve peşi sıra öfkesini yerden çıkarırcasına kuvvetli bir yağmur bastırdı. İlk şimşek, göğü adeta ikiye bölerek aydınlattığı sırada arabanın yanına vardı. Kapıya uzandı ama kilitliydi. Lily nereye kaybolmuş olabiliirdi?

“Heather!” Lily’nin sesi, yağmurun hışırtısını bastırarak çınladı kulaklarında.

Heather bir çırpıda arkasını döndü. Mavi beyaz bir devriye arabasının yanında, ayakta duran polis memurunu gördü önce. Hemen ardından, memurun, kız kardeşini kolundan tuttuğunu fark etti.

“Lily!” O an ne polisler umurundaydı ne de hareketlerine dikkat etmesi gerektiği. Dosdoğru kardeşinin yanına koştu. “Bırak onu,” diye bağırdı Heather.

“Sakin, sakin.” Polis uzun boylu, zayıf bir adamdı. Suratı ata benziyordu. “Önce herkes bir sakinleşsin, tamam mı?”

“Bırak onu,” diye yineledi Heather. Polis, bu kez Heather’ın dediğini yaptı. Kolunu bırakır bırakmaz Lily hızla ablasına doğru koşup küçük bir çocuk gibi beline sarıldı.

“Durun bir dakika,” dedi polis memuru. Yine bir şimşek çaktı. Gökyüzündeki saniyelik parıltı adamın çarpık dişlerini aydınlattı. “Ben sadece küçük hanımın iyi olduğundan emin olmak istemiştim.”

“Gayet iyi,” dedi Heather. “İyiyiz biz.” Hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladıysa sırada polis uzanıp durdurdu.

“Hop, bekleyin bir saniye,” dedi. “Hâlâ küçük bir sorunumuz var.”

“Biz bir şey yapmadık,” dedi Lily söze karışarak.

Polis gözlerini kısarak Lily’ye baktı. “Sana inanıyorum,” dedi sesini yumuşatarak. “Ama şuradaki,” dedi günlerdir içinde yaşadıkları külüstürü işaret ederek, “çalıntı bir araba.”

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Heather ise ne yapacağını bilemez haldeydi; kafasını toplamakta zorlanıyordu. Sonra Lily'ye baktı. Kız kardeşi, üstüne oturan tişörtüyle iyice sıksa ve üzgün görünüyordu.

Polis, devriye arabasının arka kapısını açtı. "Haydi," dedi Lily'ye. "İçeri gir de kuru biraz." Heather bundan hiç hoşlanmamıştı. Lily'yi polis arabasına yaklaştırmak istemiyordu. İnsanların güvenini kazanmak için bir tür taktikti bu: Önce nazik davranıp güvende olduğunu hissettirirler, sonra ne olduğunu anlamadan renk değiştiriverirlerdi. Sonra aklına Bishop gelince boğazı düğümlendi. Sırf polislere özgü bir durum da değildi bu, herkes için geçerliydi.

Fakat Heather'ın, *Yapma*, demesine kalmadan Lily arabaya binmişti bile.

"Bu meseleyi gidip başka bir yerde konuşsak?" dedi polis memuru. En azından asabi bir tip değildi.

Heather kollarını önünde kavuşturduktan sonra, "Böyle iyi," dedi Heather titrediğinin anlaşılmamasını umarak. "Ayrıca arabayı çalmadım," diye ekledi. "Araba annemin."

Polis başını iki yana salladı. "Annen senin çaldığını söylemiş ama." Heather yağmurun gürültüsünden adamı zor duyuyordu. "Üstelik arka koltuğa da teşkilatı kurmuşsunuz: yiyecek, örtü, giysiler..." Adamın burnunun ucuna tek bir yağmur damlası düştü. O an neredeyse Lily kadar zavallı göründü Heather'ın gözüne.

Heather, kafasını çevirip başka yöne baktı. Göğsünde bir balon gibi sürekli şişen ve acıtarak göğüs kafesine baskı yapan ne varsa, içindeki her şeyi bir bir anlatmak, kusmak istiyordu. Fakat sonunda, "Eve gitmiyorum. Beni oraya zorla götüremezsiniz," demekle yetindi.

"Elbette götürebilirim."

"On sekiz yaşındayım," dedi Heather.

"Aynı zamanda evsiz, işsiz ve beş parasızsın," dedi memur

“Çalışıyorum. İşim var benim.” Aptallık, inatçılık ettiğinin farkındaydı ama umurunda değildi. Lily’ye söz vermişti bir kere; o eve bir daha dönmeyeceklerdi. Kardeşine verdiği sözü tutacaktı. Belki polise annesiyle ilgili gerçekleri, uyuşturucu partilerine gittiğini, sabaha kadar eve dönmediğini anlatsa tekrar oraya gitmek zorunda kalmazdı. Gel gelelim, bu sefer de annesi hapsi boylayıp Lily’yi de ilgisiz bir ailenin yanına verirlerse ne yapardı? “Üstelik iyi bir işim var.”

Sonra birdenbire aklına Anne geldi.

Polise baktı. “Telefonla görüşme hakkım olması gerek, değil mi?”

İlk kez bir tebessüm belirdi adamın yüzünde. Fakat gözlerinde hâlâ o üzgün ifadeyle bakıyordu. “Tutuklu değilsin ki zaten.”

“Biliyorum,” dedi Heather. Birden öyle heyecanlanmıştı ki kusacağıını sandı. *Ya Anne umursamazsa? Veya daha kötüsü, polisle bir olursa?* diye geçirdi içinden. “Tamam işte, birini aramak istiyorum.”

dodge

Gökyüzü parçalanırcasına gürleyip yağmur bir anda bastırduğunda, Dodge evin yolunu daha anca yarılamıştı. *Şansısma tüküreyim*, diye geçirdi içinden. Birkaç dakikaya kalmadan sırlıklam olup çıkmıştı. O sırada korna çalarak bir araba geçti yanından. Beraberinde kot pantolonu da yoldan fışkıran suyla iki kat ıslanmış oldu. Eve kadar nereden baksa daha üç kilometre vardı.

Fırtınanın dinmesini umarken yağmur şiddetini artırarak yağmaya devam ediyordu. Gökyüzünü yırtarcasına aydınlatan bir şimşek çaktı. Peşi sıra tepeden yanıp sönen ışıklar yeşilin tuhaf bir tonunda parlıyordu etrafta. Yol boyunca uzanan hendekler yağmur sularına teslim oluvermişti hemen. Yerlerde sürünen yapraklar, karton bardaklar Dodge'un ayakbağılarına takılıp duruyordu. Artık neredeyse önünü bile göremez haldeydi; dibine kadar yanaşana dek yoldaki arabaları bile zar zor seçebiliyordu.

Sonra birden Bishop geldi aklına. Evi, Dodge'un bulunduğu noktaya sadece birkaç dakikalık mesafedeydi. Yoldan içeri doğru sapıp koşmaya başladı. Bishop'ın evde olması için dua ediyordu

bir yandan da. En azından sağanak dinene dek bekler veya Bishop insafa gelip onu evine bırakabilirdi.

Ne var ki, evin önüne geldiğinde her taraf kapkaranlıktı. Yine de şansını deneyip sundurmanın basamaklarından çıktı ve Bishop'ın açacağı umarak ön kapıyı tıklattı. Hiç ses seda yoktu.

Derken, evin arka tarafında sineklik görevi gören tel bir kapı olduğunu anımsadı. Çamurda bata çıka arka kapıya varacağıın derken bacağını çim biçme makinesine çarpınca küfrederek öne doğru sendeledi. Az kalsın yüzüstü kapaklanıyordu.

Sonunda kapıya ulaştığında ise sonuç yine hüsrana oldu; kapı kilitliydi. Öylesine sırlıklam ve perişan haldeydi ki, bir an için kapıya yumruğunu geçirip tokmağı içeriden çevirmek bile geldi aklına. Ama sonra tepede çakan şimşekle gökyüzünün aydınlandığı o kısacık anda bahçe kulübesi tarzı bir yer ilişti gözüne. Evin az berisindeydi. Ağaçların arasında zor seçiliyordu.

Kulübeye yaklaştığında kapısında asma kilit olduğunu fark etti fakat görünüşe bakılırsa Dodge'un şansı bu gece ilk kez yaver gidiyordu. Kilit, yerine tam oturmamıştı. Kapıyı itip içeri girdi. Kapalı ortamın kuruluşu ve serinliğinden bir ürperti geldi üzerine. İçeriye kesif bir rutubet ve eski ahşap kokusu hâkimdi. Bir süre, gözlerinin içerideki karanlığa uyum sağlamasını bekledi. Lanet olası hiçbir şey görünmüyordu. İçerisi yalnızca dış hatları seçilebilen birkaç karanlık eşyadan ibaretti. Herhalde dışarıdaki hurdaların geri kalanını da buraya depolamışlardı.

Önünü görebilmek için cep telefonunun ışığını açacağı zaman şarjını bitmek üzere olduğunu fark etti. Bu durumda Bishop'ı arayıp nerede olduğunu veya ne zaman eve geleceğini bile soramayacaktı. *Bir bu eksikti*, dedi içinden. Ama hiç yoktan, ekranın azıcık ışığı sayesinde kulübenin içini daha net görebiliyordu. Gözüne ilişen kablolardan, içeride elektrik tesisatı olduğunu görünce şaşkınlığına engel olamadı. Tavana eğreti şekilde tutturulmuş bir ampul, duvarda da elektrik düğmesi vardı.

Ampulün aydınlatması fersiz olsa da az önceki karanlıktan çok iyiydi. Hemen ardından, Dodge, kulübenin içinin tahmin ettiğinden daha düzenli olduğunu fark etti. Hurdalıktan çok daha tertipli olduğu kesindi. İçeride bir tabure, bir çalışma masası, birkaç da raf vardı. Masanın üzerindeki ıslanmış ve üzerine metal bir kablumbağa ağırlığı konmuş bir yığın bahis fişi ilişti gözüne.

Fişlerin yanında ise eski bir ses kayıt cihazı, kamera ve kayıt gerektirmeyen şu ucuz kullan-at cep telefonlarından vardı.

Dodge'un şansı sahiden de dönmüş olmalıydı çünkü masadaki cep telefonu açıldı ve şifre istemiyordu.

Dodge, telefonunun şarjı bitmeden rehberi açıp Bishop'ın numarasını buldu.

Ardından masada bulunduğu telefondan numarayı tuşlayıp Bishop'ı aradı. Telefonu normal çalışıyordu fakat uzun bir süre çaldırdıktan sonra telesekretere düşünce, Dodge sesli mesaj bırakmadan telefonu kapadı. Belki mesaj atmak daha iyi bir fikirdi. Nasılsa önünde sonunda eve gelecekti. Sahi, bu havada nereye gitmiş olabilirdi ki?

Dodge, mesaj kısmına girmesiyle birlikte kaskatı kesildi. Çatıya pat pat vuran yağmur sesleri, hatta telefonun elindeki ağırlığı da dahil hiçbir şey hissedemiyordu artık. Telefondan son gönderilen mesaj dışında bir şey göremez haldeydi.

Tek başmayken neler yapabiliyormuşsun bakalım. Yarın gece göreceğiz.

Dodge mesajı bir kez daha okudu; sonra bir kez daha.

Kalbi delicesine çarpmaya başladı.

Gönderilen önceki mesajlara baktı. Hepsi de art arda dizilmişti: oyun talimatları. Öteki yarışmacılara gönderilen mesajlar. Listenin en sonunda ise Heather'ın numarasına gönderilen bir mesaj vardı.

Canın yanmadan çık bu oyundan.

Dodge, telefonu aldığı yere dikkatlice geri bıraktı. Az önce gördükleri şimdi gözüne daha bir farklı görünüyordu: kayıt cihazı.

kamera. Kulübenin köşesine yığılmış spreyl boyalar ve duvara yaslı duran kontrplak plakalar. Hepsi de Bishop'ın oyun hazırlıkları için kullandığı malzemeler, araç gereçlerdi.

Raflardan birinde yan yana altı tane cam kavanoz diziliydi. Dodge'un, yakından bakmak için eğilmesiyle çılgılık atarak geriye doğru tökezlemesi bir oldu. Az kalsın duvara dayalı duran tahta plakaları deviriyordu.

Örümcekler. Kavanozların hepsi, koyu kahverengi gövdeleri ve bacaklarıyla iç içe geçmiş bir sürü örümcekle doluydu. Muhtemelen Dodge'un bireysel etabı için üstüne salınmayı bekliyorlardı.

"Ne yapıyorsun burada?"

Dodge arkasını döndüğünde yüreği hâlâ yerinden fırlayacakmışçasına çarpıyordu. Yüzlerce örümceğin vücudunda gezindiği hissinden kurtulamamıştı bir türlü.

Bishop, hiç hareketsiz bir biçimde kapının eşiğinde dikiliyordu. Arkasındaki fırtına ise sağanakla birlikte hiç hızını kesmeden devam ediyordu. Bishop'ın üzerinde kapüşonlu bir yağmur pançosu vardı, yüzü karanlıkta seçilmiyordu. Dodge, bir anlığına sahiden korkmuştu Bishop'ın bu halinden; görüntü itibarıyla korku filminden fırlamış bir seri katili andırıyordu.

İşte o an oyunun amacının tam da bu olduğunu anladı. Yarışmacılar, karşısındakilerin kim olduğunu bilmeden, en fazla tahmin yürüterek gerçek korkuyu anbean yaşamış oluyorlardı.

O sırada Bishop kulübenin içine doğru bir adım daha attı ve kapüşonunu çıkardı. Az önceki korku sahnesi etkisini yitiriverdi birden. Karşısındaki, her zamanki Bishop'tı işte. Dodge her ne kadar deminki gibi korkmasa da, bulunduğu noktadan sadece birkaç santim ötede, incecik cam kavanozların ardındaki örümcekleri düşündükçe gerilmekten kendini alamıyordu.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun, Dodge?" diye sordu Bishop sertçe. Yumruklarını iki yanında sıkmış bekliyordu.

"Ben de seni arıyordum," dedi Dodge. Bishop'ın olası bir saldırı hamlesine karşı ellerini havaya kaldırarak ekledi: "Yağmurdan korunmak için içeri girdim, başka bir amacım yoktu."

"Burada olmaman lazımdı," diye üsteledi Bishop.

"Sorun yok," dedi Dodge. "Biliyorum, tamam mı? Anlamıştım zaten."

Ortama bir ölüm sessizliği çöktü. Bishop gözlerini ayırmadan Dodge'a bakıyordu şimdi. "Neyi biliyorsun?" dedi sonunda.

"Yapma, oğlum. Hiç boşuna anlamazdan gelme," dedi Dodge alçak sesle. "Ama merak ettiğim tek bir şey var: Neden? Oysa Panik'ten nefret ettiğini sanıyordum."

Sorusunun yanıtı kalacağını, Bishop'ın, gerçeği inatla inkâr edeceğini düşünürken, Bishop bir anda tüm enerjisi çekilivermiş gibi kapıyı ardından örtüp sandalyeye çöktü. Bir süre başını elleri arasına alıp öylece oturdu. Sonunda başını kaldırıp Dodge'a baktığında ise soruya başka bir soruyla karşılık verdi:

"Sen neden bu oyuna katıldın peki?"

İntikam, dedi içinden Dodge ve *Kaybedecek bir şeyim olmadığı için*. Fakat sesli olarak verdiği cevap bu değildi elbette. "Niye olacak?" dedi. "Para için."

Bishop ellerini iki yana açtı. "Aynen."

"Gerçekten mi?" Dodge dikkatle Bishop'ı süzdü. Yüzünde anlamlandıramadığı bir ifade vardı. Bishop onaylarcasına başını salladı fakat Dodge, yalan söylediğini anlamıştı bir kere. Sakladığı bir şeyler vardı besbelli ama daha fazla üstelemedi.

Herkesin mutlaka sırları olurdu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Bishop. Yorgunluğu sesinden anlaşılıyordu. Aynı zamanda bitkin de görünüyordu. Dodge, koca bir yaz oyunu planlamanın, yapılan tüm hazırlıkların, yalanların Bishop için nasıl da yorucu olduğunu tahmin edebiliyordu.

“Ona sen karar vereceksin,” dedi Dodge, çalışma masasına yaslanırken. Şimdi biraz daha rahatlamış hissediyordu. Ayrıca Bishop’ın, örümcekleri görmesini engelleyecek şekilde oturmuş olmasına da minnettardı.

“Heather’a söyleyemezsin,” dedi Bishop oturduğu yerden öne doğru kaykılarak. Birdenbire hırçınlaşmıştı. “Onun bilmemesi gerek.”

“Sakin ol,” dedi Dodge. Bir yandan da, edindiği bu yeni bilgiyi nasıl lehine kullanabileceğini düşünüyordu. “Heather’a söylemeyeceğim. Ama sen de beni bireysel etapta yarıştırmayacaksın. Geçtiğimi söyleyeceksin, o kadar.”

Bishop, uzun uzun Dodge’a baktı. “Bu haksızlık.”

Dodge omuzlarını silkti. “Olabilir. Fakat başka seçeneğin yok.” Avuçlarını kot pantolonuna sildi. “O örümceklerle ne yapmayı planlıyordun?”

“Sence?” Bishop’ın sinirlendiği ses tonundan anlaşılıyordu. “Peki. Öyle olsun. Doğrudan finaldesin. Oldu mu?”

Dodge onaylarcasına başını salladı. Sonra birdenbire Bishop ayağa fırlayıp sandalyeye bir tekme savurdu. “Oh be! Doğrusunu istersen, gerçeği öğrendiğine bir yandan da sevindim, biliyor musun? Başkasıyla paylaşmak çok iyi geldi. Böyle bir gerçeği sır olarak saklamak nasıl berbat bir his, anlatamam. İlet bir şey.”

Dodge, Bishop’a, hakemlik görevi kendisine teklif edildiğinde pekâlâ reddedebileceğini söylemek gibi aptalca bir şeye yeltenmedi bile.

Bunun yerine, “Yakında bitecek,” demekle yetindi.

Bishop kulübenin içinde volta atmaya başladı. Sonra birdenbire durup Dodge’un yüzüne baktı. Suratında garip bir ifade vardı. “Onu ben öldürdüm, Dodge,” dedi sözcüklerin birazını yutarak. “Ölümünden ben sorumluyum.”

Bishop’ın çene kaslarının hareket etmesinden, Dodge ağlamamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu. “Oyunun bir

parçasıydı.” Başını iki yana salladı. “Amacım kimseye zarar vermek değildi. Aptalca bir şaşırtmaydı, o kadar. Tenekeden çöp kovasına, birkaç kâğıt parçası yakıp attım. Fakat kısa sürede yangın kontrolden çıktı. Her şey... her şey bir anda oluverdi. Ne yapacağımı bilemedim.”

Dodge birdenbire suçluluk duydu. Akşam Dayna’ya Bill Kelly konusunda sert çıkışırken, Küçük Kelly ve babasının kim bilir nasıl berbat hissettiği aklının ucundan bile geçmemişti. “Kazaydı,” dedi Dodge yavaşça.

“Kaza veya değil, ne fark eder ki!” diye karşı çıktı Bishop. Sesi şimdi boğuk çıkıyordu. “Hapse girmeliyim. Muhtemelen gireceğim de zaten.”

“Hayır, girmeyeceksin. Kimse bilmeyecek.” O sırada, Bishop’ın bir de işbirlikçisi olduğu geldi Dodge’un aklına. Her oyunun mutlaka iki hakemi olurdu. Diğer hakemin kim olduğunu sorsa bile Bishop’ın söylemeyeceğinden emindi. “Benden laf çıkmayacağını söylememe gerek yok herhalde. O konuda bir kuşkun olmasın.”

Bishop başını salladı. “Sağol,” diye ekledi fısıltıya yakın bir sesle. Hayat enerjisi çekilivermiş gibiydi yine. Tekrar sandalyeye oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Uzun bir müddet ikisi de hiç konuşmadılar. İçeri girmek için çatıya yumruk gibi vuran iri yağmur damlaları dışında çıt çıkmıyordu. Dodge’un, tüm ağırlığını üzerine vermekten uyuşan bacağı ve sesinden, sakinleştiği belli olan yağmur kalkıp gitmesi için geçerli bir bahaneydi.

Tam o sırada Bishop, başını kaldırıp Dodge’a baktı. “Senden bir iyilik isteyeceğim.”

Dodge onaylarcasına başını salladı.

Sevinçten Bishop’ın gözlerinin içi güler gibi olduysa da çok geçmeden yerini anlaşılmasız bir yüz ifadesine bıraktı. “Heather’la ilgili.”

6 AĞUSTOS, CUMARTESİ

heather

Anne, Heather'ın artık kaplanları besleyebileceğine karar vermişti. Ağılın kilidini nasıl açacağını, et kovasını nereye bırakacağını bir bir göstermişti. Anne bunu yaparken hiç acele etmiyor; hatta bazen frizbi atar gibi, kovadaki et parçalarından birini havaya doğru fırlattığı bile oluyordu. Heather, birkaç kez, kaplanlardan birinin kendilerine atılan etleri havadayken yakaladığına bizzat şahit olmuştu.

Öte yandan Heather, bunun için kaplanların bilhassa ağılın ta diğer ucunda oldukları veya ağaçların gölgesinde güneşli öğle vaktinin tadını çıkardıkları zamanı kolluyordu. Fırsatını yakaladı mı da hemen asma kilidi açıp kovayı içeri bırakıyor, gözlerini üzerlerinden ayırmadan gerisingeri çıkıp kapıyı yeniden çabucak kilitliyordu. Tüm bu esnada her ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar, Heather, nefeslerinin sıcaklığını ve sivri dişlerinin boynuna geçtiğini hayal etmekten kendini alamıyordu.

“Sence evlerini özlüyorlar mıdır?”

Heather başını çevirdi. Karşısındaki Lily'den başkası değildi. O sabah erken saatlerde Lily, Anne'e, Muppet'ı yıkamasında yardım etmişti. Bacaklarındaki çamurlu su lekeleri de ondan kalmış olmalıydı. Fakat onun dışında, haftalardır hiç olmadığı kadar temiz ve sağlıklı görünüyordu. Ahırın öbür ucunda, bahçedeki nergisleri toplarken kendi kendine bir şarkı mırıldanan Anne'in sesi duyuluyordu.

"Bence keyifleri gayet yerinde," dedi Heather. Aslında bunu daha önce hiç düşünmemişti. Ağılın kapısını kilitlediğinden emin olmak için üçüncü kez kontrol edip yeniden kardeşine döndü. Lily'nin surat ifadesi, ağzında sanki yutmakta zorlandığı koca bir lokma varmış gibiydi.

"Peki ya sen, Lily?" diye sordu Heather, elini usulca kardeşinin saçlarına götürürken. "Evi özlüyor musun?"

Lily başını hayır dercesine öyle bir hızla iki yana salladı ki saç örgüsü yüzüne çarptı. "Sonsuza dek burada kalmak istiyorum," dedi. Heather şimdi kardeşinin yutmakta zorlandığını sandığı şeyin içinde biriktirdiği bu sözcükler olduğunu anlamıştı.

Tuhaf bir biçimde eğilip Lily'ye sıkıca sarıldı. Her şeye rağmen Lily büyümeye devam ediyordu; boyu neredeyse Heather'm göğüs hizasına gelmişti. Heather fark etmezken hayatında kaşla göz arasında değişen şeylerden biri de buydu. Aynı Bishop gibi. Nat'le olan dostluğu gibi.

"Ne olursa olsun, hep birlikte olacağız. Tamam mı? Her şekilde başımızın çaresine bakacağız." Heather, kardeşinin burnundan makas alırken Lily de yüzünü buruşturdu. "Bana inanıyor musun?"

Lily başını evet anlamında sallasa da, Heather kardeşinin aklında bazı soru işaretleri olduğunu görebiliyordu.

Heather'm polislere yakalanmasının ve Anne'in şimdilik Heather ve Lily'ye evinin kapısını açmasının üzerinden üç gün geçmişti. İkisi birlikte "mavi oda"da kalıyorlardı. Odanın duvarları mavi çiçek desenli duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Yatak örtülerinden fırfırlı

perdelere kadar her şey masmaviydi. Heather, hayatında böyle güzel bir oda görmemişti herhalde. Sabah uyandığında Lily'nin yatağını boş görünce hemen telaşa kapılmış, peşi sıra dışarıdan gelen kakhaha seslerini duyunca rahat bir nefes almıştı. Pencereden baktığında, Lily, Anne'in tavukları beslemesine yardım ediyor, bir yandan da tavuklardan biri peşinden kovalarken kakhahalarla gülüyordu.

Bir önceki gün ise, Krista, polislerin kendisine teslim ettikleri külüstürüyle gelip Anne'i görmezden gelerek Lily'ye büyük bir sevgi gösterisiyle sarılmıştı. Bu esnada yüzü Krista'nın güneşten çil çil olmuş göğsüne gömülen Lily, annesi ona sarılırken put gibi kaskatı kesilmişti. Heather araba yüzünden annesinin ona öfkeli olacağını sanıyordu, belki de öyleydi ama ayık olduğu zamanlarda rol yapmayı iyi becerirdi. Ucuz ve ağır bir parfüm sıkılmıştı üstüne. İşe giderken giydiği pantolonuyla, memelerinin altı büzülmüş mavi bir bluz vardı üzerinde.

Heather'a, yaptıklarına pişman olduğunu, artık âlem yapmayacağını, Lily'ye daha iyi annelik edeceğini söylemişti. Ne var ki, bunları derken, kâğıttan repliklerini okuyan kötü bir tiyatro oyuncusundan farkı yoktu.

"Ee? Eve geliyorsunuz, değil mi?" diye sormuştu.

Sorusu üzerine Heather başını iki yana salladığında Krista'nın yüzündeki saniyelik değişimi görmüştü.

"Sonsuza kadar burada kalamazsınız ya," demişti Krista, Anne'in duymayacağı şekilde alçak bir sesle. "Nasıl olsa önünde sonunda sizi kapı dışarı edecek."

Heather, o an midesine koca bir yumru oturduğunu hissetmiş ve hemen ardından eklemiştir: "Güle güle, Krista."

"Bebeğimi benden koparıp almana da izin vermeyeceğim. Anladın mı beni?" Krista uzanıp Heather'ın dirseğinden sıkıca yakalamış ama Anne'in öne doğru bir adım attığını görünce kolunu hemen bırakıvermişti.

“Yine geleceğim,” demişti Krista bağırarak o çarpık gülüşüyle. Kendince Heather’ı tehdit ediyordu. Heather ise annesinin bu söylediklerini gün boyu etrafta dolaşırken düşünüp durmuş, bir türlü hazmedememişti. Hatta hiç beklemediği bir anda Anne’in gelip Heather’a şefkatle sarılması bile fayda etmemişti.

Merak etme, demişti Anne. *Ben yanınızdayım.*

Heather, Anne’in bu dediğine hiç kuşkusuz inanmayı diledi.

Kaplanlar şimdi ağılın karşısından ağır adımlarla, umursamaz bir havayla etlere doğru ilerliyorlardı. Derken ağızlarını kocaman açıp dişleri saniyelik bir ışıltıyla güneşin altında parlarken tek hamlede öne doğru atıldılar. Heather, ikisinin birlikte çiğ etleri büyük bir iştahla lime lime edip yuttuklarını görünce midesinde hafif bir bulantı hissetti. Çalışmaya başladığı ilk gün Anne ne demişti? Yaralı ve düşkün gördüklerine yardım edip onları koruması altına almaktan mutluluk duyduğunu söylememiş miydi? Fakat Heather, şimdi bakınca karşısındaki bu iki kaplanın yardıma muhtaç olduklarına inanmakta güçlük çekiyordu.

Tam o sırada arka cebindeki telefonu titredi. Arayan Natalie’ydi. Doğum gününden beri hiç konuşmamışlardı.

“Heather?” Natalie’nin sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. Sanki suyun altından konuşuyordu. “Son haberi duydun mu?”

“Ne haberi?” diye sordu Heather. Telefonu kulağıyla omzu arasına sabitleyip kulübenin kapısını iterek ağılın anahtarını askıya astı.

“Bahis fişleri,” dedi Natalie. “Dodge örümcekli bireysel etabını geçmiş.” Durdu. “Sıradaki kişi ikimizden biri olabilir.”

Heather midesinde yine bir kasılma hissetti. “Veya Ray,” dedi Heather. “Ya da Harold Lee.”

“Ama bizimki de yakındır,” diye karşılık verdi Nat. Kısa süreli bir sessizliğin ardından sordu: “Hiç... hiç onunla konuştun mu?”

Heather, Nat'ın kastettiği kişinin Dodge olduğunu anlamıştı hemen. "Pek sayılmaz," dedi. Dodge'un kendisine bahsettiği şeyi, yani anlaşmanın iptal olduğunu Natalie'ye söylememişti. Ama Nat'ın, o kadarını da tahmin edeceğini düşünüyordu.

Nat, hattın öteki ucunda derin bir iç çekti. "Bir şey duyarsan bana haber ver, olur mu?"

"Tabii, veririm," dedi Heather. Aralarında garip bir sessizlik oldu. Geçen gece, Nat'ın banyoda ellerini kaynar suyun altında sürterek ağlama krizine tutulduğu an geldi gözünün önüne. İçinde aniden bir duygu seli kabardı; Natalie'ye olan sevgisi ve dile getiremediği onca derdi.

"Heather?" dedi Nat.

"Efendim?"

Nat'ın sesi ürkek çıkıyordu. "Sen olmadan bunu başaramazdım; bu aşamaya kadar asla gelemezdim. Farkındasın, değil mi?"

"Oyunun bitmesine az bir zaman kaldı," dedi Heather umursamaz bir ses tonuyla. "Duygu sömürsünün hiç sırası değil."

Heather, telefonu kapatır kapatmaz, gelen kutusunda yeni bir mesaj olduğunu gördü. Mesajın üzerine tıklamasıyla birlikte ise dehşet içinde telefonun ekranına bakakaldı.

Mesaj kısa ve tek bir cümleden ibaretti:

Yarın sıra sende.

7 AĞUSTOS, PAZAR

heather

“İyi misin?” diye sordu Nat.

“Direksiyonu kırıp durmasan daha iyi olacağım,” dedi Heather. Sonra hemen ekledi: “Özür dilerim.”

“Sorun değil,” dedi Nat. Direksiyon simidini sıkıca kavrayan parmakları minik yarımaylara benziyordu.

Heather, Fresh Pines Mobile Park tabelasını görür görmez içi bir tuhaf oldu. Krista’nın evinin birkaç blok aşağısındaki 62 no’lu terk edilmiş eve gidiyorlardı. Her ne kadar burada yıllardır kimse yaşamıyor olsa da, evin içinde elektrik tesisatından buzdolabına, masasından yatağına kadar her türlü teşkilat vardı.

Heather, kendini bildi bileli boş duran 62 numaraya, insanların parti vermeye ve düşünmek istemediği başka şeyler yapmaya geldiklerini biliyordu. Bir keresinde, sekiz veya dokuz yaşlarındayken, Bishop’la ikisi buraya gelmişler ve buzdolabındaki tüm biraları boşaltıp mutfak dolaplarında buldukları bütün sigara paketlerini ve ot torbalarını da çöpe dökmüşlerdi; sanki bu durum onları yenilerini bulmaktan alıkoyacaktı.

Heather, acaba Bishop şu an ne yapıyor diye merak etti. Panik'in bireysel etabında sıranın onda olduğundan haberi var mıydı? Muhtemelen yoktu. Bishop'ı düşünmenin ona acı vermekten başka bir işe yaramadığını fark edince Natalie'nin berbat araba sürüşüne odaklanmaya çalıştı.

"En azından sıranı savmış olacaksın," dedi Nat. Heather, arkadaşının ona yardım etmeye çalıştığının farkındaydı. "Şu an seni kıskanıyorum bile diyebilirim."

"Hayır, kıskanmıyorsun," dedi Heather. 62 numaraya gelmişlerdi bile. Jaluziler kapalıydı ama pencerelerden süzülen ışığı ve içeride siluet halinde hareket eden insanları görebiliyordu. *Şahane*, dedi Heather içinden. Bir seyircisi eksikti.

Natalie arabayı durdurup kontağı kapadı ve ekledi: "Başaracaksın."

Tam arabadan inmeye yeltendiği sırada, "Bir saniye," dedi Heather arkadaşını durdurarak. Ağzı dili kupkuru kesilmişti. "Bana dediğin şeyi hatırlıyor musun? Şey, sen olmasaydın ben de buralara kadar gelemezdim."

Nat gülümsedi. Üzgün görünüyordu. "En iyi olan kazansın," dedi sonra gülerek.

İçerisi sigaradan dumanaltı olmuştu. Hâlâ şişliği inmemiş ve morluklarla dolu yüzüyle Diggin de oradaydı. Onur madalyası taşımış gibi, yara bereleriyle adeta caka satıyordu. Ray'in de orada olduğunu görünce Heather'ın iyice tepesi attı. Muhtemelen Heather'ın başarısız olacağını umarak onu izlemeye gelmişti. Tezgâhın üzerinde birkaç ucuz içki şişesiyle plastik bardaklar duruyordu. Masanın başına toplanmış bir grup, Heather ve Nat içeri girer girmez tüm dikkatlerini kapıdan tarafa çevirdiler. Heather ne yapacağını şaşırmıştı, kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu. Gözleri önce Vivian Trager'ı seçti.

Matt Hepley de oradaydı.

“Ne işin var senin burada?” Soruyu Matt’e yönelttiği sırada, Heather hâlâ kapının eşiğinde durduğunu fark etti. *Bu da oyunun bir parçası herhalde,* diye düşündü, sabrım ölçüyor olmalıydılar. *Panik görevi: Heather sinir krizi geçirmeden eski sevgilisi ve Bishop’ın yeni manitasıyla ne kadar süre dört duvar arasında kalmaya dayanabilir? Kusmazsa bonus puan.*

Matt yerinden öyle bir hızla fırladı ki az kalsın sandalyesi devriliyordu. “Heather. Merhaba.” Aralarında sanki iki adım değil de yüzlerce metrelik bir mesafe varmış gibi bir de ayağa kalkmış, Heather’a el sallıyordu. Vivian’ın gülerек onlara baktığım hissedebiliyordu. *Kaltak,* diye geçirdi içinden. Üstelik Heather ona hep iyi davranmıştı. “Diggin davet etti. Şey konusunda yardım...” Matt’in sesi giderek canlılığını yitirdi ve sonunda sustu.

“Ne konusunda?” Heather adeta buz kesilmişti. Konuşurken dahi dudaklarını hissedemediğini fark etti.

Matt’in yüzü ise pancar gibi kızarmıştı. Beraberlerken onun bu özelliği –yüzünün hemen kızarması– Heather’m hoşuna giderdi.

Oysa şimdi suratına bakınca şapşallıktan başka bir şey göremiyordu. “Tabanca,” dedi sonunda Matt.

Herkesin başında toplandığı masanın üzerindeki Heather daha yeni fark ediyordu. Kelimeler boğazma dizildi. Nefes almakta güçlük çekiyordu.

Ortadaki şey iskambil destesi falan değil, düpedüz tabancaydı.

Üstelik sıradan bir tabanca da değil; Heather’m, Tetik Jack’in evinden çaldığı tabancaydı bu.

Ama yok, bu mümkün değildi. Aklını iyice oynatıyordu. Bishop silahı Heather’dan alıp gözü önünde torpidoya koymuştu. Heather, tabancaların modelinden veya şeklinden anlayan bir tip değildi. Onun gözünde hepsi birdi: dehşet saçan korkunç birer metal yığını.

Birdenbire, Heather henüz küçük bir çocukken duyduğu, Krista'nın komşularıyla kafayı çekerkenki konuşmaları geldi aklına. "Heather'ın babası var ya... adam sorunluydu resmen. Bebek doğduktan sonra dünyayla ilişkisini kesti. Bir gün eve geldim, bir de ne göreyim? Beyni duvarın her yanına saçılmış." Arada bir sessizlik olmuştu. "Bazen düşünüyorum da, belki de haklıydı."

"Lütfen. Sadece bir dakika." Matt şimdi daha da yaklaşmıştı. O yalvaran kocaman gözleriyle, çaresiz bir köpek yavrusu gibi Heather'a bakıyordu. Neden sonra fark etti Heather, Matt'in sadece konuşmak istediğini fark etti, sesi artık fısıltı halinde çıkıyordu. "Dışarıya çıkalım mı?"

"Hayır." Heather'ın, düşüncelerini dile ve harekete dökmesi bayağı zaman alsa da nihayet konuşabilmişti.

"Ne?" Matt afallamış görünüyordu. Muhtemelen Heather tarafından reddedilmeye alışkın olmadığından. Belki Delaney de her dediğine evet diyordu ve belki o yüzden şimdi aldığı cevap garibine gitmişti.

"Dışarı çıkmaya lüzum yok. İlla konuşmak istiyorsan, buyur. Seni dinliyorum." Heather, Nat'in dinlemiyormuş gibi görünmeye çalıştığının farkındaydı. Öte yandan Vivian'm gözlerini hâlâ üzerinde hissediyordu.

Matt öksürdü. Yanakları yine kızarmıştı. "Bak. Ben sadece... senden özür dilemek istemiştim. Aramızda yaşananlar için. Delaney'le..." Matt gözlerini kaçırdı. Pişman görünmek için elinden geleni yaptığı ortadaydı fakat Heather, Matt'in bundan sinsice zevk aldığına da farkındaydı. Rolünü iyi yapıyordu, o ayrı. Omuzlarını silkti. "İnan bana... her şey bir anda *oluverdi*."

Heather, o an inanılmaz bir nefretle dolup taşı. Matt'e âşık olduğuna nasıl da inandırmıştı kendini? Oysa aynı Nat'in de dediği gibi, salağın tekiydi. Aynı anda Bishop'ın görüntüsü canlandı hayalinde: O şapşal eşofman altı ve parmak arası terlikleriyle Heather'a sırtıttığı; Heather dişlerini batırıp çiğnemesine rağmen

aynı pipetle aynı buzlu kahveden içtikleri; Bishop'ın arabasının kaputunda dip dibe uzanarak sohbet ettikleri; yanlarındaki yamulmuş teneke kutular yüzünden, Bishop'ın, uzaylılar tarafından kaçırılma ihtimalinin yüksek olduğundan bahsettiği ve *Uzaylı dostlar, yalvarırım alın götürün beni buradan!* deyip kahkahalarla güldükleri anlar geldi gözünün önüne.

"Bunları şimdi bana niçin söylüyorsun?" dedi Heather.

Heather'ın ona teşekkür etmesini beklemiş gibi şaşkın bir ifade belirdi Matt'in yüzünde. "Çünkü bunu yapmak zorunda değilsin. Bak, Heather, seni tanıyorum ve bu sen değilsin."

Heather gülmekle ağlamak arasında kaldı. "Yaptığım şeyin seninle, aramızda yaşananlarla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Matt derin bir iç çekti. Haline tavrına bakılırsa, Heather'ın huysuzluk ettiğini düşünüyor olmalıydı. "Kimseye bir şey kanıtlamak mecburiyetinde değilsin, onu söylüyorum."

Heather, ensesinden omuriliğine doğru bir karıncalanma hissetti. İçindeki öfke dizginlenemez bir biçimde artıyordu. "Defol git, Matt," dedi. Odadakiler artık dinlemiyormuş gibi görünmekten vazgeçmişlerdi, hepsi pür dikkat ikisini izliyordu ama Heather'ın umurunda bile değildi.

"Heather..." Yanından geçip gideceği sırada Matt koluna uzandı.

Heather bir hışımla kolunu silkeledi. "Konunun seninle bir ilgisi yok, hiç olmadı da." Bunu derken söylediklerinde yüzde yüz dürüst olmadığının kendisi de farkındaydı. Matt'in onu terk etmesinin ardından hayatında oluşan büyük boşluk ve çaresizliği, Panik'e katılmasındaki asıl etken olabilirdi ama artık kendisi için, kendisi ve Lily için oynuyordu. Oynamaya da devam edecekti çünkü bu aşamaya gelmişti. Üstelik kazanırsa, bu oyun hayatındaki ilk ve tek başarısı olacaktı. "Ayrıca beni tanıımıyorsun. Hiç tanımadın."

Matt, söyleyeceğini de söylediğine göre artık gider diye umuyordu ama hâlâ bir yere kıpırdadığı yoktu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve banyonun kapısına kırık banyo kapısı

yerine tutturulmuş grafiti boyalı sunta parçası demek daha doğru olurdu yaslandı. Heather onca öfke harbi arasında su tesisatının da bağlı olmadığını fark etti. Derken Matt Hopley ve Ray Hanrahan'ın kaşla göz arasında bakıştıklarını görür gibi oldu. Matt, *elimden geleni yaptım*, dercesine belli belirsiz bir mimik yaptı.

Heather, o an tiksintiyle zafer arası bir hisse kapıldı. Demek Ray, Heather'ı safdışı bırakabilmek için Matt'i kullanmıştı. Hazi-randa telefonuna gelen, Panik'ten ayrılmasını söyleyen tehditvari mesaj da büyük olasılıkla Ray'dendi. Görününen o ki Ray, Heather'ı baştan beri ciddi bir tehdit olarak görüyordu.

Bu düşünce karşısında Heather'ın özgüveni arttı. Şimdi kendini daha güçlü hissediyordu.

"Bu ne?" dedi çenesiyle tabancayı işaret ederek. Sesi biraz bağırır gibi çıkmıştı ama zaten herkesin –Matt, Ray, Nat, Vivian ve diğerlerinin– dikkatle onu izlediğinin farkındaydı. Karşısındaki manzarayı bir resim tablosuna benzetti Heather. Tablonun tam ortasında, ışık hareleri içinde ise bir tabanca duruyordu.

"Rus ruleti," dedi Diggin özür diler gibi bir ses tonuyla ve hemen ekledi: "Tetiği yalnızca bir kez çekmen yeterli. Harold'dan da aynısını yapmasını istedik."

"Ama Harold *yapmadı*," dedi Vivian. Sesi yavaş ve derinden geliyordu. Ses tonu, Heather'a, sıcak iklimli ve hiç yağış almayan yerleri çağırıyordu.

Vivian'la göz göze gelmek için kendini zorladı. "Harold oyun-dan çıktı mı yani?"

Vivian omuzlarını silkti. "Öyle görünüyor." Tek ayağını kaldırıp sandalyeye dayamış, bir yandan da umursamaz bir şekilde boy-nundaki kolyeyle oynuyordu. Heather, Vivian'ın kolsuz bluzundan fırlayan köprücük kemiklerini görebiliyordu. Kemikleri öyle inceydi ki Heather'a yavru bir kuşu çağırıyordu. Sonra Bishop'ın, Vivian'ı tam orasından öptüğünü hayal etti ve hemen kafasını çevirdi.

Harold elenmişti yani. Geriye sadece dört oyuncu kalmışlardı.

“Tamam,” dedi gücünü toplamaya çalışarak. Zorlukla yutkunduktan sonra yineledi: “Tamam.” Bir an önce görevi tamamlayıp kurtulması gerektiğinin farkındaydı ama ellerini bir türlü yerinden kıpırdatamıyordu. Nat ise Heather şimdiden ölmüş gibi dehşet dolu gözlerle arkadaşına bakıyordu.

“Dolu mu?” diye sordu biri.

“Dolu.” Cevabı veren Ray’di. “Kontrol ettim.” Fakat o bile kötü görünüyor, Heather’la göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Korkma, dedi Heather kendi kendine. Fakat bu telkini tam tersi bir etki yaratmışa benziyordu. Ayakları yere mihlanmış gibiydi. Korkudan kaskatı kesilmişti. Bir tabancada kaç hazne olurdu ki? Tek merminin ona denk gelme olasılığı neydi? Olasılık konusunda hep çuvallardı zaten.

Sonra annesinin sesi çınladı kulaklarında: *Eve geldim, bir de ne göreyim? Beyni duvarın her yanına saçılmış...*

Heather oyunun kendisi için şimdi burada sonlanmasını istemiyorsa başka şansı yoktu. Lily’ye ne olacaktı peki?

Çektiği tetikle beynini patlatacak olursa Lily ne yapardı?

Heather, iki yanında duran ellerinden biriyle masadaki silaha uzandığını fark etti. Eli kireç gibiydi, gözüne yabancı geldi bir an. Gördüğü sanki kendi eli değil de, okyanusta yaşayan tuhaf bir yaratıktı. Hemen arkasında Nat’in korkulu sesini işitti.

Derken arkalarındaki kapı birden açılıverdi. Hatta öyle bir hızla açılmıştı ki kapının duvara vurmasıyla ufak çaplı bir gürültü koptu. Aynı ipe bağlı birer kukla gibi odanın içindekiler hep beraber kapıya döndüler.

Gelen Dodge’du.

Heather hayal kırıklığına uğramaktan kendini alamadı. İçten içe, gelenin Bishop olacağını umuyordu.

“Selam,” dedi Heather ama Dodge hiç karşılık vermedi. Matt’i kenara ittirerek dosdoğru Heather’ın üzerine yürüdü.

“Sendin,” dedi Dodge. Bağırmadan ama büyük bir hınçla konuşuyordu.

Heather şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Ne?”

“Örümceklerden nefret ettiğimi sen söyledin,” dedi. Sonra Natalie’ye döndü. “Ya da sen.”

Ray kıs kıs gülüyordu. Dodge görmezden geldi.

“Sen neden bahsediyorsun?” Gerçekten de, hakemlerin Dodge’un örümcek korkusundan nasıl haberleri olduğunu merak etmek aklının ucundan geçmemişti. Ama şimdi merak ediyordu. Tüm bunları nereden biliyorlardı sahi?

“İkimiz de kimseye bir şey demedik, Dodge. Yemin ederim,” diye araya girdi Natalie.

Dodge sırayla bir ona, bir Heather’a baktı. Sonra hiç beklenmedik bir şekilde masaya uzanıp tabancayı aldı eline. Odadaki birkaç kişi korku nidaları atarken, Diggin ise Dodge’un etrafa ateş açacağı korkusuyla tavuk gibi bir köşeye siniverdi hemen.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” dedi Vivian.

Dodge elinde silahla bir şeyler yaptı; içindeki hazneyi açtığını sandı Heather. Ama elleri hızla hareket ettiğinden tam olarak ne yaptığını önce anlayamadı. Sonra Dodge tabancayı masaya geri koydu.

“Dolu olduğundan emin olmak istedim,” dedi ve “haksızlık olmasın,” diye ekledi. Sonrasında Heather’a bakmadan kollarını önünde kenetleyip beklemeye koyuldu.

“Kıyamam,” dedi Ray. Peşi sıra bir kahkaha patlattı. “Küçük Dodge örümceklerden mi korkarmış?”

“Senin de sıran geliyor, Hanrahan,” dedi Dodge istifini bozmadan. Bu sözü üzerine Ray bir anda gülmeyi kesti.

Şimdi odaya bir ölüm sessizliği hâkimdi. Heather, artık dikkat dağıtıcı hiçbir şey, hiçbir müdahale olmayacağını biliyordu. Birileri aydınlatmanın voltajını iyice yükseltmiş gibi hissetti. İçerisi çok sıcaktı, fazla aydınlıktı.

Heather silaha uzanırken, Nat'ın, "*Yalvarırım,*" dediğini işitti. Odadaki herkesin hâlâ dikkatle kendisine baktığını biliyor ama kimsenin yüzünü seçemiyordu; sanki herkes bulanık birer renk ve şekil cümbüşünden ibaretti. Dindeki masa bile yamuk yumuk görünüyordu şimdi gözüne.

Net bir şekilde algıladığı tek gerçekse tabancaydı; ağır ve buz gibi soğuktu.

El yordamıyla, beceriksizce parmağını tetiğe götürdü. Artık belden aşağısını hissedemiyordu. *Belki ölmek böyle bir şeydir,* diye geçirdi içinden; vücudunu sinsice ele geçiren bir uyuşma hissi.

Tabancanın namlusunu şakağına götürdüğünde boş bir ağız gibi metalin tenine dalan soğukluğunu hissetti. *Babam da böyle hissetmiş olmalı,* diye düşündü.

Gözlerini yumdu.

Nat, "*Yapma!*" diye bağıırıyordu. Bir sandalye düştü yere, beraberinde bağıırma seslerini duydu.

Heather tetiği çekti.

Klik.

Hiçbir şey olmamıştı. Heather gözlerini açtı. Odanın içi aniden müthiş bir uğultuya büründü. İnsanlar ayağa fırlamış, coşkuyla tezahürat ediyorlardı. Heather mutluluktan ve kapıldığı rehavetten öyle zayıf düşmüştü ki elindeki daha fazla tutacak gücü bulamadı kendinde. Silah yere düşüverdi. Derken Heather, Natalie'nin kollarında buldu kendini. "*Heather! Tanrım! Heather!*" deyip duruyordu Nat. "*Öleceksin sandım.*"

Heather, "*Tamam, tamam,*" diyordu ama sözcüklerin ağzından çıktığını hissetmiyordu bile. Dili, dudakları uyuşmuştu ve vücudu parçalara ayrılacakmış gibi tir tir titriyordu. Nat sarılmayı bıraktığında, Heather en yakınındaki sandalyeye çökuverdi.

Bitmişti işte.

Yaşıyordu.

Biri eline içecek bir şey tutuşturdu. Minnetle yudumlarken içtiği şeyin ılık bira olduğunu fark etti. O sırada Diggin tam karşısında belirdi. "Yapabileceğine ihtimal vermemiştim. Vay canına!" Matt de tebrik etmiş miydi acaba? Ettiyse bile farkında değildi. Vivian gülümsedi ama bir şey demedi.

Dodge bile tebrik etmek için yanına geldi. "Bak, Heather," dedi göz göze gelecek şekilde yere diz çökerek. Bir an öyle baktı ki, Heather Dodge'un önemli bir şey söyleyeceğine emindi. Ama, "Bunu iyi koru, tamam mı?" demekle yetinip eline bir şey bastırdı. Heather hiç düşünmeden elindekini cebine koydu.

Heather ani bir dürtüyle oradan çıkıp gitmek istedi. Mide bulandırıcı bira ve tütün kokusundan, kalabalığın nefesinden, geri dönmemeye ant içtiği Fresh Pines'tan bir an evvel uzaklaşmak istiyordu. Anne'in evine gitmek, mavi odaya girip rüzgârın ağaçlar arasındaki hışırtısını ve Lily'nin uyurkenki mırıltılarını dinlemek için sabırsızlanıyordu.

İki denemede ancak kalkabildi ayağa. Sandalyeye tutkalla yapıştırılmıştı sanki.

"Haydi gidelim mi artık?" dedi Nat. Nefesinde hafif bir bira kokusu duydu. Başka zaman olsa araba süreceği halde alkol aldığı için Nat'e sinirlenip söylenirdi fakat şimdi tartışacak hali yoktu. Hatta umrunda bile değildi.

"Şahaneydin," dedi Nat arabaya biner binmez. "Ciddiyim, Heather. Millet belki yıllarca bu olayı konuşacak. Bence haksızlıktı ama. Yani sonuçta sana düşen görev Dodge'unkinden bin kat daha zordu. Ölebilirdin!"

"Bu konuyla ilgili daha fazla konuşmasak?" dedi Heather. Pencereyi biraz indirip çam kokusunu içine çekti. Yaşıyordu.

"Tabii, nasıl istersen." Nat başını çevirip Heather'a baktı. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim," dedi Heather. Sık ağaçların arasından geçerlerken derin düşüncelere daldı. Oturduğu koltukta yönünü değiştirip

başını arabanın camına yaslarken cebinde bir şey olduğunu hissetti. Sonra Dodge'un içerideki hengâmede verdiği şeyi hatırladı. *Önceki öfke patlamasından suçluluk mu duydu acaba,* diye düşündü.

Elini cebine götürdü. Tam o sırada bir sokak lambasının altından geçiyorlardı. Heather'ın avcunu açmasıyla birlikte zaman durdu. Her şey durdu. Nat, iki eli direksiyona yapışmış bir vaziyette ağzı açık bakakalmıştı. Dışarıdaki ağaçlar adeta bir beklenti içinde, yaprakları kıpırdamadan duruyorlardı. Heather, parmakları yarı açık, öylece kalakaldı.

Mermi, avucunun tam ortasındaydı.

14 AĞUSTOS, PAZAR

heather

Ağustos'un ikinci haftası olmuştu bile. Oyun artık sona yaklaşıyordu. Geriye dört yarışmacı kalmıştı: Dodge, Heather, Nat ve Ray.

Ray ve Dodge hâlâ birincilik için yarışıyor olsalar da, oyun başladığından beri ilk kez Heather favori olarak gösterilmeye başlamıştı.

Ray'in de bireysel etabı geçtiği konuşuluyordu; söylentilere göre görev icabı gizlice East Chatham'daki morga girip gece boyunca cesetlerin yanında kilitli kalmıştı. Her ne kadar kulağa ürkütücü gelse de sonunda ölüm yoktu; Heather, kendisine düşen görevin en kötüsü olmasına hâlâ kızıyordu.

Tabii öte yandan Dodge'un, Heather'a bir zarar gelmemesi için gerekli önlemleri almış olduğu gerçeği de vardı. Dodge o akşam silahın dolu olduğunu kontrol etme bahanesiyle çaktırmadan mermiyi alıp avucunun içine saklamıştı. Aynı Dodge şimdi Heather'ın aramalarına bir türlü cevap vermiyordu. Tam bir komediydi: Bishop hiç durmadan Heather'ı arıyor; Heather, Dodge'u arıyor; Krista da

Heather'ı arıyordu. Ve hiç kimse arayan kişiye cevap vermiyordu. Sahiden de şaka gibiydi.

Nat ise bu telefon kovalamacasının dışındaydı. Henüz bireysel göreviyle ilgili ses seda yoktu. Nat her geçen gün biraz daha sara-rıp soluyordu. Mesela, çıktığı oğlanlardan bahsedip durmuyordu artık. Hatta ciddi ciddi düşünüp taşındığını ve erkeklerden bir süreliğine uzak durmaya karar verdiğini bile söylemişti. Heather, arkadaşının bu yeni açılımındaki asıl sebebin oyun mu, yoksa Nat'ın doğum günü partisinde yaşadığı şey mi olduğunu bilemiyordu. Fakat bildiği tek bir şey vardı: Nat'i bu halde gördükçe, onu bir tarih kitabında denk geldiği, giyotin cezasını bekleyen soylu kadın tasvirine benzetmekten kendini alamıyordu.

Heather'ın bireysel etabından tam bir hafta sonra ise beklenen oldu.

Heather ve Nat, Lily'yi sinemaya götürmek için alışveriş merkezine gitmişlerdi. Açıkçası asıl amaçları sıcaktan kaçmaktı; zira hava sıcaklığı üç gündür kırk derecenin altını görmüyordu. Heather, artık çorbanın içinde yüzüyormuş gibi hissediyordu. Ağaçların yaprakları bile kavurucu sıcakta milim kıpırdamıyordu.

Sinemadan sonra Nat'ın arabasıyla Anne'in evine doğru yola koyuldular. Nat Heather'ın artık evde kalmadığını sonunda öğrenmişti. Köpeklerden hoşlanmamasına, kaplanların metrelerce yakınma bile yaşanamamasına rağmen o gece Heather'ı yalnız bırakmamak için Anne'in evinde kalmayı teklif etmişti. Anne haftasonu için Boston'daki yengesini ziyarete gitmişti ve Heather, Anne olmayınca o koskoca eski evde Lily'yle tek başlarına kalma düşüncesinden nefret ediyordu. Eski evine dair özlem duyduğu tek şey bu olsa gerekti; ev küçük olunca neyin nerede olduğu, evde biri var mı yok mu, bilinirdi. Oysa Anne'in evinde durum tam tersiydi. İçerisi gıcırdayan tahta merdiven ve döşemelerle doluydu. Gaipten sesler, esrarengiz gürültüler, uğultular da cabasıydı.

"Alsana şunu," dedi Nat, iki bacağı arasına kayan telefonu titreyince.

"Ah, hayır. İmkânı yok oraya uzanıp almam," dedi Heather.

Nat kıkırdayarak tek elini direksiyondan birkaç saniyeliğine ayırıp telefonu Heather'ın kucağına fırlattı. Araba azıcık yalpa yapınca Lily arka koltuktan ciyak ciyak bağırdı.

"Kusura bakma, ufaklık," dedi Nat.

"Bana ufaklık deme," dedi Lily ciddi bir ses tonuyla. Nat, bunun üzerine bir kahkaha patlattı. Ne var ki Heather'ın sesi soluğu çıkmıyordu. Telefon kucağında, gözlerini ayırmadan ekrana bakarken parmak uçlarına kadar buz kesmişti.

"Ne oldu?" diye sordu Nat. Hemen ardından yüzü ciddileşiverdi. "Yoksa?.." Cümlesini bitirmeden dikiz aynasından Lily'ye baktı. Pür dikkat onları dinliyordu.

Heather telefondaki mesajı bir kez daha okudu. Mümkün değildi. "Bu gece Anne'in evinde kalacağımı söyledin mi hiç kimseye?" diye sordu Heather alçak sesle.

Nat omuzlarını silkti. "Annemlere. Bir de Bishop'a. O kadar. Ha belki Joey'ye de söylemiş olabilirim."

Heather, Nat'in telefonunu kapayıp torpido gözüne kaldırdı. Birdenbire telefondan mümkün olduğunca uzaklaşmak istedi.

"Ne?" diye sordu Nat.

"Anne'in evde olmadığını biliyorlar," dedi Heather. Lily, konuştuklarını duyamasm diye radyonun sesini açtı. "Hakemler biliyorlar." Heather kime söylemişti? Dodge'a teşekkür etmek için onu eve davet ettiği bir mesajında Anne'in şehir dışına çıktığından bahsetmişti. Tabii muhtemelen Anne de birilerine söylemişti. Söz konusu Carp olunca haberler çabuk yayılırdı.

Heather'ın az önce okuduğu mesajda ima edilen, yani Nat'in yapmak zorunda olduğu şeyi, Heather daha yeni yeni idrak ediyordu. Arabanın camını açtı ama sıcak hava içini ferahlatacağına

daha da boğuyordu. Sinemadayken o kadar kola içmeseydi keşke. Şimdi midesi bulanıyordu.

“Söylesene, neymiş?” dedi Nat. Korkmuş görünüyordu. Far-
kında olmadan direksiyonda parmaklarıyla ritim tutmaya başladı.
“Ne yapmamı istiyorlar?”

Heather dönüp Nat’e baktı. Ağzının içi zehir gibiydi. Doğru
düzgün bir cümle kurmaktan bile acizdi. “Kaplanlar,” diyebildi
sadece.

dodge

Şimdiye kadar Panik'te düzenlenen istisnasız tüm etaplar seyirci tarafından rağbet görürken, bu yıl çoğu kişi oyunları izlemeye pek yanaşmıyordu. Risk almak istemiyorlardı. Polis, Panik'le bağlantısı olan her kim yakalanırsa, Graybill malikânesinde çıkan yangından sorumlu tutacağını söyleyerek etrafa bir güzel tehdit savurmuştu. Dedikodulara göre, Sadowski birini –herhangi birini– enseleyip suçu üstüne yıkmak için fırsat kolluyordu. Genellikle inin cinin top oynadığı yollar, şimdilerde komşu kasabalardan da gelen polis araçlarıyla doluydu.

Ne var ki, bu kez tek bir sözcük –*kaplanlar*– hiç olmadığı kadar etki yaratmaya yetmişti; ağaçların arasından hızla süzülüp aşırı sıcağa karşı kapı pencere kapalı yatan evlere sızmış, son günlerde Carp'ta durmak bilmeyen klimaların, vantilatörlerin havalandırmalarından yatak odalarına sinsice girmişti sanki. Mansfield kaplanları, öğlene kadar herkesin, elenenler de dahil tüm yarışmacıların, seyircilerin, bahisçilerin, kaypakların, ispiyoncuların; oyundan bir çıkarı veya beklentisi olan olmayan bir sürü kişinin kulağına gitmişti.

Heather'dan mesaj geldiği sırada, Dodge iki vantilatörün çalıştığı odada, yatağında yarı çıplak yatıyordu. O an uykuda mı, yoksa uyanık mıydı bilemiyordu. Yattığı oda karanlık ve cehennem gibi sıcaktı. Cereyan yapsın diye kapıyı da açamıyordu. Zira Ricky yine eve ziyarete gelmiş, beraberinde de Dayna'ya, lokantada kendi elleriyle pişirdiği pilav ve yanmış sarımsak kokan karidesli bezelyeden getirmişti. Oturma odasında ikisi birlikte film izliyorlardı. Dodge, eski vantilatörlerin gürültüsü ve aralarındaki kapalı kapıya rağmen arada sırada içeriden yükselen boğuk kahkaha seslerini de duyabiliyordu.

Yattığı yerden doğrulmak bile Dodge'un şıpır şıpır ter dökmesine yetmişti. Bishop'ın numarasını tuşladı.

"Duyduklarım doğru mu?" dedi Dodge, Bishop telefonu açmaz. Ne bir selam verdi ne de hal hatır sordu; doğrudan konuya girmişti. "Nasıl yaparsın? Ona bunu nasıl yaparsın?"

Bishop derin bir iç çekti. "Oyunun kuralları böyle, Dodge. Bu lanet olası şeyde söz sahibi tek kişi ben değilim." Sesi bitkin çıkıyordu. "Şüpheleri üzerime çekersem yerime başka birini alırlar. O zaman hiçbir yardımım dokunmaz."

Dodge, Bishop'ın söylediklerini duymamış gibi devam etti: "O görevi yerine getirmeyecek. Getirmemeli."

"Buna mecbur değil."

O an sinirle telefonu duvara fırlatmak geldi içinden. Ama bir yandan da Bishop'ın haklı olduğunu biliyordu. Dodge'un planının başarıya ulaşması için Nat'ın bir şekilde ve çok geçmeden oyundan elenmesi şarttı. Yine de bu durum, Nat'e haksızlık ediliyor olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Onu bekleyen görev de en az Heather'ınki kadar zor ve tehlikeliydi. Fakat hiç olmazsa o zaman Bishop -ve Dodge- Heather'ın bir zarar görmemesi için gerekli önlemleri almışlardı.

"Heather bir yolunu bulup ona yardım edecektir," dedi Bishop, Dodge'un aklından geçenleri okur gibi.

“Bu söylediğinin hiçbir garantisi yok,” dedi Dodge ve telefonu kapadı. Neden bu kadar sinirlendiğini kendisi de bilmiyordu. En başından beri Panik’in kurallarından haberdardı ama her nasıl olduysa işler sonunda çığırından çıkmıştı. Bishop bu gece gelecek miydi acaba? Parçası olduğu bu gerçekle yüzleşebilecek miydi?

Zavallı Natalie, diye geçirdi içinden. Dodge arayıp onu oyundan çıkması, vazgeçmesi için ikna etmeyi düşündü ama sonra o geceyi hatırladı: Nat’in kolyeyi geri verişini ve Dodge’un sarf ettiği o iğrenç sözleri. Düşüncesi bile Dodge’u utançtan yerin dibine sokuyordu. Nat onunla konuşmamakta, hatta ondan nefret etmekte haklıydı.

Dodge her şeye rağmen bu gece oraya gidecekti. Nat istediği kadar ondan nefret etsin veya onu görmezden gelsin, yanında olduğunu bilmesini istiyordu. Aynı şekilde söyledikleri için üzgün olduğunu da.

Dodge için zaman hızla daralıyordu.

heather

Heather'ın aklındaki bin sorundan biri de, Lily'yi ne yapacağıydı. Anne haftasonu için buzdolabına peynirli makarna · hazır değil, gerçek peynir, süt ve küçük boru makarnayla yapılan- ve domates çorbası pişirip koymuştu. Dolaptaki yemekleri ısıtmak bile Heather'a suçlu gibi hissettiriyordu: Anne, onlara evinin kapısını açıp ikisine birlikte kol kanat gererken o, kadının arkasından iş çeviriyordu.

Heather, şaşkınlık içinde kardeşinin üç porsiyon makarnayı nasıl silip süpürdüğünü izledi. Bu sıcakta bu iştahı nereden buluyordu? Evdeki tüm vantilatörler çalışıyordu, tüm pencereler açıktı ama yine de boğucu bir sıcak vardı. Heather ağzına tek lokma dahi koymadı; suçluluktan ve heyecandan midesi bulanıyordu. Günbatımına az bir zaman kalmıştı. Oyun vakti yaklaşıyordu. Heather, acaba Natalie şu an ne yapıyor diye merak etti. Arkadaşı kendini içeri kilitlediği üst kattaki odadan üç saattir çıkmıyordu. Bu zaman zarfında, Heather, aralıklarla üç kez su borularının titrediğini ve banyodan foşur foşur su aktığını duymuştu.

Lily yemeğini bitirdikten sonra, Heather, kardeşini dipteki odaya götürdü. Burası, Anne'in rahmetli eşinden izler barındıran; yıpranmış deri kanepeler, yün örtüler ve azıcık ıslak köpek gibi kokan bir halıyla döşenmiş, geniş ve karanlık bir odaydı. Her ne kadar Heather deri koltuğa oturduğunda döşemesi bacaklarına yapışıp rahatsız etse de, odanın içi evin geri kalanına kıyasla daha serindi.

"Dışarı çıkmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum," dedi Heather. "Birazdan buraya insanlar gelecek. Gürültü duysan bile odadan dışarı çıkmayacaksın, tamam mı? Söz ver bana."

Lily kaşlarını çatı. "Anne'in haberi var mı?"

Yakasını bırakmayan o suçluluk hissi Heather'ın içine yine dert oldu. Başını iki yana salladı. "Hayır ve olmayacak da."

Lily, kanepenin kenarından dökülen küçük bir elyaf parçasını didikledi. Bir süre sessiz kaldı. Heather o an birden kardeşini kucaklayıp ona sıkıca sarılmak, her şeyi –nasıl korktuğunu, ikisine de ne olacağına dair hiçbir fikri olmadığını– anlatmak istedi.

"Panik'le ilgili, değil mi?" diye sordu Lily. Boş bir yüz ifadesi ve dalgın gözlerle ablasına bakıyordu şimdi. Heather, Lily'de, kaplanların o bilge ve görmüş geçirmiş bakışlarını gördü.

Heather, yalan söylemenin hiçbir anlamı olmadığını biliyordu. Bunun üzerine, "Bitmesine çok az kaldı," dedi.

Heather, kardeşinin çim ve ter kokan başını öptüğünde Lily tepkisiz kalmayı sürdürdü. Heather'm otururken bacağına yapışan deri döşeme, kanepeden kalktığı sırada emme sesini andıran tuhaf bir gürültü çıkardı. Ardından Lily'nin isteği üzerine televizyona hayvanat bahçesiyle ilgili bir belgesel DVD'si koydu. Bu belgesel de Anne'in Lily'ye bir başka hediyesiydi.

Heather, Anne'in iyi biri olduğunun bilincindeydi. Hatta tanıdığı en iyi insan bile denebilirdi. Peki bu Heather'ı ne yapıyordu?

Tam odadan çıkmak üzereydi ki Lily seslendi: “Kazanacak mısın?”

Heather arkasını dönüp kardeşine baktı. İçerisi ısınmasın diye ışıkları açmadığı için Lily’nin yüzü karanlıktan pek seçilmiyordu.

Heather yüzüne zoraki bir gülücük kondurdu. “Kazanıyorum zaten,” diye yalan söyledi. Sonrasında çıkıp kapıyı ardından kapadı.

Süt beyazını andıran cayır cayır sıcak ve puslu gökyüzü artık iyice kararmış; ağaçlar, günışığının son huzmelerini örterken akşamın karanlığına selam durmuşlardı adeta. Çok geçmeden gelmeye başladılar; sessizce, toprak zeminde ilerleyen araba lastikleri, dev birer ateşböceğini andıran farlar ağaçların arasından usul usul yaklaştılar.

Ne etrafı inleyen bir müzik gürültüsü ne de tezahürat sesleri vardı bu kez. Herkes olası bir polis baskınına karşı teyakkuzdaydı.

Heather dışarıda dikilmiş bekliyordu. Köpekler huzursuzca havlamaya başladıklarında, sırf seslerini kessinler diye ikide bir yiyecek bir şeyler verip duruyordu. Birkaç kilometrelik yakın mesafede komşuları olmadığını bilse de, Heather, ya havlama sesine birileri uyanırsa –ya Anne’in durumdan bir şekilde haberi olursa– diye korkmaktan kendini alamıyordu.

Nat hâlâ aşağı inmemişti.

Heather, kaplanları her zaman yedikleri porsiyondan iki kat fazla doyurmuştu. Şimdi günün son ışıkları veda edip yerini buğulu ve irili ufaklı göz kırpan yıldızlarla kaplı bir gökyüzüne bırakırken, kaplanların ikisi de, gelen onca arabaya karşı kayıtsız bir biçimde mışıl mışıl uyuyorlardı. Heather öyle hiç kıpırdamadan uyumaları için dua etti içinden; Nat de bu arada görevini tamamlar ve çabucak geri çıkardı.

Arabalar peş peşe gelmeye devam ediyorlardı: Diggin, Ray Hanrahan, hatta Cory Walsh ve Ellie Hayes gibi yarışmadan elen-

miş birkaç kişi; Mindy Kramer ve plajdan yeni gelmiş gibi üstlerinde hâlâ bikinileri, yırtık pırtık şortları ve yalınayaklarıyla dans grubundan arkadaşları; gözlerindeki kızarıklık ve yaştan sarhoş olduğu belli olan Zev Keller ile beraberinde getirdiği, Heather'ın tanımadığı iki arkadaşı ve su kulesindeki etaptan beri görmediği daha bir sürü kişi. Matt Hepley ve Delaney de gelenler arasındaydı. Matt görmezden gelerek yanından yürüyüp geçtiğinde, Heather bu duruma hiç mi hiç içerlemediğini fark etti.

Sessizce tedirgin adımlarla bahçeyi geçip kaplanların bulunduğu ağılın etrafında toplandılar. Hava karardığı için teker teker el fenerleri ve telefon ışıkları yanmaya başlamıştı; ahırın tepesindeki hareket sensörlü aydınlatma da devreye girince çitlerin ötesinde bir çift heykel gibi hareketsiz vaziyette yan yana uyuyan kaplanlar da net bir biçimde görülüyorlardı artık.

"İnanamıyorum," diye fısıldadı biri.

"Yok artık!"

Ama oradalar mı işte; seyretmeye gelenler gözlerini kaç kez kırpıştıırırlarsa kırpıştırsınlar, karşılarında gördükleri düpedüz kaplandı. Üstelik sirkte de değillerdi; Carp'ın ağaçları, Carp'm seması altında yatan bir çift kaplandı tam karşılarında gördükleri.

Heather bisikletiyle gelen Dodge'u görünce içine su serpildi. Yaptığı iyiliğe teşekkür etmek için bir türlü fırsat bulamamıştı.

Yanına gelir gelmez ilk işi, "Bishop burada mı?" diye sormak oldu.

Heather hayır dercesine başını iki yana sallayınca Dodge'un yüzü asılıverdi hemen.

"Dodge," dedi Heather, "ben aslında sana teşekkür..."

"Etme." Heather'ın koluna uzanıp hafifçe sıktı. "Daha değil."

Heather, Dodge'un tam olarak ne demek istediğini anlayamamıştı. O an ilk kez merak etti, Dodge bu sonbahar ne yapmayı planlıyordu acaba? Carp'ta mı kalacaktı, yoksa iş bulmak için

bir yerlere mi gidecekti? Kim bilir, belki de üniversiteye giderdi. Okuldayken nasıl bir öğrenci olduğuna hiç dikkat etmemişti.

Dodge'un Carp'tan gitme ihtimalini düşününce Heather'a aniden bir hüznün çöktü. Neticede arkadaşlardı, ya da onun gibi bir şeydi işte.

Düşündü de burada toplanan herkes, sınıf arkadaşları, arkadaşları, hatta aralarında nefret ettikleri bile ufacık bir kafeste dip dibe büyüyen yavru kuşlar gibi şimdi palazlanıp uçmaya hazırlanıyorlardı. Buraya kadardı işte. Onca yıl beraber yaşadıkları ne varsa –aptal okul baloları, bahar şenlikleri, futbol maçları, matematik derslerinde hepsini ninni söyler gibi uykuya sevk eden yağmurlu günler, yazları kanala gidip yüzmeleri, süpermarketin arkasındaki soğutuculardan kola ile gazoz çalmaları, hatta şimdi Panik bile –hepsi de bir zaman sonra hiç yaşanmamış gibi unutulup gidecekti.

“Natalie nerede?” Bu Diggin'di. Kaplanları uyandıracağından korkarmış gibi alçak sesle konuşuyordu. Doğrusu hiç kimseden çıtmıyordu. Hepsi karşılarında boylu boyunca uzanan iki karaltı biçiminde gördükleri bu düşsel manzaraya kilitlenip kalmıştı.

“Ben gidip çağırayım,” dedi Heather. Kısa süreliğine de olsa eve girmek için bir bahane bulduğuna sevinmişti. Bu yaptığı, daha doğrusu Nat'in yapmasına vesile olduğu şey, korkunç bir şeydi. Anne'in yüzü, gülümseyince kısılan gözleri canlandı bir an hayalinde. Heather, hayatında hiç bu kadar suçlu hissetmemişti. Annesinin arabasını alıp evden kaçtığı anda bile böyle bir hisse kapılmamıştı.

Derken bir ses duyuldu. Bir araba daha geliyordu. Motorunun çıkardığı tıslamaya benzer sestten, bu gelenin Bishop olduğunu anlamıştı. Gelen sahiden de oydu. Heather evin ön kapısına vardığı sırada, Bishop da arabadan iniyordu; onu gördü.

“Heather!” Bishop aslında bağırmamış olmasına karşın o sessizlikte adını bir çığlık gibi duydu.

Bishop'ın seslenişini duymazdan gelip mutfığa girdi. Natalie, gözleri kan çanağına dönmüş bir halde masada oturuyordu. Önünde bir tekila bardağı, bir de viski şişesi duruyordu.

"Nereden buldun onu?" diye sordu Heather.

"Kilerden." Nat başını kaldırıp bakmadı bile. "Özür dilerim. Hem zaten yalnızca bir yudum içtim." Yüzünü buruşturdu. "Tadı iğrençmiş."

"Haydi, zamanı geldi," dedi Heather.

Nat başıyla onaylayıp ayağa kalktı. Üzerinde kot bir şort vardı. Ayakları çırlıçıplaktı. Duştan beri saçları hâlâ kurumamıştı. Heather, Nat'in bu denli korkuyor olmasa makyajını ve saçını yapmadan dışarı adım atmayacağına emindi. Neden sonra, arkadaşının, gözüne daha önce hiç bu kadar güzel görünmediğini fark etti. Hiddetli ama bir o kadar da ürkek; *country* müzik sevdalısı; vişneli turtaya, herkesin önünde şarkı söylemeye ve pembenin her tonuna bayılan; öte yandan mikroplardan, köpeklerden ve ayaklı merdivenlerden nefret eden güzel arkadaşı.

"Seni seviyorum, Nat," dedi Heather birdenbire içinden gelerek.

Nat, Heather'ın orada olduğunu daha yeni fark etmiş gibi afalladı. "Ben de seni, Heathbar," dedi sonra. Yüzüne ufak bir tebessüm kondurarak ekledi: "Hazırım."

Bishop, evin az ilerisinde, hayali bir sigara içiyormuş gibi arada bir parmaklarını dudaklarına götürerek bahçeyi arşınılıyordu. Nat kalabalığa doğru ilerlerken, Bishop da Heather'ın peşinden koşturup yanma vardı.

"Lütfen," dedi Bishop boğuk bir sesle. "Konuşmamız gerek."

"Zamanlaman kötü değil mi sence de?" Heather'ın sorusu, düşündüğünden daha sert ve iğneleyici bir tonlamayla çıkmıştı. Gelenler arasında Vivian'ı görmediğini fark etti bir anda. Acaba Bishop bu akşam gelmemesi için biricik sevgilisine yalvarıp yarmış mıydı? *Lütfen, aşkım. Heather'la aramız düzeline kadar.*

Kıskanıyor işte, biliyorsun. Yıllardır benden hoşlanıyormuş, kolay değil. Düşüncesi bile boğazının düğümlenmesine yetmişti. Bir yanı, Bishop'a defolup gitmesini söylemek istiyordu.

Diğer yanı ise kollarını boynuna dolamak, başını göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinlemek, ona sarılırken dağınık saçlarını yüzünde hissetmek istiyordu. En sonunda, içindeki dürtüleri bastıracaktı gibi kollarını göğsünün üzerinde kenetledi.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Bishop dudaklarını yaladı. Perişan bir haldeydi. Yüzü hasta görünüyordu, sarı ve yeşilin farklı tonlarında. Ayrıca zayıflamış gibiydi. "Önemli bir konu."

"Sonra konuşalım, olur mu?" Karşı koymasına fırsat vermeden Bishop'ın yanından hızla yürüyüp geçti. O sırada Natalie de çitlerin yanına varmıştı. Kaplanlara daha önce hiç olmadığı kadar yakın duruyordu. Kalabalık farkında olmadan biraz geri çekilince, bulaşıcı bir hastalık taşıyormuşçasına Nat'in etrafı bir anda boşalıverdi.

Heather hızlı adımlarla arkadaşına doğru seğirtirken köpekler sessizliği bozarak yeniden havlamaya başladılar. Kulübelerinin önünden geçtiği sırada susmaları için köpekleri sertçe uyarıp kalabalığın arasına daldı. Seyircilerle Nat arasındaki boşlukta, Heather hayali bir sınır hattını aştığını hissetmekten kendini alamadı.

"Tamam," diye fısıldadı Heather arkadaşının kulağına doğru. "Ben buradayım." Fakat Nat, hiçbir şey duymuyor gibiydi.

"Kurallar basit," dedi Diggin. Normal bir ses tonuyla konuşmasına rağmen, Heather'a sanki bağırıyormuş gibi geldi. Heather bir yandan da kaplanlar uyanmasın diye içinden dua ediyordu. Başlarını bile kıpırdatmamışlardı henüz. Derken, yemeleri için birkaç saat önce verdiği biftek parçasının hâlâ olduğu gibi durduğunu fark etti. Çiğ etin her tarafına sinekler üşüşmüştü. Heather, bunun iyiye mi yoksa kötüye mi işaret olduğunu bilemedi. "Ağılın içine

gireceksin, kaplanlarla birlikte on saniye bekleyeceksin ve çıkacaksın." Diggin, bu son kısmı geçiştirir gibi söyleyiverdi.

"Ne kadar yakın?" dedi Nat.

"Efendim?"

"Ne kadar yaklaşmam gerekiyor?" diye sordu bu kez yüzünü Diggin'e dönerek.

Diggin omuzlarını silkti. "Yani, içeri girmen yeterli sanırım."

Nat biraz olsun rahatlar gibi oldu. Heather, her ne kadar kendisi de en az onun kadar tedirgin hissetse de, yüreklendirmek için Nat'e gülümsedi. Öte yandan, kaplanlar uyumaya devam ettikleri takdirde hiçbir sorun olmayacaktı. Ağılın kapısıyla aralarında yaklaşık on metrelik bir mesafe vardı. Üstelik Nat diplerine kadar gitmek zorunda da değildi.

"Süreyi ben tutuyorum," dedi Diggin. Sonra ekledi: "Kapının anahtarı kimde?"

"Bende." Heather bir adım öne çıktı. Kalabalık dönüp ona bakarken, belli belirsiz bir hışırtı duydu. Üzerine doğrultulan bakışlardan yoğun bir sıcaklık dalgası yükseliyordu sanki. Hava iyice ağırlaşmıştı, yaprak kıpırdamıyordu.

Heather asma kilidin anahtarını çıkarmak için elini cebine soktu. Nat, yaralı bir hayvan misali kesik kesik nefes alıp veriyordu. Heather, cebindeki anahtarı önce bulamayınca sevin sin mi, üzülün mü bilemedi ama sonrasında parmakları metalle buluştu.

O sessizlik ve durgunlukta, kilitten yükselen *klik* sesi tüfeğin patlama sesi kadar gürültülü çıkmıştı sanki. Heather kapıya bağlı duran ağır zinciri dikkatlice çıkarıp yere koydu, ardından çaresizce Nat'e birkaç saniye daha kazandırma gayretiyle hareketlerini ağırardan alarak kapıdaki metal sürgüleri teker teker açtı.

Son sürgüyü de açmasıyla birlikte, bir şey olacağını hissetmiş gibi kaplanların ikisi aynı anda başlarını kaldırdılar.

Kalabalık hep bir ağızdan derin bir nefes alırken Nat iniltiye benzer bir ses çıkardı.

“Tamam,” dedi Heather, Nat’i omuzlarından tutarak. Arkadaşının zangır zangır titrediğini hissedebiliyordu. “On saniye. Tek yapman gereken kapıdan içeri girmek. Göz açıp kapayana kadar bitmiş olacak.”

Seyirci topluluğundan bir hareketlenme, uğultu, gergin gülüşme sesleri duyulmaya başladı. Az önceki durgunluk, yerini bir tür elektrik enerjisine bırakmıştı. Nat’in kapıya doğru tereddütlü bir adım, ardından bir adım daha atmasıyla birlikte kaplanlar da ayaklanmışlardı. Birazdan gösteriye çıkacaklarmış gibi ayağa kalkıp geriliyor, o devasa çenelerini genişçe açıp esniyorlardı, esnerken ise ışığın altında dişleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

Nat tek elini ağılın kapısına yasladı. Ardından öteki elini de kaldırıp iki elini birden kapıya dayadı. Ağız, bir şeyler mırıldanır gibi kımıldayıp duruyordu. Heather, arkadaşının saniyeleri mi saydığını, yoksa dua mı ettiğini ayırt edemedi bir türlü. Ama sonra düşününce, belki Nat için ikisi de ayn kapıya çıkıyordu. Keskin gölgeler yaratan yapay ışığın altında ve kapının önünde çocuk gibi kalmış silüetiyle, gerçekdışı ve tek boyutlu bir şekli andırıyordu.

“Bunu yapmak zorunda değilsin.” Dodge’un yüksek sesi ve beklenmedik tepkisi üzerine tüm dikkatler üzerine çevrildi. Şimdi Nat de dönmüş ona bakıyordu. Heather, arkadaşının kaşlarını çatıldığını fark etti.

Sonrasında Nat kapıyı kendine doğru çekti ve ağıldan içeri girdi.

“Süreyi başlat,” diye bağırdı Heather. Diggin’in hâlâ elinde telefonla uğraştığını görünce ekledi: “*Hemen, şimdi.*”

“Tamam, tamam,” dedi Diggin. “Başla!”

Ama artık çok geçti. Kaplanlar hareket etmeye başlamışlardı bile. Ağır ve hantal adımlarla yürürken, koskocaman başları,

omuzları arasında birer sarkaç gibi sağa sola salınıp duruyordu... *tik, tak, tik, tak*. Buna rağmen çok yakındı. Aralarındaki mesafe neredeyse şimdiden kapanıyordu. Üç adımda beş metreyi geride bırakmışlardı bile. Ağızları açık vaziyette yürürlerken bir yandan da sırtıyor gibiydiler.

“Üç saniye!” diye seslendi Diggin.

Mümkün değildi. Nat on dakikadır, yarım saattir, hatta saatlerdir içerideydi sanki. Heather’ın yüreği ağzındaydı. Kalabalık sus pus olmuş, kimse kıpırdamıyordu. Yere yansıyan ışık demeti, siluet halindeki Nat ve kaplanların uzun gölgesi dışında her şey adeta karaya boyanmıştı. Nat’ın tir tir titrediği artık karşıdan bakınca bile belli oluyordu. Heather arkadaşının iniltiye benzer sesini duydu. Bir an için, Nat’in bayılıp düşeceğinden korktu.

O zaman ne olacaktı? Kaplanlar üstüne atılır mıydı? Heather onlara engel olmaya çalışma, arkadaşını kurtarma cesareti gösterebilir miydi?

Yapamayacağını biliyordu. Dizlerinin bağı çözöldü, nefes almakta güçlük çekiyordu.

“Yedi saniye!” diye bağırdı Diggin alarm gibi tiz bir sesle.

Kaplanlarla Nat arasındaki mesafe artık üç metre ya var ya yoktu. İki adım sonra Nat’in dibinde biteceklerdi. Heather, ikisinin de sıcak nefeslerini duyabiliyor, yalanırlarken bıyıklarının oynadığını görebiliyordu. Nat artık dayanamayıp ağlamaya başladı. Buna rağmen olduğu yerden milim kıpırdamıyordu. Belki kımıldamaktan korktuğu, belki de derin bir çift kuyuyu andıran kapkara gözlerinin tesiri altında kaldığı içindi.

“Sekiz saniye!”

Derken kaplanlardan biri hafifçe esneyip kaslarını gerdi. Heather öne doğru seğırtmeye hazırlandığını görebiliyor, *hissedebiliyordu*. Natalie’nin üstüne çullanıp onu paramparça edecek ve hepsi de öylece durup çaresizce bu dehşet anını izleyeceklerdi. Heather’ın tam, *koş* diye bağırmaya yeltendiği ama sesinin korkudan çıkmadığı

esnada, Nat koşmaya başladı. Belki de başka biri bağırmıştı, emin değildi. Aniden bir gürültü koptu, insanlar bağrışıyorlardı. Peşi sıra Nat can havliyle kendini ağıldan dışarı atıp kapıyı ardından sertçe örttü. şimdi sırtını ağılın çıtlarına yaslamış hüngür hüngür ağlıyordu.

Heather'ın, Nat biraz daha beklese üzerine saldıracağından emin olduğu kaplan durduğu yerde sinip oturdu.

"Dokuz saniye," dedi Diggin kalabalığın uğultusunu bastırarak. Heather içinde ufak bir zafer coşkusu duydu –Nat oyundan elenmişti– ama bu mutluluğu çok geçmeden yerini daha güçlü bir utanç duygusuna bıraktı. Hemen Nat'ın yanına koşup onu sıkıca kucakladı.

"Muhteşemdin," dedi Nat'ın kulağına doğru eğilerek.

"Başaramadım," dedi Nat boğuk bir sesle. Heather'ın göğsüne bastırdığı yüzü yaşlarla doluydu.

"Yine de muhteşemdin," dedi Heather.

Ama belli ki Nat aynı fikirde değildi. Hiç vakit kaybetmeden, koşar adımlarla gerisingeri eve girdi. Ne var ki, onun dışında herkes yaşananları kısa bir süreliğine unutmuştu sanki; polis tehdidi, Graybill malikânesindeki yangın ve Küçük Kelly'nin, bodrum katında kapkara halde bulunan cansız bedeni hafızalardan silinmiş gibiydi. Yazın başında atlayışla start alan Panik'in açılış töreninden farksız bir geceydi.

Bir saatten uzun bir uğraşın sonunda, Heather herkesi zorla arabalarına bindirip evden uzaklaştırmayı başarmıştı. Bu zaman zarfında köpekler çılgıncasına havlayıp dururken, kaplanlar da rüşlerini ispat etmişçesine yeniden köşelerine çekilmiş oturuyorlardı şimdi. Arabaların neredeyse hepsi gidip de evin önü boşaldığında, Heather vücudunun her yanının uyuştuğunu hissetti. Ama neyse ki bunu da kazasız belasız atlatmışlardı. Bitmişti sonunda, Anne'in hiçbir şeyden haberi olmayacaktı.

Geriye artık sadece üç yarışmacı kalmıştı. Heather da onlardan biriydi.

"Heather," diye seslendi Bishop bir kez daha. Neredeyse herkes gitmişti. "Konuşmamız gerek."

"Bu akşam olmaz, Bishop."

Geriye kalan üç beş kişi kâh ortalıkta geziniyor, kâh arabalarına yaslanmış bir vaziyette öpüşüp koklaşıyorlardı. Çok değil birkaç ay öncesine kadar, Heather, kendisinin de bu çiftlerden pek bir farkı olmadığını düşündü. Mutluluktan ayakları yerden kesilmiş bir halde, âşık olduğunu sandığı eski sevgilisi Matt'le o parti senin bu parti benim gezip duruyorlardı. Diğer herkes gibi, onların da ideal bir çift olduklarını, birbirlerine yakıştıklarını kendine ispatlamaya çalışırcasına Matt'in tişörtlerini giyip beyzbol şapkalarını takarak kendini kandırmaya çalışmıştı. Hatırasında canlanan bu eski Heather, şimdi ona ne kadar da uzak ve yabancı geliyordu.

"Sonsuza dek benden kaçamazsın," dedi Bishop, Heather yere saçılmış sigara paketini almak için eğildiği sırada önüne geçerek.

Heather yeniden doğrulduğunda, Bishop şimdi tam karşısında dikiliyordu. Saçları, dışarı çıkmaya uğraşan bir yaratılmış gibi şapkasının her yanından adeta fişkırıyordu. Heather uzanıp saçlarını düzeltmemek için kendini zor tuttu. En kötüsü de, ona bakarken hâlâ öpüştükleri o anın hayalinde canlanıyor olmasıydı: her yanını saran o sıcaklık hissi, Bishop'ın dudaklarının yumuşaklığı ve dili Heather'inkiyle buluştuğu kısacık anda vücudunu saran o muhteşem ürperti.

"Senden kaçtığım falan yok," dedi Heather, yaşadıkları o anı hatırlamamak için gözlerini kaçırarak. "Yorgunum, o kadar."

"O zaman sen söyle, ne zaman?" Biçare görünüyordu. "Önemli bir konu, tamam mı? Beni dinlemen gerekiyor."

Neden Vivian'la değil de, onunla konuşmak istediğini sormak geldi içinden ama yapmadı. Soramadı. Acınası ve berbat bir haldeydi. Üstelik duygularına karşılık bulamasa da, Heather hâlâ Bishop'a âşıktı. Onun acı çektiği ve üzgün olduğu düşüncesi, kendi acısından daha beterti.

"Yarın," dedi Heather sonunda. Hiç düşünmeden uzanıp elini sıktı. Bishop'ın afalladığını görünce sıcak bir şeye değmiş gibi hızlıca çekiverdi elini. "Yarın, söz."

15 AĞUSTOS, PAZARTESİ

heather

Sabahleyin Heather bir bağırtıyla uyandı. Lily, basamakları pat pat çıkarken bir yandan da bağırmaya devam ediyordu. Odaya öyle bir dalmıştı ki kapı o hızla duvara çarptı.

“Kaplanlar yok,” dedi Lily. Soluk soluğa kalmıştı. Telaştan yüzü kıpkırmızı ve ter içindeydi. Hafif bir de gübre kokusu geldi Heather’ın burnuna; kardeşi hayvanlara yem vermeye çıkmış olsa gerekti.

“Ne?” O an dank etti. Heather, yattığı yerden telaş içinde doğruluverdi.

“Ağılın kapısı açık, gitmişler,” dedi Lily.

“Mümkün değil.” Heather bir taraftan da giyinmeye çalışıyordu. Alelacele altına bir şort, üstüne de bir tişört geçirdi. Sutyenle uğraşmanın sırası değildi şimdi. “Mümkün değil,” diye tekrarladı. Fakat bunu derken bile kafasında koca bir soru işareti belirmişti ve dün gece yaşananları gözünün önüne getirmeye çalıştı. Kopuk kopuk görüntüler belirdi: Nat’i kucaklamış, sonra kapıyı kapamıştı... Kapının kilidini geçirmiş miydi peki? Hatırlayamıyordu. Mindy

Kramer'la, Anne'in yanında çalıştığı iş hakkında konuşmuşlar, sonra domuz ağılına girmeye çalışan Zev Keller'a bağırmişti.

Ama kilidi mutlaka geçirmiş olmalıydı. Belki de kaplanlar gerçekten kayıp değillerdi. Ağaçların arasında, Lily'nin göremediği bir kuytu köşede saklanıyorlardı belki de.

Alt kata indiğinde, Heather saatin on bir olduğunu gördü. Uyuyakalmıştı. Anne muhtemelen eve gelmek üzereydi. Dışarı çıkarken Lily de peşinden geliyordu. Hava yine inanılmaz sıcaktı ancak bu kez gökyüzü kapalıydı ve acayip bir nem vardı. Yağmur yağacaktı besbelli.

Bahçeyi yarılادığında gördü: Asma kilit, çöreklenmiş bir yılan gibi çimlerin üzerinde, dün akşam Natalie için kapıyı açtığı zaman bıraktığı aynı noktada duruyordu.

Ağılın kapısı ise ardına kadar açıldı.

Etrafı çitlerle çevrili alana bakınmaya lüzum yoktu. Basbayağı gitmişlerdi işte, yoklardı. Heather, gittiklerini *hissedebiliyordu*. Peki ya köpekler niçin havlamamışlardı. Belki de havlamışlardı ama Heather duymamıştı. Ya da dün geceki kalabalık gibi korkudan şok oldukları için seslerini bile çıkaramamışlardı.

Heather gözlerini yumdu. Bir an bayılacağını sandı. Kaplanlar gitmişti ve bu tamamen onun suçuydu. Bu durumda Anne ne dese, ne yapsa yeri ydi. Muhtemelen evinden çıkıp gitmelerini isteyecekti. Haksız da sayılmazdı.

Sonra gözlerini tekrar açtı. Delicesine bir panik içindeydi, Anne eve gelmeden bir an önce kaplanları bulması gerekiyordu.

"Sen burada kal," dedi Lily'ye. Ama eve girerken kendisini içeri kadar takip eden kardeşiyle tartışacak ne gücü ne de zamanı vardı. Ne yaptığını bilmez bir halde lavabonun altındaki kovayı aldı ve içindeki eski püskü süngerleri, temizlik malzemelerini bir kenara atıp yerine birkaç parça biftek koydu. Birkaç saniyeye kalmadan tekrar dışarı çıkmış, ormanlık alana ilerliyordu. Kim bilir, belki de o kadar uzağa gitmemişlerdi, onları geri getirebilirdi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Lily.

“Şişşt,” dedi Heather sertçe. Gözlerinin yandığını hissetti, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Yaptığı şey tam bir aptallıktı. Elindeki kova ağır olduğu için sapından iki eliyle birden tutuyor; bir yandan da parlak tüyleri ve simsiyah gözleriyle karşılaşma ümidiyle kaplanlar için sağa sola bakmıyordu. *Lütfen*, diye yalvardı içinden, *lütfen buralarda bir yerde olun*.

Heather çalılıkta bir hışırtı duyduğunu sandı, peşi sıra bir soluma sesi; yakınlardaki bir şeyin, bir hayvanın bakışlarını üzerinde hissediyordu sanki. Sonra yaptığı şeyin aslında ne kadar saçma ve aptalca olduğunu fark etti. Lily’yi de peşine takmış, ormanın içinde kayıp kedi arar gibi iki koca kaplanı bulmaya çalışıyor, üstüne üstlük bir de saf saf onları eve getirebileceğini zannediyordu. Kaplanları bulmuş olsa bile kafasını koparıp afiyetle yemeyecekleri ne malumdu. Sırtından aşağı soğuk terler boşandı. Şimdi artık her kuş sesi, her yaprak hışırtısı ve her hareket içine korku salmaktan başka bir işe yaramıyordu.

“Elimi tut, Lily,” dedi korkusunu sesine yansıtmamaya çalışarak. “Haydi, eve dönelim.”

“Peki ya kaplanlar?” diye sordu Lily. Görünen o ki, bunun hâlâ bir tür macera olduğunu düşünüyordu.

“Anne’i aramamız lazım,” dedi Heather. Tabii ya, gerçekten de arayıp haber vermesi gerekiyordu. Az önce kapıldığı histen hâlâ kurtulabilmiş değildi; birileri, bir şey onları izliyordu sanki. “O ne yapacağını bilir.”

Derken, sık çalılığın arasından bir rakunun aniden başını uzatmasıyla birlikte, Heather az kalsın altına yapıyordu. Elindeki kovayı ağaçların arasında bir yere bırakmaya karar verdi. Etleri doldurduğu kova epey ağırdı ve hareketini kısıtlıyordu. Heather ise bir an önce eve dönmek istiyordu.

Ormanlık alandan çıkıp bahçedeki duşun yanma vardıklarında, Heather, eve yaklaşan bir araba sesi duydu. Anne gelmiş olmalıydı. Bu duruma sevinse mi, üzülse mi bilemedi. İki duyguyu birden yaşıyordu aslında.

Evin önüne geldiklerinde Bishop'ın küflü kaputlu Le Sabre'mı görünce bu sabah onu dinleyeceğine söz verdiğini hatırladı.

"Bishop!" Arabadan çıkmasını bile beklemeden, Lily, Bishop'ın yanına koştu. "Kaplanlar kaçtı! Kaplanlar kaçtı!"

"Ne?" Dün geceki halinden daha da berbat görünüyordu. Hiç uyumamış gibiydi. Heather'a döndü. "Doğru mu bu?"

"Evet," dedi Heather. "Ağılın kapısını kilitlemeyi unutmuşum." Şimdi böyle söyleyince gerçeği kendi ağzından duymak daha bir ağır gelmişti. Karın boşluğuna okkalı bir yumruk yemiş gibi hissetti, ağlamaya başladı. Anne'in evinden kapı dışarı edilecek, sonra da ya Fresh Pines'a geri dönmek ya da yeniden yollara düşmek zorunda kalacaklardı. Üstüne üstlük bu haberi duyunca Anne de resmen yıkılacaktı. Heather'ı hayatında önemseyen tek kişiyi, Anne'i, büyük bir hayal kırıklığına uğratacaktı.

"Hey, hey." Bishop koşarak Heather'ın yanına geldi. Onu kolları arasına alıp sardığında Heather direnmedi bile. "Senin suçun değil. Yapma böyle."

"Benim suçum," dedi Heather. Ardından yüzünü Bishop'ın göğsüne bastırıp hıçkırığa hıçkırığa ağladı. O ağlarken, Bishop ise Heather'ın sırtını, saçlarını okşuyor ve hafifçe yanağına dokunup teselli edici sözler mırıldanıyordu. Yalnızca Bishop'ın yanında böyle küçük, böyle güvende hissediyordu kendini.

Kendini bu şefkatli kollara ve sözlere öylesine kaptırmıştı ki Anne'in arabasının yaklaştığını fark etmemişti bile. Ta ki arabanın kapısı çarpılana ve Anne'in, "Ne oldu? Sorun ne?" diye haykırışını duyana dek.

Heather Bishop'ın kollarından sıyrılır sıyrılmaz, Anne, Heather'ı iki omzundan kavradı. "İyi misin? Bir şeyin yok ya?"

“Ben değil.” Heather koluyla burnunu sildi. Yüzü gözü ağla-
maktan şişmişti. Ağzının içinde sümükle karışık tuzlu gözyaşlarının
tadını duydu. Anne’in gözlerinin içine bakamıyordu hâlâ. “Ben
iyiyim.” Söylemeye bir türlü dili varmıyordu: *Kaplanlar kayıp.
Gittiler. Yoklar.*

Lily de bir şey diyemiyordu. Sessizce dudaklarını kıpırdatı-
yordu, o kadar.

Sonunda konuşan Bishop oldu: “Kaplanlar kaçmış.”

Anne’in yüzü renkten renge girdi. Öyle ki, Heather ayarlarıyla
oynanan bir televizyon ekranına baktığı hissine kapıldı. “Şaka...
şaka yapıyorsunuz.”

Heather bin bir zorlukla başını iki yana salladı.

“Nasıl olur?” dedi Anne.

Heather’in konuşmasına fırsat vermeden Bishop araya girdi:
“Benim hatamdı.”

Heather, nihayet kendinde o gücü bulduğunda, “Hayır,” diye
atıldı. “Bishop’ın bu olayla hiçbir ilgisi yok. Hepsi benim suçum.
Oyun için...”

“Oyun mu?” Anne, Heather’m daha önce hiç görmediği bir
yüz ifadesiyle gözlerini kısarak sorusunu tekrarladı: “Oyun mu?”

“Panik,” dedi Heather kendine yabancı bir sesle. “Kapıyı açan
bendim... Yeniden kilitlemeyi unutmuş olmalıyım.”

Anne bir müddet hiç sesini çıkarmadı. Yüzü hortlak görmüş
gibi bembeyaz kesilmişti. Dehşet içindeydi.

‘Ama Heather’a bunu yapmasını söyleyen bendim,” dedi Bishop
birdenbire. “Suçlu olan biri varsa, o da benim.”

“Hayır.” Heather, Bishop’ın sırf onu korumak için suçu üst-
lenmesi karşısında mahcubiyetle karışık bir minnet duydu. “Onun
bu olayla hiçbir ilgisi yok.”

“Ben yaptım diyorum.” Bishop artık neredeyse bağırıyordu.
Bir yandan da terliyordu. “Bunu yapmasını ben istedim. Hepsine

ben söyledim. Her şeyin suçlusu benim. Graybill malikânesindeki yangını çıkaran da bendim. Ben..." Sesi titredi. Heather'a döndü. Çaresiz, yalvaran gözlerle bakıyordu. "Ben hakemim. Sana söylemek istediğim şey de buydu. Açıklamaya çalıştığım şey buydu. Geçen gün gördüğünde, Vivian'la..."

Cümlesinin sonunu getiremedi. Heather'ın da nutku tutulmuştu. Zaman durmuş, hepsi birer heykele dönüşmüşlerdi adeta.

Hayır, bu imkânsızdı. Bishop'ın hakem olduğuna hayatta inanmazdı. Heather'ın oynamasını bile istememişti...

"Sana inanmıyorum." Heather, ağzından çıkan sözcükleri duyunca konuşanın kendisi olduğunu fark etti.

"Söylediklerim doğru." Bishop şimdi tekrar Anne'e dönmüştü. "Sizi temin ederim, Heather'ın hiçbir suçu yok."

Anne başındaki ağrıyı dindirmeye çalışırcasına elini alına götürüp gözlerini kapadı. Lily az ötede durmuş, sessiz ve gergin bir halde olan biteni izliyordu. Anne gözlerini yeniden açtığı anda, "Polisi aramamız gerek," dedi alçak sesle. "Gerekli önlemleri alsınlar."

Bishop başıyla onayladı. Ama hâlâ kimse yerinden kımıldamıyordu. Heather, keşke Anne bağırıp çağırsa, ateş püskürse diye geçirdi içinden; o zaman çok daha kolay olurdu.

Öte yandan Bishop'ın söyledikleri hâlâ kulaklarında çınliyordu: *Bunu yapmasını ben istedim. Hepsine ben söyledim.*

"Haydi, Lily," dedi Anne. "Gel, içeri girelim."

Heather da peşlerinden eve yöneldiği sırada Anne engel oldu. "Sen burada bekle," dedi sertçe. "Konuşacaklarımız var."

Anne'in bu iki cümlesi Heather'ın yüreğini dağlamaya yetmiş de artmıştı bile. Buraya kadardı. Anne'in nefretini kazanmıştı işte.

Lily, Heather'a endişe dolu gözlerle baktıktan sonra Anne'in peşi sıra eve doğru seğirtti. Şimdi bulutların arasından incecik çizgiler halinde süzülen günışığı altında, Bishop ile Heather bahçede bir başlarına kalmışlardı.

"Affet beni, Heather," dedi Bishop. "Sana söyleyemedim. İstedim; söylemek istedim, inan bana. Ama kurallar..."

"Kurallar mı?" dedi Heather. İçinde kabarıp taşmasından korktuğu öfkeyi dizginlemekte güçlük çekiyordu. "Bana yalan söyledin. Meğer hepsi yalanmış, öyle mi? Bunca zaman bana oynama derken..."

"Seni korumaya çalışıyordum," dedi Bishop. "Vazgeçmeyeceğini anladığımda ise elimden geldiğince sana yardım etmeye çalıştım. Yemin ederim." Bishop bir adım öne geldi. Kollarını öne uzatacağı sırada Heather kendini geri çekti.

"Senin yüzünden az kalsın ölüyordum," dedi. "Dodge olmasaydı, belki de..."

"Dodge'a mermiyi almasını ben söyledim," diye araya girdi Bishop. "Seni böyle bir tehlikeye atar mıydım sanıyorsun."

Klik-klik-klik. Heather'm birkaç haftadır yaşadıkları, gözünün önünde art arda sıralanmaya başladı: Bishop'ın, Tetik Jack'in evinden geçen kestirme yola sapmak için ısrar etmesi; 4 Temmuz'da Heather'ın, Graybill'in evinin yakınında patlatılan havai fişekleri görmesini sağlayıp yangın ipucunu vermesi. Hepsi planın birer parçasıydı demek.

"Bana inanmak zorundasın, Heather. Sana yalan söylerken içim rahat mıydı sanıyorsun?"

"Bunu neden yaptın peki, Bishop?" Heather kollarını göğsünün üzerinde kenetledi. Anlatacaklarını dinlemek istemiyordu aslında. Sadece öfke kusmak istiyordu. Bir girdaba kapılıp kaplanlarla, Anne'i nasıl hayal kırıklığına uğrattığıyla ve nasıl yeniden evsiz kalacağıyla ilgili tüm düşüncelerinden arınmak istiyordu. "Amacın neydi? Neyi kanıtlamak istedin, ha?" Biriktirdiği ne varsa artık içindeki çatlaklardan sızıp taşıyordu. "Hepimizden daha zeki, daha başarılı olduğunu mu ispatlamak istedin? O kadarını biliyorduk zaten. *Gidiyorsun işte.*" Çatlaklar gitgide büyüyordu. "Buradan kurtuluyorsun. Çünkü tüm okulu toplasan bir sen etmeyiz, değil mi?"

Bishop'ın dudakları sinirden incecik bir çizgiye dönüştü. "Senin sorunun ne biliyor musun?" dedi Bishop sessizce. "İşler hep sarpa sarsın *istiyorsun*. Seni seven bir kardeşin var. Seni seven arkadaşların var. Seni seviyorum, Heather." Bu sonuncusunu hızlıca söyleyivermişti. Heather bunu duyduğuna sevinemedi bile çünkü hızını kesmeden konuşmaya devam ediyordu. "Panik'teki başarıyla neredeyse herkesi geride bıraktın. Ama hâlâ şikâyet ediyorsun, olaylara hep olumsuz tarafından bakıyorsun. Başarısız olmak için bahane arıyorsun resmen."

Bir yarık daha açıldı. Kendini tutamayıp ağlarsa, Bishop'ın gözyaşlarını görmesini istemediği için arkasını döndü. Ama sonra gidecek bir yeri olmadığını fark etti. Karşısındaki eve baktı, ardından gök kubbeye, şerit şerit yere dökülen huzmeleriyle güneşe döndü. Bunların hiçbirinde Heather'a yer yoktu. İçinde sağlam kalan son parçalar da dağıldı. Yerine ise bir yara bıraktı; acı ve öfke dolu bir yara. "Ne istiyorum, biliyor musun? Buradan defolup gitmeni."

Bishop'ın kızıp bağıracağını sandı. Hatta neredeyse ona ateş püskürmesini umuyordu. Fakat Bishop derin bir iç çekip alnını ovuşturmakla yetindi. "Bak, Heather. Seninle kavgaya etmek istemiyorum. Yalnızca şunu bil..."

"Dediğimi duymadın mı? Git diyorum. Çek git buradan." Heather belli etmemeye çalışarak gözyaşlarını avucunun içiyle sildi. Bishop'ın sesi tiz bir çığlık gibi beyninin içini dağlıyordu: *İşler hep sarpa sarsın istiyorsun... başarısız olmak için bahane arıyorsun.*

"Heather." Bishop'ın, elini Heather'ın omzuna koymasıyla, Heather'ın silkerek üzerinden itmesi bir oldu.

"Daha kaç defa söylememi istersin?" dedi Heather.

Bishop önce duraksar gibi oldu. Heather, kendisine doğru yaklaştığını hissediyor, Bishop'ın bedeninden rahatlatıcı bir güç gibi yayılan o sıcaklığı duyabiliyordu. Bir an için itiraz edecek, dönüp Heather'ı kollarına alacak ve onu asla bırakmayacağını söy-

leyecek zannetti. Bir an için, Heather, bu ihtimalin gerçek olmasını her şeyden çok istedi.

Fakat Bishop, Heather'm hiç beklemediği bir biçimde, dirseğine hafifçe dokundu. "Senin için yaptım," dedi fısıltıya yakın bir sesle. "Parayı sana vermek için." Sesi çatlar gibi oldu. "Her şeyi senin için yaptım, Heather."

Sonra gitti. Heather, artık takati kalmayıp dizlerinin bağı çözülecek sandığı, öfkesi içinde bin bir parçaya bölündüğü ve arkasını dönüp sesleneceği sırada, Bishop arabasına binmişti bile. Artık onu duyamazdı.

Carp uzun zamandır böyle tuhaf ve berbat bir güne uyanmamıştı. Küçük Kelly'nin Graybill malikânesindeki yangın sebebiyle ölmediği kanıtlanmış olmasına rağmen, Bishop Marks o gün polise gidip ifade verdi ve Küçük Kelly'nin ölümünden kendisinin sorumlu olduğunu söyledi. Ne var ki bu dediğine kimseyi inandıramadı. Yolun aşağısında yaşayan, babası Hudson'da dükkân sahibi olan şu iyi çocuk Bishop Marks mı cinayet işleyecekti? Şu çekingen çocuk. En iyilerden biri.

Ayrıca Bishop, yaşananların Panik'le hiçbir alakası olmadığını, her şeyin bir eşek şakasından ibaret olduğunu söylemişti.

Sırf bununla kalsa yine iyiydi...

Aynı günün akşamı, Kirk Finnegan, köpekleri huzursuzlanıp bir türlü havlamayı kesmeyince etrafı kolaçan etmeye dışarı çıkmıştı. Gürültünün sebebi son günlerde civara dadanan serseri sarhoş takımıdır veya Kirk'ün bahçesine park etmekte ısrar eden laf anlamaz komşusudur diye gözdağı vermek için elinde tüfeğiyle çıkmıştı evin önüne.

Ama karşısında gördüğü bir kaplandı.

Bahçesinin ortasında, lanet olası dişlerini Kirk'ün avcı köpeklerinden birine geçirmiş, tam karşısında duruyordu.

Hayal gördüğünü sandı. Halüsinasyon muydu yoksa? Belki de sarhoştı. Sebebi her ne olursa olsun öylesine tırsmıştı ki donuna işemiş ama bunu çok sonra fark etmişti. Hiç düşünmeksizin kaplanın gövdesine üst üste dört el ateş edip koca hayvan yere devrilmesine rağmen ateş etmeye devam etmiş, mucizevi bir şekilde koskoca ağzı aralanıp avcı köpeği yeniden ayağa kalktıktan ve havlamaya başladıktan sonra idrak edebilmişti ancak olanları. Uzun bir müddet hiç durmadan ateş etmeye devam etmişti çünkü o kapkara gözler bir suçlama ya da bir yalan gibi dosdoğru adama bakıyordu.

16 AĞUSTOS, SALI

heather

Heather gün boyunca Anne'le konuşmaktan kaçmayı başarmıştı. Bishop'la tartıştıktan sonra üç kilometre yol yürüyüp vadinin oradaki dere yatağına gitmiş ve tüm öğleden sonrayı küfrederek, lanet okuyarak ve önüne gelen her şeye (denk geldikçe yol kenarındaki tabelalara, çitlere, başıboş bırakılmış arabalara) taş fırlatarak geçirmişti.

Bishop'ın söyledikleri kafasının içinde sürekli başa sarıp duruyordu: *İşler hep sarpa sarsın istiyorsun... başarısız olmak için bahane arıyorsun.*

Haksızlık, diye bağırarak istiyordu.

Ama konuşmaya çekinen iç sesi birdenbire, *Haklı*, dedi. Bu ikisi –*haklılık* ve *haksızlık*– arasında bir süre gidip geldi. Kafasının içi dev bir pinpon masasıydı şimdi sanki.

Eve döndüğünde akşam olmuştu. Anne de Lily de evde yoklardı. Ansızın içine delice bir şüphe düştü; yoksa Anne, Lily'yi Fresh Pines'a geri götürmüş olmasındı? Tam o sırada mutfak masasına bırakılmış bir not gözüne ilişti.

Kâğıdın üzerinde sadece, *Market alışverişi*, yazıyordu.

Saat henüz akşam yedi buçuğu göstermesine karşın Heather yatağa kıvrıldı ve boğucu sıcağa aldırmaksızın örtüyü üzerine çekip kafasındaki bitmek bilmeyen pinpon maçının uykuya yenik düşmesini bekledi.

Ne var ki sabah uyandığında –o kadar erkendi ki güneş ürkek bir ceylan misali odanın perdelerinden içeri girmeye adeta çekiniyordu– artık kaçmanın bir anlamı olmadığıнын farkındaydı. Gecenin sonunda pinpon maçı da nihayet bir sonuca ulaşmıştı; kazanan *haklılık* olmuştu.

Bishop söylediklerinde haklıydı.

Aşağı kattan gelen seslere bakılırsa Anne çoktan uyanmıştı; bulaşık makinesinden çıkarılan tabak çanak tıngırtısı ve eski ahşap yer döşemesinin gıcirtısı, yeni bir güne başladığının habercisiydi. Fresh Pines'ta sabahları o her zamanki tantanayla –araba gürültüsü, bağırışmalar, sertçe kapı çarpmalar, köpek havlamaları ve yüksek müzik sesi– uyandığında, Heather hep bunun hayalini kurmuştu: Sessizliğe uyanmak, sabahları annesinin bulaşık yıkarkenki tabak çanak seslerini ve erkenden kalkıp uyanması için ona seslendiğini duymak.

Yıllardır yaşadığı yeri değil de, kısa bir zaman geçmesine rağmen, Anne'in evini yuva olarak benimsemesi ne garipti.

O ne yapmıştı peki? Bunu mahvetmişti. Haksız olduğu bir başka gerçek de buydu işte.

Alt kata indiğinde, Anne sundurmadaydı. Sesini duyar duymaz Heather'ı da yanına, dışarı çağırdı. Heather birazdan duyacaklarını az çok tahmin ediyordu: Yeni *yuvasındaki* hayatı buraya kadardı.

Heather, evin az ötesinde, yarısı çalılığın ardına çekilmiş polis aracını görünce şaşkınlığa uğradı. Polis, elinde kahvesi ve sigarasıyla arabaya yaslanmış, dışarıda bekliyordu.

“Ne işi var burada?” dedi Heather, tüm endişesini bir anlığına unutarak.

Anne sundurmadaki salıncakta oturuyor ama sallanmıyordu. Elinde tuttuğu çay fincanını çevreleyen parmakları bembeyazdı. “Ötekinin eve dönebileceğini düşünüyorlar.” Başını öne eğdi. “Hayvan hakları gözlemcisinin dediğine göre en azından bu kez şok tabancasıyla...”

“Öteki?” diye sordu Heather.

“Duymadın mı?” dedi Anne. Ardından Kirk Finnegan, köpeği ve toplamda on iki el ateş ettiği tüfeğini de barındıran vahim olayı anlattı. Konuşması bittiğinde Heather’ın ağzının içi kupkuru kesildi. Anne’e sarılmak istiyordu ama yerinden bir türlü kıpırdayamıyordu; öylece kalakalmıştı.

Anne başım sağa sola salladı. Gözünü çay fincanından ayırmıyordu, hâlâ tek yudum almamıştı. “Onları burada tutmak sorumsuzca bir davranıştı, biliyorum.” Anne nihayet başını kaldırıp baktığında, Heather onun gözyaşlarını zor tuttuğunu görebiliyordu. “Ben sadece yardım etmek istemiştim. Larry’nin hayalimdi. Ah, zavallı kediler. Doğada yalnızca üç bin iki yüz kaplan kaldığını biliyor muydun? Üstelik hangisinin vurulduğunu bile bilmiyorum.”

“Anne,” dedi Heather sonunda konuşabilecek gücü kendinde bulduğunda. Ayakta duruyor olmasına rağmen boyunun giderek çektiğini, Anne’in karşısında küçük bir çocuk kadar kalana dek küçüldüğünü hissetti. “Ben çok, çok, çok özür dilerim.”

Anne başını iki yana salladı. “Panik’e katılmaman gerekirdi,” dedi biraz sinirli bir sesle. “O oyun hakkında bir sürü şey duydum. Buna ölümler de dahil. Ama seni suçlamıyorum,” diye ekledi. Sonra sesi yeniden yumuşadı. “Pek mutlu bir hayatın yok, değil mi?”

Heather başını iki yana salladı. Anne’e her şeyi anlatmak istiyordu: Tam, *Seni Seviyorum*, diyecekken Matt’in onu nasıl terk ettiğini; onu hiç sevmediğini daha yeni anladığını çünkü baştan

beri hep Bishop'a âşık olduğunu; Carp'tan asla kurtulamamaktan ve tıpkı annesi gibi burada çürüyüp gitmekten korktuğunu; içki ve uyuşturucuya kapılıp yirmi dokuzunda hayattan bezmekten endişe ettiğini söyleyerek içindekileri kusmak istiyordu. Ama yapamadı, konuşamadı. Boğazında koca bir düğüm vardı sanki.

"Gel." Anne, salıncakta yanındaki boşluğa pat pat vurdu. Heather yanına oturduğunda ise hiç beklemediği bir şekilde kendini Anne'in şefkat dolu kollarında buldu. İşte o an daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladı. Yüzünü Anne'in omzuna dayayıp ağlarken bir yandan da, "Özür dilerim, beni affet. Çok özür dilerim," diyordu.

"Heather." Geri çekilmesine karşın Anne'in tek eli hâlâ Heather'ın omzundaydı. Diğer eliyle ise ağlamaktan yüzüne yapışan saçlarını geriye doğru düzeltiyordu. Heather öyle üzgündü ki utanmak aklına bile gelmedi o an. "Bak şimdi, beni iyi dinle. Bu durum Lily ve senin için ne anlama gelir, bilmiyorum. Yaptığım şey, yani burada kaplan besliyor olmam, yasalara aykırıydı. Olur da annen bunu sebep gösterip olayı büyütürse veya polis sizi alıp eve götürmeye zorlarsa bile ben yine Lily ve sen istediğiniz sürece burada kalmanız için elimden geleni yapacağım ama..."

Heather az kalsın küçük dilini yutuyordu. "Bizi evden kovmuyor musun yani?"

Anne hayret içinde Heather'a bakakaldı. "Tabii ki hayır."

"Ama..." Heather hâlâ inanamıyordu. Yanlış duymuş olsa gerekti. "Kaplanların kaçmasına ben sebep oldum. Hepsi benim hatamdı."

Anne gözlerini ovuşturarak derin bir iç çekti. Heather şu zamana kadar Anne'i hiç yaşlı biri olarak görmemişti ama şimdi bakınca her tarafından yorgunluk ve yıpranmışlık akıyordu. Parmakları kırılacak gibi ipince, ellerinin üstü ise güneş lekeleriyle doluydu. Saçları bütünüyle kırışmıştı. Günün birinde hayata veda edecekti. Heather'ın boğazı ağlamaktan düğüm düğümdü zaten, bir de böyle düşününce iyice kötü hissetti.

“Biliyor musun, Heather, rahmetli eşimle otuz yıl birlikte yaşadık. Çocukluğumuzdan beri birbirimizi tanıyorduk. Evlendiğimizde elde avuçta hiçbir şeyimiz yoktu. Balayımızı Kaliforniya’da otostop çekerek, kamp kurarak geçirdik. Paramız ancak ona yetiyordu. Zor zamanlarımız da oldu. Bazen umutsuzluğa kapılır, huysuzlanırdı...” Ellerini, *ne yaparsın*, der gibi iki yana açtı. “Demek istediğim şu: Birini sevdiğinde, ona değer verdiğinde hem iyi hem kötü gününde yanında olmalısın. Sadece mutlu anları paylaşmakta ne var? Onu herkes yapar. Anlatabildim mi?”

Heather onaylarcasına başını salladı. Göğsünde, her an kırılmaya hazır, hassas ve güzel bir cam küre taşıyor gibiydi; yanlış bir laf ederse dengeyi bozup bu hayali küreyi kırmaktan korkuyordu.

“Yani... yani bana kızgın değilsin, öyle mi?” diye sordu.

Anne küçük bir kahkaha patlattı. “Elbette sana kızgıyım,” dedi. “Ama bu, seni evde istemediğim veya artık seni umursamadığım anlamına gelmiyor.”

Heather başını öne eğip ellerine baktı. Bir kez daha kelimeler boğazına düğümlenmişti. Anne’in sözlerinde, ifadesinde çok önemli bir şeyi fark etti o anda; basit, karşılıksız, salt sevgiydi bu gördüğü.

“Şimdi ne olacak peki?” dedi Heather biraz sonra.

“Bilmiyorum.” Anne uzanıp Heather’ın elini tuttu ve hafifçe sıktı. “Korkmaktan korkma, Heather,” diye fısıldadı bir sır verirmişçesine.

Heather sonra Bishop’ı düşündü, Nat’le aralarında geçen tartışmayı. Hiç bilmediği ve ters yönden esen bir rüzgâr misali, yaz boyu yaşanan her şeyi; hayatındaki tüm değişiklikleri; gerilimi; gariplikleri düşündü bir bir. “Ben hep korkuyorum.” dedi ardından alçak sesle.

“Korkmaman garip olurdu zaten,” dedi Anne. “Üstelik o zaman bu kadar cesur da olamazdın.” Ayağa kalktı. “Haydi, gel. Çaydanlığı ocağa koyalım. Elimdeki buz gibi oldu.”

Panik

* * *

Bishop ifade vermeye gittiği o gün bildiği ne varsa polise anlatmıştı. Yaklaşık üç saat boyunca kaldığı sorgu odasından çıktığında ise eve gitmekte serbest olduğunu söylemişlerdi.

Fakat polise bir konuda yalan söylemişti: Oyun henüz bitmiş değildi. Geriye kalan üç yarışmacı için oyun hâlâ devam ediyordu.

Sıra final etabındaydı.

Sırada yarış vardı.

18 AĞUSTOS, PERŞEMBE

dodge

Dodge, Bishop'ın bugün yarın onu görmeye geleceğini tahmin ediyordu. Nitekim tahmininde yanılmamıştı da. Bishop polise gidip Graybill yangınıyla ilgili ifadesini verdikten sadece üç gün sonra, Dodge işten eve geldiğinde arabasını gördü. Fakat kendisi ortalarda yoktu. İçeri girdiğinde ise Dayna'nın, Bishop'ı içeri buyur etmiş olması karşısında şaşkınlığına engel olamadı. Bishop, elleri dizlerinde, dizleriyse neredeyse çenesine değecek şekilde kanepeye oturuyordu. Boyu uzun, kanepe ise fazla alçak olduğundan garip bir görüntü sergiliyordu. Öte yandan Dayna, her zamanki köşesinde oturmuş hiç istifini bozmadan kitap okuyordu. Gören de ikisini yıllardır arkadaş sanırdı.

"Selam," dedi Dodge. Bishop ayağa kalktı. Dodge'u görünce biraz rahatlamıştı sanki. "Dışarı çıkıp konuşalım mı?"

Dayna şüpheli gözlerle Dodge'a baktı. Başının belada olmadığına dair bir ipucu, bir işaret görmeyi bekliyordu besbelli. Fakat Dodge bu beklentisine hiçbir şekilde karşılık vermedi. Dayna ona sırt çevirerek, sözünden dönerek ihanet etmişti. Panik *onların*

oyunuydu halbuki; birlikte baş koydukları bir plan, ortak bir intikam arzusuydu.

Ne yaparsa yapsın kardeşinin eski haline dönemeyeceğini biliyordu elbette. Ray'e zarar vermek, hatta onu öldürmek bile Dayna'nın bacaklarını geri getirmeyecekti. Fakat amaç da bu değil miydi zaten? Ray ve Luke Hanrahan, Dodge'dan, yerine asla koyamacağı bir şey çalmışlardı. Aynı şekilde Dodge da onlardan, yerine koyamayacakları bir şey çalacaktı.

Şimdi Dayna gitgide Dodge'un tanıyamadığı biri haline dönüş-
tükçe -onu çocuklukla itham edip oyunu bırakmadığı için eleştirirken, Ricky'yle beraber gününü gün ediyordu- Dodge artık hiç olmadığı kadar kararlıydı. Diğer türlü adalet yerini bulmayacaktı. Hepsi onların suçuydu.

Yaptıklarının bedelini ödeyeceklerdi.

Dışarı çıktıklarında Dodge, Meth Row tarafına yürümeleri için Bishop'a başıyla işaret etti. Her şeyden önce burada bir sürü hayat belirtisi vardı. Civardaki üç beş kişi bakımsız evlerinin önüne sandalye çekmiş, ellerinde bira ve sigaralarıyla oturuyorlardı. Kadının teki içerideki televizyonunu da beraberinde kapının önüne çıkarmıştı. Son birkaç gündür herkes büyük bir takıntı halinde kaplanın yolunu gözlüyordu.

"Artık oyunla bir ilişğim kalmadı," dedi Bishop damdan düşer gibi. "Payıma düşen parayı da almıyorum. Hepsi boşunaydı anlayacağın." Sesindeki hayıflanma kendini hemen ele veriyordu. Dodge, onu böyle görünce acımaya benzer bir hisse kapıldı. Sahi, Bishop niçin ta en başında hakem olmayı kabul etmişti ki? İnsan niye böyle bir görevi üstlenmek istesindi ki? Belki hepsinin -yarışmacılar, hakemler, hatta Diggin'in bile- kendilerince bazı sırları vardı. Kim bilir, belki de para bunun sadece küçük bir parçasıydı ve asıl belirleyici etken buzdağının görünmeyen yüzündeydi.

"Oyunun sonuna geldik sayılır. Neden şimdi çekiliyorsun ki?" diye sordu Dodge.

“Başka seçeneğim olmadığı için. Kuralları çiğnedim. Oyunla ilgili ağzımı açmamam gerekiyordu.” Bishop başındaki şapkayı çıkarıp elini saçlarına götürdü, sonra şapkasını geri taktı. “Ayrıca, Panik’ten *nefret* ettiğim için de. Başından beri hep nefret ettim. Kahrolası, deli saçması oyun. İnsanları çıldırtmaktan başka bir işe yaradığı yok. Bu saçmalığa bulaşmamın tek sebebi...” Bishop başını öne eğdi. “Alacağım parayı Heather’a vermektir,” dedi sessizce. “Oyuna girdiğini görünce de ona yardım etmek, onu koruyup kollamak için bırakmadım.”

Dodge hiçbir şey demedi. İkisini de oyuna sürükleyen mad-di-yattan ziyade, aslında manevi sebeplerdi. Dodge, Bishop’la daha önceden tanışmadıklarına hayıflandı. Keşke onu daha yakından tanıma fırsatı olsaydı. Daha bir sürü pişmanlıkları vardı. İçlerinden biri de, Heather’la daha fazla vakit geçirememiş olmalarıydı örneğin. Oysa iyi birer dost olabilirdi.

Ve elbette, Nat. Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmıştı.

Acaba ömrü hep böyle mi geçecekti; hayatında hep pişmanlık üstüne pişmanlık mı biriktirecekti?

“İyi niyetle yola çıkıp kötü bir şey yaptığın oldu mu hiç?” dedi Bishop birdenbire.

Dodge bu soruya içinden kahkahayla gülmesine rağmen, “Evet,” demekle yetindi.

“O zaman bu bizi nasıl bir insan yapar?” diye sordu Bishop. “İyi biri mi? Yoksa kötü biri mi?”

Dodge omuzlarını silkti. “Her ikisi de, galiba” dedi. “Diğer tüm insanlar gibi.” Hemen ardından büyük bir suçluluk hissetti. Dodge’un yaptığı yani Ray’e yapmayı planladığı esasında berbat bir şeydi; hem de şimdiye dek hiç yapmadığı kadar kötü bir şey.

Ama eskiler ne demişti: Göze göz, dişe diş. Dodge’un da tek amacı buydu işte: ödeşmek.

Neticede bunu başlatan o değildi.

Bishop adımlarını yavaşlatıp durdu ve Dodge'a baktı. "Ne yapacağını bilmem lazım."

Bishop, o upuzun kollarını ve bacaklarını nereye koyacağını, ne yapacağını bilmez bir halde biçare görünüyordu.

"Oyuna devam edeceğim," dedi Dodge sessizce. "Daha her şey bitmiş değil."

Bishop, ağır bir yumruk yemişçesine gürültüyle nefes verdi. Fakat o sırada Dodge'un aklına ansızın harika bir fikir gelmişti. Bir taşla üç kuş vurmuş olacaktı: Hem Bishop'ın içini rahatlatacak, hem birine iyilik yapacak hem de Ray'in oyunu kaybetmesini sağlayacaktı.

"Heather'ı kollarım," dedi Dodge. Bishop şaşkınlıkla Dodge'a baktı. "Final etabında Ray'le başa baş yarışmasına engel olabilirim. Heather'ın kılına zarar gelmemesi için elimden geleni yaparım. Anlaştık mı?"

Bishop uzun bir müddet Dodge'a bakmayı sürdürdü. Karar vermekte zorlanıyordu besbelli; muhtemelen Dodge'a tam anlamıyla güvenmiyordu. Böyle düşündüğü için Bishop'ı suçlayamazdı.

"Peki benim ne yapmamı istiyorsun?" dedi Bishop.

Dodge üstünden koca bir yükün kalktığını hissetti. Hedefe bir adım daha yaklaşmıştı. Parçalar yerli yerine oturuyordu.

"Araba," dedi Dodge. "İhtiyacım olan tek şey ödünç bir araba."

Dodge, Heather'ın onu dinlemeyeceğinden korkuyordu. Ne de olsa anlaşmanın iptal olduğunu ve ödülü paylaşmaktan vazgeçtiğini söyleyen Dodge'un kendisiydi. Gel gelelim, Heather'ı arayıp Dot's'ta buluşmak ve konuşmak istediğini söylediğinde, Heather itiraz etmemişti. Saat akşam onu gösteriyordu. Lokantanın en تنها olduğu zamanı seçmişti özellikle. Diğer türlü ya akşam yemeği kalabalığına ya da gece geç bir saatte, bitişikteki bardan çıkan

çiftlerin pankek yiyip ayılmak için kahve içtikleri saat aralığına denk geleceklerdi.

Dodge, Heather'a ne yapması gerektiğini bir bir açıkladı. Heather, kendine bir kahve söylemiş, içine de biraz krema ilave etmişti. Şimdi kahvesini yudumlarken bir yandan da gözlerini dikmiş, Dodge'a bakıyordu. Elindeki fincanı masaya bıraktı.

"Bile bile kaybetmemi istiyorsun yani benden, öyle mi?"

"Yavaş, sessiz ol," dedi Dodge. Annesi bugün gündüz vardiya-sındaydı. Şimdi de büyük ihtimalle Bill Kelly'yle bir yerlerde gezip tozuyor olmalıydı; son günlerde aralarından su sızılmıyordu. Fakat Dot's'ta çalışan herkes Dodge'u tanıdığı için tedirgin olmuştu. Buna Ricky de dahildi. Mutfak kapısı her açılıp kapandığında aptal gibi sırıtarak Dodge'a el sallamayı ihmal etmiyordu. Aslında hakkını yememek gerekirdi; çocuk efendi ve nazikti. İkram olarak masala-rına patates kızartmasıyla mozzarella peynir çubukları göndermişti.

"Ray'e karşı yarışmak istemezsin, değil mi? Herif sırf kazan-mak için her türlü şeytanlığa başvuracaktır." Dodge göğsünde ince bir sızı duydu. Hemen sonrasında bunu niçin yaptığını düşündü. Derken, Dayna'nın tekerlekli sandalyeyle eve ilk girişi aklına geldi. Dayna'nın gece yataktan düşüp kendi başına kalkamayınca ağlayarak yardım istemesi, ancak ağrı kesicilerle dindirebildiği ızdırapları sıralandı gözünün önünde peş peşe. Son günlerde her ne kadar daha iyi ve daha mutlu -hatta daha umutlu- görünse de, Dodge yaşananları asla unutmayacaktı. "Seni zaten bir şekilde ekarte edecek, Heather. Her koşulda eleneceksin."

Heather yüzünü astıysa da bir şey demedi. Teklifi düşündü-ğünü görebiliyordu.

"Ama dediğim şekilde bir plan izlersek, yine kazanmış ola-caksın," dedi yılların birikmiş yağından yapış yapış olan masaya dirseklerini yaslarken. "Parayı kırışacağız. Kimseye de bir zarar gelmeyecek." *Ray dışında*, dedi içinden.

Heather suskunluğunu bozmadan bir süre daha düşündü. Saçlarını arkada atkuyruğu toplamıştı. Yaz boyunca açık havada durduğu için beyaz teni güneşten nasibini almıştı. Artan çilleri, güneş yanığı teniyle birlikte göze hitap ediyor, her şeyiyle güzel görünüyordu. İçinden, onu harika bulduğunu söylemek geldi. Onu daha yakından tanıma fırsatı bulamadığı için üzüldüğünü, en yakın arkadaşına âşık olduğunu ve her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdığını söylemek istedi.

Ama artık bunların hiçbir önemi yoktu.

"Neden?" diye sordu Heather sonunda bakışlarını Dodge'a çevirerek. Gökyüzünün her tonunu üzerine yansıttığı okyanus misali gri-yeşil gözleri keskin bir ifadeyle Dodge'a bakıyordu şimdi. "Neden bu kadar çok istiyorsun? Mesele para falan da değil. Sadece kazanmak. Ray'i alt etmek. Yanılıyor muyum?"

"Sen orasmı kafana takma," diye geçiştirdi Dodge. Mutfak kapısı tekrar açıldığında, Ricky üzerindeki domates soslu, yağ lekeli, beyaz aşçı önlüğüyle sırtıp bir de göz kırptı bu sefer. *Tanrım*, dedi içinden. Ricky, Heather'la ikisinin çıktığını falan mı zannediordu yoksa? Dodge bakışlarını yeniden Heather'dan tarafa çevirdi.

"Bak. Bishop'a söz verdim..."

"Bishop'ın bununla ne ilgisi var?" diye sordu Heather, Dodge'un sözünü keserek.

"Çok ilgisi var," dedi Dodge. Önündeki kola bardağından bir buz parçası aldı ağzına. "Senin güvende olmanı istiyor."

Heather başını yine öteye çevirdi. "Sana nasıl güveneceğim peki?" dedi sonunda.

"Güven dediğin böyle bir şey." Buz parçasını dişleri arasına alıp parçaladı. "Güvenip güvenmemek sana kalmış."

Uzun bir müddet gözlerini ayırmadan Dodge'a baktıktan sonra, "Pekâlâ," dedi Heather. "Dediğini yapacağım."

Dışarıda otoparktaki ağaçların yaprakları rüzgârla ahenk içinde dans ediyordu adeta. Bir kısmının rengi değişmeye başlamıştı bile; bazı yapraklar kıyıdan köşeden altın sarısına bürünürken, bazılarının üzerindeyse hastalıklı gibi kırmızı lekeler dikkat çekiyordu. İşçi Bayramı'na⁴ ve yaz mevsiminin resmen sona ermesine üç haftadan az bir süre kalmıştı. Final karşılaşmasına ise bir hafta vardı. Heather'la vedalaşmalarının ardından Dodge doğrudan eve geçmeyip biraz yürümeye karar verdi.

İstedığı için değil; sırf karanlıktan, sessizlikten, serin rüzgârdan ve yaklaşan sonbaharın kokusundan hazzettiği için üst üste iki sigara yaktı. Sonra havayı doyasıya içine çekti; yeni silinip süpürülmüş bir ev gibi, temiz ve ahşap kokuyordu. Kaplanın hâlâ etrafta serbestçe dolaşıp dolaşmadığını merak etti. Muhtemelen daha yakalanmamıştı, yoksa kesin duyardı. Bir yanı kaplana rastlamak istiyor, bir yanı ise korkuyordu.

Heather'la yaptığı konuşma da umduğundan iyi geçmişti. Artık hedefine ulaşmasına ramak kalmıştı.

Patlayıcıyı yerleştirmenin işin en zor kısmı olduğunu biliyordu.

---

4 İşçi Bayramı, ABD ve Kanada'da eylül ayının ilk pazartesi günü kutlanır. (ç n)

22 AĞUSTOS, PAZARTESİ

heather

Kaplanların firarını takip eden birkaç gün boyunca Heather'ın gözüne doğru dürüst uyku girmedi. Krista, elinde bir mahkeme emriyle kapıya dayanıp Lily'yi zorla eve geri götürecek veya polisler Anne'i yaka paça alıp hapse atacak diye korkmadığı tek bir saniye olmadı. Ne yapardı o zaman?

Fakat her geçen gün Heather'ın sıkıntısı da gitgide azaldı. Kim bilir, belki de Krista kızları evde yokken daha mutlu olduğunu, anneliğin hiç ona göre bir şey olmadığını fark etmişti. Heather daha önce binlerce kez annesinin bu yüzden şikâyet ettiğini duymamış mıydı zaten? Ve polisler hâlâ ikinci kaplanı bulmak için civardaki arayışlarını sürdürmelerine, Anne'in evi çevresinde devriye gezmelerine ve yetkililer, yasadışı bir durum olmadığını garanti etmek amacıyla Anne'in bakımını üstlendiği diğer tüm hayvanları teftiş etmelerine rağmen, Heather'ın korktuğu gibi Anne'i kelepçeleyip yaka paça karakola götürmemişlerdi.

Heather, Anne'in yanında geçici olduğunu içten içe biliyordu. Ömür boyu burada kalacak değildi ya. Sonbaharda Lily'nin okulu

başlayacaktı. Anne şimdilik onlara bakıyor, ihtiyaçlarını ve masraflarını karşılıyor olabilirdi fakat bu ne zamana kadar böyle sürecekti? Heather'ın bir işe girip Anne'e olan borcunu ödemesi, bir şeyler yapması gerekiyordu. Panik'in ise bu derdine bir çare olacağını umuyordu: Dodge'la kırışmak zorunda dahi olsa, oyundan kazandığı parayla, kaldıkları oda karşılığında Anne'e belli bir miktar kira ödeyebilir veya Lily'yle ayrı bir eve çıkabilirdi.

Fresh Pines'tan uzak kaldıkça artık şuna daha da emindi: Oraya bir daha dönmeyecekti. Ait olduğu yer burası veya burası gibi açıklık, komşuların başını şişirip sürekli rahatsız etmediği, gürültü patırtının olmadığı, içki şişelerinin kırılmadığı ve insanların gece boyunca bangır bangır müzik dinlemediği bir yerdi. Hayvanların, bir sürü ağacın, taze ot, çiçek ve gübre kokusunun olduğu böyle bir yerde yaşamak istiyordu. Hayvanları beslemek, kümesi temizlemek, atların bakımını yapmak, hatta ahırını temizlemek bile Heather'ı nasıl da mutlu ediyordu.

Bir yerde istendiğini bilmek de güzel bir duyguydu ayrıca. Heather, artık Anne'in söylediğine gönülden inanıyordu. Ona duyduğu sevgi ve şefkat laftan ibaret değildi, içtendi.

İşte bu her şeyi değiştirirdi.

Final etabına üç gün kalmıştı. Heather sonucun ne olacağını bildiği için –final yarışına yenilmek üzere katılacaktı– inanılmaz bir rahatlık gelmişti üzerine. Para ödülünün payına düşen bölümüyle ilk iş gidip Lily'nin geçen gün iç geçirerek baktığı o bisikleti alacaktı.

Hayır, hayır. Önce paranın bir kısmını Anne'e verecek, sonrasında bisikleti alacaktı.

Belki kendine güzel, yazlık bir elbiseyle bilekten bağlamalı, deri bir sandalet alırdı. Bishop'la konuşacak cesareti bulduğunda –*bulabilirse tabii*– giymek içinse şık bir şeyler, belki.

Uykuya daldığında rüyasında Bishop'ı gördü. Heather'la birlikte su kulesinin tepesine çıkmış, ona ısrarla aşağı atlamasını söylüyordu. Aşağıda ise –epey aşağıda– ortada beyaz ve göz alıcı

bir ışıkla aydınlatılmış karanlık, fokurdayıp duran bir su kaynağı vardı. Bishop, Heather'a korkacak bir şey olmadığını söyleyip duruyordu. Heather ise korktuğunu itiraf etmeye çekinirken, bir yandan da kıpırdayacak gücü bulamıyordu kendini de.

O sırada yanlarında Dodge peyda oldu. "Atlamaktan bile korkuyorsan oyunu nasıl kazanacaksın?" diyordu Heather'a.

Derken Bishop kayboluverdi. Heather birdenbire ayağının altındaki çıkıntının metal değil de, çürük bir tahta parçası olduğunu fark etti. *Pat.* Dodge, elindeki beyzbol sopasıyla tahta parçasına vurup duruyor, Heather her geçen saniye suya biraz daha yaklaşıyordu. *Pat.* "Atla, Heather." *Pat.* "Heather."

"Heather."

Heather uyandığında, duyduğu sesin gerçek mi, rüya mı olduğunu ayırt edemedi bir müddet. Lily, yataklarının arasındaki boşlukta dikilmiş, telaşla adını fısıldıyordu. Fakat dışarıdan da, yankı halinde gibi bir ses bağırp duruyordu sanki.

"Heather Lynn!" diye bağıırıyordu dışarıdan gelen ses. *Pat.* Bu seferki, kapıya vuran bir yumruk sesiydi. "Aşağı in! Seninle konuşacaklarımız var."

"Annem," dedi Lily, Heather sesi algıladığı anda. Lily'nin gözleri fal taşı gibi açılmış, korkuyla ablasına bakıyordu şimdi.

"Yatağa gir, Lily," dedi Heather. Adamakıllı uyanmıştı artık. Telefonunun saatine baktı; gece 01:13'ü gösteriyordu. Koridora çıktığında, Anne'in oda kapısının altından incecik bir ışık sızdığını fark etti. Odadan haşır huşur çarşaf sesleri geliyordu. Demek Anne de gürültüye uyanmıştı.

Kapıya vuran yumruklar hiç durmamacasına devam ederken, bir yandan da boğuk çığlık sesleri yükseliyordu alt kattan: "Heather! Orada olduğunu biliyorum. Öz anneni duymazdan mı geliyorsun?" Daha kapıyı açmadan anlamıştı annesinin zil zurna sarhoş olduğunu.

Sundurmanın aydınlatması açıldı. Heather kapıyı açtığı anda, annesi güneşe doğru bakıyormuş gibi tek elini gözüne siper etmiş, önünü görmeye çabalıyordu. Dolaşık saçları ve üstü başıyla dar-maduman bir haldeydi. Gömleğinin düğmeleri neredeyse göbeğine kadar açık olduğundan, Heather, annesinin göğüs çatalındaki tüm kırışıklıkları ve bikini izlerini görebiliyordu. Altında ise lekeli bir kot pantolon ile takoz gibi, dolgu topuklu bir ayakkabı vardı. Ayakta durmakta zorlandığı için sağa sola, öne arkaya attığı minik adımlarla dengesini sağlamaya çalışıyordu.

“Ne işin var burada?”

“Ne işim var, ha?” Sözcükler ağzında yuvarlanıyordu. “Asıl senin ne işin var burada?”

“Git haydi.” Heather, kendine sarılır gibi kollarını etrafına dolayarak sundurmaya doğru bir adım öne çıktı. “Burada olmaya hakkın yok. Gelip bizi rahatsız...”

“Hak mı? Hak mı? Sonuna kadar hakkım var hem de.” Annesi yanından geçip sarsak adımlarla içeri girmeye yeltenirken Heather ona engel oldu; cüsseli yapısı ilk kez işine yarıyordu. Bunun üzerine Krista bağırmaya başladı: “Lily! Lily Anne! Neredesin, yavrum?”

“Yeter. Kes şunu.” Heather, Krista’yı omuzlarından tutmaya çalıştıkça annesinin eli kolu rahat durmadığından onu bir türlü zapt edemiyordu.

“Ne oluyor?” Anne, sabahlığı içinde, gözlerini kırıpıştırarak hemen arkalarında duruyordu. “Heather? Her şey yolunda mı?”

“Sen.” Krista, kaşla göz arasında Heather’ın elinden kurtulup öne doğru iki adım attı. “Sen yavrularımı benden çaldın.” Ayakkabıları üzerinde sağa sola sallanıp duruyordu. “Seni lanet olası pis...”

“Anne! Yeter!” Heather, bıraksa parçalara ayrılacakmış gibi hissettiği kendi gövdesine sımsıkı sarılıyordu şimdi.

Ote yandan Anne, “Tamam, haydi, sakın olalım. Herkes bir sakinleşsin önce,” diyordu ellerini uzatarak Krista’nın yaklaşmasına mani olmaya çalışırcasına.

“Niyeymiş? Niye sakın?..”

“Anne, yeter artık!”

“Çekil önümden...”

“Dur. Dur bir saniye.”

O esnada sundurmanın biraz ilerisinde, karanlığın içinden bir ses duyuldu: “Bir sorun mu var?” Kapının önündeki lamba sönerken aynı anda *klik* sesiyle beraber el fenerinin ışığı yandı. Üstlerine doğrultulan uzun bir parmağa benzer ışık demetini, basamaklardan yükselen güçlü adım sesleri takip etti. Kapıya yaklaşan adımların hareketini algılayınca sundurmanın fotoselli aydınlatması yeniden yandı. Herkes bir anlık şaşkınlıkla olduğu yerde kalakaldı. Heather, ormanlık alanda park halindeki devriye aracını tamamen unutmuştu. Polis memuru uykudan yeni uyanmış gibi hızlı hızlı gözlerini kırptırıyordu.

“Evet, memur bey,” dedi Krista. “Bu kadın yavrularımı çaldı benden.”

Polisin çenesi sakız çiğner gibi ritmik bir hareket halindeydi. Bakışlarını Krista’dan Heather’a, Anne’e, sonra yeniden Krista’ya çevirdi. Çenesini sağa sola oynattı. Heather nefesini tutmuş, polisin ne yapacağını bekliyordu.

“Bu sizin arabanız mı, hanımefendi?” diye sordu nihayet başıyla Krista’nın park halindeki aracını işaret ederek.

Krista arabasına baktı. Sonra polise döndü. “Evet, n’olmuş?”

Memur, ağzında sakızıyla şimdi dikkatle Krista’yı izliyordu. “Alkol sınırı 0.08 promil.”

“Ben sarhoş falan değilim.” Krista’nın sesi bağırır gibi çıkıyordu. “Ne demeye çalışıyorsunuz?”

“Bir dakika benimle gelir misiniz, lütfen?”

Heather, memura sarılıp teşekkür etmemek için zor tuttu kendini

“Niye gelecekmişim?” Polis öne doğru yeltendiği sırada Krista kenara kaçtı. Az daha saksılardan birine takılıp düşüyordu

Memur bu kez uzandığında Krista'yı dirseğinden yakaladı. O ise hâlâ direniyordu.

"Lütfen, hanımefendi. Zorluk çıkarmayın. Şu taraftan..."

"Bırak beni."

Heather bir film sahnesini ağır çekimde izliyormuş gibiydi. Önce bir gürültü koptu, bağırış çığırış derken, Krista'nın, kolunu havaya kaldırıp yumruğunu memurun yüzüne doğru savurduğunu gördü. Yumruğun sesi katlanarak Heather'ın kulaklarında çınlamaya başladı.

Anca ondan sonra zaman yine normal hızına döndü. Krista yabani bir hayvan gibi hırlayıp tepinirken, polis memuru kadının kolunu arkadan burktu.

"Emniyet görevlisine saldırmaktan tutuklusun..."

"Bırak diyorum."

"Konuşmama hakkına sahipsin. Söylediğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir."

Memur, Krista'nın ellerini kelepçeledi. Heather rahatlamakla dehşete kapılmak arasında kalakaldı. Belki de her iki duyguyu bir arada yaşıyordu. Yaka paça polis aracına doğru götürülürken, Krista hâlâ bağırıyordu; bir yandan Lily'ye sesleniyor, bir yandan da yasal haklarıyla ilgili bir şeyler zırvalıyordu. Sonra güç bela araca girdi. Kapı kapandı. Arabanın motor sesi ve gaza basıp yarım daire çizerken tekerleklerin taş yoldaki gıcırtısı haricinde gürültü kesildi. Farlar etrafı bir anda ışığa boyadı. Ardından ortalık bir kez daha karanlığa büründü; sundurmanın ışığı yine sönmüştü.

Heather tir tir titriyordu. Nihayet kendinde konuşacak gücü bulduğunda ise ağzından tek bir cümle çıktı: "Ondan nefret ediyorum." Sonra yineledi: "Ondan nefret ediyorum."

"Gel, tatlım." Anne kolunu Heather'ın omzuna sardı. "Haydi, içeri girelim."

Heather içindeki öfkeyi de beraberinde dışarı atarcasına derin bir nefes verdi. Ardından ikisi beraber eve girdiler. Şimdi

koridorun o tanıdık serinliğini hissedip ay ışığının yansımalarına ve duvardaki gölgelere bakarken, Krista'yı ve polis aracının arkasında sinirden kudurarak uzaklaşıp gittiği o anı düşündü. Peşi sıra içindeki yumru çözülür gibi oldu. Artık herkes gerçeği görecekti: Krista'nın nasıl biri olduğunu, Heather ve Lily'nin niçin evden kaçtıklarını göreceklerdi.

Anne, Heather'ın omzunu şefkatle sıktı. "Her şey yoluna girecek," dedi. "İyi olacaksın."

Heather başını çevirip Anne'in yüzüne baktı ve zorlukla da olsa gülümserken, "Biliyorum," dedi.

Ağustos sonunda, Carp, yılın en hüzünlü zamanına tanıklık ederdi. Belki sırf Carp için değil, sonbahara yaklaşan her yer için geçerliydi bu.

Yaz geldi mi, havanın nasıl olduğuna aldırmaksızın halka açık yüzme havuzları dolup taşar; parklar piknik örtülerinden ve güneşlenmek için çimlere serilen havlulardan geçilmez; haftasonları trafik ise Copake Gölü'ne inen yolda sıkışır kalırdı. Her yanı saran egzoz dumanı, yüzlerce mangaldan yükselen kömür kokusu ve dumanla birleşir, havayı iyice yoğunlaştırırdı. Yaza veda ederken kumsala sıra sıra dizilmiş insan topluluğu ise zamanı durdurmak için direnirdi adeta.

Gel gelelim, her zaman olduğu gibi, sonbahar yine dişlerini geçirmişti mavi gökyüzüne; güneşi yavaş yavaş kemirirken et kokulu ağır havayı da dağıtıyordu bir yandan. Her şeye rağmen geliyordu işte. Az kalmıştı artık, sinyallerini veriyordu.

Önce yağmuru getirecekti beraberinde, sonra soğuğu ve derken mevsim değişecekti.

Ama ondan önce, final etabı vardı. Panik'in en amansız etabı. Yarış.

25 AĞUSTOS, PERŞEMBE

dodge

Yarış günü sabahı yağmurlu ve soğuktu. Dodge, en sevdiği kot pantolonu ve üzerine geçiriverdiği eski bir tişörtle yalınayak odasından çıkıp kâseye mısır gevreği doldurduktan sonra oturma odasına geçti. Dayna'yla birlikte televizyondaki bir realite şovu izlerken, hayatlarını milyonların gözü önünde yaşayan insanları tiye alıp bir dizi dalga geçmeyi de ihmal etmedi. Dayna kardeşini böyle gördüğüne sevinmiş gibiydi.

Oysa bu arada Dodge'un aklı bambaşka bir yerdeydi; birkaç kilometre ötede arabaların inleyen motor seslerini, gaza basar basmaz tekerleklerden yükselen tiz ciyaklamayı ve duman kokusunu şimdiden duyar gibiydi.

Aynı zamanda içinde bir endişe de vardı. Dodge arabayı sürdüğü sırada düzeneğin erkenden ateş alacağından ve Ray'in, arabayı değiştirmeye razı gelmeyeceğinden endişeleniyordu.

Planının gerçekleşmesi için buna güveniyordu. Yapacağı konuşmayı kafasında defalarca kez prova etmişti: "Arabaları değiş tokuş etmek istiyorum," diyecekti Dodge, Heather ilk etapta bilerek

yenilip geriye Ray'le ikisi kaldıklarında. "Böylesi daha adil. Belki kendi arabasına turbo taktırdı, belki benimkinin fren ayarlarıyla oynadı. Nereden bileceğim?"

Ray nasıl hayır diyebilirdi ki? Dodge yarışın ilk etabında dikkatli sürüp altmış kilometrenin üzerine çıkmazsa, motor fazla ısınmaz ve dolayısıyla patlayıcı düzeneği de devreye girmezdi. Dodge yavaş bile sürse Heather nasılsa kazanmasına müsaade edeceği için sorun olmayacak, Ray'in ruhu bile duymayacaktı.

Sonrasında Ray arabaya binip gazı köklediğinde ise motordan dumanlar çıkmaya başlayacak ve...

İntikam.

Eğer her şey Dodge'un planladığı gibi giderse. *Eğer, eğer, eğer.* Bu lanet olası kelimeden nefret ediyordu.

Saat akşamüstü üç civarında, Bill Kelly, Dayna'yı fizik tedaviye götürmeye geldi. Kelly ne ara hayatlarına aileden biri gibi dahil oluvermişti, Dodge hâlâ anlayabilmiş değildi. Dayna utanmasa adama baba diyecekti. Sanki birdenbire mutlu, kocaman bir aile olmuşlardı da aralarında gerçeği görebilen tek kişi Dodge'du. Dodge'a göre bu bir aile tablosu değildi, asla da olmayacaktı. Şimdiye dek birbirlerine destek olan, aile olan, hep Dayna ve Dodge'du.

Şimdi Dodge onu da kaybetmişti.

"Sıkılmazsın, değil mi?" diye sordu Dayna. Tekerlekli sandalyesini kullanma konusunda artık epey ustalaşmıştı. Mobilyaların arasından kolaylıkla geçip döşemedeki zeminin bozuk olduğu bir noktada sandalyenin tekerlerini hafifçe zıplattı. Dodge, kardeşinin kötürümlüğe iyice alışmış olmasını görmekten nefret ediyordu.

"Yok canım, ne sıkılacağım." Dayna'yla göz göze gelmekten kaçınıyordu. "Televizyon falan izlerim işte."

"Biz birkaç saate döneriz," dedi ve ekledi: "Sanırım bu tedavi gerçekten işe yarıyor, Dodge."

"Senin adına çok mutluyum." Bunu söylerken boğazında düğümlemeye benzer bir his duyduğuna kendisi bile şaşırmıştı. Kardeşi kapıdan çıkacağı sırada arkasından seslendi. "Dayna." *Hepsi senin için.*

Dayna arkasını döndü. "Efendim?"

Dodge gülümsemeyi başardı. "Seni seviyorum."

"Haydi oradan, şapşal," dedi Dayna gülerek. Sonrasında sandalyesinin tekerleklerini ittirerek evden dışarı çıktı ve kapıyı ardından örttü.

heather

Her geçen dakika, sona biraz daha yaklaşıyordu.

Heather aslında rahat olması gerektiğinin farkındaydı. Fakat içini kemiren korkuya engel olamıyordu. Yapması gereken tek şey oyunu kaybetmekti, o kadar. Para konusunda Dodge'un sözüne güvenmekten başka şansı yoktu.

Dodge'un oyuna katılma amacı para değıldi. Bunu başından beri seziyordu aslında. *Ama keşke esas amacım öğrenmek için biraz daha ısrar etseydim,* diye hayıflanmaktan da kendini alamıyordu. Belki de Heather'ı asıl huzursuz eden şey buydu: Artık oyunun sonuna gelmiş olmalarına rağmen Dodge'un asıl amacını zebebilmiş değıldi. Oyunun içinde başka oyunlar, gizli kapaklı kurallar, anlaşmalar, ittifaklar da dönüyordu ve Heather tüm bunlara alet edilen kk bir piyondu sanki.

Saat akşam beşe doğru sağanak dindi. Gökyüzünü kaplayan bulutlar aralandı. Hava nemden ve sivrisineklerden geçilmiyordu. Yollar yağmur yüzünden kaygan olacaktı besbelli. *Ama ne fark eder ki,* diye düşündü. Tırsımış numarası yapabilir veya sahidenden

son saniyede tırsıp yarışmaktan vazgeçebilirdi. Böylelikle Dodge ve Ray final yarışına devam ederlerken, Heather da üstündeki külfetten kurtulup rahat bir nefes alırdı sonunda.

Her şeye rağmen içini kemirip duran bu histen bir türlü kurtulamıyordu.

Finaldaki yarış etabı için ne bir e-posta, ne bir mesaj ne de başka türlü bir duyuru gönderilmişti. Oyunla ilgili son gelişmelerden dolayı birilerinin tepesi atmıştır düşüncesiyle Bishop ortalarda pek görünmüyordu. Heather ona hak veriyordu aslında. Muhtemelen Vivian da aynı sebepten göze batmama çabasıındaydı. Tarihinde ilk kez Panik'in final etabı hakemsiz de olsa devam ediyordu.

Fakat böyle küçük yerleşim yerlerinde hep olduğu üzere haberler yine çabuk yayılmıştı. Heather'ın kulağına çalınan bilgiye göre polisler, yarışın gelenekselleşmiş mekânını, yani pist alanının her yanını şimdiden çevrelemişlerdi. Dolayısıyla konum güncellenmişti ve vadiyle eski tren yolu yakınlarında bir noktada buluşulacaktı.

Heather'ın içine bu kez de Nat'in gelip gelmeyeceğiyle ilgili yeni bir kuşku düştü.

Evden çıktığında saat altıydı. Elleri daha şimdiden tir tir titriyordu. Yaklaşık bir saat sonra ya titremekten direksiyonu kontrol edemezse veya tamamen korkup vazgeçerse diye endişelendi. Anne bu akşam için arabasını Heather'a ödünç vermeye razı olmuştu olmasına fakat Heather arabayı niçin ödünç aldığı konusunda yalan söylediği için kendinden nefret ediyordu. Suçluluk duygusuna kapıldığında ise içinden kendi kendine bu akşam son olduğunu, artık yalan söylemek zorunda kalmayacağını tekrar edip duruyordu. Üstelik dikkatli olacak, Dodge yanına yaklaşmadan arabayı yolun dışına doğru sürecekti.

Lily'ye hoşça kal demedi. Meseleyi dramatikleştirip büyötmek istemiyordu. Büyötecek bir şey de değildi zaten.

Nasılse en fazla birkaç saate eve dönmüş olacaktı.

Hareket ettikten saniyeler sonra telefonu çaldı. Heather hiç orali olmadı ancak sustuktan hemen sonra tekrar çalmaya başladı. Üçüncü çalışında artık arabayı kenara çekip telefonu cebinden çıkardı.

Arayan Nat'ti. Heather, daha telefonu kulağına götürürken bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

"Heather, lütfen, yardımın gerekiyor," dedi Nat doğrudan konuya girerek. "Korkunç... korkunç bir şey olacak. Engel olmamız lazım."

"Dur. Dur bir saniye." Heather, Nat'ın bir yandan da burnunu çektiğini duyabiliyordu. "Sakin ol. Baştan anlat."

"Bu akşam," dedi Nat. "Bir şey yapmamız gerek. Yoksa ölecek. Ya da Ray'i öldürecek."

Heather, Nat'ın söylediklerini anlamakta güçlük çekiyordu. "Kim?"

"Dodge," diye inledi Nat. "Yalvarırım, Heather. Bize yardım etmen lazım."

Heather derin bir nefes aldı. Güneş tam da bulutların arasından yüzünü gösterecek zamanı bulmuştu. Gökyüzü şimdi şerit şerit kızıla boyanmıştı sanki. Kırmızının tonu kan rengini çağırıyordu.

"Biz derken?"

"Sen gel işte," dedi Nat. "Lütfen, Heather. Buraya geldiğinde her şeyi anlatacağım."

dodge

Dodge vadiyi geçtiğinde saat altıyı biraz geçiyordu. Bishop'ın kendisine ödünç verdiği –Dodge'un, bir daha geri veremeyeceğini bildiği– Le Sabre, eski olmasının yanı sıra bir de başına buyruk hareket ediyordu. Dodge direksiyonu düzeltmediği takdirde araba sola kayıp duruyordu. Ama mühim değildi. Nasıl olsa çok kullanmayacaktı.

Yarış için seçilmiş düzlüğün kuytu bir kenarına park etti. Etrafta in cin top oynuyordu. Belki havanın bozmuş olması insanları sokağa çıkmaktan caydırmıştı. Sebebi her ne olursa olsun, Dodge durumdan hiç de şikâyetçi değildi. Dikkat çekmemek en iyisiydi.

İşi fazla uzun sürmedi. Doğrusu bu kadar kolay olacağını tahmin etmiyordu. Dodge, iki kez kimya dersinden kaldığını ve bilimle ilgisiz biri olduğunu düşününce, kendisi bile bu duruma hayret etmişti. Bunu internetten bu kadar kolayca bulması ne garipti. Envai çeşit patlayıcılar, bombalar, molotof kokteylleri... ne ararsan bulunuyordu. Birine saldırı hazırlamak için bomba

yapmayı öğrenmek, markete gidip bira almaktan çok daha kolaydı artık.

Önce eski bir strafor soğutucudan kopardığı plastik parçayı bir miktar benzine batırıp eritmiş, sonra da karışımı eski bir turşu kavanozuna koymuştu. Sonunda ise, en az salata sosu yapmak kadar kolay bir şekilde ev yapımı napalm⁵ bombasını elde etmişti. Şimdi sıra arabaya yerleştirmektedir. Yanında getirdiği fişeği kavanozun dışına itinayla bantladıktan sonra düzeneği kaputun altındaki motor bölmesine yerleştirdi. Fakat egzoz manifolduna fazla yanaştırmamaya özen gösterdi. Ne de olsa planının işlemesi için önce yarışın ilk ayağını geçebilmesi gerekiyordu. Bunun yanı sıra motorun aşırı ısınmaması için gaza da çok basmaması lazımdı.

Sonrasında arabayı zaten Ray'le değiş tokuş edeceklerdi. Ray gazı kökledi mi fişek ateş alacak, kavanozu parçalayacak ve patlayıcıyı devreye sokacaktı.

Ve... *Bom!*

Geriye artık sadece beklemek kalıyordu.

Derken telefonuna bir mesaj geldi. Mesaj Heather'dandı: *Neredeysen gelip seni almam lazım. Acilen konuşmamız gerek.*

Peşi sıra bir mesaj daha: *Hemen şimdi.*

Dodge öfkeyle bir küfür savurdu. Hemen ardından ise ani bir korkuya kapıldı; fikrini değiştirmiş olmasındı? İşte bu her şeyi mahvederdi. Mesajına alelacele bir cevap yazdı: *Wolf Hill ve Pheasant'ın birleştiği yol kenarında bekliyorum.*

Geliyorum, diye yazdı Heather birkaç saniyeye kalmadan.

Heather'ı beklerken sigaranın birini söndürüp diğerini yakıyor; durduğu yerde duramıyordu. Halbuki az önce ne kadar sakindi. Şimdi ise vücudunun her yerinde örümcekler geziniyor gibi bir karıncalanma hissediyor, endişeden içi içini yiyordu.

---

5 Yangın bombalarının doldurulmasında kullanılan, alüminyum ya da sodyum palmitatla kendine özgü bir kıvama getirilmiş madde. (ç.n.)

Kazanın hemen ardından, Dayna'yı, hastane yatağında ilk gördüğü an geldi aklıma birden. Kocaman gözleri ve ağzının hemen üstündeki yara lekesiyle Dodge'a baktığı o anı hâlâ unutamıyordum. "Bacaklarımı hissedemiyorum. Ne oldu bacaklarıma?" Hastane odasında sinir krizine girip ayağa kalkacağım derken Dodge'un kucığına düşmüştü.

Elli bin dolarlık para ödülünü alıp giden Luke Hanrahan'ı ve elinde bir beyzbol sopasıyla Hanrahanların evinin önüne gittiği ama korkusundan bir şey yapamayıp geri döndüğü geceyi düşündü sonra.

Heather onu almaya geldiğinde artık biraz daha iyi hissediyordu.

Heather arabadayken hiçbir açıklama yapmama konusunda ısrarcıydı. "Ne hakkında?" diye sordu Dodge.

Fakat Heather inatla aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu. "Biraz sabret. Tamam mı? Ne olduğunu kendisinden duymanı istiyor."

"Kim?" Dodge iyice telaşlanmıştı.

"Nat," dedi Heather.

"O iyi, değil mi? Bir şeyi yok ya?" diye sordu Dodge. Heather ise başka bir şey söylemeyeceğini ima ederek başını iki yana sallamakla yetindi. Dodge artık sinirlenmeye başlamıştı. Hiç sırası değildi. Önünde odaklanması gereken bir plan vardı. Midesine kramplar girse de, bir yandan Heather'ın yardım için onu araması ve Nat'in onu görmek istemiş olabileceği ihtimali karşısında gururu da okşanmıştı hani. Üstelik havanın kararmasına daha iki saat vardı. O zamana kadar çoktan geri dönmüş olurlardı.

Natlerin evinin önünde iki araba duruyordu; biri daha önce görmediği, sağı solu çarpık bir Chevrolet pikaptı. Acaba Nat'e bir şey mi oldu düşüncesiyle, yine o bilindik huzursuzluğa gark oldu birden.

"Neler oluyor?" diye sordu Dodge bir kez daha.

"Söyledim ya işte," dedi Heather. "Ne olduğunu kendisinden duymanı istiyor."

Kapı kilitli değildi. Neredeyse akşam olmasına rağmen evdeki hiçbir ışık yanmıyordu. Hava da puslu bir griye dönünce şimdi etrafa adeta tül bir perde çekilmişti. Nat'ın evine girerken, Dodge'un aklına, geçmiş yıllardaki kilise ziyaretleri geldi. Sanki izinsizce kutsal bir mekâna giriyordu. Her taraf ahşaptı. Gösterişli mobilyaların hepsi de para diye bağıriyordu sanki ama aslında etrafta çıt yoktu.

"Burada olduğundan emin misin?" diye sordu Dodge. Sesi bağıriyor gibi çıkmıştı.

"Aşağı katta." Heather önüne geçerek oturma odasının hemen sağındaki kapıyı açtı. Ucu bucağı görünmeyen basamaklar belli ki bodrum kata iniyordu. Dodge, aşağıda bir kıpırtı duyar gibi oldu, belki de fısıltıydı ama sonra kesildi.

"Haydi," dedi Heather. Dodge, Heather'ın önden gitmesini söyleyecekken son anda vazgeçti. Korktuğunu zannetmesini istemiyordu. Ne var ki korkuyordu işte. Onu huzursuz eden bir şey vardı bu evde; sebebi içerideki tuhaf sessizlik mi, yoksa karanlık mıydı bilemedi. Dodge'un tedirginliğini hissetmiş olacak ki Heather, "Bak," dedi. "Aşağıda konuşacağız, tamam mı? Sana her şeyi anlatacak." Sonra durup aşağı doğru seslendi: "Nat?"

"Buradayım!" Nat'ın sesi bodrum katından geliyordu.

Artık emindi. Dodge nemli ve rutubet kokulu bodrumun basamaklarından inmeye koyuldu. Aşağısı epey genişti ve bir sürü eski mobilyayla doluydu. Son basamağa vardığında tam başını çevirip Nat'ın nerede olduğuna bakacakken ışıklar söndü. Dodge şaşkın bir vaziyette donup kaldı.

"Ne bu..." demesine kalmadan biri sertçe kollarından yakaladı. Aynı anda konuşma seslerine karışan gürültü patırtıyı

da işitince, kendini Panik'le ilgili hiç beklemediği bir görevde bulunduğunu sandı.

"Bu tarafa, bu tarafa!" diyordu Nat. Dodge var gücüyle karşı koymasına karşın kendisini zapt eden kişinin ellerinden bir türlü kurtulamıyordu. İri yarı ve güçlü biriydi. Erkekti; cüssesinden ve kokusundan –mentol, bira ve tıraş losyonu– anlamıştı. Ardı sıra bir cam kırılma sesi duyuldu. "Kahretsin. Buraya. Buraya," dedi Nat.

Dodge zorla bir sandalyeye oturtuldu. Ellerini arkaya doğru burkup bir şeyle bağladılar. Bağladıkları şey koli bandıydı. Aynı şekilde bacaklarını da bağladılar.

"Lanet olsun. Ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz?" diye bağırmaya başladı. "Bırakın beni."

"Şişşt. Dodge. Tamam."

Dodge şu haldeyken bile Natalie'nin sesini duyunca ne yapacağını şaşıyor, ona karşı koyamıyordu. "Bu saçmalık da neyin nesi?" dedi Dodge. "Ne yapıyorsun?" Gözleri yavaş yavaş karanlığa alışıyordu. Önce Nat'ın gözlerini seçebildi; iri ve üzgün bir çift koyu noktaya bakıyor gibiydi.

"Senin için," dedi Nat. "Senin iyiliğin için."

"Neden bahsediyorsun?" Pheasant yolu üzerinde park halindeki araba ve motor gözüne yerleştirdiği patlayıcı düzenek geldi hemen aklına. Yine var gücüyle direnerek kolları ve bacaklarını saran bantları çözmeye uğraştı. "Bırak beni. Gideceğim."

"Dodge, beni dinle." Nat'ın sesi kısıldı. Sonra kızın ağladığını fark etti. "Biliyorum... biliyorum, kız kardeşine olanlardan Luke'u sorumlu tutuyorsun. Kaza yüzünden, değil mi?"

Dodge'un başından kaynar sular döküldü. Nutku tutuldu.

"Aklında tam olarak ne var bilmiyorum ama bunu yapmana izin vermeyeceğim," dedi Nat. "Yapamam."

"Bırak beni." Dodge artık öfkeden sesine hâkim olamıyor, bağırıyordu. O telaşla, tıpkı iki yıl önce Hanrahanların evinin

önünde dikilip kıpırdayamadığı zamanki gibi, vücudunun her yanı uyuşmuştu yine.

"Dodge, beni dinle." Nat'ın elleri şimdi Dodge'un omuzlarında idi. Onu itmek istedi ama yapamadı. Bir yanı hâlâ onu istiyor, diğer yanı ise ondan nefret ediyordu. "Bu senin iyiliğin için. Seni önemseydiğim için."

"Hiçbir şey bildiğin yok," dedi Dodge. Nat o kadar yakındı ki tenindeki vanilya ve şekerli sakız karışımı kokuyu duyabiliyordu. Bu canını daha da acıtıyordu. "Bırak beni, Natalie. Bu düpedüz çılgınlık."

"Hayır. Özür dilerim ama yapamam." Nat'ın parmakları şimdi Dodge'un yanağında geziniyordu. "Aptalca bir şey yapmana müsaade etmeyeceğim. Sana bir şey olsun istemiyorum."

Daha da yaklaştı; dudakları neredeyse birbirine değecekti. Nat'ın, onu öpmek için öne doğru eğildiğini düşününce karşı koyacak gücü bulamadı kendinde. Derken kasıklarında, Nat'ın elini hissetti.

"Ne?.." Sorusunu tamamlayamadan, Nat elini Dodge'un cebine doğru kaydırıp anahtarlarını ve telefonunu çıkardı.

"Üzgünüm," dedi doğrulurken. Sesi sahiden de üzgün çıkıyordu. "Ama inan bana, bu herkes için en iyisi."

Çaresizlik içinde son bir kez daha kurtulmaya yeltendi. Sandalye, beton zeminin üzerinde birkaç santim ilerledi. "Lütfen, Natalie."

"Özür dilerim, Dodge," dedi Nat. "Oyun biter bitmez geri geleceğim, söz."

Nat, fark etmeden Dodge'un cep telefonunun tuşlarına basıp da ekran kısa süreliğine aydınlanınca, gözlerinin altındaki koyu renk halkalar ve acı içindeki yüz ifadesi ortaya çıkmıştı. Fakat ışık yalnızca Nat'ın yüzünü değil; aynı zamanda arkasındaki, Dodge'u yaka paça sandalyeye oturtan genç adamı da aydınlatmıştı.

Son gördüğünden bu yana en az on kilo almış ve saçlarını uzatmıştı. Elli bin dolar pek yaramamış gibiydi. Fakat gözleri, keskin hatlı çene yapısı, sol kaşının ortasını beyaz bir kurtçuk gibi bölen yara izi hiçbir kuşkuya yer vermiyordu.

Dodge şaşkınlığa uğramış bir vaziyette artık ne konuşabiliyor ne de nefes alabiliyordu.

Bu Luke Hanrahan'dan başkası değildi.

heather

Natalie ile Luke, yapmaları gereken şey artık her neyse onu hallederlerken Heather ise arabada oturmuş bekliyordu. Nefesini dizginlemeye çalışsa da ciğerlerine bir türlü söz dinletemiyordu sanki. Artık Ray Hanrahan'la yarışmak zorundaydı. Tırsamak veya yan çizmek gibi bir şansı yoktu.

Acaba Dodge bu akşam ne yapmayı planlıyordu? Luke da tam olarak bilmiyordu aslında. Nat ile Heather'a, Dodge'dan gelen tehdit mesajlarının bir kısmını göstermişti, o kadar. Natlerin mutfağında resmen Luke Hanrahan'la oturup konuşmuş olduklarına bir türlü inanası gelmiyordu. Okul balosunda kral seçilip de sahneye davet edildiği sırada soyunma odasına girip gizlice ot çektiği için balodan kovulan, Panik'in kazananı ve önceki senelerde, sırf sigara satmadı diye Hudson'daki bir süpermarketin kasiyerine saldıran, futbol yıldızı Luke Hanrahan'ın o zamanki haliyle şimdiki arasında dağlar kadar fark vardı.

Berbat görünüyordu. Belli ki, Carp'tan uzakta geçirdiği iki yıl ona hiç de yaramamıştı. Heather, Luke'ta gördüğü değişimi

karşısında hayret etmekten kendini alamıyordu. Oysa Carp'tan çıkınca tüm sorunların hallolacağını sanıyordu. Belki de sorun kişinin kendi içindeydi. Nasıl ki insan gölgesinden kurtulamıyorsa, içindeki şeytanları da nereye giderse gitsin beraberinde taşıyordu.

Luke'un demesine bakılırsa, Buffalo'ya kadar ulaşan bir bahis fişi sayesinde bulmuştu Nat'i. Tabii bir de su kulelerinde düzenlenen etapta, Dodge'un Nat'i kolundan tutarken görüldüğü şu aptal video görüntüsü sayesinde. Görüntüdeki diğer yarışmacılar içinde yüzü en belirgin olan Nat'ti. Kim olduğunu bulunca, Nat'i arayıp Dodge'un oyundan çekilmesi için kendisine yardım etmesini rica etmişti.

Nat sonunda evden çıktı. Kapının önünde Luke'la konuşuyorlardı; boyu neredeyse Nat'in iki katıydı. Düşününce ne tuhaftı aslında; iki yıl önce Luke Hanrahan ona bakıyor veya kim olduğunu biliyor deseler, Nat mutluluktan havalara uçar, ne yapacağını şaşırırdı. Hayat garipti gerçekten de. Tesadüfleri, çıkmazları ve beklenmedik fırsatlarıyla insanoğlunu sürekli şaşırtmaya devam ediyordu.

Her şey ihtimallerde yatıyordu nihayetinde.

"Dodge iyi mi?" diye sordu Heather, Nat arabaya biner binmez.

"Delirdi," dedi Nat.

"Çocuğu düpedüz kaçırdınız," dedi Heather işin gerçeğine dikkat çekerek.

"Kendi iyiliği için," dedi Nat. Sinirli ifadesi bir anda yerini gülümsemeye bıraktı. "Daha önce kimseyi kaçırmamıştım."

"Alışkanlık haline getirmesen iyi olur." İkisi de anlaşılmış gibi, aralarında geçen tartışmadan hiç söz etmiyorlardı. Heather bu durumdan hiç de şikâyetçi değildi. Pikabına binen Luke'u başıyla işaret etti. "Yarışı izlemeye geliyor mu?"

Nat kafasını iki yana salladı. "Hiç sanmam." Kısa bir suskunluğun ardından alçak sesle ekledi: "Dayna'ya yaptığı şeyden sonra kendinden nefret ediyor olmalı."

“Öyle görünüyor,” dedi Heather. Fakat şimdi ne Luke’u, ne Dodge’un kız kardeşini ne de kazada kızın bacaklarının koca bir metal yığını altında sıkışıp kötürüm kaldığını düşünmek istiyordu. Kendi endişesi fazlasıyla yetiyor da artıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Nat.

“Hayır,” dedi Heather açık açık.

“Çok yaklaştın, Heather. Oyun neredeyse bitti sayılır. *Kazanıyorsun.*”

“Henüz hiçbir şeyi kazandığım falan yok,” dedi Heather. Öte yandan vites büyütüp gaz pedalına daha bir azimle basıyordu şimdi. Bu meseleyi daha fazla ertelemenin bir manası yoktu. Gökyüzü iyiden iyiye kararıyordu artık. Ufuk çizgisi kara bir delikti de tüm renkleri yutuyordu sanki. Sonra birden aklına geldi: “Tanrım. *Anne*’in arabası. Ray’e karşı bu arabayla yarışmama imkân yok.”

“Merak etme.” Nat elini çantasına daldırıp çıkardığı anahtarlığı parmağına geçirdi ve sallamaya başladı.

Heather Nat’e baktı. “Nereden buldun o anahtarları?”

“Dodge’dan,” dedi Nat. Peşi sıra avcunun içine aldığı anahtarları çantasına geri koydu. “Onun arabasını kullanabilirsin. Üzüleceğine güvende olursun, değil mi ya?”

Güneşin son ışıkları da yavaş yavaş kaybolup yerini tırpan benzeri görüntüsüyle bulutları yararak ortaya çıkan aya bıraktığı sırada kalabalık toplanmıştı. Ağaçların arasından çıkıp yarış alanına varanlar belli ki vadi yolundan sessizce taşlık araziye geçip tepeyi aşarak gelmişlerdi. Kalabalığın bir kısmı ise karanlıkta seyreden denizaltılar gibi farları sönük bir şekilde arabalara toplaşıp da gelmişti.

Gökyüzünün karanlığında yıldızlar belirip göz kırpmaya başladıklarında ise hepsi oradaydı: Carp’ın tüm genç tayfası final etabını izlemek için hazır bekliyordu.

Zamanı gelmişti artık. Diggin'in, kuralları tekrar etmesine de gerek yoktu. Final kapışmasının kurallarını bilmeyen yoktu: Arabaların ikisi de burun buruna verip tek bir şeritte birbirlerine doğru hızla ilerlerdi. Direksiyonu ilk kıran oyunu kaybederdi.

Kazanan ise para ödülünü almaya hak kazanırdı.

Heather öylesine heyecanlıydı ki anahtarı kontağa ancak üç denemede takabildi. Le Sabre'ı, yolun kenarında, çalılıkların arasına saklanmış bir vaziyette buldu. Araba Bishop'ındı, Dodge ondan ödünç almış olsa gerekti.

Dodge'a bu şekilde yardım ettiği için Bishop'a karşı anlamsız bir öfke duydu. Bishop demişken, acaba o da bu akşamki yarışı izlemeye gelmiş miydi? Belki cılız ay ışığı altındaki karanlıktan seçilemeyen yüzlerden biri de ona aitti. Gururundan Bishop'a mesaj atmamıştı. Ama gururun yanı sıra utanıyordu da. Heather'la konuşmak, ona gerçekleri anlatmak için onca çaba harcamış, Heather ise tam bir öküz gibi davranmıştı.

Heather'm içine durduk yere bir kurt düştü yine; acaba Bishop onu affedebilecek miydi?

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Nat. Yarış başlamadan son saniyeye dek Heather'm yanından ayrılmak istememişti.

"İyiyim," diye yalan söyledi Heather. Dudakları uyuşmuştu. Dilini, ağzının içinde hantal bir et parçası gibi hissediyordu. Ellerini bile zor hissederken direksiyonu nasıl idare edecekti sahi? Arabayı başlama noktasma getirdiği sırada göz alıcı farları, ağaçların gölgesi altında sessizce dikilen izleyici güruhunun suratlarını hortlak gibi bembeyaz aydınlattı. Öte yandan, arabanın motorundan tuhaf bir inilti yükseliyordu sanki.

"İyi olacaksın," dedi Nat. Oturduğu koltukta gövdesini de Heather'dan tarafa çevirip gözlerini kocaman açarak tekrarladı:

“İyi olacaksın, tamam mı?” Daha ziyade bu söylediğine kendisini ikna etmeye çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

O sırada Diggin, arabayı döndürmesi için Heather’a işaret etti. Heather ise motorun iniltisine takılmıştı yine. Burnuna garip bir koku da geliyordu şimdi ama fazla üstünde durmadı. Ona öyle geliyordu herhalde. Nasılsa toplamda otuz, en fazla kırk saniye içinde hepsi sona erecekti. Heather arabanın burnunu çevirip hazır konuma getirdiğinde, Diggin, Heather’a bakarak arabanın ön camına vurdu ve tamam dercesine başını hafifçe salladı.

Heather, yolun öteki ucunda –yaklaşık üç yüz metre ötede– Ray’in arabasının farlarını gördü. Bir tür uyarı sinyali gibi farları bir yakıp bir söndürüyordu.

“Haydi, sen git artık,” dedi Heather. Aym anda boğazında bir yumru hissetti. “Başlamak üzereyiz.”

“Seni seviyorum, Heather.” Nat uzanıp kollarını Heather’ın boynuna doladı. O bilindik, Nat’e özgü kokuyu duyunca ağlayacak gibi oldu. Sanki birbirlerine son vedalarını ediyorlardı. Nat geri çekildi. “Bak, eğer Ray direksiyonu kırmamakta ısrar ederse; yani demek istediğim, burun buruna geldiğiniz halde inat ederse... vazgeçeceksin. Söz ver bana. Çarpışmayı göze alamazsın. Duyuyor musun beni? Söz ver.”

“Söz,” dedi Heather.

“İyi şanslar.” Nat arabadan indi. Yolun kenarına koşarken, Heather, bir süre arkasından bakakaldı.

Artık arabada yalnız başınaydı. Karanlığın içinde, bir çift alev topunu andıran araba farlarını işaret edercesine önünde boylu boyunca uzanan ince uzun yola baktı.

Lily’yi düşündü.

Anne’i düşündü.

Bishop’ı düşündü.

Kaplanları ve hayatında altüst ettiği her şeyi düşündü.

Direksiyonu ilk kıran olmayacağına dair kendine söz verdi.

Kesif naftalin ve eski mobilya kokusuyla karanlık bodrum katında eli kolu bağılı oturan Dodge, Nat'in, anahtarları cebinden neden aldığını fark etti. İnfilakına her geçen saniye daha da yaklaşan patlayıcıyı düşününce bas bas bağırdı, tepindi ama sesini kimseye duyuramadı...

Motor kapağının altından bir şey tütüyordu. Heather, incecik siyah yılanlar misali kaputtan yükselen dumanları fark ettiği sırada Diggin, üstü çıplak vaziyette yolun ortasındaki yerini almıştı bile. Tişörtünü çıkarmış, başının üzerinde bir bayrak gibi sallıyordu.

Artık çok geçti. Asfalta sürten tekerlek seslerini duyduğunda Ray'in ondan önce harekete geçtiğini anlamıştı. Peşi sıra Heather da ayağını gaz pedalına basınca arabanın tekerlekleri hafifçe kayarak öne doğru atıldı birden. Beraberinde kaputun altından çıkan dumanlar da katlanarak artmıştı. Heather'ın görüşü bir ara tamamen kapandı.

Panik.

Dumanlar seyrelir gibi olduğunda gitgide irileşen araba farlarını ve parlak ay ışığını ancak görebildi. Dumanlar doludizgin tütmeye devam ederken her şey inanılmaz bir hızla gelişti: Heather, artık yolda son sürat ilerlerken karşısında gördüğü tek şey bir çift ay ışığıydı; giderek büyüyen... yaklaşan bir çift ay ışığı...

Yanan lastik kokusu, tekerleklerden yükselen tiz çığlık...

Her geçen saniye biraz daha yaklaşıyor, yaklaşıyordu... Heather, gaza biraz daha yüklendi. Hız göstergesi, saatte doksan kilometreyi gösterdiğinde direksiyonu kırmak için artık çok geçti. Aynı şekilde Ray de hiç istifini bozmadan dosdoğru geliyordu. Çarpışmaktan başka seçenekleri kalmamıştı artık.

Derken, birdenbire motordan inanılmaz bir harıltı eşliğinde alevler de yükselmeye başladı. Heather, çığlık attı. Artık hiçbir

şey göremiyordu. Direksiyon titreyip savruldukça Heather var gücüyle arabayı yoldan çıkarmamaya uğraşıyordu. Havayı berbat bir yanık plastik kokusu sardı, ciğerlerini saran duman yüzünden nefesi daralmaya başladı.

Ani bir hareketle ayağını fren pedalına götürdü; buradan sağ çıkamayacağına emindi. O sırada sol yanında bir hareketlenme oldu –biri yola doğru mu koşuyordu ne?– ve işte o an Ray’in direksiyonu sola kırdığını ve yoldan çıkıp ağaçlara yöneldiğini fark etti.

Ray’in arabasının yanından hızla geçtiği esnada iç parçalayan bir gürültü koptu. Aynı anda kendi ön camını hepten saran alevleri görünce, Heather bir çığlık daha attı. Bir an önce kendini arabadan dışarı atması gerektiğinin farkındaydı.

Sağa sola yalpalayarak yavaşlayan araba şimdi doğruca ağaçlardan tarafa kayıyordu. Heather, kapıyı açmaya yeltendi ama beceremedi, sıkışmış olmalıydı. Alevler içinde sıkışıp öleceğini düşündü. Sonra bir kez daha, bu kez omzuyla iterek deneyince kapı aniden açılıverdi. Aynı saniyede arabadan dışarı atlayıp yola doğru yuvarlandı; yolun tırtıklı yüzeyi koluna ve omzuna batarken, ağzında toprak ve kum tadı vardı. Derken, çok uzaktan bir uğultu duydu; insanlar hep bir ağızdan bağırıyorlardı. Alevler lastikleri adeta bir kıvılcım yağmuruna tutarken araba yoldan fırlayıp ormanlık alana yöneldi.

Peşi sıra öyle bir gürültü koptu ki, Heather patlamayı vücudunun her hücresinde hissetti. Kollarını başına sardı. Şimdi sesleri az öncekinden daha net ayırt edebiliyordu. Meğer kalabalık adını sesleniyordu; aynı zamanda Ray’inkini de. Uzaktan bir siren sesi duyuldu. Heather, ölmüş olabileceği fikrine kapıldı bir an. Fakat ağzında kan tadı vardı. Ölmüş olsaydı kan tadını duyamazdı herhalde.

Sonra başını kaldırıp baktı. Araba, motorundan yükselmeye devam eden alevlerle lastik ve metal yığınının altına dönmüştü. Şaşırtıcı bir biçimde yattığı yerden doğrulup ayağa kalkmayı başardığında hiçbir ağrı sızı hissetmiyordu. Kendi hayatıyla ilgili çekilen bir filmi

izliyor gibiydi. Fakat şimdi kulakları tamamen kapanmıştı, hiçbir şey duyamıyordu. Ne yoldan çıkıp arabadan uzaklaşması için adını çığırın kalabalığı ne de siren seslerini işitebiliyordu. Suyun içinde, çok derinlerde gibiydi. Sessizlik her yanını kuşatmıştı.

Sonra başını çevirip Ray'ın arabadan çıkmaya çabaladığını gördü. Yüzünden aşağı kanlar akıyordu. Araba enkazının başına gelen üç kişi Ray'ı çekerek çıkarmaya çalışıyorlardı. Ray direksiyonu kırıp yoldan savrulduğunda dosdoğru bir ağaca çarpmış, kaputun yarısı akordeon gibi ezilmişti.

Heather sebebini şimdi anlıyordu.

Aralarında beş metre ya var ya yoktu; kaplan yolun ortasında, hiç hareketsiz öylece duruyordu.

O kapkara, yaşlı ve kederli gözlerle durduğu yerden Heather'ı izliyordu. Tam o sırada Heather'ın yüreği cız etti, içinden bir şey kopar gibi oldu. Kaplanın gürültüden, alevlerden, yolun iki yanını saran insan kalabalığından ve bağrışmalarından ürktüğünü hissedebiliyordu.

Ama Heather artık korkmuyordu.

Açıklayamadığı bir dürtüyle adımlarını peşi sıra ileri doğru atmaya başladı. Şefkat ve anlayıştan başka bir şey hissedemiyordu o anda. Yolda kaplanla baş başalardı şimdi.

Oyunun sonunda dumanlar dalga dalga göğe yükselip alevler gökyüzünü yalarken Heather Nill, hiç tereddüt etmeden kaplanın yanına yürüdü ve elini usulca başına koydu. Kazanmıştı.

8 EKİM, CUMARTESİ

heather

Ekim ayının ilk günlerinde, Carp pastırma yazının tadını çıkarıyordu. Hava ılık ve güneşliydi. Yemyeşil çam ağaçlarının arasına renk olsun diye serpiştirilmiş gibi duran koyu kırmızı ve turuncu yapraklı ağaçlar da olmasa, yazın bitmek üzere olduğuna kimse inanmazdı.

Heather bir sabah güne oyunun başladığı noktaya gitme isteğiyle uyandı. Havadaki pus yavaşça Carp'ın üzerinden yükselip gökyüzüne dağılırken yerini güneşe bıraktığı sırada dışarısı buram buram nemli toprak ve yeni biçilmiş çim kokuyordu.

"Yüzmeye gidelim mi, Lily?" diye sordu kardeşine dönüp. Lily, saçları yastığına yayılmış bir halde gözlerini kırpıştırarak Heather'a bakıyordu. Güneşin ilk ışıkları altında Lily'nin burnundaki çillere ve güneşle parlayan uzun kirpiklerine bakarken, kardeşi hiç olmadığı kadar güzel göründü gözüne.

"Bishop'la mı?" diye sordu Lily.

Heather gülümsemekten kendini alamadı. "Evet, Bishop'la." Bishop, zorunlu kamu hizmeti için her haftasonu arabasıyla üniversiteden Carp'a geliyordu. Tabii bir de Heather'ı görmek için.

Nat ile Dodge'u da çağdırmaya karar verdi. Her şey bir şekilde yoluna girmiş görünüyordu. Küçük, sarı bir zarfın içinde gelen, yerel bankanın kasalarından birini açan altın rengi anahtarın esrarengiz bir biçimde posta kutusuna geldiği gün, Heather parayı bankadan alıp üçü arasında paylaştırmıştı. Dodge'un, payına düşen paranın çoğunu Bill Kelly'ye verdiğini biliyordu; yıkılmış olan Graybill malikânesinin bulunduğu yere Küçük Kelly anısına küçük bir anıt yaptırıyorlardı. Öte yandan Nat, Albany'deki bir okulda oyunculuk dersleri alıyor, haftasonları ise Hudson Valley'de bir mağazada modellik yapıyordu.

Heather ise, ocak ayından itibaren, Jefferson Üniversitesi'nin veterinerlik hizmetleri bölümüne başlayacaktı.

Heather bagajı bir örtü, plaj havluları, sinekkovar, güneş kremi, Anne'in oturma odasından aldığı üç beş eski dergi, içine bir sürü soğuk çay koyduğu soğutucu, birkaç cips paketi ve solmuş, çizgili plaj koltuklarıyla doldurdu. Gökyüzüne bakınca, ertesi gün havanın tekrar bozup soğuyacağını görebiliyordu. Krista'nın otuz günlük rehabilitasyon programından çıkmasına az kalmıştı. Heather ve Lily, anneleri çıktığında geçici de olsa Fresh Pines'a geri dönecekler ve peşi sıra gelen aylar büsbütün yağmura teslim olacaktı.

Ama bugün harika bir gündü.

Kıyıya vardıklarında saat daha öğlen bile değildi. Arabada gelirken kimsenin pek sesi soluğu çıkmamıştı. Lily yol boyunca arka koltukta Dodge ile Nat'ın arasında oturmuştu. Nat, Lily'nin saçının bir bölümünü örerken, bir yandan da alçak sesle en çok hangi film artistlerini beğendiğinden bahsediyordu. Dodge gözleri kapalı, başı arabanın camına yaslanmış bir vaziyette otururken Heather, Dodge'un aslında uyumadığını ara sıra dudaklarında beliren tebessümden anladı. Bishop ise tek eliyle arabayı sürerken, öteki eli de Heather'ın dizindeydi. Hâlâ rüyada gibiydi. Bishop'ın elini dizinde görmek, Bishop'ın kalbinin de –meğer en başından

beri- onda olduğunu bilmek olağanüstü bir histi. Şimdi her şey bambaşkaydı.

İyi anlamda, *bambaşkaydı*.

Arabadan iner inmez az önceki dinginlik ve suskunluk bir anda yok oluverdi. Lily, iki köşesinden tutup başının üzerinde bayrak gibi dalgalandırdığı havluyla ağaçlara doğru koşmaya başladı. Nat, önüne gelen ağaç dallarını ve yaprakları etrafa savurarak Lily'nin peşinden koşuyordu. Bu arada Dodge ve Bishop ise, Heather'a, bagajı boşaltmasında yardım ediyorlardı. Hepsi birlikte, ellerinde havlular, plaj koltukları ve soğutucuyla ağaçların aralarından geçip sahile indiler.

Kumsal bugün her zamankinden daha temiz görünüyordu. Kıyının öbür ucuna iki adet çöp kutusu yerleştirilmişti. Kum ve çakıllı kıyı şeridi ise her zamankinden farklı olarak sigara izmaritleri ve bira kutularından arınmış görünüyordu. Ağaçların yaprakları arasından süzülen güneş, suyun üzerindeki mor, yeşil, canlı mavinin envai çeşit tonlarıyla tam bir renk şöleni sunuyordu. Suyun karşısındaki, tüm yarışmacıların üzerinden atlamış olduğu sarp kayalık bile korkunç değil, güzel görünüyordu şimdi. Kayaların arasındaki çatlaklarda tek tük çiçekler açtığını fark etti Heather. Aşağı tarafta suya doğru eğilen, iç içe geçmiş sarmaşıklar da cabasıydı. Atlama noktasının tepesindeki ağaçlar güneşten kavrulup ateş kırmızısına dönmüşlerdi.

Heather getirdiği örtüyü yere sererken Lily de koşarak yanına geldi. Hafif bir esinti vardı. Örtü uçmasın diye parmak arası terliklerini, Bishop'ın güneş gözlüğünü ve plaj çantasını köşelerine serpiştirdi.

"Bu mu, Heather?" diye işaret etti Lily. "Buradan mı atladın?"

"Nat de atladı," dedi Heather. "Hepimiz atladık. Tabii, Bishop dışında."

"Ne diyebilirim ki?" Bishop, Converse'lerinin bağcıklarını çözerken Lily'ye göz kırptı. "Ödleşin tekiyim."

Derken bir an Heather'la göz göze geldiler. Aradan onca zaman geçmesine rağmen Bishop'ın Panik'i planlamış olduğuna hâlâ inanmıyor ve Heather'a söylemediği için onu affedemiyordu. Bin yıl düşünse aklına gelmezdi: Onun Bishop'ı, en yakın arkadaşı, yara kabuğunu yemesi için iddiaya giren ve Heather iddiayı kazandığında ise kusacak gibi olan Bishop böyle bir oyunu planlayacaktı ha? Dünyada inanmazdı.

Ama işin asıl çarpıcı yanı da buydu ya. Bishop yine her zamanki Bishop'tı ama aynı zamanda farklıydı da. Bunu görmek Heather'ı bir bakıma umutlandırıyordu. İnsanlar değişebiliyorsa, o da yapabilirdi; o da bazı yönlerden değişebilir, farklı olabilirdi.

Daha mutlu olabilirdi, örneğin.

Evet, mutlu *olacaktı*, aslında şimdi bile daha mutluydu.

"Yüksek değil mi?" diye sordu Lily. Gözlerini kıstı. "Ta oraya nasıl çıktınız?"

"Tırmandık," dedi Heather. Lily ağzı açık bakakaldı.

"Haydi, Lily!" Nat bir yandan da kıyıda şortunu çıkarmakla meşguldü. Dodge ise, az ötede, yüzünde bir gülümsemeyle Nat'i izliyordu. "Suya ilk giren kazanır!"

"Haksızlık!" Lily tişörtünü çıkarmaya çalışırken bir taraftan da kumları savurarak hızla koşuyordu.

Heather ile Bishop örtünün üzerine sırtüstü uzandılar. Heather başını Bishop'ın göğsüne yasladı. Bishop ise parmaklarını usulca Heater'ın saçları arasında gezdiriyordu. Bir süre hiç konuşmadılar. Gerek de yoktu zaten; ne olursa olsun, Heather Bishop'ın kalbinin onunla birlikte attığını biliyordu. Ve her gün böyle harika olacaktı ikisi için.

Heather tam uykuya dalmak üzereyken Bishop'ın sesiyle kendine geldi. "Seni seviyorum, Heather."

Gözlerini açtı. Güneşten mayışmış bir halde, "Ben de seni seviyorum," dedi. Sözcükler hiç sıkıntısız, kolaylıkla çıkıvermişti ağzından.

Bishop önce hafifçe başını, Heather yüzünü döndüğündeyse daha büyük bir arzuyla bastırarak dudaklarını öptüğü sırada Lily bağırmaya başladı.

"Heather! Heather! Bana baksana! Heather!"

Lily kayalığın tepesinde dikiliyordu. Heather, kardeşinin tırmandığını bile görmemişti oysa ki. İçinde bir an büyük bir korku dalgası yükseldi.

"İn aşağı!" diye seslendi Lily'ye.

"Merak etme, biz varız," dedi Dodge.

Dodge, şimdi Nat'le birlikte suyun içinde duruyordu. Heather, Nat'in, Dodge'u yüzmeye nasıl ikna ettiği ve hatta Dodge'un bir mayosu olduğu gerçeği karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Dodge, kolunu Nat'in beline dolamıştı. Farklı renk taşlardan oyulmuş heykeller gibi muhteşem görünüyorlardı.

"İzleyin beni!" diye bağırdı Lily. "Şimdi atlayacağım!"

Atladı da; hem de hiç tereddüt etmeden hava boşluğuna bıraktı kendini. Bir ara, kolları ve bacakları iki yanında açılmış, kahkahayla gülererek havada asılı kalmış gibi görünürken suya düşmesiyle, ağzından bir dolu su fişkırtarak yüzeye çıkması bir oldu. "Gördünüz mü? Hiç korkmadım."

Heather, o mutlulukla başının döndüğünü hissetti. Heather, Nat'e su sıçratarak yanından geçen Lily'nin kıyıya varmasını beklemekten ayağa kalkmaya çalışan kardeşini tuttuğu gibi yeniden suya attı.

"Demek korkmadın, ha?" Heather'ın gıdıklanması üzerine kahkahalar atan kardeşi bir yandan da yardım için Bishop'a sesleniyordu. "Gıdıklanmaktan korkuyor musun peki? Ha? Söylesene! Korkuyor musun?"

"Bishop, yardım et! İmdat!" diye bağırdı Lily, Heather'ın kolları arasından.

“Dayan, Lily! Geliyorum!” Arkasından Bishop da suya atladı. Heather’ı geriye doğru çekince ikisi birlikte suya düştüler. Başını sudan çıkardığında Heather kahkahayla gülüyor, bir yandan da Bishop’ı itmeye çalışıyordu.

“Benden öyle kolay kurtulamazsınız, küçük hanım,” dedi Bishop. Kollarını, Heather’ın beline sıkıca sardı. Mavi-yeşil gözleri suyun rengiyle tam bir uyum içindeydi. Bishop’ı, en yakın arkadaşı...

“Çocuklar, çocuklar, kavgı etmeyin bakayım,” diye takıldı Nat.

Heather, rüzgârın esintisiyle ürperdi ama diğer taraftan güneş tenini ısıtıyordu. Bugünün, bu hissin sonsuza dek sürmeyeceğinin farkındaydı. Her geçen saniye geride kalıyordu. Hayat yine zorlaşacaktı belki. İnişler çıkışlar olacaktı. Başka türlü düşünemezdi ki zaten.

Ama en önemlisi, her ne olursa olsun önüne bakıp devam edebilmektir. Bir gün tekrar yüksekte atlaması gerekse yine yapardı. Çünkü artık biliyordu: Karanlığın ötesinde daima bir ışık, korkunun ötesinde ise enginlik vardı. Uzanacak daha nice güneş, hava, mesafe ve özgürlük vardı önünde onu bekleyen.

Hep bir çıkış yolu vardı ve korkmaya gerek yoktu.

